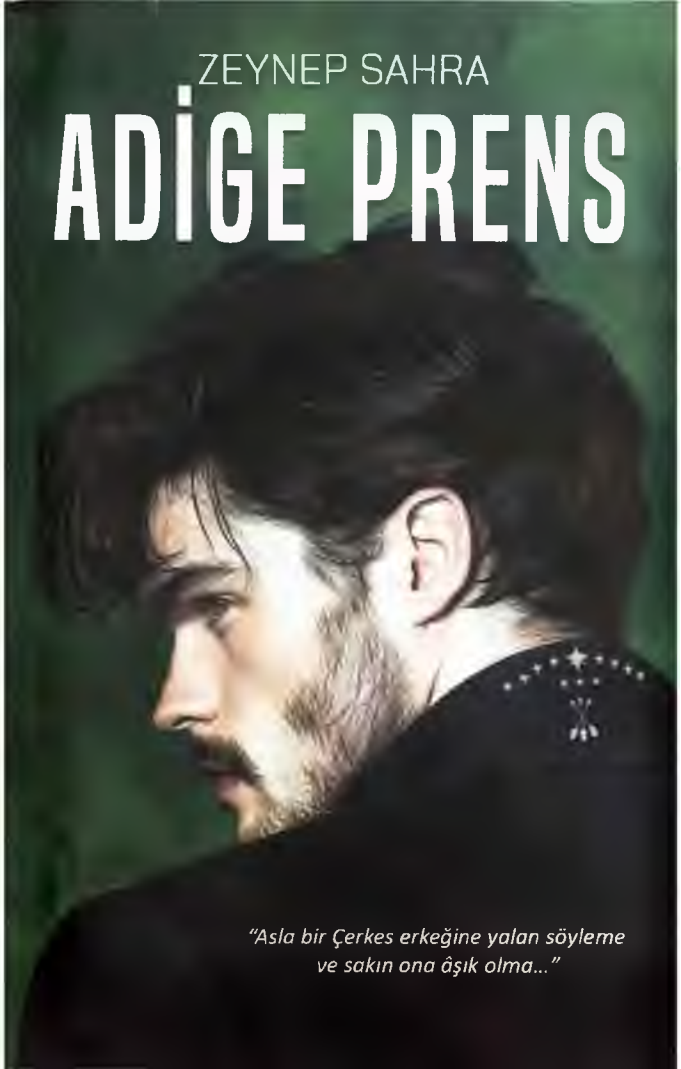
ZEYNEP SAHRA

ADİGE PRENS

"Asla bir Çerkes erkeğine yalan söyleme ve sakın ona âşık olma..."

ZEYNEP SAHRA

ADİGE PRENS

"Derler ki, kaderimiz yazılırken atalarımızın gölgesinin dışına taşmazmış. Geçmiş bir döngüdür, geleceğin içinden geçer ve hep aynı noktaya geri döner. Benim yazgımın bir sigara dumanının arkasında saklı olduğunu bilseydim, geri dönüp yine o ateşi yakar mıydım?

Çerkes Lider'ini devirmek için istihbarat tarafından muhbir olarak gönderilen Ayça'nın yapması gereken çok fazla şey vardı. İçlerine karışacak, bilgi toplayacak ve Poyraz Şahin'i teslim edecekti. Ancak Çerkeslerin cezbedici ve masalsı dünyası onu içine çekerken, daha önce tatmadığı birçok duyguyu yaşamak bütün planlarını altüst edecekti. Poyraz Şahin'le aralarındaki çekim karşı konulmaz bir hâl alırken, gerçekleri ortaya çıkarmak sandığı kadar kolay olmayacaktı.

"Bazı sırlar öldürürdü. Sevgiyi, aşkı, huzuru, güveni. Benim taşıdığım da bu tür bir sırdı. Ve bu sır, Çerkes ile aramda ne varsa öldürecekti."

@zeynepsahra

REN

ADİGE PRENS

ZEYNEP SAHRA

Ninova

ADİGE PRENS

ZEYNEP SAHRA

Yayına Hazırlayan: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Öznur İlter
Son Okuma: Behice Sevde Doğan
Kapak ve Sayfa Tasarım: Şeyma Kırbaş
Kapak İllüstrasyon: zebartdesign

zm

1. Baskı: Ekim 2024, 10.000 Adet
ISBN: 978-625-6079-73-1
Yayınevi Sertifika No: 30492

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Duzenleme
Ny.ozlem

Baskı:
Gri Basım Sanayi. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. No: 83/1
Güven İş Merkezi A Blok İç Kapı No: 67
Topkapı Zeytinburnu-İstanbul
info@gribasim.com.tr Tel: 0212 544 25 41
Sertifika No: 44488

www.renkitap.com

Ninova

ADİGE PRENS

ZEYNEP SAHRA

Ninova

Bu kitaptaki olaylar tamamen hayal ürünüdür.
Gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir bağlantısı yoktur.
Benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ninova

BÖLÜM 1

Derler ki, kaderimiz yazılırken atalarımızın gölgesinin dışına taşmazmış. Geçmiş bir döngüdür, geleceğin içinden geçer ve hep aynı noktaya geri döner. Benim yazgımın bir sigara dumanının arkasında saklı olduğunu bilseydim, geri dönüp yine o ateşi yakar mıydım?

Bilmiyorum...

Çekim yasası denen olaya inanmıyordum ama şu bir gerçekti ki bütün olumsuzluklar bir şekilde benim etrafımda toplanıyordu. Hayatımın bir anında sıkı bir ah almış falan olmalıydım, sonuçta onca aksiliği ben çağırmış olamazdım.

Havayolu kayıp eşya bölümünden çıkıp sigara içilecek alanı aramaya koyuldum. Valizimi kaybettiklerini kabul etmeleri bile yirmi dakikalarını almıştı. Sonrasında aslında kayıp değil de yanlış bölüme aktarıldığı ortaya çıkmış, içten olmasa da birkaç özür eşliğinde beklemem gerektiği söylenmişti.

Topuklarımı yere vurarak sigara içilen alana doğru yürümeye başladım. Ana hattaki insan kalabalığı bu kısımda yoktu. Adımlarımın sesiyle alanı boydan boya yürümeye devam ediyordum. Havaalanı öylesine büyük ve sigara alanları öylesine uzak köşelere bırakılmıştı ki bunun *Ye-*

şilaycılar'ın işi olduğuna emindim. Böyle düşünüyordum çünkü ben de bir zamanlar onlardan birisiydim. Dumansız yaşam için imza toplayan birinin şu an zehrine koşması acınasıydı ama hayat, insana asla yapmam dediklerini yaşatmasıyla ünlüydü.

Teras kapısını gördükten birkaç adım sonra yaşlıca bir kadın dikkatimi çekti. Yavaşladım. Tek başınaydı. Onun yaşında biri havaalanlarında yalnız olmazdı. Ya bir yakım ya da bir refakatçi eşlik ediyor olmalıydı. Ufak adımları ve tedirgin bakışlarıyla bir şeyler mırıldanıyor, bir eliyle hafif eğrilmiş sırtındaki lacivert şalına, diğer eliyle bastonuna tutunmuş oldukça kaygılı gözlerle yürüyordu. İçgüdüsel bir dürtüyle yanına yaklaştım.

"Teyzecim iyi misiniz?"

Yaşlı kadın beni duyuyor gibi görünmüyordu. Biraz daha yaklaştım. Mırıldanması daha belirgin hâle geldi.

"Teyze iyi misin?"

"Değoqım... değoqım... değoqım..."

Yüzümü buruşturdum. Anlamlı gelmeyen kelimeleri peş peşe mırıldanıp duruyordu. Ufak adımlarla uzaklaşmaya devam ettiğinden başımı çevirip etrafa bakındım. Yakınlarda kimse yoktu. Önüme düşen saçımı kulağımın arkasına aldım. Dosyalarımı tıkıştırdığım geniş kol çantamı geriye çevirip dikkatlice yaşlı kadına uzandım.

"Teyzecim, bir dur bakayım sana. İyi misin?"

Kadına dokunduğum an hafifçe irkildi. Ürkek ve korkmuş gözlerle yüzüme baktı. Gözleri gökyüzü mavisiydi. Öyle parlak, açık bir rengi vardı ki kendi yansımamı görebiliyordum.

"Korkma teyzecim, yardım etmek istemiştim. İyi misin, kayıp mı oldun?"

Nihova

"Adïgebzeç'è wupsatlèfrè?"

"Ne?"

Bana doğru yaklaştı. Gözlerindeki kaygı beni de huzursuz etmişti.

"Adïgebzeç'è wupsatlèfrè?" dedi yeniden. Görünen o ki yabancıydı. Aslında yüz hatları, ifadesi, bakışı Türklere özgüydü. Belki de bu yüzden farklı bir dil konuşması beni şaşırtmıştı.

"Hangi dil bu teyzem ya, anlamıyorum ki?"

Bastonuyla bana doğru ufak, tok bir adım attı. Doğruca gözlerime bakıyordu.

"Ja'ar qıbguri'orè?"

Yüzümü buruşturdum. Yok. Ağzından çıkanlarda tanıdık tek kelime, kulağıma aşina gelen tek bir çağrışım yoktu.

"Ahh teyzecim, Rusça mı konuşuyorsun acaba?" Dudağımı büküp düşünmeye çalıştım. *"Rusça konuşabiliyor musun?"* dedim o dilde sorarak.

Rusçam kesinlikle çok kötüydü. Kalıplardan öteye gidemeyen dilim, saatler önceki görüşmemde işime yaramıştı. Belki yine faydası olur diye düşünmüştüm ama kadının kırışıklarla dolu yüzüne yeni birkaç çizgi eklemekten başka işe yaramamıştı.

"Hmm, *İngilizce biliyor musun?"* diye şansımı denedim bu kez, o dilde sorarak. Ancak yaşlı kadının yüzündeki tek kas hareket etmedi.

"Fesapş."

Yaşlı kadınla aynı anda başımızı sesin geldiği yöne çevirdik. Uzun boylu, genç bir adam yanı başımızda dikilmekteydi. Yaşlı kadına o denli odaklanmıştım ki ne zaman geldiği ya da ne süredir orada olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ninova

"Daw wuşşıı?"* dedi adam. Kadının göz hizasına eğilmişti.

Yaşlı kadın belli belirsiz tebessüm etti.

"Sıdeğue,"* dedi sakince.

Tek kelime ile yüzündeki kara bulutlar dağılmış, yanaklarına renk gelmişti sanki. Kaygısı toz olup uçuvermişti. Şaşırmıştım.

"Sıdeğue, sıdeğue" diye tekrarladı kadın, dakikalardır tuttuğu soluğunu bırakır gibi.

"Anladı!" deyiverdim. Gerçekten şaşırmıştım. Genç adam yeniden ağzını açamadan araya girdim.

"Ne'ceydi bu?"

Bana bakmadı ama yine de yanıtladı.

"Adigece."

Yüzümü buruştum.

"Nece nece?"

"Çerkes dili."

Kaşlarımı çattım. Yine o konuşamadan merakımı gidermeyi seçtim.

"Çerkes diliyle konuşan var mı ki hâlâ?"

Sonunda direnemeyip bakışlarını yaşlı kadından bana çevirdi. Bakışları sertti.

"Var ama az."

Ses tonu fazlasıyla... erkeksiydi. Her harfi tam çıkarıyor, tok bir sesle vurguluyordu. Yüzüne de sesindeki ağırlık yansımıştı. Tek kaşı hafif havadaydı. Yine de sert ifadesi gözümü korkutmamıştı.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordum kendimi tutamayıp.

* (Çerkesce) Nasılsın? -ç.n
**(Çerkesce) İyiyim. -ç.n

Nirvana

Birkaç saniye yüzüme baktı.

"Çerkes'im ben."

Tok sesiyle kurduğu güçlü cümlesinden sonra yine yaşlı kadına döndü. Kadın artık daha sakindi. Duruşu bile değişmişti. Mavi gözleri merakla karşısındaki genç adamı izliyordu. Bir süre ben de adamı izlemeye koyuldum. Baştan aşağı siyahlar içindeydi. Siyah koyu renk pantolonu, siyah gömleği, dizlerinin hizasında biten uzun, kaşmir, siyah paltosuyla güçlü bir duruşu vardı. Ten rengi beyazdı ama saçları da ayakkabıları kadar siyahtı. Uzanıp yaşlı kadının omzundaki şala dokunduğunda, parmağındaki mührü andıran iri gümüş yüzüğü dikkatimi çekti.

Yaşlı kadın yeniden konuştu ama bu kez sesi daha yumuşaktı.

*"Kaorer kıbgure'oa?"**

Adam güven veren bir ifadeyle başını salladı.

*"Sè sı Adıges"**."*

Sıcak bir tebessümle titreyen parmaklarını destek almak istercesine karşısındaki gencin koluna bastırdı. İnsan kendinden olana güvenmeye meyilliydi.

*"Adîgebzeç'è wupsatlèfrè?"***"*

Genç adam bu kez hafif mahcup bir bakış atmıştı.

*"Değoqım"****." diye yanıtladı usulca.

Ne konuştuklarını merak etmekten kendimi alamadım. Kadın bir süre genç adamın yüzünü izledi. Fısıltıyla, sır verir gibi ona başını yaklaştırdı.

---

* (Çerkesce) Söylediklerimi anlayabiliyor musun? -ç.n.

** (Çerkesce) Ben Adige'yim. -ç.n.

*** (Çerkesce) Çerkesce konuşabiliyor musun? -ç.n.

**** (Çerkesce) İyi değil. -ç.n.

Ninova

"Xètxè wuaşşışş?"

Adam hafifçe geriye çekilip kaşlarını çattı. Bu tavrı ilgimi çekti. Şüpheyle bakıyordu kadına. Yaşlı kadın da bakışlarıyla açıkça genci tartıyordu.

"Abzeh," dedi genç.

Bu tek kelime kulağa geldiğinden daha güçlü olsa gerek, yaşlı kadın karşılık olarak sadece bilge bir edayla başını sallamakla yetindi. Adamın kolundaki parmaklarını kumaştaki tozu siler gibi okşadı ve elini geri çekti. Elinin altındaki desteğe eskisi kadar ihtiyacı yok gibiydi. Siyahlar içindeki adamın bakışları yumuşamıştı ama aralarındaki bakışmada her ne geçtiyse, ikisine de sakin bir kabulleniş hâkim oldu. Kendimi yine merak içinde kavrulur gibi hissettim.

Yaşlı kadın başını kaldırıp etrafa göz gezdirdi. Sanki bulunduğu yeri yeni fark ediyor gibiydi.

"Se yistanbılım sışışşş". " dedi adam.

Kısa bir soluk aldı yaşlı kadın.

"İstanbul." diye mırıldandı.

"Kiminle geldin buraya?" diye sordu adam, bu kez direkt Türkçe sormuştu.

Kadın, "Torunumla," dediğinde kaşlarımı çattım. *Madem dilimizi konuşabiliyordu, az önce yaşananlara ne gerek vardı?*

"Nerede onlar?" Adamın sorduğu sırada, mermer duvarlarda başka bir ses yankılandı.

"Nanéjj! Ah, *Nanéjj*!* Ödümü kopardın!"

---

* (Çerkesce) Kimlerdensin? -ç.n.

** (Çerkesce) İstanbul'dayız. -ç.n.

*** (Çerkesce) Büyükanne/Nene. -ç.n.

Başı ince bir şalla örtülü, tatlı bir genç kadın, elinden tuttuğu dört, beş yaşlarında bir erkek çocuğuyla bize doğru koşturuyordu. Kadın soluk soluğa ulaştığında panikle yaşlı kadının bedenini kontrol etmeye koyuldu.

"Merak etmeyin, gayet iyi," diye güvence verdim.

Kadını sakinleştirmek istemiştim. Zaten o da çok geçmeden rahatlamış, derin bir soluk koyvermişti. Elini alnına götürdü.

"Ah, aklımı kaybediyordum! İki dakikalığına çocuğu tuvalete götürdüm. Beni bekle orada demiştim. Bir çıktım, yok! Anons yaptıracaktım neredeyse."

Kadın yarı sitem, yarı endişe, yarı mutlu bakışlarla nefes nefese sıralıyordu.

Gülümsedim. "Endişe etmeyin, yaşlılar da çocuklardan farksız. Gözünüzü ayırınca kayboluyorlar, sizin suçunuz yok."

Kadın sonunda sakinleşip tebessüm edebilmişti. Yuvarlak, güzel bir yüzü vardı. Beyaz teni içinde bitkin görünen gözleri ninesiyle aynı tondaydı. Yaşlı kadının kolunu okşadı.

"Çocuk gibiler gerçekten."

Çantamı düzeltip kadına döndüm. "Nineniz Çerkes'miş. Bana Çerkes dilinde bir şeyler söyledi ama anlayamadım."

Kadın şalının içinden çıkmış birkaç tel saçı kumaşın içine sokuştururken başını salladı.

"Ah, sormayın. Korktuğunda ya da endişelendiğinde kafası karışabiliyor. Ana dilimize geçiş yapıyor."

"Korkmuştu," dedim fısıltıyla, küçük çocuğu ürkütmek istemedim. "Ama bu beyefendi geldi, ninenizin dilinden anladı. Konuşup anlaştılar," diye ekledim keyifle.

Ninova

Yanımdaki siyahlar içindeki adamı işaret etmiştim. Kadın, adamın sert yüzüne döndüğünde yüzündeki tebessümü korumaya çalışmakta zorlandı. Bakışlarındaki bir şey öyle hızlı değişti ki neredeyse adamı tanıdığını düşünecektim.

"Çerkes dilini biliyor musunuz?" diye sorarken oldukça nazikti.

Fakat genç adamın yüzünde tek bir mimik oynamadı. Elleri paltosunun cebinde, öylece durup kadına bakıyordu. Boyu uzun olduğundan mı, yoksa gözlerindeki üstten tavır mıydı bu bakışın enerjisini ağırlaştıran, emin olamadım. Tek kaşı sanki doğal duruşu oymuşçasına hafif havadaydı. Bakışları yersiz olduğunu düşündüğüm soğukluğun içinden bakıyordu. Konuşmayacağını anlayıp ileri atladım.

"Biliyor biliyor, bilmez olur mu? Zaten o da Çerkes'miş."

Bu kez tek kaşı kalkan kadın oldu. "Öyle mi?" dediğinde şaşırmış değil de beklediği cevabı duymuş gibiydi.

Kısa, tuhaf bir sessizlik oldu. Havada çözemediğim, insanı tedirgin eden garip bir elektrik vardı.

"Kabardey misiniz?" diye sordu genç adam sonunda. Dudağı seğirmişti. Sesi yine o tok, sert tondaydı. Bu kez daha da soğuktu.

Kadın artık tebessüm etmiyordu. Katı bir edayla yanındaki çocuğun eline sarıldı. Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı.

"Yüzünü buruşturduğuna göre, sen de Abzeh'sin anlaşılan."

Adam tepki vermedi. Elleri hâlâ paltosunun cebinde, kibirli bir ifadeyle doğruca kadının yüzüne bakıyordu.

Kadın gözlerini kaçırıp boğazını temizledi. Parmaklarına sarıldığı çocuğunu hafifçe çekiştirip, "Yardımcı oldu-

Nirvana

ğunuz için teşekkür ederim," dedi yüzümüze bakmadan. Yaşlı kadının koluna girdi. "Hadi, *nanéjj* gidelim, uçak saatimiz geldi."

Yaşlı kadın doğruldu.

"Kayseri'ye gidiyoruz, değil mi kızım?" diye sordu titreyen sesiyle.

"Evet, *Nanéjj*, Kayseri'ye gidiyoruz." Başını kaldırıp göz ucuyla yanımdaki adama bakış attı. "Ailemizin yanına. Güvenli bölgeye."

Onlar kol kola yürürken arkalarından bakıyorduk. Yaşlı kadın aniden durup yüzünü bize döndü. Doğruca yanımdaki adama çevirdi bakışlarını.

"Abzeh oğlanı," diye seslendi. Yüzünde tebessüm vardı. *"Tham wuiğapso*,"* dedi kendinden emin şekilde.

Başımı adama çevirdim. Dudağı belli belirsiz yana kaymıştı. Pekâlâ bu bir gülümseme değildi ama itiraf etmem gerekirse, o sert yüzüne bu ufacık hareket bile yakışmıştı.

*"Ğogu maxo!**"* diye karşılık verdi sonunda adam.

Kadın kırışmış, titrek elini havaya kaldırdı.

*"F'ık'é***."*

Arkasını döndü, torununun kontrolünde yürüyerek uzaklaştılar.

Sigara alanı az önce yürüdüğüm bekleme alanından çok daha kalabalıktı. İnsanlar serin havaya aldırmadan bir elinde kahvesi ya da çayı, diğer elinde sigarasıyla soluğunun buharını sigara dumanına karıştırıyordu.

---

* (Çerkesce) Teşekkür ederim. -ç.n.

** (Çerkesce) Yolun aydın olsun! İyi yolculuklar. -ç.n

*** (Çerkesce) Güle güle. -ç.n.

Ninova

Kendime sakin bir köşe kaptım. Paltomun yakalarını kaldırdım. Aslında çantamın içindeki dosyayı en hızlı biçimde sahibine iletmem gerekiyordu. O dosyadakiler için iki bin kilometre uçmuştum. Ancak ne yalan söyleyeyim, şu an çiseleyen yağmuru izleyerek sigara yakma fikri daha cazip geliyordu. İstihbaratçı babamın aksini düşüneceğine emin olsam da dosya bir süre daha bekleyebilirdi.

Paketi çıkarıp içinden tek dal sigarayı çekip aldım. Sigarayı dudaklarımın arasına koyup paltomun ceplerinde çakmağımı aradım. Yokladım, aynı cebe defalarca el soktum ama sonuç değişmedi. Devasa çantama elimi daldırıp talan etsem de yoktu. Ağzımda yanmamış sigaramla söylenirken gözümün önünde bir el belirdi.

Çantamın içine gömülmüş olan kafamı kaldırdım. At kuyruğumdan sıyrılmış düz saçlarım görüşümü kapatsa da elin sahibini tanıyordum. Dakikalar önce yaşlı kadınla konuşan uzun boylu Çerkes oğlanı, yine kaşları çatık ifadesiyle karşımda duruyordu.

Bakışlarıyla elini işaret etti. Parmaklarının ucunda siyah deri giydirilmiş iri bir çakmak vardı.

"Alsana şunu."

Doğruldum. Çantamı bırakıp saçlarımı kulağımın arkasına aldım.

"Ne yapayım bunu?" diye sorma gafletinde bulundum.

"Ağzındakini iki taşı birbirine sürterek mi yakmayı planlıyorsun?"

Dudağımda asılı olan sigaranın varlığını o an hatırladım. Yaptığı şey kâğıt üzerinde centilmence bir hareket sayılsa da tavrı aşırı kabaydı. Önce ukala yüzüne sevimsiz bir bakış attım, sonrasında elindeki çakmağı aynı kibarlıkla çekip aldım.

Nirvana

Yumuşak deriye sarılmış gümüş kapağı kaldırdım. Eski tarz çakmaklardandı. Baş parmağımı çakmaktaşına sürten tırtıklı, ufak çarka koydum fakat sadece kıvılcım çıkaracak kadar güç uygulayabildim. Hassas şeyleri idare etmek beceri gerektiriyordu ve görünen o ki ben bu konuda pek de becerikli değildim. Bir türlü alev oluşmuyordu. Defalarca çakıp durdum ama olmuyordu. Birinin tepemde beni izlediğini bildiğim için daha da beceremez olmuştum. Sonsuz denemeden sonra pes ettim.

"Bozuk bu ya!" diye isyan ettim sonunda.

Karşımdaki adamın boğazından alaycı bir ses çıktı. Kaşlarımı çatarak bakışlarımı kaldırıp yüzüne baktım. Eğleniyor görünüyordu. Sert yüz hatları gevşemiş, kaşları aşağı inmişti. Nispeten daha insancıl görüntüsü dikkatimi dağıtmıştı.

Gün ışığına çıkmış olması ya da arkasında yağan yağmurun romantik etkisinden de olabilirdi belki ama siyahlar içindeki kibirli yüzü çekici sayılabilirdi. Tamam, dürüst olmak gerekirse sayılmaktan biraz fazlasıydı. Adam bildiğin çekiciydi. Sesindeki o güçlü, tok tonu hesaba katmazsak, yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başında olmalıydı. Fiziği düzgündü. Boyu uzundu. Boyu gerçekten uzundu. Ayağımda topuklu çizmem olmasaydı, gözlerine bakmak için başımı fazlasıyla kaldırmam gerekebilirdi. Saçlarına, üstündeki kıyafetlerin koyuluğuna inat beyaz tenliydi. Beyaz teni üstünde sık siyah kirpikleri, kirli sakalının içinde buradayım diyen kalın alt dudağı, hafif kemerli ama karakteristik bir burnu ve keskin, güçlü hatlarla çizilmiş çenesi kendi çekim alanını oluşturuyordu. Gözleri öyle koyuydu ki gün ışığında olmasaydık, o koyuluğun

Ninova

içinde yeşilin saklı olduğunu göremezdim. Ben dikkatimi toparlayamadan uzanıp elimden çakmağını aldı.

"Senin elin bozuk," derken hâlâ eğleniyordu.

Tek hamleyle çakmayı çaktı, alev havada süzülmeye başladı. Bakışlarıyla beni dürttü. Gözlerimi devirip sigaramı aleve yaklaştırdım. Bakışlarımı ukala gözlerinden ayırmadan sigaramı dudaklarımın arasına aldım yeniden, birkaç nefesten sonra yanık tütün kokusu havaya dağıldı. Ben geri çekildim, o çakmağın kapağını kapattı. Gözlerimi yüzünden ayırmamıştım. O da dikkatle beni izliyordu. İlk dumanı dışarı üflerken fazla içime çekmiş olacağım ki öksürecek gibi oldum ama hemen toparlandım. Sigaramı yeniden dudaklarıma götürdüm. Kırmızı rujumun iz bıraktığı süngeri bu kez daha kontrollü çekiyordum. Bakışlarım hâlâ ondaydı.

Çakmağını parmaklarının arasında döndürdü. Aniden koyu yeşil gözlerine anlamlandıramadığım bir bakış yerleşti. Paltosunun iç cebine uzanıp kendi paketini çıkardı, gözlerini benden ayırmadan içinden birini alıp dudaklarının arasına koydu. Çakmağını çevirip bana uzattı.

"Yeniden dene."

Keskin bir emir, garip bir tınıyla kurmuştu cümlesini. Fakat asıl garip olan, söylediğini sorgulamadan yapma dürtümdü. Elimi uzattım, çakmağı alıp deriyi kaldırdım. Bu kez baş parmağımı daha güçlü oturttum çarka. Elimdeki çakmak yerine onun gözlerine bakıyordum. Aramızda ilk kim gözlerini kaçırırsa, onun kaybedeceği inat oyununa tutulmuştuk. Parmağımı hızla hareket ettirdim ve bu kez kıvılcım yerine direkt alev süzüldü metalden. Onu taklit edercesine alevi ona uzattım. Dudağı hafif yana kay-

Ninova

dı. Bu kez yüzündeki eğlence daha farklıydı. Göz temasını kesmeden eğilip sigarasını yakarken, parfümünün kokusu tütünün kokusuna karıştı. Geri çekildiğinde çarkı bıraktım. Parmağımın ucu sızlıyordu. Umursamadım. Kapağı kapattım, yine onu taklit edip deri çakmağı parmaklarımın arasında çevirdim. Dudağı biraz daha kıvrıldı, sigaranın dumanını dışarı üfledi.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Bakışma oyunumuzu kahvesini devirdiği için çığlık atan kadın bozdu. İkimiz de içgüdüsel olarak kadına bakınca o yoğun, tuhaf enerji de dağılmış, oyun sona ermiş oldu. Yeniden bana dönüp sigaranın külünü silkeledikten sonra çenesiyle beni işaret etti.

"Sen sigara içmeyi bilmiyorsun."

Omzumu salladım. "Yo, biliyorum."

Yine alaycı bir ses çıkardı. "Daha tutmayı bile beceremiyorsun."

Başımı eğip parmaklarımın arasındaki ince, beyaz sigaraya baktım. *Tutmayı bececememek diye bir şey mi vardı?* Bayağı tutuyordum işte. Yeniden ona baktığımda yüzümü ekşittim ama üstelemedim.

"Yeni başladım," diye itiraf ettim. Yalan değildi, başlayalı iki ay kadar olmuştu.

"Madem başındasm, hiç uzatma, bırak."

Külümü silkeledim, kısa bir iç çektim. "Dertten içiyorum ben."

Kısa bir an durdu, hafifçe geri çekilip abartılı bir bakışla beni baştan aşağı süzdü. Üstümde soğuktan korunmak için koyu mor paltom vardı. Paltom, içimdeki pantolon ceket kombinimi gizlemekle kalmıyor, beni şu an bu kibirli adamın yargılayıcı bakışlarından da koruyordu.

Ninova

Küçümseyen yüzüyle sigarasından bir nefes aldı.

"Senin gibi bir kızın derdi mi olurmuş?"

Gözlerimi kıstım. "Benim gibi bir kız da ne demek?"

Doğruca, çekinmeden gözlerime baktı.

"Dert sana yaklaşmaz ki. Olduğun yerdeki dertleri de alır götürürsün sen."

Sesinde en ufak tereddüt yoktu. Öylesine net bir kanıydı ki bu, şüpheye yer yoktu. Söylediği gibi biri olduğumu düşündüm aniden. Buna inandım. Tuhaf bir his yine içimde kendine yer buldu. Sigaramı dudağımdan indirip dumanı yüzüne doğru üfledim. Manidar bir gülümseme eşliğinde ona doğru eğildim.

"Var mı almamı istediğin bir derdin, giderken yanımda götüreyim."

İlk kez sesli bir gülümseme döküldü dudaklarından. Kısa bir an dişleriyle alt dudağını ısırdı. Farkında olmadan yapmıştı ama iç gıdıklayan bir hareketti. Gözlerime bakarken o da hafifçe bana eğildi.

"Zararlı şeylere meraklı mısın sen, çocuk?"

Omuz salladım. "Artık öyleyim."

Sadece üç saniye gözlerime baktı, ardından yüzündeki yumuşak çizgiler sertleşti.

"Olma!" Sigarasını aramızdaki kül alanına bastırdı. Yüzüme doğru biraz daha yaklaştı. "Eninde sonunda sana zarar vereceğini bildiğin şeylerden uzak dur. Yavaş olması, gerçekleşmeyeceği anlamına gelmez."

Bakışlarını gözlerimden çekmeden elimdeki sigarayı parmaklarımdan çekip aldı, çöp kutusuna fırlattı.

"Sigara içme. Tanımadığın insanlarla da konuşma."

Birkaç saniye sadece boş boş yüzüne bakabildim. Beni

iyice çocuk yerine koymaya çalışması içimdeki bir şeyleri tetikledi. Alaycı bir bakış fırlattım otoriter yüzüne.

"Kapıyı da *'kim o?'* demeden açmayayım istersen."

Çenesini savurdu. "Akıllıca olur."

Sadece iki saniye daha gözleri yüzümde kaldı, sonra geri çekilip arkasını döndü. Siyah paltosunu savurup yürürken güçlü görüntüsü hayranlık uyandırıyordu. O terastan çıkmak üzereyken avucumdaki şeyi sıktığımı fark ettim.

"Hey, Çerkes!" diye seslendim panikle.

Durdu, dönüp bana baktığında doğal hâline geri dönmüştü. Bakışları sert, tek kaşı havadaydı. Avucumdaki şeyi açığa çıkardım.

"Çakmağını unuttun."

Parmaklarımda ona gösterdiğim deri dikdörtgene kısa bir bakış attı. Dudağını belli belirsiz büktü.

"Sende kalsın. Her içmeye kalktığında saçmaladığını hatırlatır sana."

Başıyla kısa bir selam gönderdi ve kapıdan çıkıp gitti. Yeni bir sigara yakmadım ama avucumdaki deri çakmağı döndürerek bir süre yağmuru izlemeye devam ettim.

Valizimi sürterek havaalanından çıkış yapıyordum. VIP aracım bulunması gereken noktada beni bekliyordu. Babamın dakikliği ve titizliği, onun için çalışanlara da kolayca sirayet ediyordu. Gerçi etmeyeni de tereddüt etmeden ekibinden postalıyordu. Şu an yaklaşık iki saat gecikmeyle havaalanından çıkıyor olsam da beni kovamazdı. İlk sebe-

Nirvana

bi, resmi olarak onun için çalıştığımı gösteren tek bir belge yoktu. İkincisi; öz kızınızı kolay kolay kovamazdınız.

Telefonum titredi.

"GEÇ KALDIN!"

Ancak görünen o ki, kovulmayacak olmanız azarlanmayacağınız anlamına gelmiyordu.

Ekranımdaki mesaja bakıp alt dudağımı ısırdım. Adımlarımı hızlandırarak araca koşturdum. Valizimi alan elemanın yüzüne dikkat etmeden içeri atladım. Mesajına karşılık vermek için bana tanıdığı zaman genelde yedi dakika olurdu. Yedi dakika içinde cevaplamazsam ararlı. Aramayı açmadığımda ise farklı bir eylem planı olurdu. O tatsız durumu sadece bir kere yaşamıştık ve yenilenmesi için hevesli değildim. Bu yüzden popom koltuğa yerleştiği an telefonumu elime alıp cevap yazdım.

"UFAK BİR AKSİLİK YAŞADIM AMA SORUN ÇÖZÜLDÜ. ELMA BENİMLE, GÜVENDE VE TAZE. GETİRİYORUM."

Elma tabii ki çantamdaki dosyaydı. Şifreli konuşmak, işin raconuydu. Aslına bakılırsa buna pek gerek yoktu ama babam milyonda bir olan ihtimalin dahi, uygun şartlar sağlandığında gerçekleşeceğini düşünürdü. Bu yüzden İstihbarat müdürü olmasına, belki de ülkede takip edilemez tek telefonu kullanmasına, öz kızıyla kişisel konuşmak pekâlâ hakkı olmasına rağmen yine de raconu boşlamazdı.

Sonuç olarak, gecikmeli de olsa çantamda taşıdığım kim bilir hangi mühim istihbarat bilgisiyle havaalanından ayrılıyordum. Kim bilir diyordum çünkü yapmamın yasak olduğu, kovulmama sebep olacak, babamın affetmeyeceği tek bir şey vardı: *Dosyayı okumak.* Bu kuralı şimdiye kadar hiç bozmamıştım. Bugün de farklı olmayacaktı.

Rusya'ya bağlı o ufak şehirde, o izbe barda, önüme konan dosyanın içinde her ne yazıyorsa ilgilenmiyordum. Bu yüzden, tek bakış atmadan çantama sokuşturup yurda geri dönmüştüm.

Aracın içi sıcaktı, paltomu çıkarmak için hamle yapmadan önce ceplerimi yokladım. Küçük şeker kutumu çıkardım. Sigara içmeye başladığımdan beri yanımdan ayırmıyordum. Babam tilki kadar zeki, annem ise bir tazı kadar iyi koku alıyordu. Bense yirmi dokuzuncu yaşının bitmesine aylar kalmış bir kadın olarak, anne ve babasından sigara içtiğini saklamaya çalışan koca bir çocuktan farksızdım. Yine de hâlime üzülmeyi çoktan bırakmıştım. Ailemi ve kendimi kabullenmeyi seçmek, bünyemde daha az duygusal tahribat bırakıyordu. Bir nevi kendimi kandırma oyununa devam edebiliyordum.

Paltomdan kolumu sıyırmadan önce sağ cebimdeki sertliği fark ettim.

Çerkes'in çakmağı.

Cebimden çıkarıp avucumda çevirdim. Bir tarafında deriye iz bırakmış kartal ya da şahin gibi yırtıcı bir kuş silüeti vardı. Hafifçe kapağı kaldırıp çakmaya çalıştım ama ilk seferdeki gibi beceremedim.

Geriye yaslandım. Parmaklarım arasında çakmağı döndürürken sessizce camdan dışarıyı izlemeye koyuldum. O ukala Çerkes oğlanını düşünmemek için kendimi zorlasam da başaramadım. Bakışındaki bir şey düşüncelerimi ona çekiyordu. Düşüncelerimin birine çekilmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti ve o acı tecrübenin izlerini hâlâ tenimde taşıyordum. Gönül maceralarının nereye varacağını çok sıkı bir dersle tecrübe etmiştim. Bu yüzden, şimdi de

o uzun boylu ukala herifi düşünerek zaman kaybetmek aptallık olacaktı.

Başımı iki yana salladım. Çerkes'in görüntüsünü hafızamdan savurdum. Bakışlarımı penceremden alıp çantama döndüm. Çakmağı çantamın diplerine gömerek o adamı aklımdan silmeyi seçtim. Fakat çantamı açtığım sırada araç güçlü bir frenle durdu. Öyle sert savruldum ki çantam elimden kaydı ve içindeki ıvır zıvırlarla birlikte dosya da dışarı düştü.

Sıkıntı dosyanın saçılması değildi. Sayfaları okumadığım sürece bakmamda sorun yoktu. Şu an sorun sayfalarda ya da yazılanlarda değildi. Sorun, hafızamdan az önce silmeye karar verdiğim adamın, o uzun boylu Çerkes oğlanının fotoğrafının dosyanın içinde olmasıydı.

Nihova

BÖLÜM 2

Babamla iletişim kurmak sanıldığının aksine zor değildi. İç sesini meşgul etmez, dış sesine aykırı düşünceler ve eylemlerde bulunmazsanız, babamla anlaşmak kolay bile sayılabilirdi.

Kalıplı cüssesi, sert ve sorgulayan bakışları, katı emirleri arasında hayatta kalabilmek için sihirli kelimeleri bilmeniz yeterliydi. O kelimeler; *Peki, Tamam, Haklısın, Anladım, Hemen yapıyorum* ve tabii ki yığınla *EVET*'ten oluşurdu.

Tabelası bulunmayan binanın, özel kart ile çıktığım asansöründe tırnağımı kemiriyordum. Babam ve üst ekibin kullandığı beş farklı ofis vardı. Her ofis farklı binada bulunur ve o binalar ne navigasyonda görünür ne de üstünde herhangi bir tabela olurdu. Kapısındaki güvenlik bile varlığını hissettirmezdi ama oradaydı. Söz konusu babam olduğunda aslında her şey böyleydi. Oradaydı ama yoktu. Görünmez, bilinmez, hissedilmez.

Sevgisi gibi...

Babamın beni sevdiğini biliyordum ama bunu ispatlayacak bir şey gösteremezdim. Babamla tek bir fotoğrafımız yoktu. Doğum günü, mezuniyet fark etmez, herhangi bir özel günümde ya yanımda bulunmaz ya da ortak ka-

reye girmezdi. Ailecek yaptığımız etkinlik sayısı bir elin parmağını geçmezdi. Bir arada olduğumuz zamanlar hep kendi sınırlarımız, duvarlarımız içindeydi. Babam için dış dünya ile olan her temas iz bırakmak, sana zarar verebilecek kişiler için ekmek kırıntısı bırakmaktı. Babam hayatında ekmek kırıntısı bırakmaktan hoşlanmazdı.

Asansör yedinci katta durup kapısı açıldığında parmağımı dişlerimin arasından kurtardım. Ofis her zamanki gibi sakindi. Beyaz mermerleri sadece siyah kapılar ve siyah asistan masaları bölüyordu. Diğer odalardan ayrı bir köşede olan, en büyük odanın bulunduğu koridora kıvrılınca, babamın odasının hemen dışında yıllardır onun asistanlığını yapan Şebnem Hanım görüş açıma girdi. Kırlaşmış saçları arasında taktığı yakın gözlüğünün üstünden beni fark etmesi uzun sürmedi.

"Ooo, güzellik, gel bakalım." Daha dik oturdu, hemen ardından övgü dolu bir bakış attı. "Aman da aman, yine çok şık ve zarifiz." Her adımıma bir iltifat sıkıştırırken utanarak gülümsüyordum. "Seni daha erken bekliyordum," dedi son cümlesinde.

Somurtup gözlerimi devirdim.

"Yetkili mercilerden geç kaldığım bilgisini aldım, Şebnem ablacım, emin ol senin de tekrar etmene gerek yok."

Kıkırdar gibi oldu. Çıkardığı gözlüğü, parıltılı ipleri sayesinde boynunda asılı kaldı.

"Hiç şaşırmadım."

Masanın yanına gelince kalkıp beni kucakladı. Bunu her zaman yapmazdı. Babam sadece gizlilik seviyesi kritik işlerde beni kullanırdı. Bu da yaklaşık dört aydır yaşanmıyordu. Şebnem abla ile görüşmemiz de ancak bu görevlerde olduğundan beni özlemiş olmasına şaşırmamıştım.

Nirvana

Vanilyalı sabun kokusunu bana bulaştırıp geri çekildiğinde hâlâ gülümsüyordu.

"Sıfır sorunla geri dönmüşsün. Baban söylenirse çok takılma, hayalet gibi sessizce gidip gelmenden oldukça memnun. Memnun ama sana belli etmez, bilirsin."

Gülümsemeye çalışarak hafifçe başımı salladım.

"Bilirim."

Bileğindeki ince kol saatine bakış attı. Sonra başını masasının üstündeki üç telefondan birine çevirdi. Tuşların birinden kırmızı ışık yansıyordu. Bana döndü yeniden.

"Mühim bir telefon görüşmesi yapıyor, birazdan kapatırlar, alırım seni içeri."

Babamın mühim görüşmelerine aşinaydım. Küçüklüğümden beri evimize siyah araba içinde birileri gelir, çalışma odasına kapanırlar, onlar mühim görüşmelerini yaparken biz yemek masasında şikâyet etmeden onu beklerdik. Bu rutin beklemeler, bir noktadan sonra hayatımızın normali olmuştu. Bu yüzden yine şikâyet etmeden anlayışla başımı sallamıştım.

Şebnem abla yerine otururken elimde tuttuğum, birazdan babama teslim edeceğim dosyaya kaydı bakışlarım. İçimdeki merak alev gibi tüm hücrelerime işlemişti. Bu bekleme süresini fırsata çevirebilirdim.

"Şebnem abla..." Gözlüğünü yeniden gözüne yerleştirmeye yeltenirken durdu. Cümlemin devamını bekledi. "Bu gittiğim görev... yani bu dosyadakiler... tam olarak hangi konuyla alakalı, bir bilgin var mı?"

Şebnem abla kaşlarını buruşturup gözlüğünü bıraktı. Başını hafifçe yana eğdi.

"Neden soruyorsun, tatlım?"

Ninova

Çok beklemeden omuz silktim. "Merak ettim."

Başını bu kez diğer tarafa eğdi.

"Defalarca bu tarz dosyaları getirip götürdün ama ilk kez içindekini merak ettiğini duyuyorum, Ayça."

Şüpheyle bakan gözleri haklıydı. Daha önce hiç böyle bir soru sormamıştım, elimde neyi taşıdığımla ilgilenmemiştim ama bu kez bilmek istiyordum. O fotoğraftaki adamın neden bu dosyanın içinde olduğunu öğrenmek istiyordum.

Önemsemez bir tavır takınıp dudak büktüm.

"Her şeyin bir ilki varmış demek ki."

Birkaç saniye yüzüme baktı, ardından gözlüğünü burnuna yerleştirip önündeki kâğıtlara dikkatini verdi.

"Bu sorulara cevap verecek kişi o odanın içinde ve ben onun bu tarz ilklerden hoşlanacağını sanmıyorum."

Yine haklıydı ve ben bu soruyu içerideki kişiye soracak kadar cesur muydum, emin değildim.

Yaklaşık on sekiz dakika sonra babamın odasının kapısını çalabildim. İçeri girdiğimde, elbette tüm dikkati ve ilgisi önünde incelediği kâğıt yığınları ve bilgisayar ekranındaydı. Ancak ben masasının karşısındaki siyah tekli koltuğa oturduğumda varlığıma tepki vermeyi seçti.

"Biraz daha gecikseydin ekiplerden birini gönderecektim."

Gözlerimi devirmeye bile üşendim. Bu babamın beni merak ettiğini söyleme şekliydi.

Başını kaldırmadan, sadece gözlerini çevirdi bana.

"Soğuk muydu?"

Bu da babamın dilinde *'İyi misin?'* demekti.

"Tedbirli gittim."

Nirvana

Memnuniyetle çenesini salladı. Bu bir *'Aferin'*di.

"Herhangi bir pürüz yaşandı mı?"

Kısa bir iç çektim.

"Rusçam çok kötüydü. İçeceklerinin tadı kolonyaya benziyordu. Erkekler tükürüyordu. Kadınlar berbat yemek yapıyordu." Babam başım kaldırdı. Yüzünde beklediğim ifade vardı. Hemen ekledim. "Ah, bir de çocuklar bile küfür ediyordu."

Babamın yüzündeki bıkkın ifade tüm vücuduna yayıldı.

"İşle alakalı pürüz yaşandı mı, demek istemiştim, Ayça."

Sırıttım.

"Yaşanmadı, babacım. Gittim, gördüm, aldım, geldim."

Yine güçlü bir çene sallaması ile ödüllendirildim. Bu *'Yıldızlı Aferin'*di.

Elimdeki dosyayı masaya indirirken tenim karıncalanıyordu. Elimi dosyadan uzaklaştırmam olması gerekenden yavaştı. Babam bu tereddüdü hissetmiş olacaktı ki ekrana bakan gözleri bir saniye için elime kaydı.

"Bir sorun mu var?"

Elimi kucağıma aldım, dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sorun yok ama..."

Bakışları başıyla birlikte bana çevrildi. Gözlerimiz benziyordu. Onunki de benimki gibi sarıya dönen elaydı. Tek fark, ben onun gibi bakışlarımla insanların üşümesine sebep olamıyordum. Hafifçe yutkundum. Kontrollü davranmalıydım.

"Acaba diyorum..." Duraksadım. "Acaba diyorum ki..." Duraksamamalıydım. *Kahretsin.*

Babam ellerini klavyesinden alıp daha dik oturdu ve doğrudan beni izlemeye koyuldu.

"Acaba ne diyorsun, Ayça?"

Bu kez daha kuvvetli yutkundum.

"Acaba, daha mı fazla sorumluluk alsam, diyorum."

"Ne gibi?" diye sordu beklemeden.

Üstüne fazla düşünülmüş bir şey değilmişçesine omuzlarımı salladım.

"Yani bilemiyorum, gönderildiğim operasyonların öncesinde veya sonrasında daha fazla bilgilendirilebilirim. Mesela bugün masana bıraktığım dosya hakkında biraz daha bilgi sahibi olabilirim. İşin biraz daha içinde olabilirim. Bir ulaktan fazlası olabilirim."

Cümlem bittiğinde, sesim sanki odanın içinde birkaç tur atıp tekrar ve tekrar kulağıma dokunuyordu ve ben her dokunuşta biraz daha dişlerimi sıkıyordum.

Babam sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca ifadesizce yüzümü seyretti. O beni izlerken yüzümdeki her organ biraz daha büyüyor gibi rahatsız hissediyordum.

"Birincisi," dedi sonunda, koltuğunda hafif kıpırdanarak. "Sen operasyona gönderilmiyorsun, Ayça. Operasyonların neye benzediğini bilsen, uyku uyuyamazdın." Ben dişlerimi sıktım, o devam etti. "İkincisi, sen sadece bir ulak değilsin." Bu cümle ilk maddenin tonundan daha yumuşak çıkmıştı dudaklarından. "Ve üçüncüsü, aniden gelen bu merakının asıl sebebini duymak isterim."

Dişlerimi öyle güçlü sıkıyordum ki çeneme ağrı saplanmıştı. Bu ani gelişen merakımın sebebini kendime bile açıklayamazken babama karşı ikna edici argümanlar sunamazdım. Öte yandan, talep ettiklerim dudaklarımdan çıktığı sırada, daha fazla sorumluluk almanın pek de fena fikir olmayacağını da hissetmiştim. Dahası bunu hak et-

tiğimi düşünüyordum. Yaklaşık üç yıldır, babamın birkaç cümleden fazlasını bahşetmediği görevleri ses çıkarmadan tamamlıyordum. Karşılığında biraz daha saygı duyulmayı hak ediyordum. Hâlâ bir çocuk gibi ayrıntıların gizlenmesi sinir bozucuydu. Fakat babama karşı bu savaşı kazanamazdım, bu yüzden her zaman yaptığım gibi geri çekilmeyi seçtim.

Ellerimi dizlerime vurup ayaklandım. "Ben sormadım, siz de beni duymadınız, Tufan Cengiz Kahraman. Sizinle çalışmak bir gurur. Sıradaki göreve kadar kendinize iyi bakın."

Bir asker ciddiyetiyle arkamı döndüm. Ben kapıya ulaşana kadar sesini çıkarmadı, kapı koluna dokunduğumda bana seslendi.

"Annene dolap magneti almayı unuttuysan, Şebnem sana eve gitmeden uğrayıp alabileceğin yerin adresini versin. Ben hep öyle yapardım, annen farkı anlamazdı."

Omzumun üstünden babama baktım. İlgisi çoktan kâğıtlarına dönmüştü. Ona annemin de benim de onun getirdiği hediyelerin son anda alınan şeyler olduğunu anladığımızı söylemek isterdim ama yorum yapmadan dışarı çıktım.

Muhtemelen bunu yapmamam gerekiyordu. Kesinlikle bunu yapmamam gerekiyordu. Burada olmam hataydı. Büyük bir hata. *Çok büyük bir hata.*

"Hoş geldiniz, efendim. Nasıl yardımcı olabilirim size?"

İçeri girer girmez yanımda beliren genç çocuğa vere-

Ninova

cek bir cevabım yoktu. Önümde sıralanmış parlak şeyler arasında yardım olarak isteyebileceğim bir şey gelmiyordu aklıma.

"Bakıyorum öyle..." diye geveleyebildim, sanki giyim mağazasına gezmeye gelmiş gibi.

Genç bu absürt cümleme rağmen kibarlığını ve peşimi bırakmadı.

"Düşündüğünüz bir model var mıydı acaba?"

Etrafıma bakındım. Büyükçe bir galeri içinde sağ tarafa lüks otomobiller, diğer tarafa ise nispeten daha az gösterişli araçlar sıralanmıştı. Arabalar hakkındaki fikrim renklerini ayırt etmekten öteye gitmezken doğaçlama yaparken zorlanacağım kesindi. Elimle az ileride olan parlak siyah, oldukça ihtişamlı spor arabalardan birini işaret ettim.

"Şu modeli hep düşünürüm. Rüyalarıma falan girer hatta."

Çocuk gülümsedi.

"Emin olun o çoğumuzun rüyalarını süslüyor." Yapabileceğim başka bir şey olmadığı için çocuğun gülümsemesine karşılık verdim. "Buyurun, yakından incelemek isterseniz..."

Elimle teklifini engelledim.

"Ah hayır, teşekkür ederim. Ben aslında araba bakmak için değil, şey için gelmiştim..."

Ne için gelmiştim?

Havaalanında karşılaştığım adamın, istihbarat tarafından gönderildiğim Rusya-Kafkas bölgesinde, üst düzey gizlilik eşliğinde yaptığımız görüşmede, elime tutuşturdukları dosya içindeki adres bilgilerini ezberleyip onu burada bulabilmek için geldim desem, kulağa nasıl gelirdi acaba?

Nirvana

Adamın an itibariyle babamın masasında vesikalık fotoğrafı vardı, yüksek ihtimalle yanlış yollara sapmıştı, bu yüzden babam ve ofisinin radarına girmişti. Benim radarıma girme sebebi ne olabilir diye düşünmeden edemedim. Onu yeniden görmeyi neden istediğimi bile bilmiyordum. Belki de yıkılan bir binayı ya da gün batımını izlemek gibi, güzel bir şeyi son bulmadan önce son kez görme isteğiydi içimdeki.

"İş görüşmesi için mi geldiniz?"

Gencin sesi düşüncelerimin içinde kaybolan zihnimi ürküttü. Boş gözlerle çocuğun yüzüne baktım.

"İş mi?" diye sorma gafletinde bulundum ama çocuğun kaşları şüpheyle kıvrıldığı an kendimi toplayıp ileri atıldım. "Evet evet, tam olarak onun için geldim. Kusura bakma, benim için uzun bir gün oluyor da. Bundan önce iki yerle daha görüşmeye girdim. Bana şu markaları sorsan, onun bile adını söyleyemem. Kafamın içi bayram yeri."

Bana o markaları kafamın en yerinde hâlindeyken sorduğunda bile cevap alamazdı ya, neyse. Yine de yüzündeki şüphe dağılıp anlayışla başını sallarken gülümsüyordu.

"Öyleyse sizi yukarı ofise alayım. Görüşmeleri bizzat Poyraz Bey'in kendisi yapıyor."

Poyraz Bey... Tam hâliyle *Poyraz Şahin...*

Adını biliyordum çünkü merakıma yenik düşüp dosyaya göz gezdirmiştim. O kısa trafik anında, şoförüme belli etmeden üstün körü bakmış olsam da iş adresini ezberimde tutmuş, gözüme ilişen tüm bilgileri okumaya çalışmıştım.

Poyraz Şahin, 28 yaşında. Murat Şahin'in üç çocuğundan ikincisi. İstanbul Etiler'de galeri sahibi. Bekâr. Bilinen, nüfusa kayıtlı çocuğu bulunmuyor. Son üç yıldır

Ninova

babası yerine Türkiye'deki Çerkes topluluğunun lideri konumunda. Abzeh soyundan. Eğitim aldığı okul... diye başlayan ön bilgi paragrafının sonrasını okuyamamıştım. Zihnimdeki bilgileri zorlasam da anımsadıklarım bu kadardı.

Ben bunları düşünürken karşımdaki genç, nazik bedeniyle bana öncülük etmek için arkasını dönecek gibi oldu ama ben panikle koluna sarılıp onu durdurdum.

"Bir dakika, dur!"

Fazla merak insanı akılsız bırakırdı. Şu an yaptığım anlamsız hareket de bunun göstergesiydi. Buraya gelerek ne düşündüm bilmiyordum ama daha fazla saçmalamadan gitmem tek akıllıca hareketti.

Yüzüme soru sorar gözlerle bakan çocuğun kolunu bıraktım.

"Poyraz Bey'i boş yere rahatsız etmeyelim. Bu işin bana uygun olduğunu pek sanmıyorum zaten, hem bundan önceki görüşmem bayağı iyi geçmişti, kesin oradan dönüş alırım. Şimdi ararlarsa geri çevirmek de olmaz. Ben en iyisi o telefonu bekleyeyim, sizi de yormayayım."

Tek nefese öyle çok kelime sıkıştırmıştım ki soluk soluğa kalmıştım. Çocuk elini kaldırıp dudaklarını araladı.

"Poyraz Bey..." diyebildi sadece.

Gözlerimi devirdim. Şu çocuğun meslek aşkının yarısı bende olsaydı, babamın gizli dosyalarını beklemek yerine, kendime gerçek bir kariyer yapabilirdim.

"Yahu tamam işte, Poyraz Bey'iniz sıcak odasında keyif çatmaya devam etsin, sen de ben buraya hiç gelmemişim gibi davranırsın. İşi de başkasına verirsiniz."

Çocuğun açık kalmış ağzına aldırmadan omzuna yumruk dokundurup arkamı döndüm. Fakat dönmemle yerime

Nirvana

çivilenmem bir oldu. Görmeyi arzuladığım, aynı zamanda karşılaşmayı beklemediğim kişi karşımdaydı. Siyah paltosunun omuzlarına yağmur taneleri dokunmuştu. Yine tek kaşı havadaydı. Yine bakışları sertti. Yine ve ne yazık ki hâlâ gözüme fazlasıyla çekici geliyordu.

"Poyraz Bey şimdi geldi, diyecektim," dedi arkamda kalan işine âşık genç.

"Poyraz Bey sen misin?" dedim hemen en şaşkın bakışımla.

İlk konuşan ben olmalıydım. Buraya gelecek kadar akılsızdım ama aptal değildim. Şüpheli durumlarda, şüphe çekmeyecek davranışlar konusunda eğitim almıştım. Tamam, eğitimlerde çok başarılı olduğum söylenemezdi ama artık deneyimliydim. Reflekslerim gelişmişti. Onu görmeyi beklemediğime inanmalıydı.

"Poyraz benim de senin burada ne işin var?"

Aynı soruyu ben de kendime soruyordum. Yüzünü izlemekten başka bir tepki veremedim. Daha ağzımı açmaya yeltenememiştim ki, "Hanımefendi iş görüşmesi için gelmiş," dendi.

Tabii ki bu önemli bilgiyi veren, iş aşkıyla yanıp tutuşan ayın elemanıydı ve ben onu boğazlamak istiyordum.

"İş görüşmesi mi?" Daha fazlası mümkünmüş gibi Poyraz kaşlarını daha fazla çatmıştı.

Yine ağzımı oynatamadım.

"Evet, hanımefendi sen gelmeden biraz önce geldi, Poyraz abi. Ofise çıkmasını söyledim ama istemedi."

Dönüp çocuğa baktım. Gülümsemeye çalışsam da dişlerimi sıkıyordum. *Bu çocuğu gerçekten boğazlamak istiyordum!* Kimliğimi saklama çabamı sabote etmeye yemin etmiş gibiydi.

Ninova

"Birini aradığımızı nereden öğrendin ki?"

İşte şimdi sıçmıştım! Kaskatı kesildim. Ben yüzümü yeniden Poyraz'a dönebilmek için mantıklı bir yalan ararken genç yine lafa atladı.

"Abi, biz Kat'ın söylediği siteye ilan koymuştuk ya iki gün önce, oradan görmüştür."

İşte şimdi bu çocuğu öpmek istiyordum!

"Evet, evet öyle oldu," dedim Poyraz'a doğru dönerken. Bu bilgiye can simidine sarılır gibi sarılmıştım.

Poyraz hâlâ gözlerini kısmış beni izliyordu. "Demek ilanda gördün." Abartısız bir coşkuyla başımla onayladım. "Ve uçaktan iner inmez iş görüşmelerine gidecek kadar da işe ihtiyacın var, öyle mi?"

Başım bu kez ağır çekimde onaylarken eş zamanlı olarak içimden çığlık atıyordum. Dehşete kapıldığımı gizleyebilmek için dişlerimi göstererek gülümsedim.

Hafifçe geniş omuzlarını salladı. "Pekâlâ, gel bakalım, yapalım görüşmemizi."

O beni geçip ilerlerken, ben bulunduğum yere kök salmış duruyordum.

"Abi, hanımefendi işi istemediğine karar vermişti. Sen gelmeden az önce gidecekti, hatta..."

Poyraz elini kaldırınca çocuk cümlesinin ortasında sustu.

"Tamam, Çiço. Bence hanımefendi artık kendi adına konuşabilir. Hadi sen işinle ilgilen." Yüzünü Çiço dediği çocuktan alıp omzunun üstünden bana baktı. Dudağı belli belirsiz yana kaydı, kasıtlı bir şekilde beni baştan aşağı süzdü. "Hanımefendiyle *ben ilgilenirim.*"

Boynumdan aşağı bir elektrik dalgası iniyormuş gibi hissettim.

Nirvana

İlgilenirim derken neyi kastetmişti?

O yeri döven adımlarıyla uzaklaşırken ben arkasından izlemekle yetindim. Merdivenlere ulaştığında ilk basamağa adım atmadan önce arkasına dönüp beni aradı. Hâlâ bıraktığı yerde olduğumu görünce bakışlarıyla beni davet etti.

Çok yanlış olduğunu bilsem de ayaklarım bu davete karşılık vermek istiyordu. Onun etkisinden çıkmak için arkamı dönüp galerinin kapısından çıkmam yeterliydi. Öyle de yapmam gerekiyordu fakat onu takip etmekten başka çarem yokmuş gibi hissediyordum. Eğer bu durumdan kurtulmanın bir yolu varsa da beynim şu an o yolu bulamıyordu.

Merdivenler bizi asma kata çıkardı. Alt kata üsten bakışla hâlâ hâkim olabildiğin, birkaç odanın bulunduğu bu kat, girişin parlaklığından soyutlanmış, kasıtlı olduğunu düşündüğüm şekilde loş bırakılmıştı. Poyraz koridorun sonundaki kapıyı açıp içeri girdiğinde, ben aşağıdaki sayısız arabanın sonundaki çıkış kapısına yukarıdan baktım. Babam, *'Bilerek yapılan hatalar, kasıtsız yanlışlardan daha fazla zarar verir,'* derdi her zaman. Koridorun sonunda kapısı açık bırakılmış odaya döndüm yüzümü. *İnsan bir kez olsun, bile isteye aptalca davransa, ne kaybederdi ki?*

"Geliyor musun, çocuk?"

Görmeyeceğini bilsem de gözlerimi devirdim. O bilmese de aptal heriften büyük olduğumu ben biliyordum. Bana çocuk demesi gerçekten sinir bozucuydu.

Derin bir nefes alıp ofisine doğru adımladım. İçeri girdiğimde çıkardığı siyah paltosunu odanın girişindeki ahşap ayaklı askılığa asıyordu. Siyah gömleğinin yakalarını

Ninova

düzelterek masasına yürüdü. Ofisinde fazla eşya kalabalığı yoktu, ferah bir havası vardı. Fazla sinir bozucu bir kişiliği olmasaydı zevkli biri olduğunu düşüneceğim kadar tarz döşenmişti. Az ama işlevsel mobilyalar, duvarlarda kesinlikle belli anlamı olan tablolar, büyük bir çalışma masası ve karşısına dizilmiş deri koltuklar vardı. Masasının arkasında kalan duvarda, armayı andıran büyük bir sembol asılıydı. Onu bir yerde daha gördüğümü anımsıyordum. Armanın yanında da yeşil zemin üstünde, iç içe geçmiş üç sarı ok ve ilk bakışta sayamadığım sarı yıldızların olduğu bir bayrak bulunuyordu. *Az eşya, çok anlam.*

Yersiz olmayacağını bilsem, gözümün değdiği her şey hakkında soru sorabilirdim. Onun yerine odanın girişinde öylece dikilmeye devam ettim. O ise ahşap masasının ardındaki gösterişli sandalyesine oturmuştu. Sırtını geri yaslayıp sisler içindeki bir ormana bakar gibi beni izlemeye başladı. Artık hareket etmeliydim.

"Kapıyı kapatabilirsin," diye buyurdu aniden.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ses tonu mu kurduğu cümleye emir kipi yüklüyordu, yoksa gerçekten emretmeye alışmış budalanın teki miydi, emin olamadım. Arkamı dönüp kapının koluna uzanmıştım ki aniden durup yüzümü Poyraz'a döndüm. Onunla aynı odada yalnız kalacağımı bilmek, şimdiye kadar hiç rastlamadığım bir ürkeklik hissetmeme sebep oldu.

"Açık da kalabilir," deyiverdim düşünmeden.

İmalı şekilde gözlerini kıstı.

"Kapalı olduğunda rahatsız mı hissedersin?"

Somurttum. Kapıyı olması gerekenden daha hızlı kapattım. Aslında neredeyse bir ergen gibi çarptım da diyebi-

lirdim. Gereksiz bir tavırdı. Eğitimde olsam en düşük notu alırdım. Duygulardan soyutlanmayı öğrenmiş olmam gerekirken, karşımdaki adamın ağzından çıkan her cümlenin bende rekabet duygusu oluşturması saçmaydı, çocuksuydu. Fakat engel olamıyordum. Bakışlarında, sesinde, kurduğu her cümlede vücudumda kontrolüm dışında tepkiler oluşuyordu. Kontrolü yeniden elime almalıydım.

Duyduğum huzursuzluğu, yabancılığı azaltmam şarttı. Uyum sağlayıp ağırlık azaltmakla başlasam iyi olacaktı. Yavaşça kolumu paltomun içinden çıkardım. Üstümde açığa çıkan siyah ceketimi hafifçe çekiştirip paltoyu askı yerine ikiye katlayıp kendi koluma astım. Ben karşısındaki tekli deri koltuğa doğru adımlarken, Poyraz yine o yoğun bakışlarından biriyle yürüyüşümü inceliyordu. Koltuğa yerleşirken bakışlarındaki bir şey yutkunmama sebep oldu. Gözlerimi kaçırdım. Paltomu koltuğun kenarına indirdim, at kuyruğumu hızlı bir hamle ile sıkılaştırıp çenemi havaya kaldırdım.

"Evet, başlayın bakalım görüşmenize."

Gülümsemeye benzeyen bir ses çıktı boğazından. "İş görüşmelerine hep böyle başlıyorsan, Çiço'ya bahsettiğin diğer yerlerin seni arayacaklarını sanmıyorum."

Zoraki olduğu bariz olan bir gülümseme kondurdum dudağıma. "Endişe etmeyin, her görüşmeye karşımdaki muhatabım neyi hak ediyorsa öyle yaklaşırım."

Dudağının kenarı çok hafif yukarı kıvrıldı ama hızlıca toparladı. Sağ elini çenesine götürüp parmak uçlarını kirli sakalında gezdirdi. Parmağında, arkasındaki duvarda asılı olan sembolü taşıyan gümüş, kaba bir yüzük vardı. O armayı bir yerden anımsadığımı biliyordum. Çerkeslere

özgü bir simge olabilirdi. Ya da bambaşka bir şeydi. Belki de hiçbir şeydi. Bakışlarımın yüzüğünü takip ettiğini anlamış olacaktı ki elini yüzünden çekti. Artık doğruca, tüm dikkatiyle, sanki dünyada başka bir şey kalmamışçasına yüzümü izliyordu.

Katıksız dikkati tenimi kaşındırdı. Koyu gözlerine bakarken kendimi tepkisiz kalmaya zorluyordum. Sessizliği işkence gibiydi. Ofis, sanki Güneş'e daha yakın gezegene gitmişim gibi sıcaktı. Boynumdan kulaklarıma kadar ısındığımı hissediyordum. Bu adamda beni etkileyen şeyin ne olduğunu bulmaya çalışmak, sandığımdan daha tehlikeliydi.

Koltuğunda kıpırdanıp, "Neden bu işe girmek istiyorsun?" dedi sonunda.

"Bu işe girmek istemiyorum," diye karşılık verdim hızlıca.

Daha dik oturuyordum artık. Kendimi soktuğum bu durumu sonlandırmam gerekiyordu.

"Neden buraya geldin öyleyse?"

Bunun cevabını ben de merak ediyordum.

"Arkadaşım bana görüşmeye gidebileceğim yerlerin listesini atmıştı. Ben de sırayla gidiyorum. Burayı neden listeye eklemiş, hiçbir fikrim yok. Emin olun, buradan çıkınca ilk iş olarak arayıp bunu ona soracağım."

"Neden listeni kendin değil de arkadaşına yaptırıyorsun?"

"Çünkü o sırada çalışıyordum."

Tek kaşı havaya kalktı. "İş aradığını sanıyordum."

Paniğe kapılmadan sadece omuz salladım. "Sürekli bir iş değil. İhtiyaç oldukça dahil olduğum türde bir iş."

Koltuğunda geriye yaslandı. Saçımdan başlayıp ayak-

kabımın topuğuna kadar beni süzdü. "Paraya ihtiyacı olan biri gibi durmuyorsun."

Haksız sayılmazdı. Varlıklı değildik ama harcadığımızdan fazlasına sahip olduğumuz, rahat bir hayat sürüyorduk. Gerçi bunda hayatın içine karışmadan, kenarından yaşamamızın da payı yok değildi. Yine de ona hak vermeyecektim, gururla çenemi kaldırdım.

"Sen de gösterişli bir galeri sahibi olup, Adige dili konuşabilen biri gibi durmuyorsun."

Başını yana eğdiğinde yüzündeki keyfi gizlemedi.

"Ne gibi duruyorum, Hanımefendi? Bana neyi yakıştırırdınız?"

Birkaç saniye düşünür gibi dudak büktüm.

"Haraç kesip, adam dövdürten biri olabilirsin mesela."

Kendini tutamayıp gelişi güzel bir kahkaha kopardı. "Öyle olsaydı, emin ol hayatım çok daha kolay olurdu, çocuk."

Puslu sesindeki kahkaha tahmin edemeyeceğim kadar hoş geliyordu kulağa. Gülümseyecek gibi olduğumu hissedince parmaklarımla dudaklarımı örttüm. *Buradan çıkmam gerekiyordu.*

Ona yakıştırdığım ithamı temize çekmesi sebepsizce hoşuma gitmişti. Gerçi söylediğim gibi bir durum olsaydı, bu babamın ofisinin değil, emniyetin ilgi alanına girerdi ve şu an karşısında ben değil, belki de basit bir polis memuru oturuyor olurdu. Bu adamda daha karmaşık bir şeyler olmalıydı.

"Danışmanlık yaptığın firmaların isimlerini yanında getirdin mi?"

"Danışmanlık?" diye sorma saçmalığında bulundum.

Nirvana

Aptallığımla birlikte Poyraz'ın sağ kaşı olağan, şüpheci duruşuna geçti yeniden. "Satış danışmanlığından falan mı bahsediyorsun?" diye ekledim çabucak.

Burası bir galeriydi, satabilecek tek şey de o parlak araçlardı ve ben motorlu icatlar hakkında tek cümle bilgiye sahip değildim. Olsaydım da bu adamın yakınında daha fazla kalmayı planlamıyordum.

"Sen doğru ilana geldiğine emin misin?"

Kaşlarımı çattım. Paltomu kucağıma çekip biraz daha dik oturdum. Buradan çıkabilmek için zeytinyağı olup kendime yol yapmam gerekiyordu.

"Sana ilanı okumadığımı söylemiştim. Eğer aşağıdaki arabaları birilerine kakalamak için satış danışmanı arıyorsan, ben..."

"Satış danışmanı aramıyorum, şampiyon, sakin ol." Elini kaldırıp beni susturdu. Bakışları yapbozun eksik parçasını ararcasına beni tartıyordu. "Hukuk Danışmanı arıyorum. Arkadaşın seni buraya yönlendirdiğine göre, bu alanda hizmet veriyor olmalısın, öyle değil mi?"

Tamam, bu arabanın aygırlarını saymaktan daha kolay bir işti. En azından doğaçlama yapabilirdim. Başımı salladım.

"Aynen öyle. Hukuk Danışmanlığı yapıyorum."

Yeni yalanlarımı sıralayamadan telefonum titremeye başladı. Elimde olmadan panikledim. Poyraz'ı umursamadan hızlı hareketlerle paltomun ceplerini karıştırmaya başladım. Babam olma ihtimali benim de titrememe sebep oluyordu. Ekranda şoförün adının yazdığını görünce istemsizce soluğumu bıraktım.

Beni buraya ofise bağlı şoför bırakmıştı. Bir üst so-

kakta beklemesini söylemiştim. O benim, babamın unuttuğumu sandığı hediyeyi almaya geldiğimi zannederken, aslında asla çalışmayacağım bir işe girmeye çalışıyordum. Şoförün, elimde herhangi bir şey olmadan o arabaya oturduğumda, bunca saat ne yaptığımı merak edeceğini ve şüpheli en ufak bir durumda babamı bilgilendireceğini biliyordum. *Buradan derhal çıkmalıydım.*

Paltomu kucağımda toplayıp ayağa fırladım.

"Görünen o ki anlaşamayacağız. Daha fazla vaktinizi almayayım."

Kolumu sert bir sopa gibi karşımdaki adama uzattım. Ayağa kalktı. Önce elime sonra yüzüme baktı. Gözlerini benden ayırmadan parmaklarıyla avucumu kavradı. Sadece bir saniye sonra elimi geri almaya çalışsam da bırakmadı. Yine insanı esir eden bakışlarından birini takınmıştı. Parmağıyla tenime belli belirsiz baskı yapıp varlığını hissettirdi, ardından hafifçe bana doğru eğildi.

"Adını söyle, çocuk."

Fısıltıyla sormuştu. Bu ses tonuna sahip biri insanlara fısıldamamalıydı. Gözlerimi kaçırmak istedim ama başaramadım. Bana baktığı her saniye kanımın kaynadığını hissediyordum. Geri çekilir gibi olduğumda daha ben hamle yapamadan beni kendine doğru hafifçe çekti. Dik durmak için dizimi masaya yasladım. Koyu gözleri artık daha yakındı. İçindeki yeşil çizgileri seçebiliyordum.

"Bana adını söyle."

Gerçek kimliğimden hiçbir parçayı ona bırakmamam gerekiyordu ama şu an yalan söyleyebilecek kadar güçlü hissetmiyordum. Dahası, onun benden istediği şeyi yapma içgüdüsüne boyun eğmek istiyordum.

Nirvana

"Ayça..." dedim etkisine yenilip sessizce.

Dudaklarına, birilerinin ölümü olduğunu hissettiğim sabıkalı bir gülüş yerleşti. Babamın masasında olma sebebi, onu tehlikeli yapan şey neydi bilmiyordum ama benim için çok daha tehlikeli olabileceğini hissedebiliyordum. *Bu adamdan uzaklaşmalıydım.*

Sert bakışları gibi parmaklarının baskısının da azalmasını fırsat bilip elimi avucundan kurtardım. Telefonum yeniden titremeye başladı. Göz ucuyla ekrana baktım. Şoförü. Bakışlarımla etrafı taradım. Masasının üstünde etnik kıyafetler giydirilmiş, iç içe duran, bir kadın ve bir erkek porselen figür vardı. Dans eden zarif kadın biblosunu uzanıp aldım.

"Bunu alıyorum," dedim çabucak.

Tereddüt etmeden arkamı dönüp hızlı adımlarla ofisinden çıkarken bibloyu çantama tıkıştırdım, yangından kaçar gibi kendimi merdivenlere attım. Cilası göz kamaştıran arabaların arasından çıkışa yürüyüp kapıya geldiğimde durmak zorunda kaldım. Yağmur başlamıştı. Fırtına cam kapıyı dövüyordu. Kucağımdaki palto yine titremeye başladı. Çiço yanımda belirdi.

"Görüşme kısa mı sürdü, gidiyor musunuz?" Cevap vermeden kaldırıma kadar yükselen yağmur sularını izledim. "Sağanak başladı. Bence paltonuzu giymelisiniz, ıslanacaksınız."

Söylenecek gibi olsam da bıkkın soluğumu tuttum. Karşısında durup çantamı kucağına fırlattım. Yadırgamadan sıkıca çantamı tuttu. Paltomu düzeltip kollarımı geçirirken Çiço'ya baktım. Boncuk gibi, açık mavi gözleri vardı. Boyu kısaydı, iki yanağında da gülümsemesine gerek kalmadan, konuşurken bile belli olan gamzesi vardı.

Ninova

"Sana hiç çok konuştuğunu söylediler mi, Çiço?"

Hafifçe omuz salladı. "Poyraz Reis, yani Poyraz abi..." Duraksadı. Pot kırmış gibi alt dudağını ısırdı. Sinir bozucu tarafı görmezden gelinirse, aslında sevimli sayılırdı. Hâlâ sıkı sıkı çantamı tutuyordu. "Ah...yani Poyraz Bey, bazen susmam gereken yeri bulamadığımı söyler."

Gözlerimi devirmek istedim. Poyraz Bey, etrafındaki insanlara yer yön belirlemeye pek bir meraklıydı anlaşılan. Paltomu düğmeleyip yakamı kaldırdım, Çiço'nun elinden çantamı aldım. Çiço benim için kapıyı açtığında ıslanmaya hazırdım.

"Hey, çocuk."

Çiço ile aynı anda sesin geldiği yöne döndük. Hangimize seslenildiğini bulmaya çalışıyorduk. Başımızı kaldırıp, asma katın korkuluklarının arkasından bizi izleyen Poyraz'a baktık. Dudaklarında hâlâ aynı tehlikeli gülümsemesi asılıydı.

"İşi aldın. Pazartesi gel ve başla."

İfadesizce Poyraz'a bakarken, Çiço kulağıma doğru yavaşça fısıldadı.

"Sanırım sana söylüyor."

Kısa bir soluk bıraktım. "Açıkladığın için sağ ol, Çiço."

Bakışlarımı önüme çevirdim. Paltoma sarılıp kendimi dışarı attığımda, dalgaları andıran su birikintilerinin üstünden atladım. Bu galeriden de o adamdan da bir okyanus mesafesi kadar uzağa gitmem gerekiyordu.

Ninova

Hayatınızı dengede tutan bazı şeyler vardır. Küçük şeyler. Varlığını ancak yok olduğunda fark ettiğiniz, küçük ama güçlü şeyler. Benim için bu, annemin eve girdiğim an şunu söylemesiydi:

"Mutfaktayım!"

İstemsizce gülümsemiştim. Yer bilgisi değişirdi ama o değişmezdi. Mutfak yerine *Salondayım!* diye bağırırdı bazen, yazları *Bahçedeyim!* derdi çoğunlukla, *Banyodayım!* ya da *Üst kattayım!* diye boğuk çıkardı sesi kimi zaman ama her daim ben anahtarımı kapıdan çıkarırken, o evin içinde bulunduğu yeri seslice bildirirdi. Bunu neden yaptığını bilmiyordum ama evin kokusundan önce annemin sesini duymak, içimdeki dengeyi sabitlerdi.

"Kapıdayım!" diye onu yankıladım ve tabii ki devam ettim.

"Ayakkabılarımı çıkarıyorum!"

"Paltomu çıkarıyorum!"

"Aynaya bakıyorum!"

"Fıstık gibiyim! Maşallah'ım var!"

"Uzatma da gel yanıma, Ayça!"

Sonunda tepki verdiğinde seslice kıkırdamıştım. Uzun koridoru aşıp mutfağa girdiğimde, annem tezgâhın başında bir şeyler doğruyordu. Ocağın beş gözü birden tencereyle doluydu. Bu manzaraya alışıktım. Üç kişilik ailemize yirmi kişilik yemek hazırlar, kalanı bizim için çalışanlara bölüştürürdü. Ailemiz için gereksiz büyük olan altı kişilik mutfak masasına oturdum. Islanmış saçlarımı gelişi güzel tepemde topuz yapmaya çalışırken, annem elindeki bıçağı bana doğru salladı.

"Sana kaç kere mutfaktayken saçınla uğraşma dedim, Ayça!"

Nirvana

Teslim olur gibi iki elimi birden havaya kaldırdım. Saçım omuzlarımdan aşağı döküldü. Annem bıçağı indirince ben de ellerimi indirdim. Omuzlarına dokunan kahverengi, düz küt saçlarına taktığı bandanasını geriye çekip doğrama işine devam etti.

Annem ülke standartlarına göre uzun sayılabilecek bir kadındı. İnce belli, zarif, narin görünür, havada süzülür gibi yürürdü. Ancak öfkesi damarlarında dolaştığında, o narin kadının bir ejderhaya dönüşme hızı insanı şaşkına çevirirdi. Göz rengimi babamdan almıştım ama fiziken anneme benziyordum. Fakat ebeveynlerimle benzerliğim bundan ibaretti.

Çok kısa bir sessizlik sonrası, "Nasıl geçti, sorun çıktı mı?" diye sordu.

Masanın üzerindeki çerez tabaklarından birine uzanıp ağzıma ceviz attım.

"Ben ve sorun. Olabilir mi öyle bir şey, Sinem Hanım?"

Benden tarafa bakmaya tenezzül bile etmedi.

"Sen ve sorun. Tam da bu yüzden soruyorum ya, Ayça Hanım."

Sandalyede arkama yaslandım. "Tereyağından kıl çeker gibiydi."

Sustu. Nizami soyduğu havuçlarını kesme tahtasına aldı.

"Baban hoşnut mu?"

Sıkkın bir soluk tuttum içimde. "Babamın en son ne zaman herhangi bir şeyden hoşnut olduğunu gördün, anne?"

"Abartma, Ayça. Babanın hoşnut olduğu anlar da gayet mevcut."

Abartılı bir nida kopardım. Elimi kalkan yapar gibi havaya savurdum.

Nirvana

"Lütfen dur! Yatak odanız hakkında gözümde bir şeyler canlansın istemiyorum!"

Elindeki havucu bana fırlatacak gibi oldu. "Edepsiz!"

O damağını şaklatırken ben seslice kıkırdıyordum.

Annem klasik bir anneydi. Evhamlıydı, gergindi, duygusaldı, güzel yemek yapardı. Fakat klasiklikten çıktığı çizgileri her yerdeydi. Dışarı çıkamazdı mesela. Agorafobisi vardı. Dünyası eviydi. Belki de bu yüzden evimiz bir elmas gibi ışıldardı. Fakat her elmas gibi onu da sakınmak zordu. İki katlı evimizin dışında güvenliğimizden sorumlu, sayısını benim bile tam olarak bilmediğim -babam her duruma karşı gerçek sayıyı bizden bile saklardı- çalışanlarımız vardı. Ancak hiçbiri, çığlık atıp yardım istemediğimiz sürece ne bahçemizdeki tek otun yerini değiştirebilirdi ne de evimizin eşiğinden içeri girebilirdi.

Annem evine bağlıydı. Hayır, annem evine bağımlıydı. Bu bağımlılığı ne zaman ve nasıl başlamıştı bilmiyordum. Bir insanın sahip olduğunu düşündüğü tek bir şeyi varsa, o şeye olması gerekenden daha fazla bağlanıyordu. Kaybetme korkusu zamanla öyle yoğunlaşıyordu ki, o şey gözünün önünden ayrıldığında bile geriliyor, agresifleşiyordu. Annem için de durum farklı değildi. Her daim nizami olan evinde bir tozun dahi yeri değişse -toz dediği şey havadaki doğal partiküllerden ibaretti artık- annem için bu stres sebebiydi. Onu anlamıyordum ama kabullenmiştim.

Son bir cevizi daha ağzıma atıp sandalyeden kalktım.

"Ben odama gidiyorum. Akşam yemeği saatine kadar uyuyacağım. Lütfen, annecim, rica ediyorum, görevimi başarıyla tamamlayıp seni mahcup etmediğim için ödül olarak senden istediğim tek bir şey var." Durdum. Büyük

bir kararlılık ve netlikle bildirdim. "Uyandırılmak istemiyorum!"

"Tamam." dedi donuk bir tonla.

"Anne ciddiyim. Bak, gerçekten uyandırılmak istemiyorum."

"Tamam."

"Anne. Alarmım çaldığında, kendim uyanmak istiyorum. Ciddiyim."

Gözlerini devirdi. "Ayça tamam dedim ya!"

"Anladığından emin olmak istiyorum, Sinem Hanım."

"Gider misin artık!"

Somurtan suratına aldırış etmeden yanağına sesli bir öpücük kondurdum, çantamı ve paltomu koluma takıp odama çıktım. Odam ikinci kattaydı. Annemin aşağıdaki temizlik fırtınasının sesini bastırabilmek için koridorun sonundaki odamın kapısına ve duvarlarına ses yalıtımı yaptırmıştım. Umut ettiğim kadar faydası olduğu söylenemezdi ama zamansız başlayan gürültüler yüzünden, en azından uykumdan sıçrayarak uyanmalarım kesilmişti.

Odama girdiğim an çantamı ve paltomu yatağıma fırlattım. Annemin temizlik kuralları bu odada daha esnekti çünkü bunun için yazılı anlaşmam vardı. Keşke şaka yaptığımı söyleyebilseydim ama hayır, kendi öz annemle, eşyalarımı kendi odamda yere atabilme özgürlüğüm için gerçekten maddeler sıraladığımız, tabii ki şahit ve noter olarak babamı kullandığımız yazılı bir sözleşme imzalamıştık.

Bir durumu değiştiremiyorsanız onunla savaşmak faydasızdı. Ya çekip gitmek ya da ortak bir noktada anlaşmak gerekirdi. Ben gidemezdim, bu yüzden taviz verip anlaş-

Ninova

mayı seçmiştim. Komikti, saçmaydı, belki acınasıydı ama ne kadar yorucu olsa da hayat sizi bir noktada ailenizi olduğu gibi kabullenmek zorunda bırakıyordu.

Kendimi yatağıma attığımda gün boyu ne denli yorulduğumu daha güçlü hissettim. Sırtüstü uzanıp tavanımı izlerken, bütün bir günün kısa özetini zihnimde oynatıyordum.

Sabahın ilk ışıkları Kafkasya'da, son ışıkları İstanbul'da tenime dokunmuştu. Fakat hiçbiri beni Poyraz Şahin'in bakışlarını tenimde hissetmem kadar yormamıştı. Doğrulmadan elimi savurup yatağın üstüne attığım çantamı ve paltomu aradım. Önce paltomun cebinden çakmağı, sonra çantamdan Poyraz'ın masasından aşırdığım bibloyu aldım elime. Yastığımda yan döndüm. Çakmağın üstündeki yırtıcı kuşun artık soyadındaki Şahin olduğunu düşünüyordum. Porselen bibloyu yastığımın ucuna indirip, parmak uçlarımı zarif kıvrımlarında gezdirdim. Figürün, bindallıya benzettiğim kolları uzun kıyafetinin motifleri bile incelikle boyanmıştı. Kollarını zarafetle açmış kadın, sanki rüzgârla dans ediyordu. Bu da Çerkes olmakla ilgili bir şey olmalıydı.

Önce çakmak, şimdi de bu porselen biblo. Zihnim ve gözlerim kontrolüm dışında kapanırken, bir daha görmeyeceğim adamla ilgili gereğinden fazla ganimet biriktirdiğimi düşündüm.

Tam da tahmin ettiğim gibi annem alarmımdan önce beni dürtüp uyandırıyordu. Gözlerimi açmadan isyan etmeye başladım.

Nirvana

"Anne söz vermiştin!"

Yorganımı çekiştirir gibi olunca daha güçlü bir isyanla kumaşa sarıldım.

"Anne!"

Yirmilerinizdeyken annenizin sizin sınırlarınıza, kararlarınıza saygı duyacağını düşünüyorsanız, yanılıyordunuz. Anneler zihninde zamanı durdururdu. Onların gözünde çocukları her daim dokuz yaşında yardıma muhtaç ve müdahaleye uygun canlılar olarak kalırdı.

"Anne, lütfen ama ya!"

"Bu da nereden çıktı, Ayça?" Neyi sorduğu hakkında fikrim yoktu, ilgilenmiyordum da. Ben oralı olmayınca bu kez omuzumdan sarsarak sordu. "Bunu nereden buldun diyorum, Ayça?"

Başımı hafifçe kaldırıp, tek gözümü yarım açtım. Annem elinde Poyraz'ın biblosunu tutuyordu. Başımı yastığa bıraktım.

"Gittiğim yerden sana hediye getirdim," dedim homurdanarak.

"Kafkas dansı yapan kadın bu. Oraya mı gittin?"

Yarı açık gözlerimle sessiz kalıp imalı bir bakış attım yüzüne. Aldığım görevle ilgili kimseye, anneme dahi net bilgi vermediğimi o da biliyordu. Babamdan dolayı bu durumu asla da sorgulamazdı. Babam giderdi, bazen koca bir ay gelmezdi ve biz onun nerede, ne yaptığını bilmezdik. Aslında küçükken bu durum beni çok endişelendirirdi. Hatta bir keresinde, rüyamda babamın evimizi bulamadığı için dönemediğini görüp ağlayarak anneme koşmuştum. Annem de beni balkona çıkarmış, gökyüzünü işaret etmişti.

"Şu yıldıza bak, Ayça. Adı Kuzey Yıldızı ve o hep

orada. Ay bile kayboluyor ama o kaybolmuyor. Onun görevi evini bulamayan insanlara yardım etmek. Eğer başını kaldırıp gökyüzünü görebiliyorsan korkmana gerek yoktur Kuzey sana her zaman evinin yolunu gösterecektir. Baban da bunu biliyor." diye anlatmıştı.

Ben o geceden sonra sadece babam için endişelendiğimde değil, ne zaman kendi içimde kaybolduğumu hissetsem Kuzey Yıldızı'na bakar olmuştum. Söylenmeyen sözlerin, verilmeyen bilgilerin peşine düşmeyi de bırakmıştım. Annem de benden farklı değildi. O yüzden daha fazla soru sormadı.

Sessizce odamdan çıkıyordu, üstelik yere savurduğum paltom hakkında söylenmemişti bile. İşte bu pek alışıldık değildi. İstemsizce kaşlarımı çatıp başımı yastığımdan kaldırdım. Bu hareketi, üstelemesinden daha fazla huzursuz hissettirmişti. Öyle ki yeniden uykuya dalamadım. Kalkıp duşa girdim. Alt kata indiğimde, salondaki masamız çoktan yemeklerle donatılmıştı. Annem kalan birkaç eksiği tamamlarken babamın sesi duyuldu.

"Çalışma odama gel, Ayça."

Dönüp anneme baktım. Şaşırmış ya da ilgilenmiş görünmüyordu. Her ne yapıyorsa yapmaya devam ediyordu. Babamın çalışma odası mabedi sayılırdı. Sadece düşünmek için bile odasına çekildiği olurdu. Düşünmekten fazlasını yaptığı birçok an vardı. O odada alınmış kritik kararlar olduğunu biliyorduk. Bana okula gitmemem gerektiği söylendiği günlerin akşamında, haberlerde *Son dakika! Sıcak gelişme!* manşetleri atılmasının bir rastlantıdan ibaret olmadığını biliyordum. Ülke tarihinde yer edinmiş sayısız ismin girdiği o odaya fazla adım attığım söylene-

Nirvana

mezdi. Enerjisinin bile ağır olduğu, babam davet etmediği sürece uzak kalmayı seçtiğim bir yerdi. Fakat şimdi davet ediliyordum. Hem de akşam yemeği saatinde. Görev dosyamı bile çoğunlukla istihbarat ofisinde teslim alırken bu davet beni şaşırtmıştı.

Komutu ikiletmeden çalışma odasına doğru yürüdüm. Ben içeri girdiğimde babam kapıyı kapatmamı söyledi. Meraklanmıştım. Çatık kaşlarıyla önündeki kâğıtları okurken eliyle bana karşısındaki geniş koltuğu işaret etti. Oturduğum anda bakışları bana döndü. Ela gözleri berraktı. Sakinken bal rengine bürünüyordu. Ellerini önünde topladı, sevecen bakışlarıyla beni izliyordu. Artık daha da meraklanmıştım. Soru sorar gözlerle baktığımı fark etmiş olacaktı ki hafifçe tebessüm etti.

"Seninle konuşmak istediklerim var."

"Peki, dinliyorum," dedim nasıl karşılık vereceğimi bilemeden.

Bu odada olmamın beni şaşırttığının farkındaydı. Şu an kızı olarak mı, yoksa çalışanı olarak mı burada bulunduğumu anlayamamıştım. Belki de bu yüzden sandalyesinden kalkıp yanıma geldi, koltuğun diğer tarafına oturdu. Vücudumu ona döndüm. Bu yakınlık baba-kız sınırına daha yakındı.

"Sen sadece bir ulak değilsin, Ayça," diyerek başladı.

Şaşkınlığımı gizlemeye çabaladım. Babamın aynı cümleyi ikinci kere kurduğu fazla görülmezdi. Bir cümlenin altını çiziyorsa, o cümlenin içinde sakladıkları olurdu.

"Başarılar, sesli dile getirilmese de görünmez değildir. Senin son yıllarda aldığın görevlerdeki başarının farkındayım."

Ninova

Başımı sallamakla yetindim. İçimdeki ebeveynleri tarafından onaylanma arzusu taşıyan küçük çocuk kıpırdanıp dururken hislerimi bastırmak zordu.

"Kusursuz değilsin. Hatasız da değilsin. Görev sonrası raporlarında eksik yanlarını görebiliyorum." *Görev sonrası raporu diye bir şey mi vardı?* "Ama kusurlarının ve hatalarının, içgüdüsel iş bitiriciliğinin önüne geçmediğini de görüyorum. Kriz anlarını iyi yönetiyorsun."

Yine başımı salladım. Bana yakıştırdığı, uygun gördüğü her gözlemi kabul etmeye meyilliydim. Devam etmeden önce masasına uzanıp siyah, ince bir dosya aldı eline. Yeniden koltuğa yaslandı.

"Kafkasya özerk bölgesinde bir grup var. Uzak, küçük, zararsız bir çete. En azından uzunca bir süredir öyleydiler. Ama son aylarda Türkiye'deki Çerkes gruplarıyla iletişime geçtiklerine dair bir duyum aldık. Bunun altından bir şey çıkacağına dair hissiyatım var."

"Sen hislerine göre davranmazsın," deyiverdim.

Hafifçe tebessüm etti. "Doğru, davranmam." Onu tanıyor olmam hoşuna gitmişti. "Histen çok, güçlü bir öngörü diyelim." Biraz doğruldu. "Henüz bu dosya için ofis, tehlike derecesi üzerine rapor düzenlemedi. Ama ben bunun altından bir şey çıkacağını düşünüyorum."

Bekledim. "Sana bunu düşündüren ne?" diye sordum.

Ela gözleri aniden koyulaşmıştı. Bakışlarını benden çektiğinde soruma cevap vermeyeceğini anlamıştım. Elindeki dosyanın içinden bir şey alıp bana uzattı.

"Bu adam birkaç dönemdir Türkiye'deki Çerkes topluluğunun lideri konumundaki kişi."

Poyraz'ın fotoğrafına bakıyordum. Sert bakışları fo-

Nihova

toğraf karesinde bile meydan okuyordu. Donuk gözlerle saatler önce yanında olduğum adamı ilk kez görüyor gibi yaparken değil mimik oynatmak, yutkunamıyordum bile.

"Kafkasya bölgesindeki çetenin onlarla iletişime geçtiğini sanıyoruz. Bir şey planlıyor olma ihtimalleri yüksek. Oradaki çetenin geçmiş faaliyetlerine bakacak olursak, buradakilerle iletişime geçme nedenleri masum değildir."

Başımı sallamak istedim ama yapamadım. Onun yerine fotoğrafı kucağıma indirip babama döndüm.

"Çerkesler dağınık yerleşmiş görünse de temelde birbirlerine bağlıdır. Kuralları keskindir. Adetlerini sürdürürler. Fazlaca vatanseverlerdir ama kendi ırklarını gözetirler. Kendinden olmayanı dışlarlar. Asilerdir ama aynı zamanda kriz anında toplu reaksiyon göstermeye de meyillidirler. Eğer o çete ile gerçekten bir şey planlıyorlarsa, bunu gerçekleştirmeden engellemeliyiz."

Kaşlarımı çatmak zorunda kaldım. Duyuyordum ama anlayamıyordum. "Bana bunları neden anlatıyorsun, baba?"

Tamamen doğruldu. Yüzü bana daha yakındı. "Bugün söylediklerini düşündüm, Ayça. Haklısın." Kaşlarım alnıma dokundu. *Babam söylediğim bir şeyler üzerine düşünmüş ve bana hak mı vermişti?* "Sen sadece bir ulak olmamalısın. Geçmişin temiz bir sayfadan ibaret. Bir hayaletsin. Arkanda tek bir iz, ipucu yok. Bu iş için çok uygunsun."

Transtan çıkıp, "Hangi iş için?" diye sorabildim.

Bekledi. Sanki söyleyeceği şeyden gerçekten emin olup olmadığını son kez tartıyordu. Geri çekildi, daha dik oturup çenesini kaldırdı. Aniden baba-kız sınırı da geriye çekilmişti.

"Seni bu dosyada muhbir olarak kullanacağız," dedi net bir sesle.

Afalladım. "Muhbir mi? Ne? Muhbir olarak kullanacağız da ne demek?"

Hafifçe dudak büktü. "Çerkeslerin içine girip dosya için bilgi toplayacaksın."

Tepki vermek istedim ama sesim çıkmadı. Şaşkınlıktan ağzımın açık kaldığına emindim. "Köstebek olmamı mı istiyorsun yani?"

Beklemeden omuzunu oynattı. "Daha fazla sorumluluk almayı istediğini söylemiştin."

"İstiyorum ama..."

"Eğer tehlikeli geliyorsa, görevi başkasına verebilirim."

Cümle yine netti. Saniyelik tereddüdümde dahi teklif geri çekilecekti. Buna emindim.

"Hayır. İstiyorum," diye ileri atıldım.

"Emin misin?"

Değildim. *Kesinlikle emin değildim.* Dizlerimin üstündeki fotoğrafı elime aldım. Poyraz'ın gözlerine baktım bir süre. Tek kaşını tutan kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordum. Bu bakışların ardında ne sakladığını bilmeyi, önümdeki dosyada yazanların hangilerinin doğru olduğunu çözmeyi deli gibi arzuladığımı fark ettim. Başımı kaldırdım.

"Köstebek, muhbir, her neyse. Bu dosyada olmak istiyorum."

Babam memnuniyetle çenesini oynattı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Yeniden doğruldu. Bana yaklaşıp bu kez elini dizime indirdi. Fotoğraf ayaklarımın ucuna düştüğünde umursamadım. Babam bal rengi gözleriyle yüzüme bakıyordu.

Nirvana

"Sen benim kızımsın, Ayça. Teşkilatta benden sonra da bir yerin olsun istiyorum. Sana bugüne kadar verdiğim, içinde yer aldığın görevler pazar gezmesi gibi basit şeylerdi. Teşkilatta gerçekten var olmak istiyorsan, tehlikeli durumların içinden sıyrıldığını göstermeli ve en önemlisi sadakatini ispatlamalısın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Çenemi sıkıyordum. Babamın ağzından bunları duymak Güneş tutulmasını izlemekten, kayan yıldızı yakalamaktan, Kuzey ışıklarını görmekten daha nadirdi. *Daha değerliydi...*

"Tufan Cengiz Kahraman'ın kızına yakışır davranmalı, benim kızım olduğunu herkese, en başta da bana ispatlamalısın."

İspatlayacaktım. Babama onun kızı olduğumu ispatlayacaktım. Bunu yapmak istediğime artık kesinlikle emindim...

BÖLÜM 3

Güçlü birinin dostluğu, insana kendi yeteneklerinden daha çok kapı açardı. Sadece yetmiş iki saat içinde, hukuk bürosuna bağlı, lisanslı bir danışman oluvermiştim. Ne de olsa babamın ve ofisinin halledemeyeceği iş, değiştiremeyeceği hayat yoktu.

Elimdeki belgeler resmi görünüyordu. Araştırılsa bile şüphe çekecek, herhangi bir açık bulunamayacak şekilde düzenlenmiş, dijital sistemde de gerekli yerlere ufak izler bırakılmıştı. Yani şu andan itibaren, ben bile hukuk danışmanı olmadığımı ispatlayamazdım.

Galerinin önüne park ettiğim taksiden inmeden önce birkaç derin nefes aldım. Zihnimde olası tüm senaryoların tekrarını yapıp ezberlediğim cevaplarıma çalıştım.

Babama kendi adımı kullanmak istediğimi söylediğimde bunun iyi fikir olmadığını söylemiş olsa da tıpkı ajanlık yapmak için gönderildiğim yere kendi ayaklarımla daha önce gidip iletişim kurduğumu itiraf etmediğim gibi, Çerkes'in yani Poyraz Şahin'in hâlihazırda gerçek ismimi bildiğini ona itiraf edemezdim. Bunun yerine, ilk görevimde kendimi güvende hissedebilmek için gerçek bir şeye tutunmam gerektiğini anlatarak onu ikna edebilmiştim. Soyadımı ise kullanmama tabii ki izin yoktu, yeni soy

ismimle sabah teslim aldığım yeni kimliğimde tanıştım. Artık Ayça Kahraman değil, Ayça Demirkaya'ydım. Alışmak için birkaç kez sesli tekrarlamam gerekmişti.

Babam, yani İstihbarat Müdürü Tufan Cengiz Kahraman, şu an benim iş görüşmesinden olumlu sonuçla ayrılmamı beklese de ben saçma bir şekilde zaten alındığım işime geldiğimi biliyordum.

Çantamdan allık aynamı çıkarıp son kez yüzüme baktım. Dudaklarım kuru, yüzüm solgun görünüyordu. Rujumu tazeledim, allık fırçamla yanaklarımı döverken gerginliğimi bastırdım.

Plan basitti: *Çerkeslerin içine sız, güven kazan, Kafkasya'daki grupla bağını ispatla, planlarını öğren, öğrendiklerini istihbarat ofisine bildir.*

Bu kadar basitti. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Aynayı kapatıp soluğumu bıraktım, paltomu ve dosyalarımı da alarak arabadan indim. Kırmızı tabanlı ince topuklularım, lacivert etek-ceket takımım ve her zamanki gibi sıkıca toplanmış at kuyruğum ile oldukça profesyonel görünüyordum. Hava soğuktu, hızlı adımlarla galeriye giriş yaptım.

Saat erken, galeri sessizdi. Parlak arabalar beni karşıladı ve hemen ardından bir köşeden Çiço belirdi. *Tabii ki.* Tek bakışıyla beni tanıdı.

"Geri geldin!"

Şaşırmış görünüyordu. Önce inceden gülümsedi, ardından ileri atıldı. Üstündeki takım elbisesi ona iki beden büyük geliyordu. Başını geriye doğru çevirip galerinin içine doğru gelişi güzel seslendi.

"Zili çalın. Şahin düştü!"

Birkaç saniye içinde farklı noktalardan daha önce görmediğim kafa ve bedenler ortaya çıkmaya başladı. İlki arabaların arasından beliren zayıf, gözlüklü, uzun boylu ve kirli sakallı biriydi.

"Hadi ama! Reis'e güvenip alt oynamıştım."

Asma katın merdivenlerinden iri bir gövdeyi taşıyan bir çift kalın bacak iniyordu. O bulunduğumuz alana gelene kadar bir kişi daha ortaya çıktı. Afallamış şekilde sağa sola bakınmaktan başka bir şey yapamadım. Hepsi mıknatısın çekim noktasıymışım gibi etrafımda toplanıyordu.

"Heyt be! Bugün şanslı günümde olduğumu biliyordum."

Bunu söyleyen, diğerlerine göre biraz kısa duran, kaşında jilet kesiği olan coşkulu sarışın bir gençti.

"Poyraz alt oynadığı için ben de *Gelmez*'e yatırmıştım. Ah be Reis!" dedi gözlüklü.

İri adam tam karşımda durup halkayı tamamladı. Konuşmadan önce hafifçe boğazını temizledi.

"Poyraz, gerçekten kaybedeceğini bildiği bahse baştan girmez. Ancak kaybetmek ona daha fazlasını kazandıracaksa alt oynar." Cüssesiyle eşleşmiş sesi kalın ve vurguluydu. Sert bakışları yüzümü nakış gibi işliyordu. "Bunu neden kazanmak istediğini anlamamıştım. Sebebini şimdi görüyorum."

Cümlesi bittiği an devi andıran cüssesiyle kaşı kesik olan sarışına döndü.

"Git zili çal. Madem Şahin düştü, gelip ganimeti görsün."

Sarışın genç, Çiço'nun aksine üstüne tam oturmuş siyah takımıyla neredeyse sekerek fırladı, coşkuyla merdivenleri aşıp üst kata çıktı. Korkuluklardan bakarken sırıtıyordu. Önceki gelişimde fark etmediğim bir ipi çekiştirmeye başladı, çana benzer bir ses yankılandı galeride.

"Şahin düştüüü!" diye tekrarladı keyifle.

Zil sesi tüm binada yankılanıyordu. Sarışın ve iri adam keyifliydi. Çiço ve gözlüklü olansa hayıflanıyordu. Sadece birkaç dakika sonra Çerkes, yani Poyraz ortaya çıktı. Kaşları yine çatık, bedeni yine siyahlar içindeydi. Babamla dosya üzerine saatlerce toplantı yaparken, Poyraz Şahin'in fotoğrafı hep baş köşedeydi. Gözlerim onu o vesikalıkta görmeye öylesine alışmıştı ki onu yeniden kâğıdın dışında, sınır çizgileri olmadan görebilmek tuhaftı.

Son yetmiş iki saattir Çerkes ve ailesi hakkında konuştukça, Poyraz'ın suçsuz olma ihtimalini pek olası göremiyordum. Babamın şu ana kadar topladığı kısıtlı bilgi bile Poyraz Şahin'in aslında hiç de göründüğü gibi olmadığının işaretiydi. Nasıl göründüğüyle ilgili ise düşünmek istemiyordum. Onu çekici bulmak, görevimde dikkatimi dağıtacaktı. Bu görevi kusursuz bir şekilde tamamlayıp babama kendimi ispatlamalıydım.

Poyraz elini tehditkâr bir edayla sarışın gence salladı.

"Ne oluyor size yine sabah sabah? Kâğıt mı açtık ki Şahin düşsün!"

Sarışın ipi bıraktı. Zil sustu. Çerkes'in uzun bedeninin yanında olduğundan, sarışın artık kısa görünüyordu. Poyraz'ın rüzgârından genel olarak çekindiği belli olsa da sırıtması hâlâ yüzündeydi.

"Seni düşüren kendi kâğıdın oldu, Reis."

"Ne zırvalıyorsun, oğlum sen?"

Başıyla alt katı, şaşkın gözlerle onları izlediğim noktayı işaret etti. Çerkes'in bakışları bana döndü. Onunla birlikte tüm gözler de bana çevrilmişti. Çenemi biraz daha kaldırıp daha güçlü görünmek istedim. Çerkes'in çatık kaşları

Nirvana

biraz olsun gevşedi. İki yarım adım ileri attı, korkuluktan tutup etkilenmiş edayla dudak büktü.

"Hoş geldin, çocuk. Bir şeyini mi unuttun?"

Rahatsız bedenimi zorlayıp ukala bir bakış atmayı başardım. Göz boyayacak ama şüphe çekmeyecek kadar başarılı özgeçmişim ve referanslarımın olduğu dosyayı salladım.

"Yanlış hatırlamıyorsam işe alındığımı söylemiştin."

Yüzüne gizli bir keyif dokundu. "Doğru hatırlıyorsun."

Sarışın coşkulu genç kıpırdanarak Poyraz'a yaklaştı.

"Abi, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Nerit abi ile ben üst vermiştik."

Sarışının cümlesinden sonra Poyraz'ın kaşları eski yerine döndü. Mimiksiz soğuk bir ifadeyle gence baktı.

"İşinize bakın."

Sarışın uslu bir tavırla başını geri çekti. Bu komut sadece sarışına olmayacaktı ki etrafımdaki kalabalık da sihirli değnek değmiş gibi dağıldı. Çiço bana işaret etti.

"Sana ofisinin yerini göstereyim."

Çiço önde, ben arkasında yürürken sarışın genç yüksek enerjisiyle merdivenlerden iniyordu. Yanımızdan geçerken Çiço'ya anlayamadığım bir şey söyleyip kıkırdamıştı. Çiço ise sadece başını iki yana sallamakla yetinmişti. Merdivene adım atarken dayanamayıp sordum.

"Bu Şahin düştü olayı tam olarak nedir?"

Çiço büyük bir ilgiyle soruma yanıt vermek için adımlarını yavaşlattı.

"Senin buraya geri gelip gelmemen üzerine bahis açmıştık."

"Bahis mi?"

Nirvana

"Evet. Poyraz Reis senin bir daha buraya adım atacak kadar cesur olmadığını söyleyip alt oynayınca, ben de ona güvenip gelmezsin demiştim." O kaybettiği için başını iki yana salladı, ben dişlerimi sıktım. *Cesur kimmiş onu hapse gönderdiğimde görecekti.* "Biliyor musun, aslında geleceğini hissediyordum. Hislerimi dinlemeliydim. Ama Poyraz Reis'i dinlemek daha doğru hissettirir her zaman. Zaten bir keresinde..."

"Çiço."

Katı, kısa bir uyarı. Tabii ki Poyraz'dan gelmişti. Son basamaklar biterken Çiço anında söyleyeceklerini yutup başıyla patronuna selam verdi. Poyraz asma katın korkuluklarına yaslanmış, ona doğru yaklaşmamızı izliyordu. Siyah kumaş pantolonun içine siyah gömleğini sokmuş, parlak siyah kemer takmıştı. Yüzünde yine derin bakışlarından biri vardı. Artık saklayacak daha çok şeyim olduğundan zihnimi okumasına engel olmak ve düz yürümeye devam edebilmek için bakışlarımı kaçırdım.

"Gerçekten geldin," diyerek cümlesiyle beni dürtüp dengemi bozmaya çalıştı.

Büyük bir dikkatle başımı kaldırdım. Yüzündeki küçümseyen ifade kasıtlıydı. Olgun bir tavırla çenemi dikleştirdim.

"Evet, gerçekten geldim. Bu sadece bir iş." Dudaklarımı büküp omuz salladım. "Aslan inine girmiyorum sonuçta."

Aldığı keyfi gizleme ihtiyacı duymadan yaslandığı yerden doğruldu. "Aslan inine değil, Şahin yuvasına giriyorsun." Arabalarla dolu alt katı işaret etti. "Hazır görüş müsaitken gel sana ekibi tanıtayım."

Çiço'yla birlikte yanına yaklaştık. Çiço'nun benden daha merakla başını uzatmasına gülümseyecek gibi olsam da kendimi tuttum.

Poyraz, "Oradaki Jankat," dedi uzun, gözlüklü genci kastederek. Ardından mevzu çıksa da olaya karışsam dercesine fazla enerjik görünen, kaşı façalı sarışını işaret etti. "Şu oynar başlık, Janberk." İri ve korkutucu görünen adama çevirdi yönünü. "O da kalkanımız, Nerit."

Yeniden bizden tarafa dönüp kalçasını tırabzanlara yasladı, hemen sonra yanındaki gencin omzuna elini koydu.

"Ve bu da başımın belası..."

"Çiço," diye tamamladım.

Çiço gururla göğsünü şişirdi, Poyraz ise dudak büktü. "Evet, bu Çiço. Ama sen ona böyle seslenemezsin."

Bu emir de diğerleri gibi keskindi. Gözlerimi devirecek gibi oldum. *Ukala tavrı tenime iğne batırıyordu.*

"Gerçek adım Bertan," diye araya girdi Çiço.

"Neden Çiço diyorlar sana?" diye sordum ona dönerek.

Çiço tam ağzını açacakken Poyraz elini geri çekip hafifçe boğazını temizledi. Çiço tabii ki sustu. *Bu adam gerçekten sinir bozucuydu.*

Saçımı savurup korkuluktan aşağı baktım.

"Tamam, bakalım anlamış mıyım?" İşaret parmağımı aşağıda gezinen adamlar arasında dolaştırdım. "Jankat, Janberk, Nerit veeee..." Parmağımı yanı başımdaki gencin omzuna dokundurdum. "Çiço," dedim ağır bir vurguyla.

Poyraz'ın dudağı hafif yana kaydı ama sesini çıkarmadı.

"İsimler biraz... alışagelmişin dışında mı sanki?" diye ekledim.

Yüzüme etkileyici bir bakış attı.

Nirvana

"Biz Çerkes'iz, çocuk. Doğuştan alışagelmişin dışındayız."

Doğruldu. Koyu gözleri dikkatimi dağıtacak kadar yakındı.

Çerkesler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi dosyaya hazırlanırken anlamıştım. Adigeleri yani Çerkesleri tabii ki biliyordum ama aslında onlar hakkında birkaç basma kalıp genelleme dışında pek de bir şey bilmiyordum.

Çerkesler, ülkedeki en kalabalık etnik gruplardan biriydi ama kendi içlerinde kapalı kutu bir topluluktu. Ayrıca anlaşılan, o kapalı kutuda sakladıkları bazı şeyler tehlikeliydi. En azından Poyraz Şahin'in kutusunda tehlikeli şeyler sakladığına emindim. Poyraz'ın yeşilin en koyu tonundaki gözleri yüzümde gezinirken rahatsız hissettim, o kutunun anahtarını ararken dikkatli olmalıydım.

Sırtımı dikleştirdim. "Çiço bana ofisimin yerini gösterecekti," dedim elimdeki palto ve dosyayı sabitlerken.

Çiço hevesle kıpırdanacakken Poyraz ellerini cebine soktu, kaşları sert bir tavırla buyurdu.

"Çiço artık işinin başına dönecek." Onun izni olmadan görev belirlenmesi hoşuna gitmemişti. Çiço'nun mavi gözlerine yarım bir bakış attı. "İki saat içinde Arap alıcı gelecek, onun aracını hazırladın mı?"

"Hemen ilgileniyorum, Reis," dedi Çiço, yüzünde mutlak bir mahcubiyet ve itaat vardı. Gitmeden bana döndü. "Tekrar hoş geldin, Ayça abla..." Duraksadı. Pot kırmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Yani Hanım, Ayça Hanım. Hoş geldiniz, Ayça Hanım."

İstemsizce gülümsedim.

Nirvana

"Hoş buldum, Çiço. Buraya kadar eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

Mahcup bir gülümsemeyle arkasını dönüp gözden kaybolurken, Poyraz hafifçe omzumu sıyırıp yanımdan geçti.

"Sana ofisini ben göstereyim, Ayça Hanım. Buyurun."

Poyraz'ın uzun bacaklarını takip ederken biraz daha sakindim. Su bulduğu çatlaktan nasıl akıyorsa, ben de girdiğim çatlaktan öyle süzülecektim. Uyum sağlayacaktım. Kendimi ispatlayacaktım. Bu yüzden zaman kaybetmemeliydim.

"Ee, kaybetme ihtimali yüksek olan bir davaya mı gireceksiniz?"

Ritmini bozmadan adımlamaya devam etti. "Neden böyle düşündün?"

"Yana yakıla hukuk danışmanı aradığınıza göre, başını sıkı bir belanın içine soktuğunu düşündüm," dedim ukala ensesine doğru.

Durdu. Tüm bedeniyle bana döndü. Gözlerini gözlerime dikti.

"Ben başımı halledemeyeceğim bir şeyin içine sokmam, çocuk."

Tok sesiyle kurduğu cümleler havada olduğundan daha farklı bir tınıyla süzülüyordu. Bunu kasıtlı yaptığını biliyordum. Etkilenmediğimi ispatlamak için omuz salladım.

"Pekâlâ. O hâlde avukat ekibine mi dahil olacağım?"

Kibir dolu dudaklarını büktü. "Yeterince avukatımız var."

"Öyleyse tam olarak benden istediğin nedir?"

Ellerini kumaş pantolonunun cebine soktu.

"Senden istediğim, avukatların dosyalarını kontrol etmen ve bana anlatman."

Nihova

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

Gelişi güzel omuz silkti. "Avukatlarımıza güvenmiyorum."

Birkaç saniye düşündüm. "Öyleyse avukatlarını kov," dedim ilk akla gelen kolay çözümü açığa çıkarırcasına.

"O kadar basit değil," dedi belli belirsiz. Ben üsteleyecek gibi olunca devam etti. "Zamanla sistemi öğreneceksin ama başlangıç için şunu bilmen yeterli." Hafifçe başını bana doğru eğdi, çocuğa fısıldar gibi fısıldadı. "Kimseye güvenme."

Geri çekilip arkasını döndü ve yürümeye devam etti. Ben bu çatı altında, Poyraz Şahin'in etrafındaki kimseye pekâlâ güvenmeyecektim zaten ama *o neden böyle düşünmemi istiyordu?* Aramızdaki mesafe açılınca koşturan adımlarla ona yetiştim.

"Haftada kaç gün buraya gelmem gerekecek?" diye sordum ince topuklumun sesini bastırmaya çalışırken.

Durdu. Yeniden bana döndü. "Her gün."

"Her gün mü?"

"Anlatman gereken fazla kâğıt var."

Kaşlarımı çattım. "Ne kadar fazla olabilir ki?"

Önünde durduğumuz kapıyı açmak için uzandığında fark ettim. Tek eli cebinde diğer eliyle kapı koluna asıldı ve kapıyı açtı ama çekilmedi, eşikte bekledi.

"Buyurun, Ayça Hanım. Ofisiniz."

Eşikte fazla yer kaplıyordu. Ona temas etmemek için gizli bir gayret gösterip uzun bedeninin yanından geçerken nefesimi tutmam gerekti. Bu çabamı gülünç bulmuş olacaktı ki boğazından zayıf bir ses çıktı. *Sinir bozucuydu.*

Odaya girdiğimde karşılaştığım manzara karşısında ağzım açık kaldı.

Nirvana

"Ciddi olamazsın!"

Ofisin içindeki çalışma masasının üstünde yığınla dosya vardı. Neredeyse hepsi, penceresi açık odada rüzgâra tutulmuş gibi kapağı açılmış, sayfaları etrafa saçılmıştı. Poyraz'a döndüğümde bu manzaranın onu şaşırtmadığı aşikârdı.

"Ciddi olamazsın!" diyebildim yeniden.

"Ben hep ciddiyimdir," diye karşılık verdi ifadesiz şekilde.

Çalışma masasına doğru yürüdüm, dosya dağına elimi uzattım ama ufak bir dokunuşla bile ufak sarsıntılar olunca vazgeçtim. Hafifçe masaya doğru eğilip, gözüme çarpan birkaç sayfaya bakınmaya başladım.

"Neden dağılmış durumdalar?"

"Biraz kafa yordum diyelim."

Sadece bakışlarımı yine suratsız uzun adama çevirdim. "Sonuç?"

İki elini de siyah pantolonunun cebine sokmuştu.

"Bana bu süslü zırvaları açıklayacak tarafsız bir hukuk danışmanı tutmaya karar verdim."

Doğruldum. "Tarafsız derken?"

"Bizden olmayan biri."

"Sizden olmayan mı? Siz kimsiniz ki?"

Parmak uçlarını göz çukuruna bastırdı. "Çok soru soruyorsun."

Burnumdan soluyup gözlerimi devirdim. "Öğrenmek için sormam gerekiyor."

"Akışına bırak."

"Kendini akışa fazla bırakırsan kaybolursun."

Koyu yeşil gözlerini yüzüme sabitledi.

"Ben yanındayken kaybolmazsın, çocuk, endişelenme."

Dosya yığınıyla kaplı masaya çevirdim bedenimi. Ben gerçek bir hukuk danışmanı değildim, bu kâğıtlarda yazan belki de herhangi bir cümleyi bırakın açıklamayı, anlamayacaktım bile. Fakat göz ardı edilemeyecek bir gerçek vardı ki Poyraz şu an önüme koca bir yığın dosya değil, lezzetli bir pasta koymuştu. Bu durum, buraya gelme sebebim için görülmemiş bir şanstı. Belki de peşinde olduğum tüm bilgiler, hatta daha fazlası bu sayfaların arasındaydı. Bu gerçeği fark ettiğim an içimde filler dans etmeye başlamıştı. Babam kesinlikle benimle gururlanacaktı. Daha bu akşam bile inceleyeceğimi söyleyerek birkaç dosyayı yanımda direkt istihbarat ofisine götürebilirdim. Ofisteki herkes başarımdan dolayı şaşıp kalacaktı. Bu operasyon sandığımdan çabuk bitecekti.

"Ne kadar zamanım var?" diye sordum içimdeki coşkuyu bastırarak.

"Ne kadar ihtiyacın varsa."

Mükemmel.

Artık kendimden daha emindim. Masadaki zararsız belgelerden birini çekip aldım. Yüzümdeki sırıtmayı saklayarak okumaya başlayacakken Poyraz konuştu.

"Bu arada, dosyalar bu odanın dışına çıkamaz."

Başımı yazılardan alıp ona çevirdim. Hayal kırıklığına uğramış görünemezdim. İçimde dans eden filler ritim kaçırmış olacaktı ki mideme ince bir sızı girdi. Yine de sorun yoktu. Daha ilk günden kucağımda bu kendini beğenmişi hapse tıkacak dosyalarla buradan ayrılmayı çok isterdim

ama paniğe kapılmaya lüzum yoktu. Fotoğrafını çekmem de muhtemelen iş görecekti.

Bu haberin beni etkilemediğini göstermek için anlayışla başımı salladım. Bir adım yaklaştı.

"Bu odaya girerken teknolojik tüm cihazlarını kapının girişindeki kutuya bırakacaksın." Başımı istemsizce yana eğip yüzümü buruşturmuştum. "Zaten bırakmasan da öteceksin," diye destekledi.

İşaret parmağıyla kapının girişindeki metal eşiği göstermişti. Gerçekten dedektör vardı. Tamam, bu iyi haber değildi. Yine de sakince düşünüp, bu dosyaları bir şekilde istihbarata ulaştırmanın yolunu bulabilirdim.

"Ayrıca odanın girişinde ve koridoru tüm açılardan gören kameralar da var. Bu odaya sen ve az önce isimlerini saydığın ekip dışında kimse giremez."

Ağzımı açacak gibi olduğumda elini havaya kaldırdı. Dahası vardı.

Harika.

"Ve son olarak, bu odada sigara da içemezsin."

"Neden?"

"Çünkü bu odada ve tüm galeride hassas duman sensörleri var."

Tamam, tiryaki değildim ama bunaldığımda yeni edindiğim kötü alışkanlığıma sarılabilirdim.

"Eğer sigara içersem?"

Hafifçe omuz salladı. "Önce alarm çalacak, sonra yangın söndürücü devreye girecek, birkaç dakika sonra da tüm galeri olmayan yangın yüzünden toz duman olacak. Emin ol, aşağıdaki arabaların yok yere ıslanmasına, cilalarının bozulmasına sebep olmak istemezsin."

"Peki ya sigara içmek istersem?"

"O zaman ya dışarı çıkmak zorundasın ya da benim odama gelmek zorundasın."

"Neden senin odan?"

"Duman sensörü olmayan tek yer benim ofisim."

İnanılmazdı. Karnımdaki filler dans etmeyi bırakıp depresyona girmişti. Kendimi piyangoyu tek rakamla kaçırmış gibi hissediyordum.

Poyraz odanın dışına doğru hareketlendiğinde elimdeki kâğıdı masaya bıraktım. "Çerkes?" dediğimde durup bana baktı. "Bunca şeye gerçekten gerek var mı?"

Çenesini dikleştirdi. Yüz hatları keskindi.

"Değer verdiğim şeylere zarar gelmesi beni biraz kızdırır. Bu yüzden, benim için önemli olan şeyleri korurum."

Daha fazla karşı çıkıp dikkat çekmek istemiyordum. Kabullenmekten başka çarem yoktu. Bir şekilde yolunu bulacaktım.

"İşe başlamadan önce odanın dışına gel de telefonunu bölmeye bırak."

Elimde olmadan seslice homurdandım.

"İyi de telefonuma ihtiyacım olacaktır."

"Bir telefonun var," dedi. Çalışma masasındaki dosyaların altında, sadece kablosu görünen sabit hatlı telefonu kastediyordu.

Gözlerimi devirdim. "Dinlenmediğine emin olduğum telefonuma ihtiyacım olacaktır."

Elleri ceplerindeydi. "Dinlenmesini istemediğin konuşmaların mı var?"

Kollarımı göğsümde topladım.

Ninova

"Kimse kişisel, özel konuşmalarının dinlenmesini istemez, Çerkes."

Tek kaşını havaya kaldırdı. "Özel konuşmalar yapacağın, özel biri mi var?"

Çenemi kaldırıp meydan okudum. "Evet, var."

Bir süre bekledi. Ardından küstah dudağı yana kaydı.

"Güzel. Dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Bu iş umduğum kadar kolay olmayacaktı...

Nirvana

BÖLÜM 4

Kötü ruh hâli, içimdeki tek kötü alışkanlığı dürtüyordu. Sigara içmek istiyordum. İstiyordum fakat onun odasına gitmek istemiyordum. Sanki bu kuralı onun ayağına gitmem, ona muhtaç kalmam için uydurmuş gibi geliyordu. Penceremden dışarı baktım, yağmur rüzgârla birlikte camda kesik çizgiler bırakıyordu. Bu soğukta galerinin önünde bağımlılar gibi titreyerek üflemek de istemiyordum.

Ayağa kalkıp paltomun cebinden siyah deri çakmağı aldım. Masama geçip bağımlılığımı, üstünde şahin olan zippoyu avucumda döndürmekle bastırdım.

Tam beş saat boyunca sadece belgeleri ayıklamakla uğraştım. Tek kelimesini okumadan tarih sırasına göre sıralamaya, en azından bir başlangıç noktası belirlemeye çalıştım. Aynı tarihe ait otuz ikinci belgeyi yığın tepelerinden birine bıraktıktan sonra sesli bir isyan soluğuyla avuç içlerimi masaya bastırdım.

Ceketimi çıkarmıştım. İpek gömleğimin kollarını birkaç kat kıvırmış, yakamdaki düğmelerimi göğüs çatalıma kadar açmıştım. Görünen o ki, bu iş düşündüğüm kadar kolay olmayacaktı.

Poyraz odada beni yalnız bırakmadan önce telefonumu almış, söylediği gibi odanın girişinde duvara gömülü ola-

rak saklanmış, kamera açısında net şekilde izlenen kutuya bırakmıştı. Biz odaya girerken kapalı olan elektronik sensörü de sadece kendisinin bildiği şifreyle aktifleştirmişti. Bunu kasti olarak bana göstererek yapmıştı. Kontrolün her daim onda olduğunu bilmemi istiyordu.

Aklımda dolaşan tüm ihtimaller bir bir eleniyordu. Bu sayfalar içindeki yapbozu kendi gözlerimle, zihnimle çözmekten başka çarem kalmıyordu ve bu da canımı sıkıyordu. İnsan, engeller karşısında kestirme yol imkânı varken sapmak zorunda olduğu uzun yoldan zevk almazdı. Bu yüzden önümdeki sayfalara odaklanmak yerine, odanın açığını düşünmekten kendimi alamıyordum.

Masamdaki vişneli şekerimi ağzıma attığım sırada kapım hafifçe tıklandı. Doğruldum. Dağılmış saçlarımı hızlıca şekle soktum. Kapı aralandığında Çiço'nun ürkek, sevimli bedeni açığa çıktı. Gözleri iki parlak mavi boncuk gibi parlıyordu.

"Yemek saati, Ayça abla." Yine duraksayıp yüzünü buruşturdu. "Yani, Ayça Hanım."

Gülümsemeden edemedim. Bu galerideki görevimde Çiço'nun masumluğu işime yarayabilirdi. Yardımcı olmayı sevdiği kadar anlatmayı da seviyordu. *'Fazla konuşan açık verir,'* derdi babam. Bu yüzden Çiço'yla aramı iyi ve yakın tutmak kesinlikle faydalı olacaktı.

Oturduğum yerde biraz daha doğruldum.

"Bana istediğin şekilde seslenebilirsin, Çiço. Hatta, lütfen seslen. Abla demek yerine direkt olarak Ayça da diyebilirsin. Aramızda fazla yaş farkı yok ki. Sorun etmem."

"Poyraz Reis sorun edebilir ama."

"Seslendiğin kişi Çerkes değil de ben olduğum için sorun olmayacaktır."

Nirvana

Kısa bir an düşündü. Kararını verdi. "Ben yine de Ayça abla diyeyim, Reis hoşlanmaz."

Göz devirdim. Bu çocuğun itaati inanılmazdı.

"Peki, Çiço, ablan olalım bakalım." Sırtımı dikleştirip, üsten bir bakış attım. Tek kaşımı kaldırmaya çalışıp Poyraz'ın taklidini yapmaya çabaladım. "Aman Poyraz Reis kızmasın." Sesimi kalınlaştırıp kurduğum cümleye kıkırdamadan duramadı ama uygunsuz bir şey yapmış gibi hemen kendini toparladı.

"Ee, bir şey mi söyleyecektin?" dedim kendi hâlime dönüp.

Eli ensesine gitti. Bunu yapınca büyük ceketinin kumaşı katlandı.

"Ah evet, yemek saatinin geldiğini söyleyecektim."

"Teşekkür ederim ama ben henüz acıkmadım."

"Ama yemek saati."

"Tamam, anladım ama aç değilim, Çiço."

Durdu. Hafifçe kaşlarını buruşturdu. Kafası karışmıştı.

"Ama yemek saati dışında yemek yemeyiz."

Yirmilerinde bir erkeğe göre fazla geç anlıyordu.

"Endişe etme. Ben acıktığımda çıkıp dışarda yerim."

Duruşunu dikleştirdi. "Biz burada yemek masasına birlikte otururuz." Yüzüne gerçek bir ciddiyet yerleşti. "Çerkesler yemek masasının dışında kimseyi bırakmaz. Ayıptır."

Çiço'nun yüzünde katıksız bir inanç vardı. Söylediği bir kural değil de sanki ilahi bir emirdi. Karşı çıkmamam gerektiğini hissettim. Derin bir solukla masadan güç alıp ayağa kalktım.

"Anlaşıldı. Yemeğe gidiyoruz."

Ninova

Çiço memnuniyetle gülümserken üstünde ona iki beden büyük gelen ceketini düzeltiyordu. Anlaşılan görevi beni yemeğe götürmekti ve görevi başarıyla tamamladığı için mutluydu.

At kuyruğumu sabitleyip oturmaktan kırışan kalem eteğimi hafifçe çekiştirdim. Koltuğuma astığım ceketin cebine şahin çakmağımı bırakıp, ceketi almadan olduğum şekilde kapıya doğru yürüdüm. Ofisin kapısından dışarı çıkınca sanki soluduğum oksijen bile değişmişti. Açıkçası öylesine bunalmıştım ki bu odadan, dosya yığınlarından uzaklaşmak iyi olacaktı.

Elimi kapı eşiğinin hemen yanındaki duvara bastırdım. Kutu açığa çıktı, içine kapalı olarak bıraktığım telefonumu aldım. İstemsizce gözüm Çiço'ya kaydı. O ve diğerleri telefonumun burada olduğunu pekâlâ biliyordu. Ben içerideyken içlerinden biri kolayca alabilirdi. Önce kutuya, sonra telefonuma, ardından yeniden Çiço'ya baktım. Aklımdan geçenleri okumasına izin verdim.

"Endişelenme, o kutuya buradaki kimse dokunmaz, aklından bile geçirmez."

Dudak büktüm. Elimle tavandaki cihazları işaret ettim.

"Kameralar var, biliyorum."

Başını salladı.

"O yüzden değil. O kamera kutunun içindeki korumak için değil, kutuya bırakıldığına emin olmak için." Yine ciddiyetle dikleşti. "Çerkesler hırsızlık yapmaz. Yapan Çerkes de dışlanır, bir daha aramıza almayız."

Yine emir sayılan kurallar. Çiço yürümeye başlamıştı. Onu takip ettim. Telefonumun açılmasını beklerken gözümle tavanda sıralanmış kameraları saydım.

Nirvana

"Görüntüleri kim izliyor peki, Çerkes mi?"

Poyraz'dan Çerkes diye bahsettiğimi artık anlıyordu.

"Yok, Poyraz Reis'in o kadar vakti olmaz. Güvenlik işi Nerit'de. Tüm görüntüleri Nerit izliyor, gözünden hiçbir şey kaçmaz."

Gururla gülümsemişti. Nerit içlerinde en suratsız, iri olandı. Çatık kaşları, sert suratıyla ekrandan beni izlediğini hayal edince, rahatsız hissedip bakışlarımı tavandan çektim. Merdivenlerden aşağı iniyorduk. Topuklularım gereğinden fazla ses yapıyordu.

Açılan telefonumun ekranına sadece annemden gelen iki bildirim düşmüştü. Birincisi parmak uçlarıyla tuttuğu kıyafet fotoğrafıydı, diğeri büyük harflerle yazılmış mesajıydı.

"SİYAH GÖMLEĞİ RENKLİLERLE YIKAYAMAZSIN!"

Gözlerimi devirip telefonu kilitledim. Önümde yürüyen Çiço'ya odaklandım yeniden.

"Hepiniz Çerkes misiniz gerçekten?"

Başını salladı. "Burada Çerkes olmayan ilk kişi sensin."

"Nasıl yani?"

"Biz Çerkes olmayanı işe almayız."

Kaşlarımı çattım. "E beni neden işe aldı o zaman?"

Dönüp yüzüme baktı. Bir süre düşündükten sonra omuz sallayıp dudak büktü.

"Poyraz Reis'in aklı hepimizden farklı çalışır. Seni işe aldıysa, vardır bir sebebi."

Galerinin ana girişinden, parlak arabaların yanından geçerken birkaç tanesine dokunmadan edemedim. Çok ihtişamlı görünüyorlardı. Ayrı bir köşede duran, siyah spor

Ninova

arabaya işaret parmağımı bastırıp, adımlamam boyunca dokunurken insanların neden bu arabalara sahip olmak istediğini anlayabiliyordum. Dokunmak bile iyi hissettirirken ona sahip olmak farklı bir haz olsa gerekti.

"Reis'in de favorisi o."

"Güzelmiş," dedim, Poyraz'la aynı şeyi beğenmiş olmak keyifsiz olsa da. "Çok pahalı mı?"

Çiço yine omuzlarını oynattı. "O satılık değil ki. Kuzey abi ile Poyraz Reis'e ait ama ikisi de kullanmıyor."

Elimi arabadan çektim. "Kuzey kim?"

"Poyraz Reis'in abisi."

Göreve hazırlanırken çalıştığım dosyada adı geçmiyordu.

"O nerede?" diye sordum.

Çiço cevap vermeden önce biraz düşündü.

"O pek bu işlerin içine girmek istemez."

"Hangi işlerin?" diye soruverdim heyecanla. *Ama bu hataydı.* Çiço'nun yüzüne farklı bir bakış yerleşti anında. *Kahretsin.* Kuşları kapan değil, ürkütmeden yaklaşan avcı yakalardı. Duygularımı kontrol etmem gerekiyordu. Hemen toparlanıp nazikçe gülümsedim. "Arabaları mı sevmiyor yoksa?"

Çiço hâlâ temkinliydi.

"Seviyor canım, sevmez olur mu? Hangi erkek araba sevmez ki?" demekten fazlasını vermedi. Yürümek için hareketlendiğinde fırsatı kaçırdığımı anlamıştım.

Ana alandan çıkıp başka bir koridora girdik. Taş koridorun sonunda bir kapı vardı. Kapıya doğru yürürken, aşağı inen karanlık bir merdiven gözüme çarpmıştı. Bu galerinin kaç katlı olduğunu hesaplamaktan kendimi alamadım. Topuklularım yine yankılanıyordu.

"İki kardeşler mi?" diye sordum koridoru yürürken.

Aslında dosyada bu bilgi geçiyordu ama aklına şüphe tohumları ekilmeden olağan sohbet akışına geçmek istiyordum.

Dönüp bana baktı. "Yok. Üç kardeşler. Şey... Bir kız kardeşleri de var."

"Onun adı ne?"

Çiço aniden gözlerini kaçırdı. Dudaklarını araladı ama konuşmadan önce yutkunması gerekti. O cevap veremeden koridorun sonundaki kapı şiddetle açıldı.

"*Tham yi f'ışş'ék'é!*" Halep'ten mi geldiniz be kardeşim, öldük açlıktan."

Konuşan Janberk'ti. Sarı saçları, jilet kesiği kaşıyla söyleniyordu.

"Ayça ablayı getirmek biraz uzun sürdü," diye karşılık verdi Çiço.

Janberk abartılı bir buyur etmeyle kapıyı ardına kadar açtı. Kapıdan içeri girdiğimde beklemediğim bir görüntüyle karşılaştım. Ofis yemekleri genelde herkesin sırasını bekleyip aldığı, göz göz ayrılmış tablet tabaklarda yenirdi. Ancak burası farklıydı. Ofiste gibi değil de birinin evine misafirliğe gitmiş gibi bir masa kurulmuştu. Üzerinde çiçek desenli örtüsüyle büyük ve uzun dikdörtgen yemek masasında, iştah açan birkaç mezeyle salata dizilmiş, masanın bir köşesinde dumanı tüten büyük bir tencere bekliyordu. Her sandalyenin önüne tabaklar koyulmuştu. Çatal bıçaklar, kristal kesim bardaklarla eksiksiz bir aile sofrasıydı.

Bir yandan masayı süzerken, bir yandan da, "Acıkmadığımı söyledim ama Çiço çok ısrar etti," diyebildim.

---

* (Çerkesce) Çok şükür! -ç.n.

Ninova

"Biz sofraya birlikte otururuz," dedi Jankat, yanımdan geçip Janberk'in yanındaki sandalyesine otururken.

Janberk ve Jankat, tıpkı isimleri gibi birbirlerinin farklı versiyonları gibiydiler. Birinin eli ayağı enerji içeceği içmiş gibi sürekli hareket hâlinde, diğerinin gözlükleri arkasındaki bakışları bile sakindi. Jankat bariz bir şekilde yaşça Janberk'ten daha büyüktü. Dağınık siyah gür saçları, kirli sakalıyla Jankat otuzlarında görünüyordu. Ya yaşı buydu ya da erken çökmüştü. Janberk ise taş çatlasın yirmi beşti. Jankat daha uzun, daha zayıftı ama Janberk fazla uzun durmasa da oldukça atletik görünüyordu. Açıkçası kız gözüyle bakıldığında Janberk kesinlikle daha yakışıklıydı. Gümüş kaşığın yansımasından kısa sarı saçlarına şekil vermesinden, onun da bunun farkında olduğu anlaşılıyordu.

"Aynı sofraya oturmaya önem veriyormuşsunuz, Çiço söyledi," dedim Jankat'm cümlesine karşılık.

"Çiço bu aralar biraz fazla mı konuşuyor ne?"

Poyraz, Nerit ile birlikte kapı eşiğinden geçip içeri girmişti. Onunla birlikte yoğun parfüm kokusu da odaya giriş yaptı. Kokusu mu yoğundu, yoksa benim duyularım mı ona karşı hassaslaşmıştı, emin olamadım.

Nerit masadaki yerini alırken, az önceki cümlemi duyan Poyraz'ın sert sayılacak bir ifadeyle Çiço'ya baktığını görünce koruma iç güdüsüyle ileri atıldım.

"Yo, ben Çiço'nun arkadaşlığından oldukça memnunum."

Dönüp Çiço'ya minik bir gülümseme gönderdim. Çiço mahcubiyetle karışık bir ifadeyle başını salladı.

"Sen memnunsun da ben memnun olacak mıyım, bakalım."

Janberk ya da Jankat, ikisinden biri gülecek gibi oldu. Hepsi çocuktan farksızdı. Kollarımı göğsümde toplayıp Poyraz'a döndüm.

"Burada sana sormadan arkadaş edinilmiyor mu?"

Yüzünü yüzüme doğrulttu.

"Burada ben istemezsem nefes bile alınmıyor, çocuk."

Yine masadan bir gülüş püskürmesi duyuldu. Çenemi sıktım. Bu adam ve kuralları gerçekten içimdeki bir şeyleri dürtüyordu. Gözlerimi kıstım, inadına abartılı ve sesli, derin bir soluk aldım. Tuttuğum soluğumu ise yine abartılı bir gürültüyle yüzüne doğru bıraktım. Masadakilerden artık bastırılamaz bir kıkırdama döküldü. Poyraz kısa bir an gözlerini kapattı. Yeniden koyu yeşil gözleri açığa çıktığında alt dudağının kenarına hafifçe dişlerini bastırmıştı.

Benimse başım döndü. Bunun sebebi ciğerlerimi şişirdiğim için miydi, yoksa Poyraz'ın kokusuna fazlaca maruz kaldığım için miydi, emin olamadım.

Poyraz meydan okumama tepki vermedi. Kibirli dudağı hafifçe yana, ukala gözleri ise sadece bir saniye için düğmelerimin açıkta bıraktığı göğüs dekolteme kaydı. Tekrar bana baktığında bakışlarındaki saklı bir şey, beni kısa bir soluk daha almak zorunda bıraktı. Beni es geçip masaya yürüdü, aynı anda "Herkes işine baksın," diye buyurdu.

Gerçekten masadaki herkes sandalyesinde dikleşip çatalına kaşığına sarıldı. Masadakiler ortadaki salataya, mezelere uzanmaya başlayınca ben de masaya yanaştım. Boş olan iki sandalye vardı. Biri başköşedeki Poyraz'ın yanında, diğeri Nerit ve Çiço'nun ortasında kalan, görece olarak kapıya daha yakın sandalyeydi. Poyraz'ın baş ucunda olmak istemedim. İri cüssesiyle sandalyesinden taşan Nerit'in yanındaki ahşaba dokundum.

Ninova

"Oraya değil, buraya otur," diye buyurdu Poyraz.

Kaşlarım istemsizce çatıldı. *Gerçekten bu adam etrafındaki insanların her hareketini kontrol mu etmek istiyordu?*

"Niye?" Masadaki eller dondu, bütün başlar bana döndü. "Oraya oturunca da mı bir başka Poyraz Şahin kuralını ihlal etmiş oluyoruz?"

Kafalar bu kez pinpon maçı takip eder gibi Poyraz'a döndü.

Konuşmadan önce uzandığı mezeyi tabağına indirmeyi bekledi. Absürt bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu.

"Saçmalama. Orası Gupse'nin yeri. Oradan servisi daha rahat yaptığını söyleyip duruyor. Ama bu eşeklere sen çorba servis etmek istiyorsan, buyur otur."

Başlar yine bana döndü. Üzerimdeki gözlerden sıyrılıp, "Gupse kim?" diye sorabildim.

"Fesapşı."*

Pinpon topu kapıya çarpmışçasına bütün başlar kapıdan içeri giren kıza çevrildi.

"İyi insan lafının üstüne gelirmiş," diye mırıldandı Jankat.

Sonra neredeyse hep bir ağızdan kızın söylediği kelimeyi, *Fesapşı*'yı tekrar ettiler.

Kız elindeki tabağı masaya indirirken, "Biraz geç kaldım kusura bakmayın," dedi nefes nefese.

Yanı başıma, ona ait olduğu söylenen sandalyenin yanına gelip beni aşağıdan yukarıya, yüzüme kadar süzdü ve ardından zarif dudaklarıyla gülümsedi.

"Merhaba, sen Ayça olmalısın. Hoş geldin."

---

* (Çerkesce) Selam. –ç.n.

Nirvana

Bembeyaz teni, upuzun, incecik beline değen düz uzun kumral saçları, koyu yeşil gözleri vardı. Gülümseyip elimi uzattım kıza.

"Sen de Gupse olmalısın. Sen de hoş geldin."

Tenine işlemiş kibarlığıyla elimi sıktı.

"Ayça Hanım'ın bizimle çalışmaya başladığını sen nereden biliyorsun, abicim?"

Gupse sorunun geldiği yöne, Poyraz Efendi'ye doğru döndü. Elini elimden aldığında çok kısa, saniyelik bir an masadaki birine gözü kaydı ama o anlık bakışı öyle hızlı toparladı ki muhatabının kim olduğunu anlayamadım.

"Berk ve Kat bugün galeride mi diye sormak için Çiço'yu aradım da, yaptıklarımı ona göre getireyim diye. O zaman söyledi, abicim."

Poyraz tabağındaki yoğurtlu mezeye çevirdi bakışlarını ama tok sesi tüm masayı dolaştı.

"Çiço bu aralar pek bir konuşkan zaten. Allah sonunu hayır etsin."

Kimse konuşmadı. Çiço'nun yanakları hafiften kızarmaya yüz tutmuştu. Masadaki sessizliği Gupse bozdu.

"Sen şöyle geç istersen, Ayça, ben servis yapayım."

Ben Poyraz'ın yanındaki sandalyeye otururken o çoktan Nerit'in tabağına sulu bir şey koymaya başlamıştı bile. Sandalyeye oturduğum andan itibaren Poyraz bir kere bile benim olduğum tarafa bakmamıştı. Ben de bir noktadan sonra onu kollamayı bırakıp sofradakilerin tadına bakmaya başlamıştım. Ağzıma attığım her şey nefisti.

"*Şıps* sever misin, Ayça?"

Ağzımdaki lokmayı yutup masanın diğer ucundaki Gupse'ye baktım.

"Şıps mı, o ne ki?"

Gülümsedi. "Çerkes yemeği. Çorba gibi bir şey."

Önce çekimser kaldım fakat masadaki diğer tabaklara göz gezdirince çoğunun şimdiden yarıladığını fark ettim. Lezzetli olsa gerekti.

"Alayım biraz," diyebildim.

Yanılmamıştım. *Şıps* dedikleri çorba oldukça lezzetliydi ama asıl aklımı başımdan alan, devasa bir mantıyı andıran ve kimisi patatesli, kimisi kıymalı, üstüne yoğurt döküp yediğimiz yemekti. Muhtemelen yüz metre öteden duyulacak kadar sarımsak kokuyorduk ama kesinlikle tadı buna değiyordu.

Son lokmamı ağzıma atıp sandalyemde geriye yaslandım ve sessizce masadaki hareketliliği izlemeye koyuldum.

Dağıtmak için oturduğum bu masa, mutlu bir aile filminden fırlamış gibiydi. Janberk, Jankat'ın tabağından çaktırmadan bir şey kaşıklıyordu. Çiço lokmalarını çiğnerken can kulağıyla Gupse'nin heyecanla anlattığı bir şeyi dinliyor, Nerit sert yüzüyle yemeğine odaklanmış olsa da ekmek isteyen Jankat'ı ilk o duymuştu. En son böylesine kalabalık bir masada ne zaman yemek yediğimi anımsamaya çalıştım. Hatırlayamadım... Sofrada çoğunlukla annemle ben olurduk. Biz de sohbet ederdik tabii ama böyle ağız dolusu kargaşa koparamazdık. Ya babam evde olmadığı için annem keyifsiz olurdu ya da babam çalışma odasında görüşme yaptığından fısıltıyla sohbet etmek durumunda kalırdık.

Bakışlarım Poyraz'a kaydı. Kaşları yine çatıktı. Çorbasını henüz bitirmemişti. Yavaş yiyordu ya da düşünceleri onu yavaşlatıyordu. Bakışları onu izleyen gözlerime do-

Nirvana

kunduğu an kızgın yağa dokunmuş gibi başımı başka yöne çevirdim. Gözlerini üstümde hissedebiliyordum. Yaslandığım yerden doğruldum.

"Yemekler çok lezzetliymiş," dedim yüksek sesle. Gupse'nin oturduğu tarafa doğru dönüp, "Özellikle şu. Ne bu?" diye sordum. Sarımsak bombası mantımsı şeyi işaret ederek.

"*Psihalive*," diye karşılık verdi birkaç kişi aynı anda. Popüler bir yemekti anlaşılan.

"Şanslısın, her zaman *psihalive* olmaz sofrada. Gupse sınavı geçtiği için yapmış," dedi Jankat.

İlgili görünmek istedim. "Öyle mi? Ne sınavı?"

Gupse dudağının kenarına peçetesini dokundurup daha dik oturdu sandalyesinde.

"Konservatuara başvurmuştum. Kabul aldım."

Kısa bir ıslık kopardı Janberk, Çiço bardağın kenarına vurdu birkaç kez çatalını. İlk kez duymuyorlardı bu haberi belli ki ama çokça gururdan, yeniden kutlamak istemişlerdi.

Gupse zarif bir alçakgönüllülükle, uzun saçlarından bir tutamı kulağının arkasına alırken gülümsemeden edemedim.

"Tebrik ederim. Hangi branşta aldın kabulü?"

"Aslında benim türüme uygun bölüm yok okulda. Ben Adige dilinde, Adige makamında söylüyorum. Çerkes ezgilerini tam karşılayan bölüm de yok maalesef. Uzunca bir süre Opera Bölümü'ne mi, Türk Sanat Müziği'ne mi almaları gerektiğine karar veremediler," dedi Gupse hafif keyifsizce. Kabul süreci yorucu geçmişti anlaşılan.

"Adigeleri sınıflandırmak zordur," dedi Poyraz, kız kardeşine bakarak.

Nirvana

Abisine bakıp gülümsedi kız. Yüzündeki keyif geri gelmişti. Janberk elindeki bardağı masaya indirip söylenir gibi lafa girdi.

"Kabardeyli lavuk o yüzden tutturuyor ya, Çerkeslere özel, eğitimde alan açılmalı diye."

Bu kez bardağını olması gerekenden daha güçlü indiren Poyraz oldu.

"Soframızda Kabardey anmaya ne zaman başladık, Berk?"

Janberk bakışlarını kaçırırken, hemen yanındaki Jankat ağzının içinden bir şey söylendi. Belli ki fısıltıyla onu azarlıyordu.

"Kusura bakma, Reis, öyle aklıma geldi. Düşünmeden konuştum," diye geveledi Janberk.

Kısa bir süre kimse konuşmadı. Ne zaman ki Poyraz indirdiği su bardağını dudaklarına götürdü, ancak o zaman Jankat gözlüğünü ittirip Gupse'ye döndü, ondan beklenmeyecek canlılıkta soru sordu.

"Düğünde söyleyecek misin bir şeyler, Gupse? Özledik sesini be güzellik."

Yanıtlamadan önce abisine bakması dikkatimden kaçmadı. Poyraz sevecen bir ifadeyle gözlerini kapatıp açınca arzuladığı izni de almış oldu.

"Nerit Abi'nin sevdiği parçayı söylerim."

"Ooooo," nidası döküldü hep bir ağızdan.

Nerit sert çizgileri arasından Gupse'ye bakıp gülümsedi. En azından yapmaya çalıştığı şey gülümsemek olsa gerekti. İri bir kayanın toz dökmesi gibi yüzündeki birkaç çizginin yeri değişmişti sadece.

"Severiz o parçayı. Hatta Çiço çalar, sen söylersin, ol-

Nirvana

maz mı?" Çiço ve Gupse birbirlerine bakıp belli belirsiz gülümsediler. "Yaparsınız, yaparsınız. Kulaklarımızın pası bir silinsin be. Ne zamandır eğlenmiyorduk, Samsun havası da iyi gelecek bize. Güzel olacak şu düğün."

Janberk aniden lafa atladı. "Kayseri tayfası gelmeseydi daha çok eğlenirdik."

Poyraz elindeki çatalı gürültüyle tabağına fırlattı. Masadakiler neredeyse hep bir ağızdan sessizce hayıflandı.

"Berk, senin bugün ağzının kayışı mı gevşedi, kardeşim? Düzeltmemi ister misin?" dedi Jankat dişlerinin arasından yanındaki gence.

Gerginlik tüm masayı dolaştı. Poyraz aniden bana döndü.

"Doydun mu?"

Kısa bir an afalladım. "Evet."

"Yemeğin bitti mi?"

İstemsizce önümdeki boş tabağıma baktım. "Evet."

"Emin misin?" diye üsteledi.

Neden sorduğunu anlayamıyordum. "E-evet."

"İyi."

Hiddetle sandalyesini ittirip ayağa kalktı. Masayı boylu boyunca uzun adımlarla yürürken Gupse ayaklandı.

"Pek bir şey yemedin ama abi?"

"İştahım kaçtı. Bir kaba koy, akşam evde yerim." Kaşları çatıktı. Uzanıp kardeşini kendine çekti, nazikçe alnını öptü. "Eline sağlık, prenses."

Gupse tebessüm ederken Poyraz odadan dışarı çıktı.

"Harbiden ağzının kayışına tüküreyim, Berk." Jankat direkt yanındaki gence çıkışmıştı.

"Kayseri dedim abi, Kabardey demedim ki?"

Janberk anlayamadığım kelimeler sıralıyordu. Sanırım

Ninova

Adigece küfretmişti. Küfrün evrensel bir tınısı vardı. Nerit sakince peçeteyle ağzını sildi. Seslice boğazını temizledi.

"Kayseri demek Kabardey demek, sanki bilmiyorsun." Janberk'e baktı göz ucuyla. "Sen ne haltla dumanlanıyorsan dumanlan ama bu aptala verme."

Nerit kalkacak gibi sandalyesini gürültüyle geriye ittirdi ama aniden durup yüzüme baktı.

"Doyduğunuza eminsiniz, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. *Neden bunu sorup duruyorlardı ki?*

"Evet?"

"Tamam," dedi sadece. Sandalyesinden kalkıp kapıya doğru yürüdü ve odadan çıktı.

Gupse parmaklarını şakaklarına bastırdı. Bana bakıp saygı yüklü bir baş selamı verdi, ardından o da odanın dışına doğru yürüdü. Çiço kalkmak için hamle yaptı, durdu bana baktı. Ağzını tam açacaktı ki araya girdim.

"Evet, doydum. Evet, eminim."

Başını hızla sallayıp ayağa fırladı. Birkaç saniye sonra o da gözden kayboldu. Jankat ve Janberk yarı Adigece, yarı Türkçeyle hâlâ atışıyorlardı, ayağa kalktılar masadan uzaklaşmadan önce atışmalarına ara verip bana baktılar. Gerçekten hepsi garipti. Bir elimi karnıma koyup sıvazladım, diğer elimin baş parmağını havaya kaldırdım.

Doyduğuma onları da ikna etmiş olacağım ki birbirlerini hem sözle hem fiziken itekleyerek odadan çıktılar. Yemek masasında tek başıma kalmıştım. Önce masadaki boş tabaklara, sonra boş sandalyelere göz gezdirdim. Bu yediğim en tuhaf öğlen yemeğiydi.

Nirvana

"Kendi elimizle tasarlasaydık bundan güzelini yapamazdık."

Babamın ofisindeydim. Ana ofisi değildi. Paravan binalardan birinde, kısa ömürlü ofislerinden birindeydik.

"Seni kendi eliyle o odaya sokması muhteşem."

Babam, ondan bekleyeceğimden daha fazla heyecanlıydı. Anlattıklarım onu gözle görülür derecede keyiflendirmişti.

"Acemi şansı," dedi odadaki diğer kişi.

İlk kez babamla yaptığım görüşmede yalnız değildim. Bizden başka iki kişi daha vardı. Biri babamın yıllardır sırdaşı ve kara kutum dediği yakın arkadaşı, aynı zamanda meslektaşı Harun abiydi. Diğeriyse az önceki yorumu yapan, babamın gözde öğrencisi, istihbaratın en genç ajanlarından İpek'ti.

Aslında İpek'le bir zamanlar arkadaş sayılırdık. Sayılırdık diyordum çünkü iki yıllık eğitimimiz boyunca çok yakınken, eğitim sonrası uzaklaşmıştık.

Eğitimi birlikte tamamlamıştık. O yıl teşkilata ikimizin dahil olduğu kademeden sadece iki ajan alınacaktı. Elbette babam adil biri olduğundan, daha da önemlisi duygusal bir insan olmadığından, o yıl teşkilata öz kızını almak yerine kızından sadece iki puan fazla derece yapmış olan, kızının yakın arkadaşını almayı seçmişti. Sonraki yıl teşkilata girdiğimde ise İpek çoktan yükselmiş, istihbaratta yer edinmişti. Aynı ortama geldiğimizde beni görmezden gelmeyi seçmişti. Ah, bir de yaptığı muazzam bir şey daha vardı ama onu anımsamayı uzun zaman önce bırakmıştım.

Bir zamanlar yakın olduğunuz insanın bir yabancıya dönüşmesini izlemek berbat bir histi ama bu durumu bir

şişe viski, bolca küfür ve biraz gözyaşıyla kolayca aşmıştım. Bu yüzden az önce yaptığı yoruma karşı kalkıp suratına sıkı bir tokat atsam asla vicdan azabı çekmezdim. Yine de dişlerimi sıkıp tepki vermeyecek kadar olgundum.

"Şans ya da değil. O dosyalardan mutlaka bir şey çıkacaktır," dedi Harun abi naif sesiyle. "İncelemeye başlayabildin mi, Ayça?"

"Henüz değil. Dediğim gibi, dosyalar kurcalanmış, dağılmış durumda. Önce sıralamayı yapıp bir düzen oluşturmalıyım. İki güne başlamış olurum."

"Sıralama yapmak değil aslında, okuduklarını doğru analiz etmek asıl mesele."

İpek konuştuğunda dudaklarımı birbirine bastırdım. Tepki vermedim.

"İpek haklı," dedi babam.

Dişlerimi sıktım. *İpek haklı mı?*

"Okurken ipucu olabileceğini düşündüğün kesin şeyleri not almalısın, Ayça ama bunlar bariz notlar olmamalı."

İpek, eskiden kahverenginin en basit tonu olan, şimdiyse platin sarısına boyadığı küt saçlarını geriye atıp oturduğu yerde dikleşti.

Göğüslerini mi yaptırmıştı o?

"Evet, Ayçacım. Biri gördüğünde sadece sana anlam ifade edecek, küçük kısa notlar almalısın."

İrademi kırıp başımı tamamen İpek'e çevirip çenemi kaldırdım.

"Biliyorum, İpekcim. Hani aynı eğitimi aldık ya biz, neyi nasıl not alacağım ben de biliyorum, endişelenme."

Hiddetle gözlerine bakarken gram pişmanlık yoktu yüzünde. Aksine gözleri, hatta teni bile kibir ve hırs doluydu.

Nihova

Eskiden de böyle miydi diye düşünmekten kendimi alamadım. Belki de hep böyleydi de benim ona olan sevgim, onu sevimli görmeme sebep oluyordu. İnsanları değerli kılan sizin onlara bakışınızdır, diye boşuna demiyorlardı.

Dolgu yaptırdığı katıksız şekilde fark edilen kalın dudaklarını büzdü.

"Ben sadece altını çizmek istemiştim," dedi samimiyetsiz bir tonla.

Suratını çizme dürtümü bastırıp dişlerimi sıkmaya devam ettim.

"Bence altını üstünü çizmeye hiç gerek yok. Ayça kızımın aklı küçükken de zehir gibiydi, şimdi de öyledir. O not almadan da birçok şeyi aklında tutabilir, bizimle paylaşabilir. Böyle küçük şeyleri mevzu bahis yapmaya bile gerek yok."

Harun Abi'ye minnet dolu tebessümle baktım. O da bana hızlıca göz kırptı. Görünen o ki bu gizli kavgada tuttuğu taraf belliydi.

Küçükken de önemli anlarımda yanımda olmaya çalışırdı. Babam doğum günüme gelemediğinde hem babamın hem kendi hediyesini kucaklayıp gelir, beni güldürmeye çalışırdı. Çoğunlukla başarırdı da. Ne zaman ihtiyacım olsa, bir şekilde elini sırtımda hissederdim, şimdi olduğu gibi.

Harun Abi yeniden babama döndü.

"Bence söylediğim şekilde davranmak en iyisi, Tufan. Ne olursa olsun, o bir Şahin. Bunu unutmamalıyız."

Babam masasından kalkıp bir süre pencereden dışarıyı izledi. Yüzünü bize döndüğünde hâlâ düşünüyordu. "Haklısın," dedi sonunda. Uzaklara dalan gözleri bir süre sonra beni buldu.

"Buraya bir daha gelmeyeceksin, Ayça."

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım. Neden?"

"Poyraz Şahin temkinli biri. Üstüne basa basa kimseye güvenme derken seni bunun dışında tutmayacaktır. Peşine adam takması kaçınılmaz. Belki takmış bile olabilir."

Buraya gelirken o ihtimali ben de düşünmüştüm. Ofise girerken bu yüzden ayrıca dikkatliydim. Babam yüzüme bakıp aklımı okudu.

"Bu ofis yarın boşalacak zaten. İz bulamazlar. Çok acil bir şey olursa ana binaya gidersin." Masaya yaklaştı. "Ama bugün sakın eve gitme."

Kaşlarım yine alnımda toplandı. "Ama annem..."

"Ben annenle konuşurum. Anlayacaktır."

Anlaması sorun değildi. Onu yalnız bırakmak istemiyordum, bana ihtiyacı vardı. Fakat bunu sesli dile getiremeden babam devam etti.

"Biz kira sözleşmesinin senin üzerine olan temiz bir yer ayarlayana kadar birkaç gün otelde kalırsın."

Başımla onayladım. Çalışma masasının çekmecesinden aldığı şeyi bana uzattı.

"Bu telefonu al. Beni aramak ya da yazmak için sadece bunu kullan. Sakın galeriye götürme. Her zaman kapalı tut. Sadece iletişim anında açarsın. Her perşembe durum raporu için saat gözetmeksizin arayacaksın."

Telefonu elime aldım. Avucumun içinde döndürdüm. *Hâlâ bu modelden üretiliyor muydu?* Oldukça eski bir modeldi, internet bağlantısı ya da renkli ekranı yoktu ama sağlam ve en önemlisi takip edilmesi zordu.

Ayağa kalktığımda Harun abi yanıma geldi.

"Sana güveniyorum, Ayça kızım. Kendine yakışan şekilde görevi tamamlayacağına eminim."

Nirvana

Harun abiye sıkıca sarıldım. Bu sözleri ondan duymak değerliydi. Babam karşıma gelirken aynı anda telefon ekranında bir şeyleri kontrol ediyordu.

"Kalacağın oteli mesaj atacağım. Eşyaların senden önce gitmiş olacak. Birkaç saat dışarıda zaman geçir, hazır olduğunda bildireceğim."

Yüzünün bana dönmesini bekledim. Bakışları beni bulduğunda gülümsedim.

"Peki, baba." Elimi acemi asker gibi alnıma dokundurdum. "Siz nasıl isterseniz, Tufan Cengiz Kahraman."

Alnımdan aldığım elimi ona uzattım. Tebessüm etti. Gülümsediğinde sarı gözleri küçüldü.

"Dikkatli ol, Ayça Demirkaya."

Sahte soyadım onun ağzından döküldüğünde daha bir gerçek olmuştu sanki. Uzanıp elimi sıkmak yerine beni kendine çekip göğsüne bastırdı. Afalladım. Bunu çok nadir yapardı. Alt dudağım titredi.

"Unutma, kızım. İnsanlar sana nasıl seslenirse seslensin, sen bir Kahraman'sın."

Babam kulağıma fısıldarken titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. İpek'in varlığına memnun olduğum tek an buydu çünkü o bu odada olmasaydı, çocuk gibi ağlamaya başlamam kaçınılmazdı. Değil babama kendimi ispatlamak, yıllar sonra elime geçen bu fırsatı henüz hazır olmadığım söylenerek kaybederdim.

Ancak kendimi tuttum ve bunu yapabildiğim için kendimle gurur duydum. Babamın kollarından ayrıldığımda oldukça güçlü hissediyordum. Öyle ki İpek'in uzattığı elini bile yüzümü ekşitmeden sıkmıştım. Avucumdaki eski telefonu sıkarken odanın çıkış kapısına doğru yürüdüm. Kapı koluna dokunduğumda babamın sesi beni durdurdu.

"Ayça, bir şey daha." Dönüp yüzüne baktım. "Her akşam bana uğurlu rakamını yazmanı istiyorum. Böylece güvende olduğuna emin olacağım." Kendimi gülümsemeye zorladım. Memnuniyetle başımı salladım ama o devam etti.

"Ciddiyim. Bir gece bile o rakam gelmezse, operasyonu sonlandırırım."

Babamın gözlerinde görmeye alışık olmadığım tuhaf bir ifade vardı. Bu görevi başarıyla tamamlamak artık benim için daha da önemliydi.

Nirvana

BÖLÜM 5

Otelde geçirdiğim ikinci akşamdan sonra artık yatağı yadırgamam diye düşünüyordum ama olmadı. Yine kalitesiz bir uyku sonrası galerinin yolunu tutmuş, yol boyunca ağzım yırtılırcasına esneyip durmuştum.

Henüz üçüncü günüm olmasına rağmen, sabah rutinimi oluşturmuştum. Galeriye gir, Çiço'ya selam ver -çünkü Çiço her daim beni kapıda karşılıyordu- siyah arabaya dokun, merdivenleri çık, odanın girişindeki gizli kutuya telefonunu bırak, çalışma masana otur, şahin çakmağını çıkar, derin bir nefes al ve sayfalara gömül.

Bugün itibariyle dosya sıralama işini tamamlamıştım. Artık okumaya başlayabilecektim. Önceliği son iki yıl içinde görülen davalara, yapılmış anlaşmalara verecektim çünkü Poyraz Şahin'in iki yıl önce liderlik koltuğuna oturduğunu biliyordum. Her ne iş çeviriyorlarsa, bu son iki yıl içinde yapmış olmalılardı.

Poyraz'ın kendisi ise birlikte yediğimiz ilk öğle yemeğinden beri görünmüyordu. Nerede olduğunu öğrenememiştim. Çiço birçok şeyde boş boğazlık yapıyor olsa da bazı konularda bilinçli olarak konuşmamayı seçiyordu.

Onu göremiyor olmak, dikkatimi dağıtmadan çalışma-

ma yardımcı olmalıydı ama nerede olduğunu bilmemenin verdiği rahatsız his aklımı meşgul edip duruyordu. Ayrıca buraya güven kazanmaya gelmiştim. Olmayan birinin güvenini kazanamazdım.

Poyraz'ın dünkü yokluğunda onun ekibini gözlemleme, haklarında bilgi toplama fırsatım da olmuştu. Bir kere galeriyle bağı olan herkes Çerkes'ti. Ana ekip dışında çalışan başka kişiler de olduğunu öğrenmiştim. Sayıları fazlaydı, bir gördüğüm yüzü neredeyse tekrar görmüyordum, ayrıca onlar yemek masasına davetli değildi. Galeri içine de nadiren uğruyorlardı. Konuşmaları taslak olarak arabalar hakkında gibi dursa da altında başka bir şeyler sakladıklarına emin gibiydim. Henüz ne olduğunu çözememiştim ama çözecektim.

Bir de yemek saati yürüdüğüm koridordaki karanlığa inen merdiven dikkatimden kaçmıyordu. Sanki orada dev bir mıknatıs vardı da her önünden geçtiğimde beni kendine çekilmeye zorluyordu. O loş, karanlık merdivenin nereye indiğini deli gibi bilmek istiyordum. Ancak ne yemeğe giderken ne de dönerken inecek fırsatı bulamamıştım.

Yemek saatinde yine baş köşe boştu. O boş sandalyenin canımı sıktığını görmezden gelmeye çalıştım. Poyraz dışında sofrada fire yoktu. Berk ve Kat -diğerleri isimlerindeki Jan'ı parantez içine almış gibi onlara böyle sesleniyordu- yerindeydi. Nerit yine tabağına odaklanmış, Çiço da Gupse'nin yaptığı yemeği övmekteydi.

Öğrendiğime göre yemekleri her daim Gupse yapmıyordu fakat mutlaka sofrada ev yemeği, daha doğrusu Çerkes yemeklerinden bir tane bulunuyordu. Bugün yeni lezzet olarak *Gubate*'yi deneyimlemiştim. Yine ağzımda

Nihova

lezzet şöleniyle öğle aramı bitirdiğimde sofradan ilk kalkan ben oldum çünkü ben kalkmadığımda, sofradakiler tuhaf davranıyordu.

Taş koridordaki merdivenin başında birkaç saniye duraksadım. Önce aşağıdaki gizemli sessizliği dinledim, ardından başımı çevirip yemek odasından çıkan var mı diye kolladım, daha ben ilk basamağa adımımı atamadan Jankat ve Janberk'in sesi kapıyı araladı. Ben de yasak bölgeden hızlı adımlarla uzaklaştım.

Ana girişteki arabaların arasından geçerken yine Poyraz'ın siyah arabasının parlak cilasında parmaklarımı dolaştırdım. Yeni fark ettiğim şeyle durup camından içeri gözetlemeye koyuldum. Direksiyonun ortasında, marka amblemi olması gereken yerde, gümüş Çerkes bayrak simgesi vardı. Muhtemelen marka amblemi sökülüp yerine bu takılmıştı. Artık bu simgeye hâkimdim çünkü galerinin birçok yerinde bu simge, Adige yani Çerkes bayrağındaki ok ve yıldızları görmek mümkündü. Gurbeti eve dönüştürmek ya da evi gurbete yakınlaştırmaktı çabaları. Belki biraz da nereden geldiğini hatırlamak ya da insanlara kökenlerini unutturmamak içindi bu küçük ama anlamlı izler.

"Güzel araba."

Gelen sesle doğruldum. Karşımda daha önce görmediğim, karşılaşmadığım biri duruyordu. Fakat bu adamın diğerlerinden farklı olduğu yaydığı enerjiden bile hissediliyordu.

Açık lacivert renkli takımı içinde, kızıl saçları, kızıl kirli sakalı parlıyordu. Takımın kesimi ve dikimi, yüksek ihtimalle ona özeldi. Birkaç adım gerisinde, onun aksine karanlık siyah takımları, keskin bakışlarıyla etrafı kolaçan eden dört adam *hazır ol* da bekliyordu.

Nirvana

"Evet, güzel," diye karşılık verdim ziyaretçiye.

Birkaç adım daha yaklaştı. Arabaya dokundu.

"Aslında ben de arabamı yenilemeyi düşünüyordum. Bu modeli önerir misiniz?"

Gözleri maviydi. İri göz yapısı bu maviliği çekici göstermek yerine, bakması rahatsız eden bir his veriyordu. Bakışlarımı yakasındaki gümüş rozete çevirdim. Poyraz'ın çalışma odasının duvarında asılı olan sembolü anımsatsa da bu farklı bir şekildi. Bu kızıl adam da kesinlikle Çerkes'ti.

"Üzgünüm ama ne ben satıcıyım ne de bu araba satılık."

Birkaç adım uzaklaşmaya yeltensem de onun da adımları hareket etti.

"Öyleyse neden burada?"

Rahat görünmeye çalıştım.

"Bu güzelliğin görevi, insanların iştahını kabartmak."

Ellerini cebine soktu. Adam sakınmadan, iri bakışlarını bütün vücudumda gezdirdi. Fırtınada pencere önünde kalmışçasına ürperdim. Yetinmeyip, "Görevinde başarılı olduğunu söyleyebilirim," dedi büyük bir iştahla.

Arkamı dönüp gitmek için hamle yapacakken tek elini cebinden çıkarıp büyük bir güçle bana uzattı.

"Şamil Aslan."

Kararsız kalsam da uzatılan bir el sebepsiz geri çevrilmezdi. Ayrıca, adamın arkasındaki insan ordusuna bakıp geri çevrilmeye alışık olmadığı sonucunu çıkarmak da zor değildi. Böyle adamlar özgüveni, gururu kırıldığında tepkilerini kontrol edemezdi ve ben henüz dikkat çekmek ya da olay çıkarmak istemiyordum. Bu yüzden, bana bakışından bile rahatsız olduğum bu adama elimi uzatmak

Nihova

durumunda kaldım. Fakat henüz parmaklarım avucuna değmişti ki galeride onun sesi yankılandı.

"Ne o Kabardey, yolunu mu kaybettin?"

Sıcak tavaya dokunmuş gibi elimi geri çektim. Poyraz yanında Nerit, arkasında Çiço ve Janberk ile taş koridordan çıkıp ana girişte adımlıyordu.

Tuhaf bir şekilde, az önce önünde ürperdiğim pencere kapanmış gibi kendimi yeniden güvende hissettim. Küçük birkaç adımla Şamil Aslan ile arama mesafe koydum. Birkaç saniye sonra da benim boşluğumu Poyraz ve ekibi doldurdu. Poyraz Şahin, Şamil Aslan'ın tam karşısında durdu. Poyraz'ın boyu, kızıl adamdan birkaç santim uzundu. Üstten bir bakışla bu fark daha da hissediliyordu.

Şamil Aslan'ın arkasında bekleyen adamları belirgin bir şekilde yakına geldi. İki taraf arasında kaldığımda, adımlarımı Poyraz Şahin'in olduğu tarafa yakınlaştırdım. Bu küçük hareketimi Poyraz'ın da fark ettiğini hissettim.

Şamil Aslan yakasındaki rozeti düzeltti.

"Biz yolumuzu kaybetmeyiz, Abzeh oğlanı, yolu biz çizeriz, başkaları peşimizden gelir, bilmez misin?"

Kızıl sakallı Şamil elini bu kez Poyraz'a uzattı. Poyraz uzatılan ele soğuk bir bakış attıktan sonra eli yerine keskin bir gülümsemeyle karşılık vermekle yetindi. Havada asılı kalan kolu Şamil'i şaşırtmışa benzemiyordu. Hastalıklı bir hazla uzattığı elini geri çekti.

Birbirlerine olan bakışlarındaki benzerlik inanılmazdı. Yedi temel duygunun bilinçdışı olarak insanın yüzüne yansıdığı söylenirdi. Şaşkınlık, tiksinti, korku, üzüntü, utanç, neşe ve öfke. Ancak daha güçlüsü öfkeyle duyulan nefret. Şüpheye yer yoktu ki, bu iki adam birbirinden kesinlikle

Ninova

nefret ediyordu. Sessizce aralarındaki gergin enerjiyi seyretmeye başladım.

"Babamın bazı istekleri var. Onları iletmeye geldim."

"Önümüzdeki *Vunafe*'de söyler söyleyeceğini. Bunu en iyi babanın bilmesi gerek. Onun babası koymuş bu kuralı. Kendi soyunun yazdığı kuralı unutacak kadar bunadı mı yoksa?"

Şamil Aslan'ın çenesi gerildi. "Sözlerine dikkat et, Abzeh."

Poyraz Şahin rahattı.

"Ataya saygısızlık yapmam. Ama evime giren kibri de karşılıksız bırakmam, Kabardey." Rahatsız eden sineği kovalar gibi elini savurdu. "İlet ne ileteceksen de bölgene geri dön."

Şamil yine çenesini sıktı. Öfkesini bastırdığı belliydi.

"Samsun'da düğün var."

"İştirak edeceğiz."

"Güzel. Biz de geleceğiz."

Poyraz'ın dudağı alaycı bir tavırla yana kaydı. Ağır bir hareketle parmağındaki gümüş yüzüğü çevirdi.

"Bilgim var. Ben Lider'im Şamil Aslan, bunu unutuyorsun sanırım. Kabardey *Thamadeleri*'nin bile bana bildirmek zorunda olduğu şeyler var."

Bu cümledeki bir gerçeğin Şamil Aslan'ı oldukça rahatsız ettiği belliydi fakat hangisi olduğunu kestiremiyordum. Duyduğum farklı terimleri dönüp Çiço'ya sormamak için içimdeki merakı bastırdım.

İstenmeyen ziyaretçi ısrarla duraksadığında Poyraz, "Evet?" diyerek onu dürttü.

Şamil Aslan'ın bakışları bana döndü. Neredeyse göz-

Nirvana

leriyle göstere göstere beni işaret edecekti. Belli ki benim gibi bir yabancının önünde konuşmak istemiyordu. Arkamı dönüp gidecek gibi oldum ama Poyraz elini kaldırıp beni durdurdu.

"Sorun yok," dedi, bana değil de Şamil'e bakarak.

Ben kaldım, Şamil Aslan devam etti.

"Düğünde imza atacağız."

Poyraz alaycı bir ses çıkardı. "Hayrola, sen de mi evleniyorsun? Şanssız kız kimlerden?"

Çiço kendini tutamayıp hafifçe kıkırdadı. Şamil Aslan kıkırdayan yüze soğuk, tiksinti dolu bir bakış attı.

"Evlenmiyorum, Abzeh. Ama eğer evlenseydim de kimlerden olmayacağını biliyorum." Çiço'ya doğru eğdi başını. "Değil mi, küçük bey? Neydi sizin soyunuz, bir adı var mıydı?"

Çiço başını eğdi. Elmacık kemikleri kulaklarına kadar kızarmıştı. Yumruğunu sıkıyordu.

"Diyeceğini de artık, Şamil Aslan!" diye uyardı Poyraz.

Şamil bakışlarını Çiço'dan çekip tüm dikkat ve ciddiyetiyle Poyraz'a çevirdi.

"Soçi'den gelenler de olacak."

"Bunun hakkında bilgilendirilmedim."

"Şu an size bilgi veriyorum ya, Lider'im." Bu kez çenesini sıkan Poyraz Şahin oldu. Bu bilgiye böyle ulaşmak hoşuna gitmemişti. "Tuapse'den gelenlerden haberin vardır diye düşünüyorum," diye ekledi Şamil Aslan.

Tuapse, Kafkasya bölgesinde olan şehirlerden biriydi. Çalıştığım dosyada ismini gördüğümü hatırlıyordum. Bu sebeple tüm dikkatimle Şamil Aslan'ın kırmızı sakalları altındaki ağzına kilitlendim.

Nirvana

"Evet, onlar katılacaklarını bildirdiler."

"Maykop'tan gelenlerle birlikte tüm taraflar bir arada olacak. Hazır hepimiz aynı yerdeyken, önümüzdeki ayı beklemeden, *Zexes* sonrası imza atalım diye düşündük."

Maykop başkentti. Çerkesler için en önemli şehirdi. *Zexes*'in ne olduğuna dair fikrim yoktu ama meraklanmıştım. O sırada Poyraz Şahin'in tek kaşı tehlikeli bir açıyla havaya kalktı.

"Düşündünüz?" Hiddetle arkasını dönerken kelimelerini kırbaç gibi karşısındaki kalabalığa savurdu. "Siz düşünedurun. Lider size kararını bildirir."

Poyraz ceketini savurup giderken yine açıkta kalmış gibi hissettim. Onun yeri döven adımları uzaklaşırken Şamil Aslan'ın temkinli sesi yolunu kesti.

"Poyraz."

Sesinde farklı bir tını vardı. Düşmanlıktan uzak, dikenleri alınmış, yalın bir ton. Bunu Poyraz da fark etmiş olacaktı ki tereddüt etse de durdu. Kızıl saçlarıyla onu izleyen adama tamamen değil, sadece başını ve sert bakışlarını çevirdi.

"Maykop'takiler heyecanlı," derken hâlâ uysaldı. "Heyecanlarını kaybetmelerine sebep olmamalıyız. Bu anlaşma, bu yurtta hasret çekenlere de moral olacak. Gerçek evlerine yakın hissedecekler."

Sadece Poyraz'ın değil, etrafımdaki bütün bedenlerin enerjisinde bir dalgalanma oldu. Bu sözler, hepsinin içinde benim henüz önemini bilmediğim bir parçalarına dokunmuştu. Lakin Poyraz Şahin'in bakışlarındaki sertlik hâlâ kırılmamıştı. Kızıl sakallı ziyaretçisi onu etkileyip etkileyemediğinden emin olamayacaktı.

Nirvana

"Söyleyeceğini söyledin, ileteceğini ilettin, Şamil Aslan. Başka isteklerin varsa onları da *Vunafe*'de iletirsin." Başını çevirmeden önce yüzüne belirgin bir tiksinti yerleştirdi. "Bir daha da kapımı habersiz çalma."

Poyraz Şahin geldiği kapıdan geçip gözden kaybolurken yanında sadece Çiço sürüklenmişti, Jankat ve Nerit ellerini bağdaş kurup geride kaldı. Habersiz gelen misafirlerin artık gitmesi gerekiyordu. Nerit iri cüssesi ve korkutucu bakışlarıyla ziyaretçilerin gidişini hızlandırdı. Şamil Aslan dişlerini sıktı, lacivert takımını savurup dört gölgesini de peşine takarak galeriden ayrıldı.

"Ne sokuyorsun sen bu odaya!"

Kapı gürültüyle açıldığında yerimden sıçramıştım. Poyraz kaşları çatık şekilde hiddetle içeri girip kapıyı arkasından büyük bir güçle kapatmış, masamdaki su titremişti. Saklayacak şeyi olanlar, yönü belli olmayan sorulardan ürkerlerdi. Ben de korkuyla afalladım.

"Ne?" diye sorabildim panikle.

Yeri döven adımlarıyla masama yaklaştı.

"Üç gündür metal bir şey var yanında."

Bakışları gerginliğimi ele vermediğini umduğum yüzümdeydi. Aniden üstündeki siyah ceketi çıkarıp masamın karşısındaki koltuğa fırlattı. Siyah gömleğinin bileklerini sıyırıp manşetlerini katlamaya başladı. Kalbim boğazımda atmaya başlamıştı. Ringe çıkmaya hazırlanan dövüşçüye benziyordu. Rakibi olmak istemiyordum.

"Telefonum kutuda," diye geveleyebildim.

Nirvana

Doğruyu söylüyordum. Telefonum odanın dışındaki kutudaydı. Babamın verdiği, uyumadan önce bilgilendirdiğim istihbarat telefonu ise otel odamda, valizimin gizli bölmesinde saklanıyordu. Açıklamam onu etkilemedi. Sert bakışlarıyla sandalyemin yanına gelip tam karşımda durdu.

"Telefon değil. Cihaz değil. Başka bir şey. Bu odaya bir şey sokuyorsun!"

Bir anda elleri omuzlarımı kapladı, cansız bir bebek gibi sandalyemden havalanıp ayağa kaldırıldım. Dik durduğumdaysa bu kez ipleri onun elinde olan kukladan farksızdım. Kolumu havaya savurup ceketimin ceplerine elini soktu. Ne yaptığını anlayabildiğimde ceketimin iç ceplerini bile yoklamıştı. Şoku atlatıp kendime geldim.

"Beni bu şekilde arayamazsın!" diye çıkışıp küstah ellerini üstümden savurdum.

"Neden?" diye sorma hakkını kendinde görüyordu küstah herif.

"Bu suç ve..." diyebilmiştim ki, ona savurduğum kolumu havada yakalayıp bileğimi kavradı ve beni hızlı bir hareketle kendi etrafımda çevirdi. Havalı bir dönüşle partnerinin kollarına sığınan usta bir dansçı gibi sırtım onun göğsüne yerleşti.

Kendimi kelepçe gibi bileğimi saran elinden kurtarmaya çalıştıkça göğsüne çarpıyordum. Birkaç saniye polise direnen suçlular gibi çırpındım ama sonra sıcak nefesi enseme dokundu. Boşta kalan eliyle at kuyruğumu sağ omuzuma aldı. Soluğu ensemden geçip kulağıma dokunduğunda debelenmeyi bırakmıştım.

"Ve?"

Kulağıma fısıldamıştı. Yutkunma ihtiyacı hissettim. Cevap vermek istiyordum ama arsız eli yine hareket ediyordu. Bileğimi tutan sert parmaklarının aksine, bu elin dokunuşu tüy kadar hafifti. Ensemden sırtıma, oradan bel boşluğuma kadar indi. Duraksadı. Parmakları biraz daha baskı uyguladı kumaşa. Kalçama doğru indi eli. Ardından çizim yapar gibi kalçamdan, diz kapağımın biraz üstünde biten eteğim boyunca aşağı süzüldü. Ardından yeniden yukarı doğru ağır bir işkenceyle hareket etti. Bu temas soluğumun ritmini bozmuştu. Kalçamın üstünde, bel boşluğumda durduğunda yeniden fısıldadı.

"Ve ne?"

Parmak uçları sadece benim hissedebileceğim şekilde belli belirsiz kıpırdıyordu. Kumaşın üstünden bile tehlikeli sıcaklığını hissedebiliyordum. Nabzımın atışı içimde yankılanıyordu sanki. Aldığım soluk göğsümü şişirdi, dudaklarımdan kontrolsüzce dışarı süzüldü. İnlemeye benzer bir ses çıkmıştı. *Kahretsin!*

"Etkileniyor musun yoksa?"

Adi herif kulağıma fısıldamıştı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Konuşmadan önce dudaklarımı ıslatmak zorunda kaldım.

"Ne münasebet!"

Sesimi sert tutabildiğim için kendimle gurur duymuştum. Beynim sonunda işe yarar bir sinyalle eğitimde öğrendiğim yakın dövüş hareketini anımsadı. Dirseğimi doğru açıyla Poyraz'ın karın boşluğuna vurduğumda bileğimi parmaklarından kurtarabileceğim boşluğu yakalamıştım. Hızlı bir manevrayla bileğimi döndürüp kelepçeyi kırdım, bedeninin hapsinden kurtuldum. Yetinmeyip öfkeyle yüzüne bakıp göğsünden ittirdim.

Nihova

"Bir kadına rızası dışında dokunamazsın, Çerkes!"

Ukala herif aldığı darbenin farkında bile değildi sanki, ellerini cebine sokacak kadar rahattı.

"Ben hiçbir kadına istemediği bir şey yapmam, çocuk."

"Az önce yaptın."

Gözlerini kıstı. "Emin misin?" dedi edepsiz bir fısıltıyla.

Sesindeki tınının tenimi karıncalandırmasını görmezden geldim. Kollarımı göğsümde topladım, bu kez gözlerini kısıp bakan bendim.

"Ben avukatım. İstersem az önce yaptığın şey için sana dava açabilirim."

İmalı bir bakış attı. "Sen hukuk danışmanısın ve kaybedeceğin davaya girmeyeceğini bilecek kadar zeki olmalısın."

Uzatmanın manası yoktu. Haklıydı, kaybedeceğini bildiğin kavgalara girmek faydasızdı. Kollarımı serbest bıraktım, masama uzanıp çekmecemi açtım. Aradığı şeyin ne olduğunu anlamıştım. Gümüş Şahin çakmağını gürültüyle masaya indirdim.

"Aradığın şey, bu olmalı."

Deri kaplı gümüş zippoya kısa bir bakış attı. "Bu neden yanında?"

Bu neden yanımda? Bu çakmağı neden yanımda taşıdığımı ben de bilmiyordum.

"Sigarayı iki taşı birbirine sürterek yakmamı mı bekliyorsun?"

Bu bana havaalanında söylediği şeydi. O da anımsamıştı. Anımsadığını bakışlarında görebiliyordum.

"Bu odada sigara iç..."

"İçmiyorum zaten," diye lafını böldüm. Tedbirsiz biri olduğumu düşünmesini istemedim.

Başıyla çakmağı işaret etti. "Zippoyla ne işin var o zaman?"

Çakmağı elime aldım. Kapağını açıp kapatıp avucumda döndürerek ona döndüm.

"Dikkatimi toplamak için elimde döndürüyorum. Şu saçma stres çarkları gibi falan işte."

Mazeretim kulağına çocuk aklıyla uydurulmuş gibi gelmiş olmalıydı. Yorum yapmadı. Dudağı belirgin şekilde yana kıvrıldı, ardından arkasını döndü. Ceketini fırlattığı koltuğun önünde kıvırdığı manşetlerini düzeltiyordu. Dövüş bitmiş, ringden inmişti. Sakin bir nefes aldım. Fena maç çıkarmamıştım. Onun yumruklarını savurmuş, bu raundu kaybetmemiştim. Gizli bir keyifle sandalyeme kurulup sayfaları ve laptopumu önüme çektim. İşime geri dönebilirdim.

"Neden otelde kalıyorsun?"

Ellerim klavyenin üstünde asılı kaldı. Anlaşılan maç henüz bitmemişti. Bakışlarımı kaldırdım. İnsanı tedirgin eden, fazla sakin bir tavırla kollarını ceketinden geçiriyordu. Yüzünü bana çevirdi. Gözleri rengini saklamış, yine koyulaşmıştı. Beceriksiz bir yalan söylemek için dudaklarımı aralayacaktım.

"Otelde kalıyorsun, Ayça. Neden?"

Soğuk, net bir soruydu. Doğruca yüzüme bakıyordu. Metal detektörü gibi, gözlerinde de yalanları algılayabilecek özellik vardı sanki. Dişlerimi sıktım.

"Kalmak zorundayım çünkü..." En iyi yalanlar, en doğru hislerle süslenenlerdir. "...çünkü aileme kendi ayaklarımın üstünde durabileceğimi ispatlamalıyım. Sen haklıydın. İş görüşmesinde söylediklerinde, hatta beni ilk gördüğünde sigara içerken söylediklerinde bile haklıydın."

Nirvana

Daha dik oturdum. Derin bir nefes aldım. Bu yumruğu savuramazsam güvenini kaybedeceğimi biliyordum. Dikkatli olmalıydım.

"Paraya ya da çalışmaya ihtiyacım olmadan, dertsiz tasasız büyüdüm. En azından uzaktan hep öyle duruyordum. Ama ne kadar çabalasa da ebeveynlerinin beklentisinin altında kalan bir çocuk oldum. Yaptığım işte gerçekten iyi miyim, hak ediyor muyum, yoksa babamın soyadını taşıdığım için mi bana tepside sunuldu emin olamıyorum. Babamın da bu konuda bana yardımcı olduğu söylenemez." Planlamadığım, acınası bir tebessüm döküldü dudağımdan. "Ona yetmediğimi biliyorum. Hep daha fazlasını beklediğini. Ona yakışır bir evlat olmam gerektiğini de biliyorum. Bu yüzden kendimi hem ona hem kendime ispatlamak, o ve onun imkânları olmadan, sadece kendi becerimle bu işte başarılı olmak istiyorum. Bu nedenle bir süre, en azından kendi evime çıkabilecek parayı kazanana kadar, otelde kalmak zorundayım."

Kısa bir soluk bıraktım. Poyraz gözlerini ayırmadan yüzümü izliyordu. Kaşları çatık, bakışları koyuydu. Yalan detektörü tepki veremezdi, kurduğum her cümle doğruydu. Üstelik bu gerçeği ilk kez seslice dile getirmek karnımı ağrıtmıştı. Yalan söylemem için yanına gönderildiğim adamın yanında dürüst olmak garipti.

Ceketinin yakasını düzeltip arkasını döndü aniden.

"Çıkışta beni bekle."

Söylediklerime inanmamış mıydı?

"Neden?"

"Çok soru soruyorsun," dedi yüzüme bakmadan yürürken. Kapının kolunu tutup açtığında ise aklına gelen şeyle sadece başını çevirdi.

Nihova

"Bu arada, her el uzatana karşılık verme, çocuk. Unutma, nezaket en sinsi silahtır."

Bunu Şamil Aslan'ı kastederek söylediğini anlamıştım. Hafifçe çenemi oynattım. Onun çatısı altında çalışıyorsam, onun rakiplerine karşı temkinli davranmam, onun sınırlarına saygı duymam gerekiyordu.

Gürültüyle girdiği odamdan sessizce çıkmıştı. Daha kaç raunt vardı bilmiyordum ama yara almadan yoluma devam ediyor olmak iyi hissettirmişti. Başımı eğip kâğıtlar arasında sadece *ŞAHİN* değil, *ASLAN* soyadını da aramaya koyuldum.

Nihova

BÖLÜM 6

"Neden galerideki siyah arabayı kullanmıyorsun?"

Poyraz Şahin'in iri tekerlekli, yüksek, koyu yeşil arazi aracında, yan koltuğunda oturuyordum. Mesai bitiminde söylediği gibi onu beklemiştim. Hatta öyle uzun beklemiştim ki, beni unutmadığından emin olmak için odamdan çıkıp galerinin çıkış kapısında dikilmiş ve siyah paltosunu savurup önümden geçerken tek bir açıklama ya da mahcubiyet barındırmadan, kendi arabam yerine onun arabasına binmemi emrettiğinde huysuzlanarak da olsa söylediğini yapmıştım. Sonuçta asıl görevim Poyraz Şahin'di, zaman zaman ona yakın olmak zor olsa da irademi ve sabrımı korumalı, onun etrafından ayrılmamalıydım.

"Neden kullanayım?" dedi donuk bir sesle.

"Seninmiş." Göz ucuyla bana baktığında bu bilgiye erişme şeklimden şüphe duysun istemedim. "Çiço söyledi," diye ekledim çabucak.

Yeniden yola döndüğünde burnundan bıkkın bir nefes bıraktı.

"Benim değil."

"Abinle ortak mı aldınız?"

Bu kez bıkkınlık boğazında yankılandı. "Sen kendi işinle ilgilensene, çocuk."

Çiço'nun işiteceği azarı duyar gibiydim. Yerimde hafifçe doğrulup ona doğru döndüm. Madem istiyordu, o zaman aklımdakileri doğrudan sorabilirdim. Sonuçta onun danışmanıydım.

"Tamam, öyleyse. Liderlik ettiğin kurum, topluluk tam olarak nedir?"

"Bunu neden soruyorsun?"

"Sonunda dağıttıklarını toparladım. Yıllara göre ayırdım ve son üç ayın belgelerini okumakla başladım. En azından ilk aşamada nereyi hedeflemem gerektiğini planlamam gerek. Senin liderliğinde yapılan anlaşmalardaki tutarsızlığı sana anlatabilmem için önce benim anlamam gerekiyor. Ne zamandır Lider sensin mesela? Ayrıca tam olarak neye liderlik yapıyorsun? Okuduğumu daha iyi görebilmek için bana vermen gereken cevaplar var."

Poyraz'ın bakışları yol çizgilerini takip etse de kafasında sıralama yaptığını görebiliyordum.

"Birlik'i anlayabilmen için biraz geçmişi bilmen gerekiyor," dedi sakince.

"Dinliyorum," dedim bilgiye aç, hevesli, çalışkan bir öğrenci gibi.

"Uzun sürebilir," diye uyardı.

"İyi bir dinleyiciyimdir."

Yüzüme baktı. "Tarih sever misin?"

"Anlatana bağlı."

Önce biraz bekledi, ardından direksiyonu nazikçe çevirip otoyolda en sağa, sakin şeride geçti. Yüzündeki sert çizgileri yumuşarken hafifçe boğazını temizledi.

"Bundan yıllar yıllaaar önce..."

"Develer tellal, pireler berber iken mi?"

Nihova

Çenesini buruşturdu. "İyi bir dinleyici değilsin, çocuk."

Parmak uçlarımla dudaklarıma hayali bir fermuar çektim. "Tamam tamam, sustum."

O yeni bir nefes aldı, ben de uslu bir şekilde bedenimle koltuğumda tamamen ona dönüp anlatacaklarını dinlemeye koyuldum.

"Çerkes'lerin ana vatanı Kuzey'di. Kuzey'in hâkimi ise her zaman Rusya. Rusya; bölgesindeki neredeyse bütün ırkları kolayca bastırıp parçalayabilmiş, kendine bağlamış, hükmetmişti. Fakat Çerkesleri bir türlü kontrol altına alamamıştı. Kimi kayıtlar savaşın yüz yıldan fazla sürdüğünü, kimisi tam üç yüz yıl boyunca Rusların Çerkeslerin direncini kıramadığını yazıyor. Ama sonunda her yolu deneyip başarısız olan Ruslar, bütün güçleriyle soykırım yapmaya karar veriyor."

"Zalim lider kontrol edemiyorsa, yok eder."

"Aynen öyle. Rusya Çar'ı da bunu yapmış. 1863,1864 yıllarında anavatanda, Adige topraklarında, Kuzey Kafkasya'daki soykırımda binlerce Çerkes can vermiş. Hayatta kalanlar da zorunlu sürgüne mecbur bırakılmış."

Duraksadı. Direksiyonu daha sıkı kavramıştı. Şahit olmadığı geçmiş canını sıkmaya yetiyordu.

"Gemilere bindirilip Osmanlı topraklarına doğru sürgün edilmişler. O zamanlar gemiler şimdiki gibi değil, tabii. Samsun'a ulaşmaya çalışırken on binlerce Çerkes Karadeniz'de boğularak hayatını kaybetmiş."

Yüzüne garip bir hüzün dokundu. Sürgün sırasında can verenler, savaşta ölenlerden daha fazla canını sıkıyordu. Haksız sayılmazdı. Bir umutla çıktığın yolun, kaçtığın sona götürmesi kahrediciydi. Verdiği boşluk diğe-

rinden daha uzun sürdüğünde bir şeyler söyleme ihtiyacı hissettim.

"Sizin Çerkes olduğunuzu öğrenince, internetten birkaç şey okumuştum. Üzücü. Trajik. Avrupa'daki ilk soykırım Çerkeslere yapılmış ve bunu bu ülkede yaşayanlar bile bilmiyor. Bu da üzücü."

Dudak büktü. "İnsanlar benzer yarayı almadıkları sürece kimin neresinin kanadığıyla ilgilenmez. Başkasının yarası senin canını acıtmaz."

Yine haklıydı. Felaketler sadece hissettiğinde vurucu etki bırakırdı. Soktuğu kişi kendisi olmadığı sürece, kimse ona ulaşamayacak yılanın zehrinin gücüyle ilgilenmezdi. Poyraz Şahin'in ağzından çıkanlara hak veriyor olmak ilk kez rahatsız etmiyordu. Belki de bunun sebebi yüzündeki hüznün sahiciliğiydi. Onun gibi katı birinin köklerine saygısı beni şaşırtmıştı.

Arabayı orta şeride çekti, hızımız biraz artmıştı. "Sürgünle gelen Çerkes sayısı oldukça fazlaydı. Osmanlı; Samsun'dan başlayarak düz bir hat hâlinde ülkedeki farklı şehirlere dağılmalarına imkân, yeni bir hayat kurabilmeleri için onlara kendilerine ait toprak verdi. Çerkesler anavatanlarından, birbirlerinden uzak ama adetlerine sıkı sıkıya bağlı kaldılar. Boyun eğmedikleri için gönderildiler ama geldikleri bu vatanı da sürgün edildikleri topraklar kadar sevdiler, benimsediler, sahiplendiler. Çünkü vatansız kalmanın ne demek olduğunu biliyorlardı."

Zihnimden hesap yapıp, "Üstünden 160 yıl geçmiş," deyiverdim.

Bilgece başını salladı. Bu sayı ona az mı, yoksa fazla mı geliyordu kestiremedim. Yas tutamayacak kadar uzun, acıları unutmayacak kadar kısaydı belki de.

Nirvana

Otoyoldan ayrıldığımızı Poyraz kırmızı ışıkta durduğunda fark etmiştim. Kırmızı ışık ciddi yüzüne yansıyordu. Yansıma, güçlü yüzünü daha ihtişamlı gösterdiğinde dikkatimi dağılmaması için kendimi zorlamam gerekti.

"Çerkes Birliği bundan yaklaşık yirmi yıl önce kuruldu. Kurulduğu zamanı hatırlıyorum, ilkokula gidiyordum. Dedem çok gayret göstermişti. Aynı topraktan, aynı acıdan gelse bile, insanları aynı masada toplamak zordur. Hele Çerkesler gibi asi ve özgür ruhluları bir arada tutmak daha da zordur. Ama dedem bunu başardı."

Dedesine karşı sevgi ve hayranlık beslediği yüzünden bile anlaşılıyordu. "Hayatta mı?" diye sordum.

"Artık değil," dedi kısaca, üstelemeye kapalı keskin bir cevapla.

Yine sessizlik dolaştı arabanın içinde. At kuyruğumu yavaşça sağ tarafıma çektim. Hafifçe boğazımı temizledim. Poyraz gibi dikenlerle çevrili birini ürkütmeden soru sormak yorucuydu. Avucumdan kaçsın ya da sinirlenip kapıyı çarpsın istemiyordum, bu yüzden temkinli bir tavırla beni bir yere götüreceğini düşündüğüm yeni soruma geçtim.

"Bugün gelen kızıl adam, Kabardey diye seslendiğin..." Ufak bir tereddütle duraksadığımda gözleriyle sorumu onaylayınca devam edebildim. "Sizi birbirinize karşı bu kadar sert yapan ne?"

Zaten ortada olan bir şeyi açıklarcasına omuz salladı. "O bir Kabardey, ben bir Abzeh'im. Bu bile birbirimize sevgi beslememize engel."

"Ama sonuçta ikiniz de Çerkes'siniz, sizi bu kadar farklı kılan ne olabilir ki?"

Nihova

Arabasının dikiz aynasında sallanan ufak flamayı işaret etti. "Çerkes bayrağındaki yıldızları görmüşsündür."

Başımı çevirip ufak kumaşa baktım ama artık bu bayrağı ezbere biliyordum çünkü galerinin her yerinde sıkça maruz kalıyordum. Su içtikleri bardakların üstünde, çizik attıkları kalemlerin üstünde, anahtarlıklarında, telefon kılıflarında... Başını çevirdiğin her ince noktada bu yıldızlı yeşil bayrağı görebiliyordun.

"Bayrakta 12 yıldız var. 12 yıldız, 12 farklı Çerkes boyunu temsil ediyor. Bunu soy, aile gibi düşünebilirsin. Türkiye'deki en kalabalık soy biziz, yani Abzehler. İkinci kalabalık soy ise Kabardeyler. Bizimkiler Samsun ve çevresine, onlar ise Kayseri'de toplanmış. Temelde aynıyız ama karakterlerimiz çok farklı. İki taraf da kendinin daha asil ve soylu olduğunu düşünür. Bana sorarsan Kabardeyler görgüsüzlerin teki."

Kendimi tutamayıp gözlerimi devirdim. "Bir de onlara sormak lazım."

Şiddetle bana dönen başı ve korkutucu bakışından sonra dudağıma yeniden hayali fermuarımı çektim. Anlaşılan yılanı sopayla dürtmemek lazımdı. Şahsi görüşlerimi kendime saklamalıydım.

"Onun dedesi ve benim dedem kurdu Birlik'i. Bir arada kalabilmek için. Bütün soylar, üç beş hane kalmış olanlar bile söz sahibi oldu Birlik'te. Fakat aynı zamanda dışarıya da tek bir ses olalım diye de Lider aile seçtiler."

"Ve bu Lider aileler de Abzeh ve Kabardeyler oldu," diye tahminde bulundum.

"Aynen öyle. Masada bütün soydan aile büyükleri yer alıyor ama Liderlik sadece iki aile arasında paylaşılıyor.

Nirvana

Dört sene onlar, dört sene biz. Dördüncü yılı tamamlıyoruz. Yakında Liderlik Kabardey'e geçecek."

Kaşlarımı çattım. Babamla hazırlık yaptığımız dosyada farklı yazıyordu. "Senin iki yıldır Lider olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Normalde Lider babamdır. Ama rahatsızlandı. Kendini yormaması gerekiyor. Yerine ben geçtim. Lider'e bir şey olması durumunda görev ilk çocuğa geçer."

Kaşlarım hâlâ aynı yerdeydi. Okuduklarımı yanlış hatırlıyor olamazdım. "Ama sen ilk çocuk değilsin. Abin var."

Keskin çenesini sallayıp onayladı. "Evet, var ama o değil, ben Lider oldum."

"Neden?"

Cevap vermeden önce duraksadı. "Öyle olması gerekti diyelim." Yeniden ağzımı açamadan sert bir frenle durup başını bana doğru çevirdi. "Tarih dersi bitti, hadi eşyalarını al ve gel." Frenle yalpalandığım koltukta doğrulup önünde durduğumuz binaya baktım. Kaldığım otele gelmiştik. "Ben burada bekliyorum, hadi."

Yüzümü buruşturdum. "Sebep?"

"Gelip valizini mi taşıyayım, komi miyim ben, kızım? Kendin al gel hadi, bekliyorum."

"Neden eşyalarımı toplayıp gelmem gerektiğini soruyorum, Çerkes?"

Basit bir şeyi açıklarcasına omuzlarını salladı yine. "Çerkesler kimseyi sokakta, açıkta bırakmaz."

Manasız açıklamasına karşılık ellerimi iki yana açıp oteli işaret ettim. "Ben sokakta, açıkta değilim. Başımın üstünde çatım var."

Bıkkınlığını gizlemeyen bakışlarını devirdi. "Otelde kalamazsın."

"Sebep?"

"Çerkeslerin misafirleri otelde kalamaz," dedi, her kelimenin üstüne basarak.

"Ben senin misafirin değilim, çalışanınım."

Tamamen bana doğru dönüp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Sen benim sorumluluğumdasın. Bu yüzden otelde kalamazsın." Yeni bir itiraz için diklenecekken, ileri atılıp bacaklarımın üstünden uzanıp kapımı açtı. "Tartışma benimle, çocuk! Git ve eşyalarını topla."

Dudaklarımı bastırıp dişlerimi sıktım. Başımı ona çevirdiğimde yakınlığı soluğumu tutmama sebep oldu. *Fazla yakındı.*

Koyu yeşil gözleri arabanın loş karanlığında simsiyahtı. Tavan ışığı yüzünden uzun kirpikleri yanakları üzerinde yarım ay şeklinde gölgeler oluşturmuştu. Çizdiği kuralları da sert yüz hatları kadar keskindi. Poyraz Şahin, ona itaat edilmesine alışıktı, başkaldırıya değil. Ona istediğini vermem gerektiğini biliyordum. Görevimde başarılı olmak istiyorsam bunu yapmam gerektiğini de pekâlâ biliyordum. Yıllarca babamın komutlarına eksiksiz uyan benliğim için bu zor olmamalıydı. Fakat oluyordu.

Tüm hücrelerim karşımdaki adamla zıtlaşmak için mücadele ediyordu. Emir dolu öfkeli bakışları tenimin karıncalanmasına sebep oluyordu. Güçle kuşanmış bedeni ruhumu rahatsız ediyordu. Kibir dolu dudaklarından dökülen her söz kanımın kaynamasına sebep oluyordu.

Bakışlarım iradem dışında bahsi geçen kibirli dudaklara kaydı. Göğsüm şiddetle kabardığında panikle bakış-

Nirleva

larımı geri çektim. Ben onun koyu gözlerine dönerken bu kez onun bakışlarının yönü değişmişti. Göz bebeklerinin ağzımda asılı kalmasını izliyordum. O baktıkça sanki günlerdir susuz kalmış gibi dudaklarım her saniye biraz daha çok kuruyordu. Islatmak için dudaklarımı araladığımda soluğumun sesi onunkiyle çarpıştı. Ben dudaklarımı ıslattım, o aniden başını çevirip kaskatı kesilmiş bedenini kendi koltuğuna yapıştırdı. Sadece bir saniye sonra yeni emri doldurdu arabayı.

"İn ve ağzına ettiğimin eşyalarını getir artık!"

İtiraz etmeden arabadan aşağı uzattım bacaklarımı. Ağırlaşmış bedenimi ince topuklularımın üstüne bıraktığımda bocaladım, yürürken bacaklarımın titremesini bastırmakta zorlandım. Otelin ışıklarla çevrili kapısından içeri girerken kaşlarımı çatmıştım.

Poyraz Şahin'den etkileniyor muydum?

Şiddetle çenemi kaldırdım.

Poyraz Şahin'den etkilenemezdim.

Eğitimde öğrettikleri en temel kuralların başında geliyordu.

Görevinizi etkileyecek kimseyle duygusal bağ kurmayın!

Ona karşı içimde baş gösteren şey bağ değil, aptal bir çekimdi. Evet, kesinlikle buydu. Ona çekilen hücrelerimi sistemimden atmak için daha fazla çaba göstermeliydim. Bu görevde başarısız olamazdım.

Eşyalarımı valizime sığdırmak düşündüğümden daha zor olmuştu çünkü otele getirilen valizi annem hazırlamıştı. Annem bin parçalık yapbozu bile saatler içinde bitirebi-

Nihova

lirdi. Bu yüzden kıyafetleri sistematik şekilde katlayıp valize sığdırmak onun için çocuk oyuncağıydı, benim içinse işkenceden farklı olmamıştı.

Yağmurluğumu çıkarmış, valizin üstüne çöküp fermuarı kan ter içinde kapatabildiğimde soluk soluğa alnımı silmiştim. Çoraplarımdan birinin ve saç kurutma makinemin valizin dışında kaldığını fark ettiğimdeyse yağmurluğumu sıkı bir küfür eşliğinde üstüme geçirip valizi sürükleyerek otelden dışarı, beni bekleyen yeşil arabaya yürümüştüm.

Poyraz Şahin'in valizime yardım etmek için yaptığı tek şey bagaj düğmesine basmak oldu. Ben *Seyit Onbaşı* gibi valizimi kaldırıp bagaja ittirirken o donuk bir ifadeyle dikiz aynasından beni izlemekle yetindi. Yan koltuğuna oturup arabanın kapısını gürültüyle kapattığımdaysa tek kelime etmeden gaza basmıştı, kibarlıktan nasibini almamış kaba herif!

Yol boyunca ikimiz de konuşanın kaybedeceği bir oyuna tutulduk. Güçlü bir frenle durup ileri savrulmadan öncesine kadar tek kelime etmemiştim. Başımı camdan dışarı uzatıp baktım.

Yola dikkatimi vermemiştim ama Etiler civarında olmalıydık. Sokak lambalarının aydınlattığı sakin bir sokakta ve fazla yüksek olmayan, dört katlı lüks görünen bir apartmanın önündeydik. Yeniden arabanın içine döndüğümde istemesem de ukala suratına bakıp sormak zorundaydım.

"Burası neresi?"

"Kalacağın yer."

"Kimin evi peki?"

Anahtarı yuvasından çıkardı. "Oldukça güvenlidir, merak etme."

Nirvana

"Güvenli olmasına sevindim ama kimin evinde misafir edildiğimi bilmek, ev sahibine teşekkür etmek isterim."

Umursamaz bir bilmişlikle omuzlarım salladı. *Bunu yapmasından nefret ettiğime karar verdim.*

"Tamam. Et."

"Ne?"

"Teşekkür et hadi."

Yüzümü buruşturarak, "Teşekkür ederim?" dedim.

Duygusuz bir sesle, "Rica ederim," deyip arabadan indi, gürültüyle kapıyı çarptı.

Kaşlarım alnıma yapıştı. "Burası senin evin mi?" diye seslendim kapanan kapının arkasından ama tabii ki sorum onun kulaklarına ulaşmamıştı.

Aceleyle arabadan indiğimde o çoktan valizimi bagajdan indirmişti. Ben ağzımı açamadan, "Ağırmış," dedi. Kaba herif, valizi indirdiği yere bırakıp evin girişine doğru yürümeye başladı.

"Yardımın için teşekkür ederim," diye seslendim arkasından, imalı bir tonla.

Arkasına bakmaya tenezzül etmeden, "Rica ederim," deyip arabanın anahtarını kaldırdı ve kapıları kilitledi.

Arabanın kilitlendiğinde yanıp sönen ışıklarına küfrettim. Dişlerimi sıkarak valizimi

Arnavut kaldırımlı yolda, Poyraz'ın girdiği kapıya kadar sürükledim. Ayağımdaki topuklularla bunu yapmak olması gerekenden daha uzun sürmüştü. Apartmana girdiğimde Poyraz Bey aniden kibarlıkta seviye atlamış olacak ki asansörün kapısını tutmaktaydı. Ben nefes nefese içeri girince küçümseyen, üstten bir bakış attı.

"Yirmi adımlık yolu on dakikada geldin, çocuk, dosyaları üç günde toparlamana şaşmamalı."

Nihova

Dişlerimi sıktım. "Sebebi; yirmi adımlık yolu kırk kilo valizle tek başıma yürürken yardım etmemeniz ve bin tane dosyayı çocuk gibi karıştırdığınız için üç günde ancak toparlamış olmam olabilir mi acaba, Çerkes Bey?"

Utanma barındırmayan dudaklarını büküp, "Olabilir," dedi ve asansörden içeri girdi.

Küfretmemek için kendimi zor tuttum, en üst kata çıkana kadar da tek kelime etmeden asansör yolculuğunu tamamlamayı başardım.

Daireden içeri girdiğimizde bizi koca bir alana yayılmış devasa salon karşıladı. Valizin sapını bırakıp üstümdeki yağmurluğumun kayışını çözdüm. Dairenin dubleks olduğunu üst kata doğru süzülen ahşap merdivenlere bakınca fark ettim.

Düz bir sesle, "Salon, mutfak ve bir banyo bu katta var, iki yatak odası, bir çalışma odası ve bir banyo da yukarıda var," diye saydı.

İleriye doğru adımlayıp salonu boydan boya yürüdüm. Topuklularımın ahşap parke üzerindeki tok sesi beni takip etti. Salonun penceresi neredeyse tüm duvarı kaplıyordu, manzara enfesti. Boğaz ve tüm İstanbul, ışıklar eşliğinde arzı endam ediyordu. Başımı gökyüzüne çevirdim. Ay neredeyse dolunaydı, dolgun bir ışıltıyla şehri aydınlatıyordu. Sırtımı manzaraya verip yüzümü Poyraz'a döndüm. Belki bana öyle gelmişti ama yüzünde daha önce görmediğim bir bakış vardı. Gözlerini kısmış, bir şeyi çözmeye ya da anlamlandırmaya çalışan bir ifadeyle beni izliyordu.

Abartılı bir etkilenme nidası çıktı dudaklarımdan. "İyiymiş, fiyatta da anlaşırsak daireyi tutabilirim."

Gülümseyecek gibi oldu ama bakışlarını merdivene çevirip gülüşünü tuttu.

"Yukarıdaki büyük yatak odası benim. Sen diğerinde kalırsın. Çalışma odama girmen yasak." Durdu, aklından bir şey geçirdi. "Yatak odama girmen de yasak," diye ekledi.

Üstümdeki yağmurluğu sıyırdım. "Banyoları kullanmama izin var mı, yoksa işemem için kum falan mı getireceksin?"

Dudağı sonunda zapt edilemez biçimde yana kaydı. Alt dudağının kenarını dişleriyle hafifçe ısırdığında, yine yaptığından bihaberdi. Bu görüntünün hâlâ karnımda bir şeyleri dürtüp midemi ağrıtması sinir bozucuydu. Poyraz Şahin'in gülümsemesi sağlığa zararlıydı.

"Ben ailemin evinde kalacağım. Sabah gelip seni alırım." Arkasını dönmeden önce elindeki anahtarı gürültüyle girişteki mermer konsolun üzerindeki ufak kâsenin içine bıraktı. Metalin şangırdaması eşliğinde kapıdan çıkmak üzereyken durdu, dönüp yüzüme baktı.

"Ayrıca çişini etrafa sıçratmadığın sürece banyoları kullanabilirsin, çocuk."

Muhtemelen yapmamam gerekiyordu ama somurtmak, göz devirmek, öfkeyle karşılık vermek yerine, gülümsemiştim. Hem de dişlerimle. Bu sadece beni değil onu da şaşırtmıştı. Bunu yeşilini saklayan koyu gözlerinde görmüştüm.

Belki güzel manzaranın sarhoşluğu, belki günlerdir uykusuz kalmanın bulanıklığıydı ama Poyraz Şahin'e gülümsemiş olmak dünyanın sonu gelmiş gibi hissettirmemişti.

"7_"

Kafamdaki havlumu sabitleyip babama attığım mesajın karşılığını bekliyordum.

Güzel bir duş almış, pamuk gibi olmuştum. Islak bedenimi saran havlumun göğüs kısmını çekiştirdim. Babamdan gelen mesajı okumaya koyuldum.

"OTELDE DEĞİLSİN."

Tabii ki haberi olmuştu. Muhtemelen otelin önünde giriş çıkışımı kontrol eden adamı haber vermişti.

"ÇERKESLERİN MİSAFİRLERİ OTELDE KALAMAZMIŞ."

Sadece 30 saniye sonra karşılık verdi.

"NEREYE YERLEŞTİRDİ SENİ?"

Sorgulamamıştı.

"KENDİ EVİNE."

Kulağa nasıl geldiğini duymak için cevabımı seslice mırıldandım. Onun evinde olmak kulağa biraz garip geliyordu. Bunu üstümde onun misafir havlusuna sarılıyken düşünmek daha da garipti.

"GÜZEL."

Görünüşe göre babama garip gelmemişti. İstihbaratta, kızını casusluk yapmak için görevlendirdiği adamın evinde kalmasından daha garip şeyler görmüş olmalıydı. Telefonumu bırakmak üzereyken son bir komut geldi.

"AKILLICA KULLAN."

Kullanacaktım ama önce soğuk bir şeyler içmeliydim. Öylesine uzun ve buharlı bir duş yapmıştım ki sadece tenim değil, damarlarımdaki sular bile çekilmiş gibi hissediyordum. Başımdaki havluyu sıyırdım, saçlarımı susuzluğumu giderdikten sonra kurutabilirdim. Göğsüme sıkıştırdığım havlumu çekiştirip ıslak ayaklarımla iz bırakarak alt kata indim.

Mutfağın sürgülü kapısını ittirip ışığı yaktığımda beyaz mermer gözlerimi kamaştırdı. Mutfak katalog fotoğrafı gibiydi. Öylesine ışıl ışıl yansıyordu ki daha önce tezgâhına tek bıçak darbesi almamış olabilirdi. Muhtemelen o kibir topu, buraya sadece su içmek için falan giriyordu. Çıplak ayaklarımla soğuk mermerde adımlayıp çift kapılı buzdolabını açtım. Anlaşılan tahminimde yanılmıyordum. Dolaba sadece içecek bir şeyler dizilmişti. Burası dumanı tüten bir mutfaktan çok, geçerken uğranan kusursuz bir köşeydi.

Zarif kesim bardaklardan birine soğuk çay doldurup atıştırmalık, kraker tarzı bir şeyler aramaya koyulmuştum. Saçımdan damlayan su damlalarına aldırış etmeden alt kısımdaki mutfak dolaplarını karıştırırken bir ses geldi kulağıma, doğrulup arkamı dönmemle çığlık atmam bir oldu. Mutfak kapısının eşiğinde biri vardı! Uzun boylu, genç bir erkek! Korkuyla omuzlarımı kendime çekip dürtüsel bir refleksle havluma sarıldım.

"Sen de kimsin!"

Sesim oldukça tiz çıkmıştı. Karşımdaki adam kaşlarını çattı.

"Asıl sen kimsin be!?"

O da benim kadar şaşkın görünüyordu. Renkli gözleri afallamış, bakışlarında benim türümü çözmeye çalışan bir ifade vardı. Başını hafifçe yana eğip yüzümdeki bilmeceyi çözmeye zorladı kendini. Bakışları beni baştan ayağa süzmeye yeltendiğinde, bunu bir tehdit olarak algılayan beynim hızlı karar verip çekmecelerden birine uzandı. Ne kendimin ne de karşımdakinin düşünmesine fırsat vermeden elime büyük bir bıçak almıştım.

Nihova

Karşımdaki adam iki elini birden havaya kaldırdı. "Oha! Abartma, kızım."

Bıçak sapına büyük bir güç ve inançla sarılmıştım. "Kimsin ve burada ne işin var!"

Yanaklarıma yapışan saç tellerimi geriye atıp, bıçağın sivri tarafını kararlı bir tehditle adama savuruyordum. Eğitimdeki savunma ve saldırı dersinde bıçaklayıp, nişan aldığım kuklaları saymazsam, daha önce canlı birine zarar vermemiştim. Ancak bu mecbur kaldığımda vermeyeceğim anlamına gelmiyordu. Yani umarım gelmiyordu çünkü elimdeki bu koca şeyi tutarken aslında deli gibi korkuyordum. Karşımdaki adam üstüme atlasa bile bıçağı kullanabileceğimden emin değildim.

"Biraz sakin olabilir misin acaba?"

Adam hâlâ elleri ileride, intiharını engellemeye çalıştığı dengesiz birine bakar gibi bakıyordu bana.

"Kimsin diyorum!" diye direttim bıçağı ona sallamaya devam ederek.

Sesim mutfakta yankılanıyordu. Aynı cümleyi daha büyük bir inançla tekrarlayacakken tanıdık bir ses girdi içeri.

"Kuzey?"

Poyraz elinde küçük bir market poşetiyle mutfağa girdiğinde, bakışları önce havluya sarılmış bedenimi süzdü. Islak saçlarıma, baldırıma kadar açıkta kalmış çıplak bacaklarıma bakarken kısa bir an afalladığını hissetsem de bakışlarını hemen toparladı. Yanı başındaki esrarengiz adama döndü ama olağanüstü bir tepki vermedi. Üstünde ceketi yoktu. Siyah gömleğinin kollarını katlamıştı. Gergin soluklarım eşliğinde bakışlarım Poyraz ve adam arasında mekik dokurken, Poyraz'ın yüzünde endişe yoktu.

Nirvana

"Tanıyor musun bu adamı?" diye sordum. Bıçağımı adama doğrultmaya devam ediyordum.

Poyraz adamı geçti, hemen yanımdaki tezgâha elindeki poşeti indirirken, "Biraz aşinayız," dedi miskin bir sesle. Bana döndüğünde absürt bir resme bakar gibi gözlerini devirip elimdeki bıçağa uzandı. "İndir şunu, çocuk. Adam mı bıçaklayacaksın bir de mutfağımda? Kan lekesi çıkmaz bu mermerlerden. Yazık edeceksin canım tezgâhıma."

Bıçağın metali tezgâhta ses çıkardı. Avucumdaki yokluğu kendimi yeniden güvensiz hissettirince göğsümü sıkıştıran havluma sarıldım yeniden.

"Sorun yok, sen yukarı çık," dedi Poyraz yeniden bana döndüğünde.

"Ama..."

"Ben de o sırada *abim Kuzey'e* artık çat kapı gelmemesi gerektiğini anlatayım."

Abim kelimesinin altını büyük itinayla çizmişti. *Bu abisi Kuzey'di.* Kaşlarım çözüldü, yüz hatlarım gevşedi. Başımı artık katil ya da sapık olduğunu düşünmediğim adama çevirdim. Poyraz gibi o da uzundu, belki daha bile uzundu. Simaları küçük ayrıntılar dışında oldukça benzerdi. Gözleri Poyraz'a göre biraz daha açık yeşil, saçları açık kumraldı. Poyraz'ın keskin yüz hatları, onun yüzünde biraz daha sakin çizilmişti. İki sene arayla dünyaya gelmiş olduklarını bilmesem, hangisinin büyük olduğunu kestiremezdim.

Poyraz yarım adım atıp yüzüme doğru yaklaştı. "El kadar havluyla adam bıçaklamaya çalışma da yukarı çıkıp üstünü giyin istersen, çocuk?"

Nirvana

Bakışları belli belirsiz su damlacıkları süzülmüş köprücük kemiğimden göğüslerime doğru kaydığında tenimin ısındığını hissettim. Öyle ki, üstümdeki kumaş her saniye biraz daha küçülmeye başlamış gibiydi. Bir elimle göğsümdeki, diğeriyle baldırlarımın hemen üstünde biten yumuşak kumaşa tutunup minik adımlar atarak mutfak kapısına doğru yürüdüm. Mahcubiyetten Kuzey Şahin'in yüzüne bakamadım bile. Ben mutfaktan çıktığım an sürgülü kapı gürültüyle çekildi.

Daha iki basamak çıkabilmiştim ki Kuzey Şahin'in sesi duyuldu.

"Poyraz, sen kalene kız sokmaya da mı başladın? Kafan mı güzel oğlum senin?"

Adımım havada kaldı. Durdum. Babamın mesajı geldi gözümün önüne. *"Akıllıca kullan."* Haklıydı, bu evde bulunmamı fırsata çevirmeliydim. Gerisin geri basamaklardan indim. Parmak uçlarımda mutfağın kapısına olabildiğince yaklaştım. Gölgemin görünmeyeceği ama hiçbir diyalogu da kaçırmayacağım açıda pozisyon alarak hafifçe yere çömeldim. Kalçam merdivenin ilk basamağına dayanmıştı.

Kapının sürgüsü tamamen oturmamış, iki parmak kalınlığında ince bir boşluk kalmıştı. O aralıktan kalçasını tezgâha yaslamış Poyraz'ı görebiliyordum.

"Saçma sapan konuşma. O kız... Ayça. Hukuk danışmanı. Bir süre burada kalacak."

"Ha, o kız, bu kız mı?"

Kaşlarımı çattım. '*O kız, bu kız mı'da ne demekti?*

"İşine bak, abicim."

Nirvana

Poyraz arkasını dönüp tezgâhtaki bir şeye uzandı. Poşet hışırtısı gelirken Kuzey Şahin kapının girişinden uzaklaştı. Poyraz'ı görüş açım netleşti.

"Bakarım, yavrum, işime de bakarım da sen şu danışmanlığın içeriğini bir anlat bakalım." Poyraz abisine çevirdi başını, yüzünü göremiyordum ama Kuzey Şahin, "Tamam tamam, hemen esme yine. Çiço bahsetmişti kızdan," dediğinde Poyraz'ın ona doğrulttuğu sert bakışlarını görür gibi olmuştum.

"Çiço'nun ağzına yakında eyer bağlayacağım zaten, kişneyeceği yeri iyice bilemez oldu."

Poyraz önündeki poşetle uğraşmaya geri döndüğünde sandalye sürükleme sesi geldi. Kuzey oturmuş olmalıydı.

"Sen Çiço'yu bırak da söyle bakayım, neden ihtiyacın var bu güzel danışmana?"

Poyraz yine başını çevirip oklarını fırlattı abisine. "Ne dedim, oğlum? Kız güzel, yalan mı?" Poyraz'ın ağzından bir homurtudan fazlası çıkmadığında bu sorunun cevabını merak ederken buldum kendimi. "Ama sırf güzel olduğundan işe almadın diye düşünüyorum."

Bedeni sonunda benim yüzünü görebileceğim tarafa doğru dönmüştü.

"Şu Maykop iş birliğinde kafama yatmayan bir şeyler var ama ne olduğunu bulamıyorum." Kalçasını yaslayıp düşünceli bir nefes bıraktı. "Kabardeylere gram güvenmiyorum."

"Bu senin sorunun, kardeşim."

Abisine imalı bir bakış attı. "Bu bizim sorunumuz, abicim."

Nirvana

"Hiç üstüme vazife görmüyorum, kusura bakma. Çerkesliği abartan sizsiniz. Bana kalsa ne *Vunafe* bırakırım ne Birlik."

"Bu yüzden babam sana değil de bana bıraktı ya liderliği."

"Bana sorsalar, Ege'de bir sahil kasabasında, kendi ekip biçtiğim ufak bir bahçe içinde, denize karşı oturup yanımda büyük göğüslü hatunumla iki duble keyiflenmeyi, tüm bu tantanaya tercih ederim," derken Kuzey Şahin'in sesi sertleşmişti.

Poyraz başını iki yana sallayıp, "Büyük göğüslü demeyiştim," dediğinde, Kuzey'in Poyraz'ın taklidini yaptığını anladım.

"Onu da ben ekledim, kardeşim," dedi Kuzey eğlenen bir sesle.

"Senin yanında kendimi bir kere bıraktım ve bunun için her seferinde beni pişman ediyorsun."

"Senin de bunca şeyden kaçmak istediğini biliyorum, demek istiyorum."

Poyraz abisine baktı. Derin, anlamlı bir bakıştı.

"Senin gibi mi, abicim?"

"Evet, kardeşim. Benim gibi."

"Samsun'da kaçamayacaksın ama. Düğünde senin de olman gerek."

"Sebep?"

"Hem ziyaret hem ticaret. Anlaşma için üçlü imza gerekiyor. Sen, ben ve kızıl göt Şamil."

"Niye babası değil de o?"

Poyraz yine sıkkın bir nefes bıraktı. "Bilsem. Bir şeyleri oldubittiye getirmeye çalışıyorlar ama neyi?"

Nirvana

"Ee, kız bir şey bulamadı mı henüz?"

Poyraz omzunu salladı. "Bulabilecek mi onu da bilmiyorum ki. Bir ton kalabalık. Cevap orada olsa görebilir miyiz ya da oraya koyacak kadar tedbirsizler midir, o bile belli değil."

Göğsüme ince bir sızı oturdu. Hem Tufan Cengiz Kahraman'ın hem Poyraz Şahin'in benden beklediği aynı şeydi. Bense şu ana kadar ikisinin de işine yaramamıştım. *Benim yerime İpek gönderilmiş olsaydı, acaba daha mı hızlı ilerlerdi?* Yetersizlik hissi göğsümdeki sızıyı genişletti. Havlu göğsümü sıkıştırdı.

"Yani bu durumda, kızı sadece güzel olduğu için işe aldın, öyle mi?"

"Boş yapma, işine bak, Kuzey."

Poyraz yaslandığı yerden doğrulup elini silkeledi. "Dolap tam takır." Gözüyle tezgâhtaki göremediğim bir şeyleri işaret etti. "Bu gecelik bunlarla idare etsin artık."

Adımlamaya başladı. *Mutfaktan çıkacak mıydı?*

İşaret parmağını tehditkâr bir tavırla abisinin olduğu tarafa uzattı.

"Ağzını açayım, yorum yapayım deme!"

Kuzey Şahin'den kıkırdama sesi gelirken Poyraz kapıya doğru geliyordu. Panikle çöktüğüm yerden ayağa kalktım. *Yakalanamazdım!* Sessiz bir çabuklukla merdivenin basamaklarına döndüğüm an ayağım kaydı. Saçlarımdan akanlar mermeri ıslatmıştı. Poyraz elini mutfak kapısına uzattı. Kahretsin! *Yakalanacaktım!*

Poyraz kapıyı açmadan önce durdu. Bu benim son şansımdı. Hızlıca ikişerli, üçerli merdivenleri tırmandım. Ben

Nihova

son basamakları atlarken önce sürgülü kapının sesi, ardından Poyraz'ın emir dolu sözleri geldi kulağıma.

"Ayrıca bir daha da eve anahtarla girme. Kız, Çerkesleri sapık zannedecek."

Üst kata kendimi attığım an duvara yaslandım. Beni görmemişti. Görmediğine emindim. *Yakalanmamıştım!* Gülümsemeden edemedim. Henüz yeterli becerilere sahip olmayabilirdim ama bir şekilde hallediyordum. Ne yazık ki zaferim uzun sürmedi, hızlıca soluk alıp verirken Poyraz'ın şüphe yüklü sorusu bacaklarımın titremesine sebep oldu.

"Burası neden ıslak?"

Poyraz aptal biri değildi. Benim saniyeler önce kaymama sebep olan izin basamakları takip ettiğini fark edebilirdi. Onları dinlemiş olabileceğim aklına gelebilirdi. Bana hesap sormaya gelebilirdi. Dudaklarımı ısırdım. *Bana hesap sormaya gelecekti!*

Parmak uçlarımda hareket edip hızlıca saatler önce bana verilmiş odama girdim. Bütün ışıkları kapattım. Nefes nefese üstümden havlumu sıyırıp attım. Çırılçıplak şekilde yatağa girdim, yorganı sıkıca üstüme çektim. Islak saçlarımı bir tarafıma çekip, başımı yastığa bastırdığımda göğsüm hâlâ hızla inip kalkıyordu. *Sakinleşmeliydim.*

Gözlerimi kapattım.

Küçükken, babam görevden çok geç geldiği gecelerde onlar beni uyuyor zannederken ben aslında uyumaz, odamda babamın gelişini beklerdim. Babamın uzun görev sonrası geldiğinde mutlaka odama uğrayacağını, beni öpeceğini bilirdim. O öpücüğü kaçırmak istemezdim çünkü

kavuşma anımız sabaha kalırsa sadece sarılmayla geçiştiriliyordu. Bu yüzden beni öptüğü anı uykumla heba etmek istemediğimden, o odamın kapısından girerken ben gözlerimi sıkıca yumar, uyuma numarası yapardım.

Şimdi de bunu yapacaktım. Bu kez öpücük için değil, yakalanmamak içindi. Poyraz Şahin'i kandırmak, istihbarat müdürünü kandırmaktan zor olamazdı. Göğsüm durulmuş, soluk alışverişim düzene girmişti. Kapım tıklatıldığında dingin, yapay bir uyku hâlindeydim. Israrlı tıklatmalardan sonra kısa bir sessizliğin ardından Poyraz'ın resmi ama sert olmayan sesi duyuldu.

"Ayça..."

Durdu. Kalp atışım da onunla birlikte durdu. Çıplak bedenim yorganın altında belli belirsiz titrerken bu sabah ufak bir çakmak için ofisime gürültüyle girmesi gibi, bu kapıyı da yıkmasını bekledim ama yapmadı. Onun yerine, "Biz çıkıyoruz," dedi düz bir sesle.

Yorgana tutunmuş parmaklarım, sıkıca yumduğum gözkapaklarım gevşedi.

Hesap sormaya gelmemiş miydi?

"Bir de... mutfağa atıştırmalık birkaç şey bıraktım. Acıkırsan falan, inip yersin..."

Gözlerim kendiliğinden aralanırken dudaklarıma sebebini bilmediğim sessiz bir tebessüm dokundu. *Poyraz Şahin düşünceli mi davranmıştı?*

Kapımdaki varlığı bir süre hareketsiz kaldı. *Karşılık mı bekliyordu?*

Çocuksu bir panik hissiyle heyecanlandım. Uykuda olduğumu hissettirmek için horlamayı bile aklımdan geçirdim ama sessiz kalmaya devam etmem tabii ki yeterliy-

Nihova

di. Görünmese de hissedilen güçlü enerjisi birkaç saniye sonra etki alanımdan uzaklaştı. Dakikalar sonra da tok bir kapı sesiyle ev sessizliğe büründü.

Gözlerimi tamamen aralamak için bir süre beklemem, cesaretimi toplamam gerekti. Gözlerimi açabildiğimde, sırtüstü yatıp uzunca bir süre tavanı izledim.

Bu işin altından kalkabilecek miydim?

Nihova

BÖLÜM 7

Düşüp sakat kalma pahasına da olsa tezgâha tırmanıp mutfak dolaplarının en üst raflarını bile karıştırıyordum ama yoktu. Koca evde hiçbir kahve türü yoktu.

Başım çatlıyordu. Otelde uykusuz kaldığım gecelerden sonra Poyraz'ın evi, misafir odası pekâlâ daha güvenli ve rahattı. Ancak insanın kafasının içi doluyken kuş tüyü yatak bile kaskatı kesiliyordu. Rüyalarımda bile dosyalar arasına gömülüp ipucu arıyor, kapı aralarında birilerini dinliyor, daha önce girmediğim ofislerdeki çekmeceleri karıştırıyordum. Üstelik bir şey bulamadığım, elim boş çıktığım her adımda, dört bir yanımda İpek'in küçümseyen, iğrenç kahkahası yankılanıyordu. Berbat bir geceydi ve migren atağını savurabilmek için birkaç yudum kahveye ihtiyacım vardı. Parmak uçlarıma kalkmış, üst dolaptaki son rafa elimi atıp boşluğu yokladığım sırada onun sesi dürttü beni.

"İntihar mı etmeye çalışıyorsun?"

Elimi raftan çekmedim. Sessiz gelişi ürkütmemişti.

"İntihar için mutfak tezgâhından daha etkili yollar bulabilirim, Çerkes." Birkaç saniye sonra sesli şekilde hayıflanarak elimi dolabın derinliklerinden geri çektim. "Kahve arıyordum ama hiçbir yerde yok."

"Evet, yok çünkü ben kahveden nefret ederim."

Elimi belime yaslayıp onun olduğu tarafa döndüm. Ayaklarım çıplaktı. Beyaz gömleğim, belime sokuşturduğum koyu kırmızı kalem eteğimin içinden yer yer çıkmıştı. O elindeki market torbalarını mutfak masasına bırakırken belimi düzelttim. Dün gece giydiği kıyafetler vardı üstünde. Hep düzenli duran saçları şimdi dağınıktı. Evini bana açtığı için bu akşamdan kalma görüntüsü vicdanımı sızlatmalıydı belki de ama bu misafirliği zorla kabul ettirdiğini düşününce, şikâyet etmeye ya da acınmaya hakkı olmadığına karar verdim.

Yukarıdan ona bakmak, aşağıdan bakıyor olmaktan farklı değildi. Kirpikleri bu açıdan da can sıkıcı derecede dolgun ve uzun görünüyordu. Ah, bir de gözlerinin rengi sabahın erken saatlerinde, bu aydınlıkta pek de bakması kolay bir tona bürünmüyordu. Bu gerçek daha fazla canımı sıkmıştı.

"Hiç mi kahve içmiyorsun?"

"Hiç."

"Migren ağrısı olmasa ben de aramazdım da..." diye mırıldandım ağzımın içinden.

Kendi etrafımda dönüp açık bıraktığım dolap kapaklarını kapatarak yalın ayak tezgâhta adımlamaya başladım.

"Her ne kadar manzaramdan hoşnut olsam da tezgâhımı kırmadan iner misin oradan?"

Son açık kapağa tutunup büyük bir ciddiyetle Poyraz'a bakıp gözlerimi kıstım. Hoşnut olduğu manzaranın neresi olduğunu merak etmem doğru değildi ama öğrenmek istiyordum.

"Sen benim bacaklarıma mı bakıyorsun?"

Nirvana

Mutfak penceresinden vuran güneş bana aşağıdan bakan yeşil gözlerine yansırken dudağı edepsiz bir açıyla yana kaydı.

"Hı-hı, evet. Sadece bacaklarına bakıyorum."

Başını yana doğru eğip kalçama imalı, bariz bir bakış attığında boynuma vuran sıcaklığı bastırmak için dolap kapağını çarparak gürültüyle kapattım.

"Çerkes!"

Yüzündeki eğlenen ifadeyi saklamadan mutfak kapısına yöneldi. "Hadi, şovun bittiyse in artık. İşe gitmeliyiz. Ben duş alıp giyinene kadar, sen de hazır ol."

Parmaklarım asker selamı verir gibi alnıma dokundurdum. "Emredersiniz."

"Evet, emir de ederim."

Küstah herif. Elimi yüzümden çekip başımı zemine doğru çevirdim. Tezgâha çıkarken ne kadar zorlandığımı anımsadım.

"Dur, bir dakika!" diye seslendim Poyraz'a. "İnmeme yardım et bari."

Bir bana, bir tezgâha, bir zemine baktı. Umursamaz bir omuz hareketi yapmayı seçti. "Nasıl çıktıysan öyle in."

Elimi yine bel boşluğuma yasladım.

"Çerkesler misafirperver olduğu kadar kibar değil anlaşılan."

"Tavana çıkan misafire kibar davranma zorunluluğumuz yok, çocuk."

Kaba herif. Ona içimden ettiğim küfrü yüzümden okumasına izin verdim fakat bunun onu pek de etkilemediğini fark edince daha da sinirlendim. Onun kibirli bedeni üst kata çıkarken ben de tezgâhtan aşağı atlamıştım.

Nihova

Getirdiği torbaları karıştırmaya giriştim. Gece getirdiği paketin içinde sadece kraker, çikolata ve muhtemelen o saatte açık bulduğu büfeden aldığı sandviç vardı. Geç vakitte o tarz şeyler yemiyordum ama yine de bu yaptığının tatlı bir hareket olduğunu itiraf etmem gerekirdi. Bu sabah ise tam anlamıyla eksiksiz bir mutfak alışverişi yapmıştı. İşe gitmek için topuklularımı ayağıma geçirmem yeterliydi, bu yüzden Poyraz'ı beklerken yaptığı alışverişi dolaba yerleştirmekle zaman geçirmem sorun olmadı.

Parfüm kokusu mutfağa kendisinden önce girdiğinde henüz gideli yirmi dakika olmuştu. Bugün yarım boğaz, üst bedenini sıkıca kavrayarak kaslarının yoğunluğunu tahmin etmeye gerek bırakmayan, ince siyah bir triko kazak giymişti. Altındaki siyah pantolonla sesli itiraf edemeyeceğim kadar iyi görünüyordu.

"Hazır mısın?"

Son reçel kavanozunu da rafa bıraktığımda dönüp yine asker selamı verdim.

İyi huylu bir kafa onayından sonra, "Güzel," dedi sakince. Mutfağın içine göz gezdirdi, mutfak masası üzerindeki boş poşet yığınına baktı. "Eşyaları yerleştirmene gerek yoktu. Birini gönderip hallettirecektim."

Kırmızı tabanlı siyah topuklularımı ayağıma geçirirken, "Madem bir süre buradayım, arada böyle şeyler yapmam iyi olur," dedim. Ayaklarımın üzerinde doğrulup dik durdum, at kuyruğumu sabitlerken bir yandan konuşmaya devam ediyordum.

"Hem annem hep, *'Evin senin kalendir. Kale güçlü görünür ama bakım ister Her taşın yerinde olduğuna emin olmalısın, yoksa içeri dert sızar, kötülük sızar, düşman sızar,'* derdi."

Nirvana

Mutfaktan çıkıp salona geçtim, Poyraz da hiç sesini çıkarmadan küçük adımlarla beni takip ediyordu. Salondaki koltuklardan birinin üzerine bıraktığım ince paltoma kollarımı geçirirken devam ettim.

"Şimdi düşününce, sayısız darbe alan kalemizi ayakta tutan şey, annemin o kaleye iyi bakmasıydı sanırım."

Cümlem bittiğinde siyah geniş çantama uzandım. Hazırdım. Elimi yine alnıma vurunca Poyraz çıkış kapısına adımladı. Bu kez ben onun peşindeydim. Asansörün kapısını açıp içeri girmemi bekledi. Kibar bir davranıştı. *Hayır, değildi.* Yani olmamalıydı. Adamın doğal kabalığı öyle derin yer etmişti ki, bu olağan davranışları centilmenlikten saymak istemiyordum. Evet, kesinlikle etkilenmiyordum.

Asansöre girdikten sonra kısa bir sessizlik sonrası konuştu.

"Annen zeki kadına benziyor."

Dudaklarıma ince bir tebessüm dokundu. Annem okuduğu okulları dereceyle tamamlamıştı. Nedenini tam olarak öğrenemesem de üniversitenin son yılında ayrılıp okulu bırakmak zorunda kaldığını biliyordum. Şu an hayatını zorlaştıran durumunu hesaba katmazsam, annem oldukça zeki bir kadındı.

"Öyledir."

"Umarım annene çekmişsindir," dediğinde başımı çevirip yüzüne baktım. Alay mı etmeye çalışıyordu, sahici bir temenni miydi, anlayamadım.

"Babam annemden de zekidir," dedim sahip olduğum eli yükselterek.

Doğruydu. Babam annemden, tanıdığım belki de herkesten daha zekiydi. Asansör durdu, Poyraz dudak bükerek yüzüme baktı.

Nihova

"O zaman umarım evlatlık değilsindir."

Tepki olarak gözlerimi devirdim. "Siz Çerkesler kibar olduğunuz kadar komiksiniz de anlaşılan."

Ukala bir tavırla göğsünü şişirdi.

"Biz her şeyin en iyisiyiz, çocuk."

Kibir bir resim olsaydı tüm tabloyu Poyraz'la boyayabilirlerdi. Ukala herifi beklemeden asansörün kapısını ittirip apartmandan dışarı çıktım.

Hava bu hafta en sakin hâlindeydi. Temiz gökyüzünde asılı güneş, fazla ısıtmasa da parıldıyordu. Poyraz'ın yeşil arazi arabasına binmek mutfak tezgâhına tırmanmak kadar zordu. Yol boyunca ikimiz de sessizdik. Poyraz'ın telefonu çaldı. Arabanın sistemine bağlı olduğundan ekranda *KAT* kelimesi belirdi. Poyraz sistemden çıkmadan araba ekranından yanıtladı aramayı. Jankat'in sesi arabanın içini doldurdu.

"Patron neredesin? 40 dakika kaldı."

Jankat'ın bulunduğu yerden gürültü ve anons sesleri geliyordu. Poyraz sakindi.

"10 dakikaya oradayım. Liste tamam mı?"

"Tamam, abi. İki kez üstünden geçtim. Sorun yok."

"Güzel. Birazdan görüşürüz."

Telefon kapandı, Poyraz tabii ki bana açıklama yapmadı. Söylediği gibi on dakika sonra kalabalık bir otoparkın VIP kısmından alana giriş yapıyorduk. Arabanın camından bakıp geldiğimiz yeri fark ettiğimde şaşkınlıkla gözlerim açıldı. Koca bir stat büyüklüğünde bir yapıydı. Girişindeki devasa tabelaya bakıp kaşlarımı çattım.

"Neden hipodroma geldik?"

Poyraz sorumu yanıtlamadı. Alanın içlerine doğru, insan kalabalığının giremediği sınır ötesine geçtikten sonra

Nihova

arabayı durdurdu. Önce onun kapısı, sonra benimki başka biri tarafından açıldı. Poyraz inince ben de indim. O hızlı adımlarla ilerlemeye başladığında peşinden sürüklenmekten başka çarem yoktu. Biz peş peşe kapılardan, koridorlardan geçerken sayamayacağım kadar fazla insan Poyraz'a başıyla selam veriyordu. Poyraz neredeyse hiçbirine tepki vermeden yürümeye devam etti.

Kısa bir asansör yolculuğundan sonra üstünde *At Sahipleri Locası* yazan kapıdan içeri girdiğimiz an gözlerim ışıldadı. Yemyeşil çimlerin, uzun bir koşu parkurunun karşısında, tribünlerin en üst tepesindeki localardan birindeydik. Koşu pisti geniş bir elips şeklinde, başından sonuna kadar görünüyordu. Gözümü pistten alabildiğimde, hipodrom içindeki çimenlerde ayak durmuş heyecanla pisti izleyen, tribün koltuklarına oturmuş insan kalabalığını fark ettim. Loca girişinde öylece dikilirken zarif bir kadın sesiyle kendime geldim.

"Ayça, sen de gelmişsin, ne güzel."

Şaşkın bakışlarımı çevirdim, Gupse gülümseyen yüzüyle bana doğru yürüyordu. Üzerinde beyaz pantolon ve açık mavi bir ceket vardı. Ensesinde zarif bir topuzla topladığı saçına minik, beyaz bir şapka ve ellerine beyaz tül bir eldiven takmış, uzun, zarif boynuna ise ince ipek bir fular sarmıştı. Öylesine asil ve şık bir duruşu vardı ki Avrupai aktrisleri anımsatıyordu.

"Merhaba, Gupse. Ne kadar şıksın," dedim kendimi tutamayarak ona sarılırken.

"Yarışları izlemeye gelmeyi istememdeki ikinci sebep bu," dedi kıyafetiyle övünerek kollarımdan ayrılırken. Ben sormadan devamını getirdi. "İlki ise tabii ki kazanmak."

Locanın geri kalanına ancak göz gezdirebildim. Tüm ekip, hatta tanımadığım birkaç yeni yüz de locadaydı. Koltukların arasına yerleştirilmiş küçük masaların üstüne lezzetli görünen ikramlar dizilmişti. Çiço beni fark ettiğinde, yanıma gelecek gibi oldu ama sonra Poyraz ona sertçe bakıp kısık sesle bir şey söyleyince olduğu yerde kaldı. Muhtemelen Çiço'nun bana verdiği bilgilerden dolayı hoşnutsuzluğunu dile getirmişti.

Gupse beni loca içindeki koltuklardan birine davet etti, yan yana oturduk. Komşu localara göz gezdirdim. Çoğunluk erkek olsa da yer yer kadınlar da vardı.

"At yarışlarının bu kadar ilgi gördüğünü bilmiyordum," dedim sesli düşünerek.

Gupse gülümsedi. "Aslında günlük yarışlar böyle kalabalık olmaz. Bu özel yarışlardan. Branşların dışında, yılın belli zamanlarında, özel yarışlar ya da sponsorlu yarışlar da düzenleniyor."

"Öyle mi? Hiç bilmediğim bir dünya."

"Merak etme, zamanla öğrenirsin. Ne de olsa sen de artık bu dünyanın bir parçası olacaksın."

Kendimi onun sıcak tebessümüne eşlik etmek için gülümsemeye zorladım. Dünyalarını yıkmaya gelmiş biri olarak bu güzel kıza bakmak birden daha zor geldi. Başımı bir daha komşu localara çevirdim. Herkesin elinde yarış bültenine benzer bir kâğıt olduğunu fark ettim. Bizim masada da vardı. Uzanıp aldım. Bugünkü özel yarış hakkında kısa tarihçe, yarışı daha önce kazananlar, bugün yarışacak atların isimleri, onları kullanan jokeyler hakkında bilgiler yazılıydı. Bir de satır satır boş duran bahis kâğıtları. Yüzümü buruşturdum. Burada tam olarak ne yaptığımızı hâlâ anlayamamıştım.

Nihova

"Peki şu an ne oluyor? Ciddi ciddi oturup at yarışı mı izleyeceğiz?"

Gupse yine gülümsedi. "Ciddi ciddi oturup, kendi atlarımızın yarışını izleyeceğiz."

"Kendi atlarınız mı?"

Heyecanla karışık bir gururla gülümsedi. Ardından elimdeki broşürdeki listeye parmağını dolaştırdı.

"2, 8 ve 7 numaradaki atlar. Onlar Şahin ailesinin atları."

"Yani sizin?"

Gururla salladı başını. Şapkasındaki çiçek sallandı. "Safkan Çerkes atları." Bu kez kendi broşüründeki tek bir atı işaret etti ama öyle çok kıpırdanıyordu ki hangisini gösterdiğini anlayamadım. "Bak bu, 7 numara. Bu onun ilk yarışı. Abim o yüzden heyecanlı."

Bakışlarımı broşürden alıp ayakta durmuş, donuk bir ifadeyle Janberk ve Çiço'yu dinleyen Poyraz'a çevirdim. Yüzünde en ufak his belirtisi yoktu. Dudak büktüm.

"Bu heyecanlı hâli mi yani?"

Gupse sesli bir kahkaha attı. "Sonuçta hepimiz buradayız."

Birkaç dakika sonra yüksek sesli anonslar başladı. Tribünler toparlandı, hipodrom içinde heyecanlı bir hareketlilik olmaya başladı. Çimenlerdeki insanlar, özellikle çocuklar pisti ayıran demir parmaklıklara yaklaştı.

"Atlar podyuma girmek için yürüyecek," diye bilgi verdi Gupse.

Podyum dediği yer sanırım atların yarışa başladığı, başlangıç çizgisindeki kafeslerin adıydı. Ya da değildi, emin olamadım. Gupse de herkes gibi ayağa kalkmıştı. Küçük

el çantasından ufak bir dürbün çıkarıp gözüne tuttu. Şu an gerçekten bir film sahnesinden fırlamış gibiydi. Bu arada Poyraz ve çetesi de bizim yakınımıza gelmiş, pisti izliyorlardı. Ben de ayağa kalkmak zorundaymış gibi hissettim. Nereye bakmam gerektiğini tam olarak bilemeden gözümün değdiği her şeyi izliyordum.

Anonsu yapan kişi, yarıştaki atları ve onlara binen jokeylerin isimlerini sayıyordu. Her isimden sonra alkış ve ıslık sesleri geliyordu. Atlar sırasıyla üstündeki jokeylerle, ipini çeken seyisleriyle birlikte kalçalarını sallayarak ağır ağır yürürken, ortamdaki heyecan bana da geçmişti. Elimi gözümün üstüne koyup atların üstündeki numaraları görmeye çalıştım. Bir süre cebelleştikten sonra biri koluma dokundu. Poyraz bana Gupse'ninkine benzer, minyatür bir dürbün uzatıyordu. Dürbünü uzatsa da bana değil, piste bakıyordu. Soru sormadan uzanıp dürbünü aldım.

"Teşekkür ederim," dedim ama pek oralı olmadı, duyduğundan bile emin değildim.

Dürbünü ayarlamam birkaç saniyemi alsa da sonunda atları ve üstündeki numaraları görebiliyordum. Aklımdan renklerine, yelelerine, duruşlarına, hatta üstündeki jokeyin tipine göre kendimce favori belirliyordum. Her baktığım bir öncekinden daha asil geliyor, favorim sürekli değişiyordu. İçimde tuhaf bir heyecan filizlendi. Kimin kazanacağını görmek için sabırsızlanırken buldum kendimi. Beş tane kahverengi, iki siyah, üç kızılımsı at vardı ama sadece biri beyazdı. Düz beyaz da değildi, gümüşi bir rengi vardı. Yeni favorimi bulmuştum.

"Beyaz olan çok güzel görünüyor," dedim iç çekerek, sözcükler seslice dökülüvermişti dudaklarımdan.

Nirvana

"Güzeldir benim kızım..."

Dürbünü indirdim. Poyraz sessizce karşılık vermişti. Benim dürbünle gördüğümü o çıplak gözleriyle seçebiliyordu. Bakışlarında bir parıltı vardı. Gözlerinin koyuluğu dağılmış, yeşili belirginleşmişti. Gupse'nin söylediğine şimdi hak veriyordum. Poyraz Şahin gerçekten heyecanlıydı. Heyecanını saklayabiliyordu ama gözleri onu ele veriyordu. Yüzünü bana döndü.

"Annesine benziyor," dedi sessizce, sanki daha fazlasını söylemek istercesine. "Ama onun gibi koşacak mı, göreceğiz."

Başımı sallayıp gülümsedim. O beyaz atın annesi kadar hızlı koşmasını, Poyraz Şahin'in heyecanının zaferle sonuçlanmasını istedim. O yüzünü piste geri çevirdi, ben de dürbünü yeniden yüzüme kaldırdım. Gupse yanıma sokuldu.

"8 numaradaki benimki. Barine."

"Barine mi? O ne demek?"

Kıkırdadı. "Adigece yani Çerkes dilinde, Kıvırcık saçlı demek. Benim kızımın yeleleri doğduğundan beri kıvır kıvırdı da."

Dürbünü 8 numaraya sabitlemeye çalıştım. Kıvırtarak yürüyen kızıl kahve atın yeleleri söylediği gibi bukle bukleydi. Gülümsemeden edemedim.

"2 numaradaki abim Kuzey'in atı, 7 numara da..."

Dürbünü indirip, "Poyraz'ın," diye tamamladım onu.

Bakışları hâlâ dürbünündeyken başını salladı. "Evet. Aslında Poyraz abimin atı başkaydı ama o artık yok. Ayışığı onun yavrusu."

Ayışığı... Uzaktan bile kendini gösteren o zarif canlının gümüş tüylerine yakışan bir isimdi.

Nihova

"Ah, iyi, yetişmişim." Locaya nefes nefese giriş yapan beni dün gece havlu ile yakalayan Kuzey Şahin'di. Siyah kot pantolon ve siyah deri ceket giymişti. Locadaki herkes ona döndüğünde o pistte birini arıyordu.

"Kaçak anons edildi mi?"

"Edildi, abicim. Kaçak'ın salınışını kaçırdın."

"Olsun be gülüm, tozu dumana katışını izlerim ben de."

Büyük adımlarla Gupse'nin yanına gelip onun yanaklarına sesli bir öpücük kondurdu. Kardeşinden ayrıldığında gözü bana ilişti. Sebepsizce gözlerimi kaçırdım. Dün geceki karşılaşma şeklimiz pek de sağlıklı değildi, tabii bir de ona dakikalarca bıçak salladığımı hesaba katarsak pek insancıl bir tanışma olmadığı da aşikârdı.

"Ooo, Danışman Hanım, siz de mi buradaydınız, elinizde bıçak yokken sizi tanıyamadım."

Kuzey Şahin sırıtıyordu ama ben çok mahcup hissediyordum. Eminim yüzüm eteğimle aynı renk olmak üzereydi.

"Şey... Ben dün gece için... Kusura bakmayın... öyle birden görünce..."

Ben bocalarken Kuzey eliyle sinek savuşturur gibi mahcubiyetimi savurdu.

"Hiç sıkıntı yok. Eğer bıçağını kullanabilseydin, o Poyraz'ın evinde ilk yaralanmam olmayacaktı, merak etme."

"Yine de ben..."

"Uzatma, çocuk," diyerek böldü beni Poyraz. "Eğer bir gün bir kadın Kuzey'i bıçaklayacaksa, emin ol o sen olmazsın. Liste çok uzun."

Kuzey, Gupse hatta Çiço ve Janberk bile kıkırdamıştı. Bu teorinin doğruluğuna Kuzey dahil, hepsi katılıyordu anlaşılan.

Nihova

"Liste demişken, listeyi kim yaptı?" diye sordu Poyraz.

"Kat yaptı, abi," diye yanıtladı Janberk.

Nerit'in kalın sesi Poyraz'a ulaştı. "Kaç dakika kala Şahin havalansın, Reis?"

Poyraz kolundaki gümüş saate bakış attı. Saatindeki Çerkes arması gözümden kaçmamıştı.

"Dur bakalım, kapana giren olacak mı görelim de ona göre hareket ederiz."

Sadece on saniye sonra Kuzey üstündeki deri ceketi çekiştirip koltuklardan birine çöktü.

"A-ha, iti an çomağı hazırla."

Kuzey keyifli bir filmi seyretmeye hazırlanır gibi geriye yaslandı, masanın üstündeki atıştırmalıklardan birini ağzına attı. Onun ve diğerlerinin bakışları locanın girişindeydi.

Kalabalık bir grup eşikten geçiyordu. En önde baştan ayağa bembeyaz giyinmiş, kırklarında, tombul bir adam vardı. Beyaz ayakkabılar, beyaz pantolon, beyaz gömlek üstüne beyaz yelek ve beyaz ceketle yürüyen bir kardan adam gibiydi. Arkasındaki dört siyah giyinmiş fedaisiyle locaya giriş yapsa da en dikkat çekici özelliği bu değildi. Adam kucağında siyah beyaz *French Bulldog* cinsi bir köpek tutuyordu. Köpek miskin gözlerle etrafı süzerken sahibi şişinerek locayı hâkimiyetine aldı.

"Kaybetmek için güzel bir gün, değil mi Poyraz Şahin?"

Adam bir eliyle köpeğinin başını okşarken bir yandan göbeğini sallayarak kıkırdamıştı. Gupse geriye çekilip koltuklardan birine oturdu. Ben de yanındakine çöktüm. Janberk ve Çiço, Poyraz'a olan yakınlıklarını korudu. Nerit biraz daha geriye çekilmişti. Keskin gözleriyle sadece açıktaki değil, saklı tehlikeleri de kolluyordu.

Nihova

"Evet, güzel bir gün," diye karşılık verdi Poyraz.

Yüzünü pistten almamıştı. Beyazlar içindeki adam Poyraz'ın yanına geldi. Birlikte iki yakın arkadaş gibi pisti seyretmeye başladılar.

"Sizin Çerkes atları güneşli havayı sevmiyor gerçi, değil mi?"

"Kuzeyliyiz biz, Baran Efendi, soğuk kanımıza işlemiş." Başıyla bir yeri işaret etti. "Senin İngiliz atı da havayı pek sevmiş durmuyor sanki, baksana podyumda zor zapt ediyorlar."

Yine homurtuya benzer kahkahasıyla tombul göbeğini salladı.

"O yarış için sabırsızlığından. Kuzeyli dostları nal izlerini takip edecek diye heyecanlı."

Poyraz ellerini siyah pantolonunun ceplerine soktu. "Hayrola, Baran Efendi, sen bu alt grup yarışlarına uğramazdın. Hangi rüzgâr attı sizi buralara?"

"Kuzey rüzgârı attı diyelim." Yine kendi esprisine sadece kendisi güldü. Kucağındaki köpeği bile bu sık sarsıntılardan hoşnut görünmüyordu. "Biri kulağıma Poyraz Şahin'in yeni atının ilk yarışına çıkacağını fısıldadı. Ben de bu özel günde yanında olmak istedim. Elim boş gelmeyeyim diye de güzel kızım Sarmaşık'ı getirdim. Senin ata nasıl koşması gerektiğini gösterir."

Poyraz'ın bu sözlere sinirleneceğini düşünürdüm ama herhangi bir öfke belirtisi göstermedi. Sakince yanındaki tombul adama döndü.

"Ve?"

Adam da şişkin göbeğiyle Poyraz'a döndü. Yüz yüze absürt bir tezat oluşturuyorlardı.

"Ve tabii bir de bahis oranının, bu gruba göre oldukça yüksek verildiğini fark ettim. E o zaman, dedim. Gidelim sebeplenelim." Başını kucağındaki köpeğe çevirdi. "Öyle değil mi, babasının oğlu..."

Adam kucağındaki köpeği küçük çocuk gibi sıkıştırırken Poyraz'ın dudağı belli belirsiz yana kaymıştı. Adamın söylediği bir şey onun hoşuna gitmişti. Bir planı vardı ve görünen o ki o plan işliyordu. Adam yüzünü köpekten alıp yeniden Poyraz'a döndüğünde o gülümseme çoktan silinmişti.

Poyraz ihtiyatlı bir iç çekti. "Evet, evet, kazanmak için güzel bir gün." Elini adama uzattı. "Hızlı koşan kazansın."

Adam tombul ellerinden birini köpeğin üzerinden çekip Poyraz'a uzattı.

"Hızlı koşan kazansın," diye tekrarladı. Elini geri çekmeden önce şişkin dudaklarını Poyraz'a yaklaştırdı. "Fakat unutma ki burası Kafkas toprakları değil, Çerkes Poyraz, burada hızlı koşamazsın."

Poyraz'ın dişlerini sıktığını gerilen çenesinde görebiliyordum. Yine de adamın elini bıraktığında yüzüne öfkesinin gölgesini değil, tehlikeli bir tebessüm yerleştirecek kadar kendine hâkimdi.

"Yarış başlamak üzere. Bence itlerini de alıp kendi locana geç, Baran Efendi."

Baran Efendi kahkaha ata ata arkasına dönüp ağır adımlarla locanın çıkışına yürüdü. Adamları ise çivilenmiş gibi yerlerinde sabitti. En önde duran mavi gözlü, gür saçlı fedai sert bakışlarını Poyraz'a sabitlemişti. Poyraz da benzer katılıkla ona bakıyordu. Ekibin başı o olsa gerek, başıyla diğerlerine işaret verdiğinde önce en arkadaki ol-

Nihova

mak üzere, sırayla Efendileri'nin arkasından locadan dışarı çıkmaya başladılar.

Poyraz ellerini ceplerine soktu yeniden. Kibirle başını salladı karşısındaki adama. "İyi günler, Efe Bey."

Adam robotik bir karşılık verdi. "Size de, Poyraz Bey."

Poyraz'ın dudağı saniyelik bir an için, yanılsama olduğunu düşüneceğim kadar hızlı şekilde seğirdi. Kaşlarımı çattım. Benim dışımda kimse bunu fark etmedi. Poyraz'ın bakışlarında bir şey değişmişti. Ben ne olduğunu bulamadan mavi gözlü adam arkasını dönüp diğer adamlarla birlikte locadan çıktı.

Anons sesleri yükselmiş, kum pistte atlar, jokeyleri ve atları başlangıç pozisyonlarına sokmaya çalışanlar dışında kimse kalmamıştı. Tribünlerdeki boşluklar neredeyse tamamen dolmuştu. Kalabalığın enerjisi tüm hipodromu kaplamıştı. Anons, yarışa ve bahislerin kapanmasına kalan dakikayı bildirdi.

Poyraz gümüş saatine baktı. "İşaret geldi mi?" diye sordu.

Janberk telsiz tarzı bir şeyi kulağına doğru tutuyordu. Karşı taraftan beklediği ses kulağına gelmiş olacaktı ki, Poyraz'ın sorusunu kırk saniye sonra yanıtladı.

"Şimdi geldi, Reis. Sorun yok."

Poyraz keyifle başını salladı. "Şahin havalansın o zaman."

Janberk telsize basıp dudaklarına götürdü. "Şahin havada."

Yarış için son saniyeler sayılmaya başlandı. Locadaki herkes ayağa kalkınca ben de onları taklit ettim. Koşu, tribün bitimindeki dev ekrana da yansıtılıyordu. Atlar başlangıç çizgisindeki, üstünde numara olan dar kutuların içindeydi. Çoğu zor zapt ediliyordu. Hatta kahveren-

Nihova

gi atlardan biri ne kadar çabalasalar da o kutunun içine girmeyi reddediyordu. Sanırım o yarış dışı kalacaktı. Geri sayım başlamış, Şahin ailesinin atlarının hepsi başlangıç noktasında yerini almıştı. 9 numarada olduğunu öğrendiğim Tombul Baran'ın atı Sarmaşık da sakinleşmiş, yarışı bekliyordu.

Saniyeler tükendi, kutuların kapakları aniden gürültüyle açıldı ve yarış bir anda başladı.

Tüm hipodromda yankılanan ses, heyecanla yarışı anlatıyordu. Atlar topluca koşuya başlayınca dürbünle bakmak anlamsızlaştı. İndirip çıplak gözle takip etmeye çalıştım. Mesafe uzaktı ama beyaz atın ortalarda kendine yer bulduğunu seçebiliyordum. Dev ekrana çevirdim başımı. Orada sıralama görünüyordu. Kuzey'in atı Kaçak ve Poyraz'ın atı Ayışığı orta sıralardaydı, Gupse'ninki ise üçüncüydü. Atlar pistin yarısını tamamlarken gözüm Poyraz'a kaydı. Yumruk yapıp sıktığı ellerini görmeseydim, dikkatle yarışı takip eden yüzündeki sakinliğe kanabilirdim.

Yarışa döndüm. Gupse heyecanla el çırpıyor, yarı Türkçe yarı Çerkesce bir şeyler bağırıyordu. 9 numara, yani Sarmaşık öndeydi. Gupse'nin atı Barine ikinciliğe yükselmişti. Kuzey'in atı Kaçak beşinci, Ayışığı ise yedinciydi. Ekranda son 500 metre yazısı görünmüştü.

"Hadi kızım, şimdi!" dedi Poyraz mırıldanarak.

Ayışığı sanki onu duymuş gibi atağa kalktı. Kaçak da peşindeydi. İki at peş peşe rüzgâr gibi savrulurken önlerindeki atları bir bir geçiyorlardı. Anlatıcı coşkuyla bu atağı tüm alana duyurdu. Uğultular birbirine karıştı.

Nihova

İçimi öylesine bir heyecan kapladı ki çığlık atmak istedim. Bu coşkuyu kaldıramayacak, sanki patlayıp dışarı taşacaktı. Ne yaptığımın farkında olmadan Poyraz'ın eline sarıldım. Tüm gücümle parmaklarını sıkıyordum. Vücudumu saran elektriği kaldırabilmek için bir şeyden güç almak zorundaydım. Tepki veriyor muydu, hadsiz bulup kızıyor muydu, bilmiyordum çünkü ona bakamayacak kadar kendimden geçmiştim.

Ayışığı koşmuyor, havada süzülüyordu sanki. Son 300 metre yazısı göründü. Beyaz atın önünde artık sadece Barine ve Sarmaşık vardı. Barine açığa çekilip sanki bilinçli şekilde Ayışığı'na alan açtı. Ayışığı arkasında bıraktığı Kaçak ve Barine'yi iki yanına alıp süratle koşuyordu. Önünde tek bir at kalmıştı.

Heyecandan dudaklarımı ısırıyordum. Son 200 metre kalmıştı ve Ayışığı, Sarmaşık'ı yakaladı. Artık yan yanaydılar. Bacakları aynı tempoda savrulurken son 100 metrede Ayışığı farkı açmaya başladı. Sarmaşık'ın bacakları artık Ayışığı'nm gölgesi gibi geride kalmıştı. Son 50 metrede ise Kaçak da Sarmaşık'ı geçti. Bitişte sayısız fotoğrafçı ve yığılmış insan kalabalığı vardı. Tüm alan, kimi sevinçle, kimi öfkeyle çığlık çığlığa bağırıyordu. Yarışı anlatan adam nefes nefeseydi, heyecanla son metrelerde yaşananları sayıklıyordu.

Ayışığı kazanacaktı. Elimi Poyraz'ın avucundan geri almak için hamle yaptım ama bu kez parmaklarım onun eli tarafından sarıldı. Gözlerimi yarış pistinden alan da buydu. Başımı önce birbirine karışmış parmaklarımıza, sonra Poyraz'ın heyecanla pisti izleyen yüzüne çevirdim.

Nirvana

O transa girmişçesine yarışı takip ediyor, bense onun sıcaklığının hapsinde olmanın şaşkınlığını üstümden atamıyordum. Elimi öyle güçlü kavramıştı ki parmaklarım sızlıyordu. Muhtemelen elimi tuttuğunun farkında bile değildi.

Anlatıcı *"Ve yarışı 7 numara ile AYIŞIĞI kazanıyor!"* diye ilan ettiğinde parmakları son bir kez daha sıktı elimi ve yüzü bana döndü. Gözleri parlıyordu. Katıksız bir gülümseme vardı dudaklarında. İnsanlar çığlık çığlığa bağırırken, o inanılmaz bir şey yaptı. Kolunu kaldırdı, avucunun içinde kaybolmuş elimi dudaklarına götürdü, parmaklarımın üstüne sıcak, güçlü bir öpücük kondurup elimi özgür bıraktı.

Afallayıp öylece kaldım. Gupse boynuma atladığında gerçekliğe dönebildim. Kollarım robotik şekilde Gupse'ye karşılık verirken az önceki anın yaşandığından bile emin değildim. Öyle hızlı olmuştu ki belki de bir göz yanılgısıydı.

Çiço ve Janberk sesli tezahürat yapıyordu. Kuzey kolunu Poyraz'ın omzuna atmış, kardeşinin sırtını sıvazlıyordu. Poyraz'ın yüzünde ise çocuğunun mezuniyetine şahit olan bir baba gülümsemesi ve tatlı bir gurur vardı.

Birkaç uzun saniye sonunda şaşkınlığımı savurup ben de kutlamalara ayak uydurdum. Sadece kırk dakika önce dahil olduğum bu atmosferin beni böylesine etkisi altına almış olması tuhaftı. Gupse kollarımdan ayrılıp Çiço'ya sarılmaya koşturduğunda, Kuzey'in serbest bıraktığı Poyraz'la göz göze geldim. Hipodromun çimenleri gözlerine yansıyordu sanki, bakışlarındaki parıltı dudaklarımda engelleyemediğim gülümsemeye dönüştü. Başımı eğip

Nihan

Poyraz'ın öpücüğünü bıraktığı yere baktım. Poyraz'ın bakışları da oraya kaymıştı. O anın gerçekten yaşanıp yaşanmadığına emin olmak için bir işarete ihtiyacım vardı. Tam dudaklarımı aralamıştım ki arkamdaki biri elimdeki dürbünü çekti.

"Artık buna ihtiyacım kalmadı, Danışman Hanım." Kolunu Gupse'ye sarmış Kuzey yanımızda duruyordu. "Bu arada Ayışığı'nı buna ihtiyacın olmadan da görebilirsin," diye ekledi.

Gupse yerinde sıçradı. "Ah, evet, harika fikir!" Abisinin kanatlarının altından çıkarken şapkasını korudu. Anaç bir tavırla koluma dokundu. "Her zaferden sonra *Podok'a** kalır, ahırlara ineriz, sen de gelmek ister misin? Barine'min güzel saçlarını da yakından görürsün, ne dersin?"

Bu içten daveti memnuniyetle kabul edeceğim an Poyraz sesli şekilde boğazını temizledi. Bizi es geçip arkamızda duran kişiye döndü.

"Nerit, sen Çiço ve Ayça ile galeriye geç. Otuz dakika içinde akış başlar, listeler hazır olsun. Biz de akış başlamadan galeride oluruz." Başını çevirdi, kimseyle göz teması kurmadı. Fakat sahibi belli olmayan yeni bir emir bıraktı ortaya. "Herkes kendi işiyle ilgilensin."

Anlaşılan bu, benim giriş iznimin bittiği yerdi. Elime bıraktığı iz hayal olmasa bile, beni ayrıcalıklı yapmıyordu. O öpücüğün bir anlamı yoktu. Kapının dışında kalmış, oyuna alınmamış bir çocuk kadar kırılgan hissettim. Diğer çocukların da beni oyuna almasını engelliyordu. Görünen

* Yarış öncesi yarışacak atların kendini halka göstermek için bir tur attığı, yarış sonrası dereceye giren atların hakemlerce kontrollerinin yapıldığı ufak yürüyüş parkuru. -e.n.

Nirvana

o ki, oyunlarına dahil olmak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Poyraz ceketini ilikleyerek yanımızdan geçip gitti. Kuzey ve Gupse arasında anlamlı bir bakışma geçti. Ben o anlamı anlayamadan, ikisi de tek kelime etmeden kurulmuş asker gibi Poyraz'ın arkasından gittiler.

Nerit, Janberk ile kısa, sessiz bir konuşma yaptıktan sonra bu kez Çiço'yla ben Nerit'in arkasına dizildik ve arabaya kadar sessizlik içinde yürüdük. Nerit'in arabası iri cüssesine denk, gösterişli pikaplardandı. Biz arabaya binerken, yarış öncesi locaya gelen beyazlar içindeki Tombul Baran, öfkeden kıpkırmızı olmuş şekilde binanın çıkışında birilerini azarlıyordu. Beyaz, uzun bir araba önünde durduğunda adamlarından birine sıkı bir tokat attı. Adam yere savruldu, Baran'ın kucağındaki köpeği gelişi güzel havlamaya başladı. Baran'm siyah giyinmiş adamlarının hepsi başını yere eğmiş, sahiplerinin küfür ve hakaretlerini dinliyordu. Nerit'in arabaya binerken, Poyraz'la konuşan fedaiye göz ucuyla bakış attığı gözümden kaçmadı. Arabaya oturduğu anda dikiz aynasından bana baktı aniden. Hızlıca gözlerimi kaçırsam da onun o adama olan bakışını yakaladığımı anladığını düşündüm.

Arka koltukta tek başıma oturup yolu izliyordum. Ekiple geçirdiğim Poyraz'sız her anı değerlendirmeliydim.

"Ayışığı'nın ilk yarışını kazanmasına sevindim." Sert bakışlarıyla arabayı kullanan Nerit herhangi bir tepki vermemişti ama Çiço gururla şişindi. "Bir sonraki yarış ne zaman?"

Sorumu sohbet etmek için can atan bir tonla süslemiş-

Nihova

tim. Çiço buna karşı koyamadı, vücudunun yarısıyla arka koltuğa doğru döndü. Tazeliğini koruyan zafer sevinci yüzünden okunuyordu.

"Aslında bunlar küçük yarışlar. Ayışığı ilk kez koşacağı için bizim için özeldi ama asıl önemli yarış birkaç hafta sonra. Eğer Ayışığı o yarış ve sonraki ikisinde de derece yapabilirse, Gazi Koşusu'na katılabilecek."

O koşunun adını duymuştum ama hakkında pek bir şey bildiğim söylenemezdi.

"Gazi Koşusu'nu bu kadar önemli yapan ne ki?"

Çiço emniyet kemerini çekiştirip tamamen bana döndü, hararetle anlatırken ellerini de kullanıyor, jest ve mimikleriyle anlattıklarını destekliyordu.

"Gazi Koşusu neredeyse yüz yıldır aralıksız düzenlenen, dünyadaki nadir yarışlardan. Bu yarışı atlar hayatında sadece bir kez koşabiliyor. Eskiden sadece safkan İngiliz atlarının koşmasına izin vardı ama sonra safkan Arap atlarını, son birkaç yıldır da safkan Kafkas atlarını koşuya kabul etmeye başladılar. Katılabilmek için derece şartı da var tabii." Durdu. Aklından geçirdikleri fazla karmaşık olsa gerekti, başını iki yana sallayıp özet geçmeyi seçti. "Kısacası, Ayışığı o yarışa kadar kazanmayı öğrenmeli."

Anladığımı göstermek için başımı salladım. "Ayışığı bugün kazandı."

Çiço'nun dudaklarına muzip bir gülümseme dokundu. "E bizim de biraz yardımımız oldu tabii."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Çiço dudaklarını araladı ama konuşamadı.

"Çi-ço."

Nirvana

Nerit'in uyarı yüklü kalın sesi Çiço'yu kendine getirdi. Önce açık mavi gözlerini benden kaçırdı, sonra bedenini geri çekip kemerini düzeltti ve sessizce yolu izlemeye koyuldu. Ben kaşlarımı çatıp bugün yaşadıklarımı farklı bir açıyla yeniden düşünürken Nerit'in dikiz aynasından beni izleyen bakışlarıyla karşılaştım. O sert bakışlarda baskın bir his vardı. Bana güvenmiyordu.

Ninova

BÖLÜM 8

Günün geri kalanında galeride büyük bir hareketlilik vardı. Poyraz'ın ofis kapısı durmadan açılıp kapanıyordu. Tüm ekibin elinden telefon düşmüyor, oran, pay, yüzde kelimeleri havada uçuşuyordu. Hava almak için odamdan çıktığımda Poyraz'ın odasına girip çıkan siyah evrak çantalarının içinde ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bahis oynatıyorlardı, yüksek ihtimal bahse hile de karıştırıyorlardı. Çiço'nun Poyraz'ın odasından çıktığını görünce uzaktan ona seslendim.

"Çiço," dedim ileri atılarak.

Koşturma hâlindeki bedeni biraz yavaşladı ama tamamen durmadı. Yüzüne mahcup bir ifade yerleşti.

"Şimdi değil, Ayça abla. Bugün yarış günü, yarış günleri yoğun oluruz."

"Neden?" diye sordum hemen.

Fakat dudakları ince bir çizgi şeklini aldı, ardından bakışlarını kaçırdı. Acelesi olduğunu yenileyerek elindeki çantayla merdivenlere doğru koşturup gözden kayboldu. Anlaşılan kurdukları tezgâhı gizleme gereği duymuyor ama sesli de dile getirmiyorlardı. Ya da Poyraz'dan azar işittiği için artık bana karşı dilini tutmaya çalışıyordu.

Odama geri döndüm, kendimi dönen ofis sandalyeme bıraktım. Stresle bacağımı sallıyor, Şahin çakmağımı döndürüp duruyordum. Madem Çiço'yu kaybetmiştim, şu lanet dosyalardan bir şeyler bulmalıydım artık. Derin bir nefes aldım. Tüm dikkatimi önümdeki kâğıtlara verdim. Aynı paragrafı üstündeki yazılar şifreli kodlara dönüşecek kadar tekrar ve tekrar okuyordum. Ancak yoktu, lanet olasıca dosyalarda, anlaşmalarda, davalarda ipucu olabilecek bir şey göremiyordum. Araba satışı yaptıkları kişilere, kurumlara odaklanmaya çalıştım. Tekrarlayan Rus iş adamını kenarına ayırdım, tekrarlayan Arap iş adamını da. Türk bir isim de birçok kere araç alımı ve kiralaması yapmıştı, hepsini masanın üstünde ayrı bir yere ayırdım. Fakat iç güdülerim bu dosyalara çekilmiyordu. Aradığım bunların içinde değildi.

Kuzey ve Poyraz'ın mutfakta yaptığı konuşmayı anımsadım. Maykop ismine yoğunlaşmaya karar verdim.

Maykop, Kafkasya'da Adige Cumhuriyeti'nin başkentiydi. Çerkeslerin sürgün edildiği topraklar. Artık oraya dönmeleri, vatandaşlık almaları yasaktı ama istihbaratın anlattığına göre orada yaşayan azınlık da olsa yerli Çerkesler vardı, başka ülkeler üzerinden oraya gidip yerleşen aşırı milliyetçi Çerkesler de çoğunluktaydı. Zaten istihbaratı endişelendiren de oraya yakın bir bölgede varlığını sürdüren aykırı grubun buraya sıçramış olabileceği düşüncesiydi.

Maykop'a uzak ama ona bağlı küçük bir kasabadaki gençlik spor okulu ile yapılmış bir anlaşma gözüme ilişti. Tarihi yeniydi. Çok yeni. Hatta bazı imzalar eksikti.

Kızıl Şamil Aslan ile arasında geçen bu anlaşma olabilir miydi?

Nirvana

Maddeleri okuduğumda aykırı bir durum göze çarpmıyordu. Sosyal sorumluluk projesi gibi bir şeydi. *Uluslararası Kardeş Okul Projesi* kapsamında Maykop'taki gençlik spor okuluna bağışta bulunulan spor aletleri, araç gereçler, burslar, turnuva düzenlenebilsin diye gönderilen bağışlar sıralanmıştı. Hepsinin faturası vardı ve usulüne uygun görünüyordu. Şüphe çekecek bir durum görünmüyordu. Avrupa'nın herhangi bir şehrindeki okulla kurulan kardeşlik bağı ile aynıydı. Yine de bu anlaşmayı kenara ayırdım. Sonraki saatlerde benzer türde başka anlaşmalar da dikkatimi çekti. Hepsini bir tarafa aldığımda kalabalığı içimi huzursuz etti. Bir şey bulmuş olabilirdim. Bir şey bulmuş olmayı diledim. *Artık elle tutulur bir şey bulmalıydım...*

Gerginlikle alt dudağımı kemiriyordum. Bir karar vermeliydim. Emin olmak istiyordum. Bedenimde, eğitimlerde en sık vurguladıkları his dolaşıyordu. Yanlış ipucunu takip etme korkusu. İçinde sürekli seni kemiren bir şüphe. Yolu yarılamadan geri dönme isteği. Eğer kutu boşsa, etrafındaki düğümleri çözmekle uğraşmak sadece zaman kaybı olacaktı.

İpek'in rüyamdaki kahkahası kulağımı tırmaladı. Başımı dosyalardan kaldırdım, kararlılıkla omuzlarımı dikleştirdim. Uzaklarda olsa da başarısızlığından zevk alacak birilerinin var olduğunu bilmek, insanı hem strese sokuyor hem de ateşliyordu. Üstelik şu an ateşimin yükseldiğini hissediyordum. At kuyruğumu sabitleyip gömleğimin yakasını düzelttim. Çantamdan sadece birkaç tanesi eksilmiş sigara paketimi ve Şahin çakmağımı da alıp masamdan kalktım.

Nirvana

İnce topuklarımı yere vurarak doğruca Poyraz'ın odasına yürüyordum. Ben kapıya ulaşmadan Jankat içeriden siyah bir çanta ile çıkış yaptı. Kapıyı arkasından kapattığında gözlüğünü geriye itip bana başıyla selam verdi. Gülümseyerek karşılık verdim. Ekibe nazik davranmaya özen gösteriyordum. Jankat hızlı adımlarla alt kata indiğinde kapıyı iki kez tıklatıp izin beklemeden kapıyı araladım ve içeri adımladım. Poyraz'ın bakışları önündeki yığın şeklini almış dekonta benzer fişlerdeydi ve elinin altında siyah, kalın, devasa, deri kaplı bir ajanda açıktı. Ajandaya yazdığı kelimeyi yarım bırakıp bakışlarını bana çevirdi.

"Merhaba," dedim onu beklemeden.

"Evet?" diye karşılık aldım, soru sorarcasına. Fakat oralı olmadım. Kapıyı arkamdan nazikçe kapatıp çalışma masasına en uzak üçlü koltuğa doğru yürüdüm ve kendimi koltuğa bıraktım. Anlamsız gözlerle beni izlediğini biliyordum ama ondan tarafa bakmadan bacak bacak üstüne attım.

"Ne yapıyorsun?" diye sormak zorunda kaldı sonunda.

Deri kaplı zippoyu açığa çıkardım, kapağını havalı duracağını düşündüğüm şekilde, tek hamleyle açıp ilk seferde çaktım. "Sigara içmek için burayı kullanabileceğimi söylemiştin."

Kaşlarını çattı. "Söyledim."

Sigaramı dudaklarıma yerleştirdim, ateşe yaklaştırdım ama yakmadım. "Eğer rahatsız ediyorsam ya da yoğunsan, çıkabilirim."

Koyuya boyanan gözleri yüzümdeydi. "Yoğunum ama sen beni rahatsız edemezsin, çocuk."

Bakışlarındaki kibir ve meydan okuma, istediğim hatta

Nihova

ondan beklediğim bir şeydi. "Güzel," dedim, omuz sallayıp ardından sigaramı yaktım.

Koltukta hafifçe kendimi kaydırıp geriye doğru yaslandım. Bu hareketimle eteğimin biraz daha yukarı sıyrıldığını biliyordum ama oralı olmadım. Göz ucuyla Poyraz'a baktığımda bu değişime ilgi göstermiş görünüyordu. Bakışlarımı açıkça yüzüne çevirip ilk dumanı ona doğru üflediğimde dudağı gizli bir hazla yana kaydı.

Ancak kendini çabucak toparlayıp bakışlarını önündeki ajandasına gömdü. Üç dört dumanlı nefesten sonra daha dik oturdum.

"Maykop'daki spor okuluyla ne zamandır iş birliğiniz var?"

Tek kaşı havaya kalktı ama bana doğru bakmadı. "Neden soruyorsun?"

"Okuduklarımı anlamaya çalışıyorum."

Tek kaşı yüzündeki yerini koruyordu ama hâlâ bana bakma ihtiyacı duymuyordu. "Spor okuluyla olan yeni bir iş birliği."

Sigaramdan derin bir nefes aldım, üflerken sakin ve temkinliydim. "Ondan önce Maykop'a bağlı farklı bölgelerde bir kadın kursu, bir bebek bakım merkezi, bir yaşlı bakım evi, bir de at çiftliği sözleşmeleri yapılmış."

Poyraz sonunda bakışlarıyla birlikte başını da kaldırmıştı. Hatta elindeki kalemi ajandanın üstüne bırakıp bütün dikkatini bana vermişti.

"Evet, bilgim var. Onlar eski anlaşmalar. Yaklaşık 5 yıldır devam ediyor." Onaylarcasına başımı sallamakla yetindim. Koyu bakışları hafifçe kısıldı, anlamaya çalışıyordu. "Bir sorun mu var?"

Ninova

Dudak büktüm. Sigaramın külünü önümdeki ahşap sehpanın üstündeki Adige yıldızlarıyla süslenmiş kül tablasına silkeledim. Rahattım.

"Hayır hayır. Dediğim gibi, okuduğumu anlamaya çalışıyorum." Sigaramdan yeni bir soluk alırken fazla çekmiş olacağım ki boğazım kaşındı. Sakinliğimi korumaya gayret ettim. "Beş sene önceki anlaşmalarda senin de imzan var. O yıl liderlik sırası Aslan ailesinde değil miydi?"

Aklımdaki tilkilerin kuyruklarını ayırmaya çalıştığının farkındaydım. Nereye varmaya çalıştığımı deli gibi merak ettiğini, düzene uymaya değil, düzeni kurmaya alışmış bakışlarında görebiliyordum.

"Evet, Liderlik Kabardey'deydi. Fakat anlaşmalara çoğunlukla babamın vekili olarak abim ve ben imza atarız."

"Daha çok senin tek imzaların var. Şamil Aslan dahi çok az sorumluluğun altına girmiş ama senin izin her yerde. Bu senin tercihin mi, yoksa..."

"Sorumluluklar insanın tercihine bırakılmaz, çoğunlukla önüne bırakılır ve sen onu yerden kaldırmak zorunda kalırsın."

"Mecbur kaldım diyorsun yani?"

"Her imzayı bilinçli bıraktım diyorum."

"Peki, öyle söylüyorsan öyle olsun."

Uygun şartlarda bu bir itiraf sayılabilirdi. Eğer olur da o anlaşmalardan herhangi birinde usulsüzlük saptarsam, bu açıklamasına şahit olmam faydalı olacaktı.

Kapı sadece bir kez tıklatılıp hızlıca açıldı. Jankat'ın zayıf yüzündeki çöküklü yanakları koşturmaktan biraz kızarmıştı. Gözlüğünü ittirip hemen lafa girişti.

"Reis, Bulldog Baran huysuzlanmış, kâğıdı geri çek-

Nihova

mek için..." Başı ani bir hareketle benden tarafa döndü, odada olduğumu fark ettiği an sustu. "Özür dilerim, Reis, yalnızsın sandım."

Jankat odadan çıkmak için hamle yaptı ama eli kapının koluna uzandığında Poyraz onu durdurdu.

"Sorun yok, Kat, gel." Jankat'ın iki kaşı birden alnına yapıştı. Afallamış gözleriyle bir bana bir Poyraz'a baktı. Tereddüt etmeye devam ettiğinde Poyraz, "Konuş," diye buyurdu.

Jankat hafifçe boğazını temizledi, gözlüğünü düzeltip grimsi siyah ceketinin yakasını çekiştirerek ciddiyetle tüm dikkatini Poyraz'a verdi.

"Baran huysuzlanmış abi."

"Sadece huysuzlanmış mı?"

"Öyle huysuzlanmış ki köpürmüş, bağırmış çağırmış adamlarını tokatlamış." Beyazlar içindeki o kilolu adamın tek tokadıyla park alanındaki adamı nasıl yere savurduğu gözümde canlanmıştı yeniden. "Yetinmemiş, Aksakallı'yı arayıp mızmızlanmış."

Poyraz'ın tek kaşı bu kez merakla havaya kalktı. "Aksakallı ne demiş?"

"Çerkes Şahin'le aynı pistte koşmayı göze alıyorsan, toz yutmaya da razı olmalısın."

Poyraz'ın kibirli dudağı büyük bir hazla yana kaymıştı. "Güzel."

"Kulüpten haber verdiler, kağıdını geri çekmeye de çalışmış."

"Sonuç?"

"Abzehler hangi kazandığını geri verdi ki ona da verelim."

Nirvana

Bu kez ikisi arasında hastalıklı bir sırıtma geçti. "Kaç kâğıt oynamış peki?"

"Yirmiye yakın."

"Aptal herif," derken absürt bir espri duymuşçasına ses çıkarmıştı.

Kapı yine tek bir tıklamayla aralandı. Janberk'in sarı kafası kesik soluklarıyla birlikte odaya giriş yaptı. Her zaman yaptığı gibi merdivenleri koşarak çıkmış olmalıydı.

"Abi, Kabardeylerden..."

Beni fark edince sustu. Jilet kesiği olan kaşlarını buruşturup odadaki varlığımı sorguluyordu.

"Sorun yok, Berk, konuş," diye güvence verdi Poyraz ona da.

Janberk önce Poyraz'a, sonra göz ucuyla Jankat'a baktı. İkili arasında gözleriyle yaptıkları kısa bir konuşma geçti, Jankat belli belirsiz dudak bükmüştü. Belli ki ikisi de patronlarının bu tedbirsizliğini sorguluyordu. Poyraz beklemeye tahammülsüz, boğazını gürültüyle temizledi. Janberk duruşunu düzeltip lafa başladı.

"Şey, abi, Kabardeylerden ulak geldi de. Şamil Aslan, Samsun'daki düğüne babasını temsilen bizzat kendisinin ve çekirdek ailesinin katılacaklarını yeniden hatırlatma gereği duymuş."

Poyraz çenesini sıktığında bu tepki beni bile şaşırtmadı. "Hatırlatma gereği duymuş, öyle mi?"

"Bu cümleyi kurmuş, abi. Özellikle böyle iletilsin, demiş."

Poyraz elindeki kalemi sıkıyordu. "Bu Kabardey sabrımı çok zorluyor."

Nihova

Janberk, "Abi bir de şey..." diye eklerken tedirgindi. Fazla es verdiğinde Poyraz sert bakışlarıyla dürttü adamını. "Valla abi, ben duyduğum şekilde birebir ileteceğim de paparayı bana patlatma ama sonra."

"Berk, tekrar sormayacağım. Ne dedi, Şamil götü?"

Poyraz'ın sert tonundan sonra Janberk tek nefeste çıkardı ağzındaki baklayı.

"Demiş ki; Lider, anlaşma imzası için vekillerin ikisinin de hazır bulunması gerektiğini unutmasın, vaktinde orada hazır olsunlar." Janberk duraksadı. Poyraz'ın çene kasları hâlihazırda titremeye başlamışken Janberk son cümleyi usulca patronunun masasına bıraktı. "Bekletilmekten hoşlanmazmış."

Poyraz'ın elindeki kalem tok bir sesle ortadan ikiye ayrıldı. Sadece yüzüne bakan onun vücudunda dolaşan yoğun öfkeyi sezemezdi ama teni, damarlarındaki kanı kaynıyordu. Bunu bakışlarının derinliğinde görebiliyordum. Dediğim gibi o düzene uymaya değil, düzeni kurmaya alışmıştı ve emir almak ona göre değildi.

Bir süre kimse konuşmadı. Unuttuğum sigaram küle dönmüş, kendi kendine usulca sönmüştü. Poyraz'ın sessizliği odadaki adamlarını tedirgin ediyordu.

Poyraz, "Başka bir şey var mı?" diye sordu sert, düz bir sesle.

"Bende yok, Reis," dedi Janberk.

Jankat, "Şapsılardan Musa beş kâğıdın beşini de Ayışığı'na oynamış abi. Bir de sana tebriklerini göndermiş," diye son bilgisini verdi.

Poyraz usulca başını salladı. "Sağ olsun. İlk giden partiden onun payının da çıkışını yapın, bekletmeyelim."

İki adamı aynı anda başını salladı. Poyraz başını ajandaya çevirdiğinde ise ikisi yine uyumlu bir senkronla odanın dışına çıktı. Birkaç dakika hareket etmeden oturduğum yerde kaldım. Ayağa kalıp masasının önünde sessizce dikildiğimde, Poyraz kırdığı kalemin uç kısmıyla ajandaya çizikler atıyordu.

"Sağlam bir kaleme ihtiyacın var gibi görünüyor."

Dostane tavrım yüzünü yumuşattı. Elindeki kalemi bırakıp koltuğunda geriye yaslandı. Başını hafifçe sağa sola oynattığında boynundan yorgunluk çatırtıları çıktı. Boğazlı ince kazağının kumaşını çekiştirdi.

"Benim sağlam bir kafaya ihtiyacım var," dedi iç çekerek.

Doğrulup çekmecesinden siyah, kadife bir kutu çıkardı. İçinden çıkardığı sigara diğerlerinden farklı görünüyordu. Dudağına götürdüğünde bakışları masanın üstünü taradı, ateş arıyordu. Hemen ileri atılıp ondan önce sigarasını yakmaya yeltendim. Şahin çakmağımı yine tek hamleyle yaktığımda dudağına övgü dolu bir tebessüm oturdu. Ben ona, o bana doğru eğildi. Bakışlarının kısa bir saniye için gömleğimin açık düğmelerinden kendini gösteren göğüslerime kaydığını fark etmemiş gibi yaptım. Sigarasını yakarken tek gözünü kısmıştı. Yanan şeyin kokusu alışagelmiş sigaralara benzemiyordu. Daha yumuşaktı ama daha masum değildi. Poyraz koltuğuna yeniden yaslandığında bu kez dingin, dumanlı bir soluk bıraktı havaya. Masasına yakın koltuklardan birine oturdum. İki duman daha çektikten sonra kendimi tutamadım.

"Neden sen de karşılık olarak o kızıla afili laflar göndermedin?"

Nihova

Kabardey ile Abzeh çekişmesinde ister istemez bu tarafa meyilli gibiydim. Bir de o kızıl adamın bakışlarında hoşlanmadığım bir enerji vardı. Birilerinin ona haddini bildirmesi fena olmazdı.

"Ben birliğin Lider'iyim ve Birlik ergen kavgası yapabileceğin bir topluluk değil, çocuk."

Cümlesi boyunca dudaklarından duman sızmıştı. Uzun kirpiklerini miskin bir edayla birbirine vurdu. Etrafındaki pus, üstündeki siyahlar, parmağındaki gümüş yüzük, arkasındaki duvarı kaplayan arması, derinden gelen kalın sesi ve elinde dumanı tüten sigarasıyla inkâr edemeyeceğim kadar güçlü bir enerji yayıyordu. Onun etrafında daha uzun kaldıkça, dikkatimi dağıtan bu enerjiye alışacağımı ummaktan başka çarem yoktu. Hissettirmeden başımı iki yana salladım. Odaklanmalıydım.

"Şaşırttın beni, daha fevri olmanı beklerdim."

Keyifsizce parmaklarının arasındaki sigarayı çevirdi, omzunu salladı hafifçe. "Babama verdiğim söz elimi, kolumu, ağzımı bağlıyor bazen." Doğrulup Adige yıldızlı kül tablasına dokundurdu tütünü. "Ayrıca ben sonunu bilmediğim yola, derinliğini bilmediğim suya girmem ve nereye dokunacağını kestiremediğim lafı söylemem. Şamil Aslan ile aramızdaki fark bu."

"O anlaşmaları bana bu yüzden mi inceletiyorsun? Göremediğin bir şey mi var? Ya da gördüğün?" Ufacık bir an duraksadım. "Tedbir almak istediğin bir durum mu var?"

O anlaşmaların altından bir şeyler çıkacağına emindim ve hepsi ortaya çıktığında, Poyraz'ın bu işin ne kadar içinde olduğunu ya da ne kadarından sorumlu olduğunu kestirebilmek istiyordum.

Nirvana

"Ben Lider'im, gördüğüm, göremediğim, hissettiğim her tehlikeye karşı hazırlıklı olmalıyım."

"Bir tehlike var yani?"

"Onu da bana sen söyleyeceksin, çocuk."

Yaptıklarının birilerinin dikkatini çekmiş olma ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istiyordu. *O anlaşmalarda kesinlikle bir şey vardı.*

Sandalyesinden doğruldu. Elindeki sigarayı tablaya dokundurarak külünü savurdu, daha yarısına bile gelmediği sigarayı siyah kutuya geri bıraktı ve çekmecedeki yerine geri gönderdi. Tamamen bitmeden atılmayacak kadar kıymetli olmalıydı. Koyu gözleri bana çevrildi.

"Sigara molan bittiyse, haydi işinin başına. Zaten yemek saatine de az kaldı."

Uslu bir çocuk gibi başımı sallayıp ayaklandım. Son kez devasa ajandaya bakış attım. Aramızdaki iyi enerjiyi olabildiğince kullanmak istiyordum.

"Peki hukuk danışmanın olarak bu yaptığınız şeyin..." Parmağımla ajandayı işaret ediyordum. "Ne olduğunu sormaya hakkım var mı?"

"İstediğin her şeyi sorabilirsin." Dudaklarım aralandığında eliyle beni durdurdu. "Ama bu her soruna cevap alacağın anlamına gelmiyor."

Anlaşılmıştı. Cevapsız sorular ile zaman kaybetmenin lüzumu yoktu. Bana güvenmeyi deniyordu. Zorlayıp geri tepmesini istemiyordum. Ordusundaki diğer askerler gibi itaatkâr bir kafa sallaması sonrası kendi ofisime doğru yola çıkacaktım ama ben uzanırken kapı hızla açıldı. Çiço'nun yüzünde panik dolu bir ifade, gömleğinde ise kan lekesi vardı. O benim odadaki varlığımla duraksadı, bense onun

Nihova

çenesindeki ve kıvrılmış gömlek kollarındaki kan izleriyle afallamıştım.

"Abi..." Durdu, yutkundu. Bakışları beni es geçip sahibine odaklandı. "Abi, aşağıda işler biraz karıştı."

Poyraz tek kelime etmeden ayaklandı. Hızla yanımdan geçerken omzumu sıyırdı, hafifçe tökezledim. Onlar rüzgâr gibi odadan çıkarken beni arkalarında bırakmışlardı. Deli gibi onları takip etmek istiyordum ama yapamayacağımı biliyordum. Çiço ve Poyraz'ın adımları merdivenlerde yankılanırken başımı geriye, açık kalan ajandaya çevirdim. Odadan çıkmadan önce masaya yaklaşıp sayfayı gözlerimle hızlıca taradım. Her satırda farklı isim, her ismin karşısında farklı bir rakam vardı. Hepsi bol sıfırlıydı. Kaşlarım alnıma yapıştı. Sayfanın bitiminde basamaklarına ayırmakta zorlanacağım kadar yüksek rakamlı sayılar yazılmıştı. Bu tek yarış kazancı mıydı, yoksa geçmiş hesaplar mıydı bilmiyordum ama bu sayıların karşılığı onların kasasına giriyorsa, tek başlarına üçüncü dünya ülkelerinden birini satın alabilirlerdi.

Aceleyle odanın dışına çıktım. Koridoru aşıp kendi odama yürürken gözüm kameralara kaydı. Nerit'in dikkatini çekecek kadar içeride kalmadığımı ümit ettim. Yemek için çağırılmayı dudaklarımı kemirerek bekledim. Ofisimdeki telefon sadece bir kez çaldırıldığında bunun yemek saati olduğunu anlıyordum.

Koşturarak odamdan çıkıp hızlı adımlarla merdivenlerden indim. Topuklularım her zamanki gibi yankılanıyordu. Galerinin giriş katında yüzüne aşina olmadığım iki genç çalışan vardı. Ana ekipten kimse görünürde yoktu. Showroomdan yemek odasına bağlanan taş koridora gir-

Nihova

diğimde sessizlik beni huzursuz etti. Yemek odasına girmeden önce, bodruma inen merdivenin başında durup aşağıyı dinledim. Derinden, oldukça derinden ve sadece dikkat kesilmiş kulakların duyabileceği boğuk uğultular geliyordu. İçimdeki merakı bastırmak için dişlerimi sıktım. Kelimenin tam anlamıyla ayağımı sürüyerek yemek odasının kapısını araladığımda kaşlarımı çattım. İçeride kimse yoktu. Masanın üstü yemeklerle doluydu ama bütün sandalyeler boştu.

Fazla düşünülmemiş hızlı bir kararla gerisin geri taş koridoru yürüyüp o merdivenden aşağı adımladım. Merakım bastıramayacağım kadar baskındı. Merdiven karanlığa inerken sadece ucuna bastığım ayaklarım basamakları, titreyen elim duvarı takip ediyordu. Son basamağı bitirdiğim an tepemde loş bir ışık yandı. Ürktüm. Sanırım hareket sensörü vardı. Gözlerim ışığa alıştığında etrafa göz gezdirdim. Penceresi olmayan basık bir odanın içinde döküntü bir masa ve iki sandalye dışında bir şey yoktu. Fakat oda kısa bir koridora bağlanıyordu. Koridorun sonunda demir bir kapı vardı. Kapının altından ışık sızıyor, gölgeler hareket ediyor, belli belirsiz konuşma sesleri duyuluyordu.

Fazla hareketsiz kalmış olacağım ki ışık söndü. Karanlığın ortasında, hipnoz olmuş gibi kapının altından sızan ışık hareketlerini izlerken içgüdülerim, mantığım, aldığım eğitim, hepsi oraya gitmemem gerektiğini söylüyordu. Ancak içimdeki merak çoktan bacaklarıma yön vermişti. Muhtemelen o odada babamın duymayı isteyeceği bir şeyler vardı. *Ne olduğunu görmeliydim.* Tam ileri doğru adımlayacaktım ki koridorun sonundaki demir kapıdan metalik sesler gelmeye başladı. Sanırım kapının kilitlerini açıyorlardı.

Hemen arkamı döndüm, ışık yeniden yandı. Hızlıca merdivene attım kendimi. Az önce karınca hızında indiğim basamakları, şimdi bir tavşan gibi zıplayarak çıkıyordum. Nefes nefese tamamlayıp arkama baktığımda kimseyi göremedim. Koşturarak yemek odasına girdim, her zaman oturduğum sandalyeme oturdum. Göğsüm şiddetle inip kalkarken boğuk erkek sesleri yükselerek yaklaşıyordu. Sakinleşmeliydim. At kuyruğumu sıkılaştırdım, önüme düşen saç tellerini kulağımın arkasına aldım. Başım önümdeki boş tabağa kayınca masada bana en yakın olan mezelerden, börekten aceleyle tabağıma doldurdum. Kapı açıldığında çatalı dudaklarıma götürebilmiştim.

Poyraz'ın önderliğinde içeri Çiço, Janberk, Jankat ve Nerit girdi. Ekibi uzun zamandır ilk kez eksiksiz bir arada görüyordum. O tarafa doğru bakmasam da odaya her girenin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bense kırdığı vazoyu saklayan çocuk gibi bakışlarımı kaçırıyordum.

Herkes tek tek sandalyesine oturdu. Garip bir sessizlik hâkimdi. Ağzımda döndürdüğüm lokmam büyüyordu. Poyraz masanın başındaki sandalyesini sürükleyip oturduğunda başını bana yaklaştırdı. Parfümünün kokusu burnumun ucundaydı.

"Afiyet olsun."

Yüzüne bakmadan başımı sallamakla yetindim. Birkaç saniye sonra çatal bıçak seslerine rutin kısa sohbetler karıştı. Su bardağını dudaklarıma götürdüğümde masadaki erkeklere hızlıca göz gezdirdim. Çiço'nun yüzündeki leke yok olmuş ama gömlek yakasındaki kan izleri hâlâ duruyordu. Saçları kilometrelerce koşmuş gibi dağınıktı. Janberk'in üstünde ceketi yoktu, gömleğinin kolları kıvrılmış,

Nirvana

düğmeleri yarısına kadar açıktı. Kaşığı tutan elinin eklem yerleri kızarmış, manşetlerine kan sıçramıştı. Jankat da ceketsizdi ama onun üstü kirlenmemişti. Nerit'e gözüm kaydığında hâlihazırda sert bakışlarıyla beni izlemekteydi. *Kahretsin.* Panikle bakışlarımı kaçırınca boğazımdaki su genzime kaçtı. Dudaklarımın kenarını silerek toparladım kendimi. Bardağı indirip sandalyemi geriye ittirdim.

"Size afiyet olsun. Benim çalışmaya dönmem gerek."

Kimseyle göz göze gelmemeye özen göstererek odadan çıkarken çıt çıkmamıştı. Gürültülerine alıştığın insanların sessizliği insanı tedirgin ediyordu. Kapıyı arkamdan kapattığımda fırtınayı odaya hapsetmişçesine rahat bir nefes aldım. Aceleci ayaklarım merdivenin başında durdu. Aşağıda kötü bir şey vardı. *Ve benim o şeyi görmem gerekiyordu.* Aptalcaydı, kesinlikle aptallıktı. Fakat görmeliydim.

Ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum. Kendime bu projeyi bırakacak bir sebep ya da projeyi sonlandıracak kadar büyük bir sorun arıyor olabilirdim. Mantığımın sesini bastırıp, dakikalar önce ürkek adımlarla başladığım yolu hızlıca geçtim. Nefes nefese demir kapının önüne geldiğimde kendime vazgeçmek için fırsat vermeden demir kolu sağa doğru ittirdim. Tamamen açabilmek için birkaç kez denemem gerekti. Kapı gürültü ve sürtünmeyle aralanırken, arasından geçebilecek kadar boşluk yaratmam için güç uygulamak zorunda kaldım.

İçeri doğru usulca tek bir adım atmam yeterli oldu. Olduğum yerde kalıp karşımdaki manzarayı anlamlandırmaya çalıştım. Krem rengi fayansla kaplanmış zeminde kırmızı izler, etrafa saçılmış paslı metal aletler duruyordu. Ucundan su sızan uzun bahçe hortumu, yılan gibi birbirine

Nihava

geçmiş kalın denizci halatları ve o halatlardan biriyle bağlı olan, ağzı yüzü kanlar içinde bir adam vardı!

Afallamış hâlde, başı baygınlıkla önüne düşmüş adama bakıyordum. Üstündeki kıyafetler hırpalanmış, yüzü gözü kan içindeydi. Boynunda kalın parmak izleri vardı. İki büklüm şekilde duvarın dibine çökmüş ya da oraya atılmıştı.

Korkuyla kesik bir soluk aldım. *Ölmüş olabilir miydi?* Yarım bir adım attığımda topuklum yerdeki kırmızı lekeye dokundu. Yere bakıyordum. Arkamdaki gölgenin varlığını da o an fark ettim. Başımı geriye çevirdim. Poyraz ve tüm ekip arkamdaydı.

"Hayrola, gezmeye mi çıktın, çocuk?"

Nihova

BÖLÜM 9

"Söyle bakalım, neden buraya indin?"

Bile bile lades bu olsa gerekti. Poyraz kolumdan sertçe tutup yaralı adamın olduğu yerden çekip almış, sürükleyerek merdivenlerin ulaştığı ilk alandaki çatırdayan sandalyeye oturtmuştu. Boşta kalan diğer sandalyeyi de tam karşıma çekip kendi kurulmuş, ekiptekiler de etrafıma saçılıp sert bakışlarıyla buradaki varlığımı sorguluyordu.

Tedirgin bakışlarımı kucağımda toplasam da tabii ki yakalanmış olmak beni şaşırtmamıştı. Yemek odasına geldiklerinde dahi buraya indiğimi anladıklarını yüzlerinde görebiliyordum.

Kendimi kurtarabilecek, bana öğretilen senaryoları hızlıca aklımdan geçirdim. Ağlayarak kurtulamazdım. Henüz gözyaşlarımı silah olarak kullanabilecek kadar duygusal bağımız oluşmamıştı. Karşımdaki adamları tehdit de edemezdim. Elimde hâlâ onlara karşı kullanabileceğim güçlü bir bilgi yoktu. Ne bir yerlerime sakladığım silahım ne de bu odadaki herhangi birini dövecek gücüm vardı.

Babamın benim için kurduğu cümle geldi kulağıma.

"Hatalarının, içgüdüsel iş bitiriciliğinin önüne geçmediğini görüyorum. Kriz anlarını iyi yönetiyorsun."

Evet, hata yapmıştım. Evet, şu an bir krizin ortasındaydım. Evet, ayağımı çamura saplamıştım fakat bu battığım anlamına gelmezdi. Güçlü yönlerime odaklanmalıydım.

"Son kez soruyorum. Neden gizlice buraya girdin?"

Poyraz'ın sesi artık daha yüksek ve daha sertti. Omuzlarım içgüdüsel olarak kendine çekildi. Bu durumu lehime çevirmeliydim. *En iyi yalanlar gerçekle süslenenlerdir.* Kendimi içgüdülerime bıraktım. Başımı kaldırıp kaşlarımı çattım. Konuşmadan önce bütün yüzlere tek tek baktım. Nerit'in bakışları bile irademi zedeleyemedi.

"Ne yapmamı bekliyordunuz ki?"

Sesim umduğumdan güçlü çıkmıştı. Daha dik oturup isyan dolu bakışlarımı Poyraz'a kilitledim.

"Çiço odaya yüzü gözü kan içinde girip telaşla seni çağırıyor, sonra siz katliamdan dönercesine her yanınız kan içinde yemek masasına oturuyorsunuz. Tek bir açıklama yapmadan, hiçbir şey olmamış gibi yemek yiyebiliyorsunuz. Tabii ki de neler çevirdiğinizi merak edecektim!"

Tavrımın Poyraz dahil hepsini şaşırttığını yüzlerinden okuyabiliyordum. Çenemi dikleştirip son vuruşumu yaptım. "Soğukkanlılıkla adam öldüren birilerinin yanında çalışmamı bekleyemezsiniz!"

Kısa bir an kimseden ses çıkmadı. Bir oda dolusu Çerkes oğlanını manipüle edebilmeyi umut etmekten başka çarem yoktu.

Poyraz karşımdaki sandalyede geriye yaslandığında tahta gıcırdadı. Gözlerini devirip elini cebine attı. Zihnimin derinliklerinde bir yerde silah çıkarıp beni vurma ihtimalini bile düşündüm ama o sigarasını dudaklarının arasına koyuyordu. Hissettirmeden rahatça yutkundum, sanırım ayağımı çamurdan çıkarıyordum.

Nirvana

"Abartma çocuk, adamı öldürmedik."

"Adam zor nefes alıyor."

Sigarasından ilk dumanı üfledi. "Ama nefes alıyor," dedi büyük bir ciddiyetle.

"Abzehlere kazık atmaya çalışıp hâlâ nefes alabiliyorsa, bu onun şanslı olduğunu gösterir."

Bunu söyleyen Nerit'ti. Sadece gözlerimi ona çevirdiğimde kollarını göğsünde toplamış, dikkatle beni izliyordu. Yüzünde, teraziye koyduğu ağırlığı hesap etmeye çalışır bir ifade vardı. Beni ve söylediklerimi aklında tartıyordu.

Janberk yerinde sekercesine kanlar içindeki adamın olduğu yere gitti. Çiço yumuşak yüzüyle Poyraz'ın tam arkasında dikiliyor, Jankat sırtını duvara yaslamış miskin bir ifadeyle konuşulanları dinliyordu. Gergin hava tümüyle dağılmış görünüyordu. Ayağımı çamurdan kurtarmıştım. Babam haklıydı. Kendimle gurur duyuyordum.

Su sesi yankılandı. Sadece ben başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Fayansa çarpan suyu dinledim bir süre. İnleyen adamın sesi akan suya karıştı. Kollarımı göğsümde topladım.

"Avukatın olarak bu yaptığını onaylamamı bekleme."

Parmağındaki armalı yüzüğü düzeltti. Sigarasını üfledi yeniden. "Sen benim avukatım değil, hukuk danışmanımsın ve ben yaptıklarım için kimseden onay almam."

Adamın inlemeleri arttı. En azından yaşıyordu. "Kim bu adam?" diye sordum güçlü bir tonla.

Sorum havada asılı kaldı. Hepsinin bakışları Poyraz'da toplanmıştı. Onlar yanıtlamayacaktı. Sınırın hangi tarafında olduğuma Poyraz Şahin karar verecekti. Eğer sorum

Nihova

cevapsız kalırsa, bu kovulduğum anlamına geliyor bile olabilirdi.

Poyraz boğazını temizledi. "Jokey kulübünden," dedi usulca. Rahat bir nefes alabildim. *Hâlâ oyundaydım.* "Bizim adamımızdı," diye devam etti. "Ama çift taraflı oynamaya çalışmış. Hem Baran itini hem de bizi zarflayacakmış aklı sıra."

Janberk elindeki hortumla kendini gösterdi uzaktan. Coşkuyla seslendi. "Baran şerefsizi kanmış ama biz yer miyiz bee!"

Suyun şiddetiyle birlikte adamın inlemesi yorgun çığlığa dönüştü. "Berk, *wumıgubjj** koçum, bu kadar makyaj yeter ona."

Janberk, Poyraz'ın uyarısını pek dikkate almış görünmüyordu. Bu kez başını uzattı, hortumdan akan suyun şiddetini artırıp tüm dişleriyle sıırtmaktaydı.

"Fazla allığın kimseye zararı olmaz, değil mi Ayça abla? Benim manitanın izlediği kız videoda öyle söylüyordu."

Jankat ve Çiço kıkırdadı. Başımı iki yana salladım. Rahatlıkları inanılmazdı.

"Ya ölürse?" diye sordum endişeyle.

Poyraz sigarasından son nefesini çekip yere attı, ayağa kalktı.

"O anne tarafından Çerkes. Ölümü bizim elimizden olamaz. Yani merak etme." Siyah ayakkabısının ucuyla yere attığı sigaranın üstüne bastı. "Bir Çerkes mecbur kalmadıkça, yarı da olsa kendi kanını dökmez."

Tek kaşım havaya kalktı. "Adam oldukça kan kaybetmiş görünüyordu."

---

* (Çerkesce) Sakin ol. -ç.n.

Nihova

Dudağı alayla yana kaydı. "Biz sadece kan akışını hızlandırdık diyelim. Merak etme, kendine gelmesi için de iyi olacak. Aslına ihanet etmemeyi öğrenmiş oldu."

Sorguyu atlattığımı düşünerek ayağa kalktım. Poyraz'ın yüzüne bakarken aklımdaki soruya vereceği cevabı duymak istediğimden çok da emin değildim.

"Peki ya bunu yapan Çerkes olmasaydı?"

Sadece Poyraz'ın değil, Nerit, Çiço ve Jankat'ın bile başı cevabı duymak için bizden tarafa dönmüştü. Poyraz'ın yüzündeki sert çizgiler derinleşti. Kuracağı cümlesinden şüphesi yoktu.

"Onu şu an hayatta tutan tek şey, annesinin kanını taşıyor olması."

Başımı salladım yavaşça. İçerideki adamın artık iyiden iyiye çığlıkları duyuluyor, Janberk'in ise kahkahası yankılanıyordu. Janberk'in işkenceden böylesine zevk alıyor olması beni huzursuz etmişti.

"Ya sizi dava ederse?"

Soruma karşılık hepsi aynı anda kahkaha atmaya başladı. Nerit'in bile dudaklarından absürt bir homurtu çıktı. Bense somurttum. Normal dünya düzeni buralara uğramamıştı anlaşılan. Poyraz elini çığlık ve kahkahanın geldiği yere doğru uzattı.

"Git şu delinin elinden hortumu al. Adamı da rahat bıraksın artık. Gece yarısı gider kulübün önüne atarsınız."

Jankat yaslandığı duvardan doğrulmuştu ki merdivenlerden ayak sesi duyuldu.

"Siz hepiniz burada toplanmış ne yapıyorsunuz? Yemekler sofrada buz gibi olmuş. Doğru düzgün yememişsiniz bile."

Nihova

Gupse sabahki kombinini değiştirmiş, bu kez yeşil bir elbise içinde salınarak basamakları inmekteydi. Yine oldukça güzel ve asil görünüyordu. Son adımlarında beni fark edince samimiyetle gülümsedi.

"Aaa, Ayça, sen de mi buradasın?"

Zorla da olsa gülümsemesine karşılık verdim. Bakışlarıyla herkesin yüzünü tarayınca ince kaşlarını buruşturdu. Hemen arkasından çığlıkla karışık yüksek bir inleme duyuldu. Gupse başını sese çevirdi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Kulüpteki Melih kelek yaptı," diye karşılık verdi Çiço.

"Yarı *Abaza** olan mı?" dediğinde, Çiço bekletmeden başını sallamıştı. Jankat sese doğru yürürken Gupse'nin işkence seslerini yadırgamaması dikkatimden kaçmamıştı. Hasır dolgu topuklarıyla zemine inip bana doğru yaklaşırken elini önemsiz bir şeyi savurur gibi salladı. "Aman, Abaza oğlanlarına pek güvenmem zaten." Beni kendine çekip koluma girerken, "Fazla çapkın oluyorlar," diye fısıldamıştı.

"Şşşt!"

Poyraz'ın kulakları kız kardeşinin fısıldadığı şeyden rahatsız olmuşa benziyordu. Kız kıkırdadığında o kaşlarını çattı, Gupse abisine uzaktan tatlı bir öpücük gönderdi. Gupse'nin kolunda sürüklenerek taş merdiveni aşıp çığlıkları arkamızda bıraktık.

Birkaç dakika sonra az önce öldüresiye dövülmüş bir adamla karşılaşmamışım ya da sorguya çekilmemişim gibi yemek odasında gülüşmelere eşlik ederek bir tabak dolusu Çerkes yemeğini kaşıklıyordum.

* Çoğunluğu Karaçay-Çerkesya, Adigey ve Abhazya'da yaşayan Kuzey Kafkas halkı. Kafkasya'da yaşayan Adigeler ve Abazalar kardeş halklardır. -e.n.

Nirvana

"7..."

Poyraz'ın evinde bana tahsis ettiği odadaydım. Sıcak bir banyo sonrası üstüme şort ve siyah atletimi çekmiştim. Valizimde sakladığım telefonun şarjı az kaldığından hem şarja takmış hem de yatağıma uzanmış şekilde babamdan gelecek yanıtı bekliyordum. O yanıt da her zamanki gibi çok gecikmemişti.

"YENİ GÖZLEM VAR MI?"

Yattığım yerden doğrulup bağdaş kurup yatağa tünedim. Bu kez ellerim boş değildi. Ceplerine şeker doldurmuş bir çocuk kadar heyecanlıydım.

"AT YARIŞINDA BAHİS OYNATIYORLAR. TEK KOŞUDAN YÜKLÜ MİKTARDA KAZANÇ SAĞLADILAR. DÜZENLİ YAPIYOR GİBİ GÖRÜNÜYORLAR."

Sırıtarak ekrana bakıyordum. Ona elle tutulur bir şeyler verdiğim için gururluydum.

"ÖNEMSİZ. BİZE BUZ DAĞININ GÖRÜNEN KISMI DEĞİL, GÖVDESİ LAZIM."

Gülümsemem silindi. Yüzüm düştü. Bunun onun nezdinde önemli bir bilgi sayılmasını bekliyordum. Dudaklarımı büktüm. İşkence yaptıkları adamdan bahsetmek istemedim. Bunun da babam üzerinde bir etkisi olacağından şüpheliydim. Dişlerimi tırnağıma geçirdim. Ona bir şey vermek istiyordum. Henüz anlaşmalarda tam anlamıyla ilerleme kaydettiğim söylenemezdi. Boş da çıkabilirdi. Yine de sabırsız bir öğrenci gibi tuşlara bastım.

"MAYKOP ŞEHRİYLE ALAKALI BİR ŞEYLER VAR."

Gelecek yanıtı beklerken dudaklarımı kemiriyordum.

"GÜZEL. MAYKOP GÖVDEYE GÖTÜREN İZ OLABİLİR. ÜSTÜNE GİT."

Yeniden sırıttım. Babamın bana övgüyle bakıyor olduğunu hayal ettim. '*Doğru yoldasın, aferin*' dercesine çenesini salladığını. Bu resim kendimi iyi hissettirdi.

"TAMAM," yazdım büyük bir kararlılıkla.

Yirmi saniye sonra beklemediğim bir mesajı daha geldi.

"DİKKATLİ OL."

Gülümsedim.

"OLURUM."

Tek bir kelimesiyle istihbaratın başıyla değil de babamla iletişim kuruyor olduğumu hissetmiştim. Bu da kendimi güvende hissettirmişti. Telefonu kapatıp elimden bırakacakken parmağım kapatma tuşu yerine harflere kaydı.

"ANNEM NASIL?"

Annemle ilk kez bu kadar uzun süre iletişim kurmuyorduk. Bu süre uzadıkça onun aklıma düşme aralığı sıklaşıyordu. Babamın yanıtı olması gerekenden geç geldi.

"GÖREVİNE ODAKLAN."

Görünen o ki babamla değil, istihbarat müdürüyle iletişim kurmaktaydım. Ben de Ayça Kahraman yerine Ayça Demirkaya olmaya devam etmeliydim. Yıllarca onun yüzüne söylediğim kelimeyi bu kez usulca tuşlara basarak gönderdim.

"PEKİ."

Zihninizde pek de parlak olmadığına emin olduğunuz bir fikir belirdiğinde, onu görmezden, duymazdan gelmek için kendinizi oyaladığınız bir oyuna tutulurdunuz.

Nirvana

Ben de bunu yapıyordum.

Poyraz'ın mutfak dolaplarını karıştırırken mısır görmüş, küçük bir tencere içinde kendime mısır patlatmıştım. Televizyon karşısında üç beş avuç mısır yemiş, daha önce izlediğim yedi sekiz filmin sevdiğim sahnelerini izlemiştim. İçmeye alışamadığım sigarayı tam üç kere yarısındayken söndürüp atmış ama hâlâ zihnimdeki o fikri yok edememiştim.

Annemin sesini duymak istiyordum.

Poyraz'ın şehrin ışıklarına tepeden bakan balkonunda, hangi ışığın anneme yakın olduğunu hesap etmeye çalışıyordum. Nasıl olduğunu merak ediyordum. Artık hayatımızın bir parçası olan rahatsızlığının sivri taraflarını düşünüp paniğe kapılıyordum. Bana ihtiyacı olduğu anda yanında olamayacağımı bilmek beni tedirgin hissettiriyordu. Annemi arama isteğimi bastıramıyordum.

Cebimden telefonumu çıkardım ama parmağım annemin numarasının üstünde asılı kaldı. Bu telefonun takip edilmesi kolaydı. Poyraz'ın güveninin hangi parçasındaydım kestiremiyordum. Benim otelde kaldığımı ikinci günümde öğrenmişti, aramalarımı dinleyip dinlemediğini bilemezdim. Fazla telefonla konuşan biri değildim. Hatta buraya geldiğimden beri internet gezinmeleri dışında neredeyse telefonumu hiç kullanmamıştım. Aslında bu da şüphe çeken bir durum sayılabilirdi. Eğer beni dinleyen biri varsa, neden kimseyle iletişim kurmadığımı merak ediyor olmalıydı. Parmaklarımı dudaklarıma yapıştırıp yine etimi kemirmeye başladım. Annesiyle konuşan biri olmak beni sıradan biri yapardı. Fakat annemin ağzından çıkacaklara güvenemezdim.

Nihova

Kendi kişisel telefonumu cebime sokuşturup üst kata koşturdum. Valizimin içinde saklı olan kalın telefonu elime alıp annemin ezbere bildiğim numarasını tuşladım. Kolumdaki saate baktığımda babamın henüz eve gelmediğini umut ediyordum. Babam son birkaç yıldır gece yarısına bir saat kalmadan eve girmezdi.

Birkaç kere tekrarlayan tonu dinledim, asla zamanında açamazdı. Gözümde temizlik eldivenini sıyırması, telefon melodisine söylenerek evin neredeyse her odasını tek tek dolaşması canlanıyordu. Arama düşmeden saniyeler önce açtı. Konuşmadan bekledi. İkimiz de böyle yapardık. Babamın yerleştirdiği bir alışkanlıktı.

Arayanın sesini duymadan konuşma.

"Annecim," dedim usulca.

Nefesini bıçak kesmiş gibi yarım bir soluk aldı.

"Ayça. Kızım."

Sesinin tanıdık tınısını içimi ısıttı. Bu sesten dert yandığım yakınmalarını duymayı bile özlediğimi fark ettim.

"Nasılsın?" dedik ikimiz de aynı anda.

İkimizin sesi de kırılgan çıkmıştı. Alt dudağımın titremesini görmediği için memnundum. O kendini benden hızlı toparladı.

"Kendine bakabiliyor musun, Ayça? Düzenli yemek yiyor musun, kıyafetlerini temiz tutuyor musun? Ütüyü sana gösterdiğim gibi bol buharla yapıyor musun? Ah bir de, ayakkabılarına her akşam uyumadan önce toz kıran sıkıyor musun, o çok önemli biliyorsun, Ayça."

İyi değildi.

Nirlova

Kendimi gülümsemeye zorlayıp hissedeceğini bildiğimden şiddetle başımı salladım.

"Biliyorum, annecim. Hepsini yapıyorum. Senin gösterdiğin, söylediğin, öğrettiğin her şeyi yapıyorum. Sen nasılsın peki?"

"Ben iyiyim, kızım da..." *Kesinlikle iyi değildi.* "Şey... konuşmamızın sorun olmayacağına emin misin?"

Tedirginlikle yutkunması bana kadar gelmişti. Kişisel telefonumdan aramadığıma memnun olmuştum. Annemin cümleleri Poyraz Şahin'in radarından asla geçemezdi.

"Baban bir süre konuşmayacağımızı söylemişti. Bu görev özelmiş, önemliymiş. '*Kendini ispatlamak için son şansı*' dedi."

Kaşlarımı çattım. "Kendimi ispatlamak için son şansım olduğunu mu söyledi gerçekten?"

Pot kırdığını fark etmişti. Telefondan gelen hışırtı sonrası sesi daha kontrollüydü.

"Kızım. Ayça'm. Bak eğer zorlanıyorsan, kendini tehlikeye atacak bir durum içinde fazla ısrarcı olma. Görevi bırak ve gel. Hem ben seni..."

Sustu. Nefesini tuttu. *Özlemişti...*

'Özledim' kelimesi gibi sevgiyi saklayan sözcükleri sesli söylemek bazıları için zordu. Onlar söyleyemedikçe etrafındakiler o basit kelimeyi başka şeylerde ararlardı. Bulurlardı da. *Seviyor ki böyle yaptı, demek ki özlemiş yoksa şöyle demezdi*, derlerdi. Söylediklerinden değil, söyleyemediklerinin altını karıştırırlardı. Annem de onlardan biriydi. Annemin toprağını kazdığımda bana dair sevgi barındıran birçok şey bulurdum. Fakat babamın toprağında bana dair ne olduğundan hâlâ emin değildim.

Nirvana

Ona benim de onu özlediğimi haykırmak istedim ama bana fırsat vermedi.

"Baban bırakma ihtimalin için de alternatif plan oluşturduğunu söyledi. Eğer bırakırsan operasyon yarım kalmayacak, endişelenme."

"Alternatif plan mı?"

Yumruğumu sıkıyordum.

"Evet evet. Şu ofisteki kızın adı neydi, senin de yakın arkadaşın olan, güzel, sarışın kız?"

Yumruğumla birlikte dişlerimi de sıktım. "İpek mi?"

"Ah, evet evet, İpek. Baban, Harun abin ve İpek'le, geçen gece sabahın ilk ışıklarına kadar babanın ofisinde çalıştılar. Senin projede ekipte onlar varmış. Başarısız olma durumuna karşılık alternatif planları hazırmış. Yani proje yarım kalacak diye endişe etmene gerek yok. Baktın olmuyor, gel kızım."

Gözlerimi sıkıca yumdum. Dişlerimi öyle sert sıkıyordum ki çeneme ağrı girmişti. Sağlıklı cümle kurabilecek kadar sağlıklı düşünemiyordum.

"Ayça? Orda mısın?" diye sordu annem.

Kuvvetlice yutkundum. Gözlerimi açtım.

"İlaçlarını aksatma, anne. Unutma pembeler sabah, maviler akşam. Her gün en az kırk dakika temiz hava almalısın. Bahçeye çıkmayı unutma." Annemin karşılık vermesine fırsat vermedim. "Ve anne..." Avucumdaki telefonu sıkıyordum. "O kız benim arkadaşım değil. İyi geceler."

Telefonu kapatıp ne yaptığımı düşünmeden telefonu yere fırlattım. Tok bir sesle yere çarpıp iki parçaya ayrılmasını izledim. Kesik kesik nefes alırken yaptığım ap-

Nirvana

tallığa küfredip savrulan parçaları toplayıp birleştirdim. Panikle açma tuşuna basılı tuttum. Ekran yeşile boyandığında derin bir soluk bıraktım. Çalışıyordu. Eski model telefonların avantajı buydu. Takip edilemiyor olması bir yana, sağlamlardı da. Birkaç saniye sonra yeniden kapatıp valizimdeki gizli bölmesine geri bıraktım. Kendimi alt kata attığımda tüm kaslarım ağrıyordu.

Balkonun sürgülü kapısını araladım. Hava nem topladığı günlerinden birindeydi. Günler önce fırtınalar koparan o değilmiş gibi bahar taklidi yapan şubat ayının sonlarındaydık. Üstümdeki iki parça kıyafete rağmen üşümüyordum. Ya da içimdeki ateş öylesine harlanmıştı ki lapa lapa kar yağıyor olsa bile tenime işlemezdi.

Sürgülü kapıyı tamamen ittirip balkonun soğuk fayansına adımladım. Balkon bir oda genişliğindeydi. Bir köşesini en az üç kişinin sığacağı büyüklükte bahçe salıncağı kaplıyordu. Devasa salıncak dışında tek bir eşya yoktu. Manzaranın tadını çıkarmak için ufak bir çaba göstergesiydi. Anneme burayı verseler, rengarenk saksılar içinde çiçeklerle, sarmaşıklarla donatırdı. Duvarlarını süsler, süslediği her yeri günde beş kere temizlerdi. Temizledikçe daha çok severdi. Sevdikçe daha çok temizlerdi.

Telefonumu çıkarıp fotoğraf galerime girdim. Annemin bahçedeki ufak tarlasındaki biberleri toplayıp şarkı mırıldanırken gizlice çektiğim tek kare fotoğrafına baktım bir süre. Gözlerimi kapatıp melodiyi hatırlamaya çalıştım. Küçüklüğümden beri beni uyuturken onu mırıldanırdı. Yüzümü buruşturdum, zihnimde dolanan sesi dilime getiremedim. Hiçbir zaman ezberleyememiştim zaten çünkü

Nirvana

babam, aynı melodiyi her duyduğunda sert bir uyarıyla şarkıyı yarıda keserdi. Annem de onu kimsenin duymayacağını düşündüğü zamanlarda mırıldanır olmuştu.

Ekrandaki fotoğraftan çıktım. Son aranan numaralara geldim. ***Babam*** kelimesi bütün ihtişamıyla oradaydı.

"Tufan Cengiz Kahraman," dedim sesimi kalınlaştırarak.

Bu üç isim ona baba kelimesinden daha çok yakışıyordu. Zaten o da bu ismi baba olmaktan daha çok seviyordu şüphesiz. Biraz cesaretim olsaydı, babama da iki çift laf edebilirdim. Ya da edemezdim. Kendi kendime histerik bir kahkaha attım. İç sesimde bile cesur olamıyordum. Telefonu kulağıma götürdüm. Olmayan arama sesini bekledim.

"Merhaba, babacımmm," diye giriş yaptım hayali konuşmama. "Ben biricik kızın, Ayça. Hani şu asla güvenmediğin, senin övgünü, sevgini kazanmak için kırk takla atan ama yine de senin dikkatini çekemeyen birrrrrrrrr tanecik kızın." Boştaki elimi yana doğru açtım. Tiyatro sahnesinde büyük büyük oynayan aktörler gibiydim.

"Hatırlayamadın mı? O yanındaki sarı yılana sor istersen, o beni iyi tanır. Benden çaldığı şeyler yetmiyormuş gibi, şimdi de..."

Telefonu hırsla kulağımdan çektim, tüm kaslarım gerilmişti. Telefonu tutan kolumu havaya savurdum, kısa bir çığlıkla avucumdakini balkondan aşağı atmaya yeltendim. Durdum. Aynı aptallığı tekrarlayamazdım. Kolum havada asılı kalmıştı. Kendimi tuttum. Kollarım iki yanıma düştüğünde başımı geriye atıp gözlerimi kapattım, kesik kesik soluklarla sakinleşmeye çalıştım. *Acınasıydım...*

Nirvana

"Maaşını almadan önce kendine yeni masraflar çıkarmasan iyi olur?"

Sese döndüm. "Anlamadım?"

"Telefonunu diyorum. İyi ki aşağı atmadın."

Acı bir tebessümle ona hak verdim. Poyraz'ın neden burada olduğunu bile sorgulamadım. Kişisel alanıma izinsiz girişlerine alışmıştım. Kendimi didişemeyecek kadar bitkin hissediyordum. Yorgun bedenimi balkondaki devasa salıncağın yumuşaklığına bıraktığımda şortum hafifçe yukarı sıyrıldı. Dizlerimi yukarı doğru topladım. Başımı geriye yaslayıp yıldızları saklayan gökyüzünü seyretmeye koyuldum. Keskin olmayan bir serinlik ve parlak bir dolunay vardı.

Poyraz salona geri döndü ama birkaç kısa dakika sonra uzun bedeni ve ince bir battaniyeyle geri döndü. Salıncakta yanıma oturmadan önce üstümü yumuşak örtünün ağırlığı kapladı. Sorgulamadan örtüye sarındım. Salıncağa yerleşirken bizi salladı, ardından o da başını geriye doğru yasladı. Birlikte iki yakın arkadaş gibi aynı gökyüzünü izlemeye koyulduk. Dolunay çok güzel parlıyordu.

"Telefonu fırlatacak kadar seni kızdıran kişi kimdi?"

Tedirginlikle yutkundum. *Konuşmamı duymuştu da beni mi yokluyordu yoksa? İnkâr mı etmeli, yoksa itiraf mı etmeliydim?*

Başımı yasladığım yerden kaldırmadan yüzümü ona doğru çevirdim. Yüz hatları bu açıdan ne kadar da güçlü görünüyordu. Biraz düşününce henüz savunmasız görünen bir açısına şahit olmadığım gerçeğini fark ettim.

"Erkek arkadaşın falan mıydı?"

Nirvana

Sorusunun altında ima yoktu. Sanırım gerçekten sahte telefon konuşmama kulak misafiri olmamıştı. Bana yalan söyleyebilecek alan açtığı için şanslıydım.

"Eski sevgilim," dedim usulca.

"Hmm..." dedi boğazından çıkan puslu bir sesle.

Bir süre ikimiz de sessizliği dinledik. O gökyüzünü izledi, ben onun kirpiklerinin birbirine vurmasını, hafif aralanmış kalın dudaklarını, yutkunduğunda hareket eden boynunu, yüzünü erkeksi gösteren sert yüz çizgilerini... Yutkunurken boğazım sızladığında Poyraz Şahin'i izlemenin tehlikeli olduğuna karar verdim. Ben bunu düşünürken bana doğru devirdi başını. Yüz yüze bakıyorduk artık ve bu açı bugüne kadar gördüklerim arasında en nefes kesici olandı.

"Kötü bir ayrılık mıydı?" diye sordu.

Zihnim bu beklenmedik soruya karşılık tatmin edici bir bahane bulamayacak kadar yorgundu. Ayrıca yüzüne bu kadar yakınken yalan söylemek imkânsızdı. Ben de en iyi olduğum şeyi yapmayı seçtim.

"Beni en iyi arkadaşımla aldattı."

Yalanlarımı doğrularla süsledim. İşe yaramıştı da. Serçe parmağını komodinin kenarına vurmuşçasına yüzünü buruşturdu.

"Tatsızmış."

Acı dolu, sesli bir tebessüm döküldü dudaklarımdan. "Hem de nasıl."

O da gülümsedi ama ilk kez alaycı bir gülümseme değildi dudaklarındaki. Bakışları yumuşamıştı. Benim için gerçekten üzülmüş müydü, yoksa acıyor muydu, karar ve-

Nihova

remedim. Yüzüme yaralı bir kediye bakar gibi bakıyordu. Tenim karıncalandı. Poyraz Şahin'in merhamet dolu gözleri beni hazırlıksız yakalamıştı. Ona sırnaşıp kucağında uyuklama hissi kapladı içimi. Haklıydım. Poyraz Şahin'i kesintisiz izlemek tehlikeliydi.

Biraz doğrulup tüm bedenimle yan döndüm. Üstümüzdeki ince battaniyeye daha çok sarılıp onun bedeninin yarısını açıkta bıraktım. İrademi korumalıydım.

"Sen hep böyle aklına estikçe sessizce eve girecek misin?"

Tek kaşı havaya kalktı. "Burası benim evim, çocuk."

Gözlerimi devirdim. "Hem sen neden bana çocuk deyip duruyorsun, belki senden büyüğüm?"

"Mümkün değil."

Mümkündü. Ondan büyük olduğumu biliyordum. Doğduğu hastaneyi, doğum tarihini hatta doğum saatini bile biliyordum. Eğer işe ilk geldiğim gün getirdiğim özgeçmişi okumuş olsaydı, o da benim hakkımda çoğu yalan olan birçok şeyi biliyor olurdu.

Bilmiş bir omuz salladım. "Görünüşüme kanma. Şanslı bir genim var."

Alaycı bir tavırla yerinde kıpırdanıp tamamen bana döndü. "Söyle bakalım o zaman şanslı gen, kaç yaşındasın?"

Kibirle çenemi kaldırdım. "Altı ay sonra, 29'a veda edeceğim."

"Hmm."

"Hmm ya. Sen kaçsın, *'çocuk'*?"

Çocuk kelimesinde onun sesini başarısız bir çabayla taklit etmiştim. Islattığı dudağı yana kaydı. *Bunu yapmasından nefret ediyordum.* Parlayan dudaklarını görmezden

Nihova

gelmeye çalışırken, o bakışlarını meydan okuyan bir tavırla yüzüme yaklaştırdı.

"Yaş, sadece bir sayı. Üstünde ve zihninde nasıl taşıdığına göre değişir. Senin yüzünde, bakışlarında, sözlerinde, hatta ses tonunda bile çocuk sersemliği var. Benden bir yaş büyük olman seni ihtiyar yapmaz, *çocuk.*"

Dudaklarımı araladım ama ses çıkaramadım. Ona diklenecek bilgece cevaplarım olsa da hepsi dudaklarıma ulaşmadan parçalanıyordu. Koyu gözlerine dolunay yansıyordu. Gözlerinin yeşilini göremiyordum ama orada başka bir yansıma vardı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken omurgama bir serinlik çarptı. Yokuş aşağı inerken boşluğa düşme hissi gibiydi.

İrademi korumam gerektiğini biliyordum ancak ona çekilmek fazla doğal geliyordu. Yerimde kıpırdanıp ona doğru biraz daha kaydım.

"*'Babama verdiğim söz elimi kolumu bağlıyor,'* dedin bugün. Elin kolun bağlı olmazsa neler yapardın?" diye sordum usulca. Ona bakmak güzel bir pastayı izlemek gibiydi, onunla sohbet etmek de o pastayı tatmak kadar lezzetliydi.

Gözlerini devirdi. "Çok soru soruyorsun."

Gözlerimi devirdim. Tek elimi battaniyenin altından çıkarıp omzuna zararsız yapmacık bir yumruk dokundurdum.

"Çok fazla sorudan kaçıyorsun."

Bana değil, omzunda dokunduğum yere bakış attı. Elini tuttuğum andan beri, sanki tenim ona yeniden dokunmak için fırsat kolluyordu. Bakışları yüzüme döndüğünde bu arayışımı kamufle etme çabasıyla şüpheyle gözlerimi kıstım.

Nirvana

"Saklayacağı şeyi olanlar sorulardan kaçarmış," dedim.

Anında başını salladı. "Doğru."

"Hadi ama. Bu gece karşılıklı içip dertleşiyoruz farz et." Elimde bardak tutuyormuş gibi yapıp olmayan kadehimi onun eline çarptım. "Dökül, dostum dertlerini."

Kendini tutamadı, dudaklarından sesli, kıkırdamaya yakın bir gülümseme kaçtı ama çabucak kendini toparladı.

"Benim dertlerim seni içmeden sarhoş eder, çocuk, dayanamazsın."

"Bir dene, dostum. Sandığından daha dayanaklıyımdır."

Olmayan kadehimden büyük bir yudum aldım. Sonra elimin tersiyle dudaklarımı sildim. Gülümsemesini saklayamadı. Gülümsemesini izlemek midemi koca bir şişeyi devirmiş gibi allak bullak etmişti.

"Hadi ama Çerkes! Al şu kadehi eline." Abartı şekilde gözlerimi kıstım. "Yoksa içmekten mi korkuyorsun?"

Ona kasti olarak meydan okuduğumun farkındaydı. Pek umudum yoktu aslında ama oyunuma ortak olmaktan kaçmadı. Kadeh tutuyor gibi elini yarım yumruk yaptı. Anında sırıttım. "Ha şöyle be!"

Başını dert yanarcasına iki yana salladı. "Sen cidden çocuksun."

Kadehimi kaldırdım. "Çocukken çocuk olamayanlara içelim o zaman."

Hayali bardağımdakini tek hamlede bitirdim. Poyraz'ın elinin altına destek yapıp onun da görünmeyen bardağını dudaklarına götürmesi için zorladım. Deli birine bakar gibi bana bakıyordu ama içten içe eğlendiğini gözlerinde

görebiliyordum. Hayali şişe çıkardım ortaya, bardaklarımızı doldurur gibi yaptım.

"Şimdi de," dedim son harfi uzatarak. Kısa bir an düşündüm, sonra coşkuyla haykırdım. "Birine güvenip sırtından vurulanlara."

Kendi kadehimi dudaklarıma götürürken yine Poyraz'ın elini de dürttüm. Ben ikinci bardağımın da dibini görürken o başını iki yana sallamakla meşguldü. Gerçekten deli olduğumu düşünüyordu.

Yeniden doldurdum bardaklarımızı. O kadar iyi oynuyordum ki üstümüze taşmamasına dikkat ediyordum. Sanırım gerçekten delirmiş olabilirdim. Yine havaya kaldırdım hayali kadehimi.

"Bu daaaaa," diye düşünerek dudak büktüm. İlkinden daha kolay buldum. "Babasından aferin koparmak için hayatını ikinci plana atanlara."

Benim dudaklarım hayali bardağımla örtünürken ilk kez Poyraz da elini ağzına götürmüştü. Koyu gözleri uzaklarda bir yere dalar gibi oldu. Doğru an gelmiş gibi hissettim. Kolumla omzunu dürttüm.

"Hadi ama, sen de biraz katkıda bulunmalısın."

Önce somurttu fakat birkaç uzun saniye ve anlamlı bir iç çekiş sonrası hayali kadehini havaya doğru kaldırdı.

"Ailesinin önceliklerini, kendi isteklerinin önünde tutanlara."

Onun yumruğu dudaklarına gittiğinde ben yutkunmuştum. Poyraz Şahin beni şaşırtıyordu. Onunla ortak yarayı taşımak kendimi garip hissettirmişti. Eli inip bakışları dolu kadehime dönünce hemen kendime geldim. Rolüme

Nirvana

geri büründüm. Elimde olmayan bardağı balkondan aşağı fırlattım. Eğilip yerden ağır bir şey kaldırır gibi yaptım, derin bir nefes alıp iki elimle kavradığım boşluğu dudaklarıma dayayıp başımı geriye yatırdım. Görünmez bir saksafonu çalıyor gibiydim.

Poyraz tabii ki yüzünü buruşturup, kaşlarını çatmıştı. "Ne yapıyorsun sen?"

Kollarımı aşağı indirdim. Elimin tersini dudaklarıma bastırarak ağzımı sildim, ardından açıkça ortada olan bir şeyi açıklar gibi omuz salladım.

"Şişeyi kafama dikiyorum."

Poyraz ilk kez ağız dolusu bir kahkaha kopardı. Durup gururlu bir tebessümle onun gülüşünü izledim. Gülüşü, balkona koşturup sonuna yetiştiğin havai fişekler gibiydi. Kısa süreli ama rengarenkti.

Kahkahası bittiğinde yorulmuş gibi yerinde biraz daha kayıp başını geriye yasladı. Düştüğünü fark etmediği battaniyeyi yerden aldım, ona doğru sokulup ikimizi de örtecek şekilde üzerimize serdim. Ben de başımı geriye yasladım. Gökyüzü ışıl ışıldı. Sessizce dolunayı izledik.

"Bu arada, ben normalde hiç içmem," dedim fısıldayıp sır verir gibi.

Doğruyu söylüyordum. Ağzıma bir kez alkol sürmüştüm, o da ihanetlerini öğrendiğim geceydi. O geceyi hâlâ mide bulantısı ve kusmuk kokusuyla hatırlıyordum.

Poyraz'ın başı bana döndü.

"Şu anda da içmedin, çocuk."

Kıkırdadım. Nedense sarhoş olmuş gibi hissediyordum. Bütün kaslarım gevşemişti. Başım bile dönüyordu. Derin

Nirvana

bir iç çektim. Dolunayın etrafındaki yıldızları saymaya çalıştım. Yerimde kıpırdanıp başımı kaydırarak usulca sağ tarafıma, Poyraz'ın omuzuna yasladım. Ne yaptığımı fark ettiğim an kaskatı kesildim. Nefes almayı bile bıraktım. Poyraz'ın ince kazağı teninin sıcaklığını gizleyemiyordu. Yanağıma, boynuma, hatta bütün bedenime onun sıcaklığı işliyordu.

Yeniden nefes almaya başlayabildiğimde seslice yutkundum. Yavaşça başımı omzundan kaldırdım. Ona baktım. Fazla yakındık. *Neden bu kadar yakındık? Ne ara bu kadar yakınlaşmıştık?*

Serin bir rüzgâr parfümünün odunsu kokusunu tenime savurdu. Dudaklarımdan kontrolsüz, derin, inlemeye benzer bir soluk döküldü havaya. Bakışları anında dudaklarıma kaydı. Göğüs kafesime çarpan kalbimin hızının hesabını tutamıyordum.

Yeni bir rüzgâr geçti aramızdan, bu kez daha sertti. Saçlarımdan birkaç tutam yanaklarıma döküldü. Ben kolumu battaniyenin içinden çıkaramadan Poyraz'ın eli yüzüme uzandı. Başına buyruk saç tutamını yanağımdan çekip geriye doğru bıraktı. Parmakları tenime dokunuyordu. *Parmakları tenimi yakıyordu.*

Hipnoz olmuş gibi onun hareketlerini izliyor, nefesimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Bakışlarını dudaklarımdan gözlerime çevirdi. Güçlü bakışlarında insanı soluksuz bırakan bir ifade vardı. Birinin gözlerinin içine bakarken hem yakınlık hem de savunmasızlık duygularını aynı anda yaşamak insanı allak bullak ediyordu.

Nirvana

Başparmağı yanağımdan kayıp dudağımın kenarında durdu. Nefesimi tuttum. Bekledi. Göz kırpmadan birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Uzun süre hareketsiz kaldığından tuttuğum nefesimi bırakmak zorunda kaldım. Soluğum parmaklarının arasından geçti. Tam da o an tenini acıtmışım gibi yüzünü buruşturup kaşlarını çattı. Başparmağı hızlıca çeneme kaydı, işaret parmağıyla destekleyip çenemin ucunu sertçe yukarı ittirdi.

"Dolunay varken bir daha benimle dışarıda konuşma," dedi azarlarcasına.

Kaşlarımı çattım. Yüzümü densiz parmaklarından sıyırdım. Dengesiz herif, ne diye sinirlenmişti ki aniden? Bu anın beni de etkilemediğini ispatlamak için üstümdeki battaniyeyi kenara fırlatıp dik oturdum, aramızdaki mesafeyi açıp kibirle çenemi kaldırdım.

"Neden, kurt adama mı dönüşüyorsun?"

Anında kibirli bakışlarıyla meydan okudu.

"Hayır, ay ışığı yüzüne yansıyor."

"Yani?"

Koyu gözleri tenimde dolaştı. "Ay ışığı yüzüne yansırken sana bakmak hoşuma gitmedi."

Kaşlarımdaki gerginlik dağıldı. Kısa bir an afalladım. Ne düşünmem gerektiğine karar veremedim. Bunu katlanamadığı, onu rahatsız eden, hatta canını yakan bir duyguymuş gibi dile getirmişti.

"Simaze..." diye fısıldadı belli belirsiz.

Sesindeki tınının göğsümü titretmesini yok saymaya çalıştım. Kendimi zorlayıp yüzümü buruşturdum.

"O ne demek?"

Nihova

Uzun bir bakışla yüzümü izledi, ardından kendini beğenmiş gülümsemesiyle ayağa kalkıp balkon kapısına yürümeye koyuldu. Şaşkınlıkla uzun bedeninin benden uzaklaşmasını izledim. Bu adam gerçekten dengesizdi! Salona geçmeden önce dönüp bana seslendi.

"Yarın sabah erkenden yola çıkıyoruz."

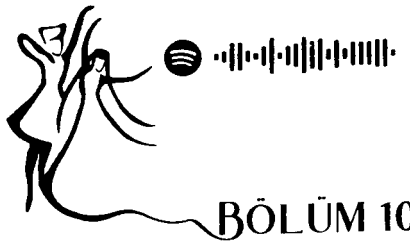
Umursamaz tavırla omuz salladım. "Yolunuz açık olsun. Nereye?"

"Samsun'a. Ve sen de bizimle geliyorsun, Simaze."

Dudaklarındaki gizli hazzı saklama gereği duymadan sırıttığında, beni balkonda dolunayla baş başa, afallamış şekilde bırakıp gitti.

Duzenleme
Ny.ozlem

Nihova

BÖLÜM 10

Uzun araba yolculuklarının insanı dinlendirdiğini, ruha iyi geldiğini, eğlenceli olduğunu söylerlerdi. Bunların hiçbirine katılmıyordum. Poyraz'ın arazi arabasının arka koltuğunda, yolculuğumuzun daha ikinci saatinde mide spazmı geçirmeye başlamıştım bile.

Yanımda oturan Gupse ve abisi Kuzey'in yanında arabayı süren Poyraz içinse durum farklıydı. Hatta bizi arkada Nerit'in devasa pikabı içinde takip eden ekibin kalanı için de yolculuğun keyifli geçtiğine emindim. Fakat benim için şimdiden eziyete dönüşmeye başlamıştı. Hissettirmemeye çalışsam da midem bulanıyordu. Geriye yasladığım başımı yan tarafıma çevirmiştim. Gupse bana elinde tuttuğu koca tabletinin ekranından konservatuar ders notlarını gösterirken bulantım daha da şiddetleniyordu.

Sabahın ilk ışıklarında yola koyulmuştuk. Benim düğün konvoyuna neden katıldığımı bilmemekle birlikte, Şamil Aslan ile yapılacak anlaşma hakkında daha fazla şey öğrenebilmek adına elime geçen fırsatları kaçırmak istemediğimden, dişlerimi sıkıp bu yolculuğa katlanıyordum.

Üstümde ince bir yağmurluk, içimde fermuarlı bordo kapüşonlum, altımda kot ve beyaz spor ayakkabılarımla

yolculuk için rahat bir görünümdeydim ama Gupse biraz farklıydı. Bembeyaz teninde, at kuyruğu yaptığı düz, uzun saçları ensesinden aşağı uzanıyor, üstündeki tek parça tarçın rengi tulumu ve hasır tabanlı ayakkabılarıyla moda dergisinin iki farklı sayfasında yaşıyor gibiydik.

Tableti izlemesi gereken gözlerim öndeki iki erkeğe kaydı. İki kardeş her zamanki gibi siyahlar içindeydi. Ailenin kullanmadığı tüm renkler Gupse'ye bırakılmıştı sanki. Kuzey yine siyah kotu ve siyah deri ceketi içindeydi. Poyraz da iş günlerinde kullandığı pantolonlardan biraz daha rahat bir şey seçmişti bu kez ama üst kısmında siyah kazaklarından biri ve şu an koltuğun kenarında asılı olan siyah deri ceketi vardı.

Poyraz'ın bakışları dikiz aynasında beni bulunca hızlı bir refleksle Gupse'nin tablet ekranına geri döndüm. Ancak yüzüme yansıyan her görüntü midemi biraz daha karıştırıyordu. Bu yolculuk çok zor geçecekti.

Gupse nefessiz anlattığı şeyi aniden yarıda kesip elindeki tableti kucağına indirdi. Yüzündeki şüpheyle bana döndü.

"Ayça sen iyi misin?"

En son dersleri hakkında bir şeyler anlatıyordu, takip etmeyi çoktan bırakmıştım, onu dinlemediğimi anlayıp alınmış olabilirdi. Hafifçe doğrulup kalan son gücümle, ilgili bir pozisyon aldım.

"İyiyim, iyiyim. Sen anlatmaya devam et, lütfen."

Endişeli bir ifade sardı yüzünü. "Emin misin? Rengin bembeyaz olmuş."

Kuzey, ön koltuktan arkaya doğru uzattı kendini. Şiddetli bir baş sallamasıyla yüzünü buruşturdu.

Nirvana

"Bu yüzü daha önce görmüştüm. Bana sarılsın diye korku filmine götürdüğüm manken kızın da böyle beti benzi atmıştı, sonra kucağıma kusmuştu," diyerek gereksiz bir anekdotla kız kardeşinin teşhisini destekledi.

Kendimi zorlayıp tebessüm etmeye çalışsam da başarılı olamadım. Doğrusu Kuzey'in anısı pek yardımcı olmamıştı. Midesi bulanan birine boşaltım sistemiyle alakalı anı anlatılmamalıydı.

Acıyla inleyip, "Araba yolculuklarından nefret ederim," diye itiraf ettim sonunda, midemi tutarak.

*"Yeu wuey si thamışşkéts'ık'u..."**

Gupse merhametle kolumu okşadı. Kuzey önüne döndü. Poyraz tek kelime etmemişti ama dikiz aynasına dokunan bakışlarıyla beni izlediğini hissedebiliyordum.

Mide ağrısıyla geçen yirmi dakikanın sonunda araba durdu. Geri yasladığım başımı kaldırıp, kapattığım gözlerimi açtım. Benzin istasyonunda durmuştuk. Biraz temiz hava almak iyi olacaktı. Gupse ile kadınlar alanına gidip yüzümü yıkamak iyi gelmişti. Gupse'nin makyaj yaptığını, benim korkusuzca yüzüme su vurduğumda attığı çığlıktan anlamıştım.

"Makyajsızken bile yüzünün böyle pürüzsüz ve parlak olması haksızlık," diye inledi yarı sitemle gökyüzüne şikâyet eder gibi.

Dudak bükerek kurduğu cümleye inanamadım. "Sen aynada gördüğün şeyin farkında değilsin sanırım. Senin ten rengine sahip olmak için insanlar aylarca kendini zımparalıyor, Gupse."

Zarif kahkahası yankılanmıştı. Birbirine iltifat eden iki

* 'Ah canım benim' benzeri, içinde sevgi barındıran üzülme kalıbı. -e.n

Nirvana

kadın kadar sevimli bir şey olamazdı. Yine de onun ısrarıyla dudağıma ufak bir parlatıcı, yüzüme de hafif birkaç şey sürdüm. Kol kola arabaya geri yürüyene kadar birbirimizde beğendiğimiz şeyleri sıralarken kıkırdayıp durduk. Gupse ince ufak ellerini savurarak bir şeyler anlatırken, bir kız arkadaşa sahip olmanın nasıl hissettirdiğini unuttuğumu fark ettim. Midemdeki ağrıyı yok saymak için sıkı bir ağrı kesiciden daha etkili olduğu kesindi.

Kuzey ve Poyraz da bizimle aynı anda arabanın yanına vardılar. İkisi yan yanayken uzun boylarını, şanslı genlerle şekillenmiş yüz hatlarını hayranlıkla seyretmemek için insanın kendini zorlaması gerekiyordu. Tam kapılara uzanıyorduk ki Poyraz ve sert bakışları Kuzey'e seslendi.

"Kuzey sen arkaya geç."

"Ne?"

"Arkaya geç dedim. Parfümün başımı ağrıttı."

Kuzey başını eğdi, tişörtünün kumaşını burnuna dokundurdu. "Saçmalama, oğlum, yıllardır aynı kokuyu sıkıyorum."

Poyraz bıkkınlıkla abisine bakıyordu. "Yıllardır başımı ağrıtıyor ama şu an bunu çekmek istemiyorum. Geç arkaya."

"Sen ciddi misin?"

"Uzatma, abicim."

Kuzey tuttuğu kapıyı bıraktığında Çerkesce bir kelime kullandı. Küfür olduğuna oldukça emindim. Arka kapılardan birini açtım.

"Ayça sen önde otur," dedi Poyraz. "Kuzey Bey arkada rahat etsin," diye ekledi hemen.

Ben aldığım komutu anlamlandırmaya çalışırken Ku-

Nirvana

zey alaycı tavrıyla yine Çerkesce bir kelime savurmuştu ama bunun küfür olduğunu sanmıyordum. Poyraz karşılık olarak ona tehditkâr bir bakış atmış, Gupse ise kıkırdar gibi olmuştu. Tek çocuk olarak büyüdüğümden, bunu çözebilecek kadar kardeş frekansım gelişmemişti.

Herkes arabadaki yeni düzenine yerleşti. Ben kemerimi takarken Kuzey arka taraftan söyleniyordu.

"Parfümüm başını ağrıtıyormuşmuş."

Poyraz dikiz aynasını düzeltti. "İşine bak, Kuzey."

Ardından yola devam ettik.

Kuzey arka koltukta başını Gupse'nin dizlerine koyup bacaklarını uzatmış, gözleri kapalı, çalan şarkıya mırıldanarak eşlik ediyordu. Gupse'nin güzel yeşil gözleri hâlâ tabletindeydi.

Poyraz tüm dikkatiyle araba kullanırken, ön koltukta oturup yolu takip etmek bana daha iyi gelmişti. Midem yarım saat öncesine göre çok daha rahattı. Bunda Poyraz'ın açıklama yapmadan açıp yanıma koyduğu krakerlerin de faydası olmuştu. Beni düşünerek mi almıştı, yoksa yolculuk rutinleri içinde miydi bilmiyordum ama kendimi çok daha iyi hissettiğim bir gerçekti. Artık yolculuktan keyif alabilirdim. Biz istasyondan ayrılmadan önce Poyraz'ın ekibinin bizi geçtiği bilgisi gelmiş, Poyraz onlara birkaç gizli komutla yeni görevler verip ilerlemelerine izin vermişti.

Poyraz'ın arabayı yarım saat öncesine göre biraz daha yavaş sürdüğünü fark etmiştim. Gökyüzündeki gri bulutlar

da otoban kenarındaki ağaçlar da artık daha yavaş akıyordu, bu da mideme iyi geliyordu.

"Aaa!" dedi Gupse seslice hayıflanarak. Dikkatimi yoldan ona çevirdim. "Dün gece dolunay varmış. Tüh, kaçırdım!"

Gupse'nin tabletine bakarak verdiği bilgiyle bakışlarım istemsizce Poyraz'a kaydı. Dün geceki dolunayı biz kaçırmamıştık. Hatta gece uykuya dalmak, Poyraz'la balkondaki anlarımız zihnimde dönüp durduğu için oldukça zor olmuştu. Onun hafızasında yer edip etmediğini yüzünde görmek isterdim ama onun başı bana döndüğü an panikle bakışlarımı kaçırdım. O anıların ondaki yansımasını görmek için yeterince cesur değildim.

"Burcuma göre bu dolunay bana tutku ve kaos getirecekmiş," dedi Gupse iç çekerek.

Poyraz'ın aldığı soluk onunkinden farklıydı. "Sen şu ağzının ayarını yapmazsan ben gelecek kaosu görebiliyorum, abicim."

Kuzey gözlerini açtı. "Hayrola kız, astrolog mu oldun sen? Bak bakalım, dolunay bana ne getiriyormuş? Sıkı bir uyku, güzel bir tatil, bir ev dolusu kız, çalgılı çengili alemler, bol para. Hangisi?"

Poyraz bu kez abisine hayıflandı. "Tok evin aç kedisi."

İki kardeşi de sırttı. Gupse keyifle role girdi. "Hemen bakıyorum güzel abime."

Söyleyeceklerini ben de merak etmiştim, biraz yan dönüp tüm ilgimi arka koltuğa çevirdim. Kuzey meraklı gözlerle kız kardeşine bakarken oldukça sevimli görünüyordu. Gupse de büyük bir ciddiyetle ekranını kaydırırken en az onun kadar tatlıydı.

Nirvana

"Sana bu dolunay, yıldırım aşkı getirecekmiş, abim."

Kuzey ağzından hoşnutsuz bir homurtu çıkardı. Tüm ilgisini kaybedip yeniden kıvrılıp gözlerini kapattı. "Sen o güzel sesine iyi bak ve sakın kariyerini değiştirme, kardeşim çünkü gökyüzü sana palavra sıkıyor."

Gupse abisine bakıp gözlerini devirdi. Kuzey çoktan başıyla çalan şarkıya ritim tutmaya başlamıştı bile. Aşka inanmayan birini nerede görsem tanırdım. Ona hak vermemek elde değildi.

Gupse bana baktı. "Senin burcun neydi, Ayça?"

"Aslan."

"Hmm," dedi iştahla. "Peki yükselenin?"

Erkekler yüzünü buruşturdu, ben kıkırdadım. "Ben tamamıyla Aslan'ım. Yükselen, alçalan, ay, güneş, hepsi Aslan'da."

"Vay, havalıymış. Aslan kadını. Fenasın, başa belasın."

Seslice gülümsedim. O alt dudağını ısırıp hevesle ekranım kaydırmaya girişmişken Poyraz boğazını temizledi.

"Aslanları sevmem."

Nesillerdir soyadı Aslan olan rakipleri varken bu açıklaması şaşırtıcı değildi. Yine de ukala suratına kötücül bir bakışla karşılık vermiştim. İnsan sahiplendiği şeylerin aşağılanmasından hoşlanmazdı. Bu gerçek olup olmadığı belli olmayan gökyüzü hareketlerini yorumlama olsa bile fark etmezdi.

"Çünkü sen Kova'sın, abicim. Kova ve Aslan en çok didişen burçtur," diye analiz yaptı Gupse. "Amaaaaa," diye devam etti. "Aynı zamanda en tutkulu, en ateşli, en ihtiraslı aşkları da Aslan ve Kova yaşar. Ne birlikte olabilirler ne ayrı kalabilirler. Sürekli birbirini yeme ve arzulama durumunda olurlar."

Nirvana

Kuzey'in dudaklarından kısık bir ıslık süzüldü. "Vay be, ateş aldı buralar," dedi alaycı ses tonuyla.

Sebepsizce yanaklarımın ısındığını hissettim. Usulca koltuğumda öne doğru döndüm.

"Gupse, yavrum seni konservatuar yerine hastaneye mi yerleştirsek acaba?"

Poyraz dikiz aynasından doğruca kız kardeşine bakıyordu. Tek çocuk olabilirdim ama bir ebeveynin bakışlarındaki uyarıyı anlayacak kadar fazla tecrübe kazanmıştım. Ne de olsa bu bakışların ustasıyla büyümüştüm.

Gupse dudaklarını büktü. "Eğleniyorum, abi."

"Ben eğlenmiyorum ama."

Gupse somurttu. "Tamam, abi."

Gupse'nin tabletinin kilit sesi duyuldu. Dizlerindeki abisinin, saçını okşayıp penceresinden yolu izlemeye koyulmuştu ama yüzünü yansıtan camdan gözlerine oturan hissi görebiliyordum. Bu manzara kısa bir an beni farklı bir zaman dilimine götürdü. O zaman diliminde azarlandıktan sonra pencereden dışarıyı izleyen ben olurdum. Şu an oturduğum koltuktaki annem de bana bakarken Gupse'ye karşı hissettiklerimi hissetmiş midir diye düşünmekten kendimi alamadım. Göz ucuyla Poyraz'a baktım. Dikkati yol çizgilerindeydi ancak aklı ve bakışları kız kardeşinin mutsuz yüzündeydi. Gözlerindeki pişmanlığı görebiliyordum fakat muhtemelen bunu dile getirmeyecekti. *Hiç getirmezlerdi...*

Uzunca bir süre arabada kimse konuşmadı. İşte şimdi tamamıyla kendi ailemle olan araba yolculuklarına benzemişti. Fakat sonra işler değişti. Poyraz uzanıp radyoyu kapattı.

Nihova

"Gupse," diye seslendi usulca.

Gupse başını pencereden aldı. "Efendim, abi?"

Gupse'nin gözlerinde sitemli bir hüzün vardı. Poyraz dikiz aynasından kız kardeşine bakarken önce ona hafifçe gülümsedi, ardından saçını okşar gibi döküldü sözleri.

"Sesini özledim."

Gupse'nin yüzündeki hüzün anında dağıldı. Abisini affedivermişti. Dişlerini göstererek gülümserken yerinde kıpırdandı.

"*Ağlatan Qafe*'yi söylememi ister misin?"

Poyraz içtenlikle omzunu salladı. "Sen ne istiyorsan o olsun."

Gupse elini dudağında gezdirip belli ki oldukça geniş olan şarkı listesinden seçim yapmaya çalışırken dizlerindeki Kuzey kıpırdandı.

"*Marise*'yi söyle," diye istek yaptı yattığı yerden.

Gupse coşkuyla başını salladı. Tabletinde bir şeyleri ararken bir yandan boğazını temizliyor, sesini ayarlıyordu. Birkaç saniye sonra arabanın içini akordeon sesine eşlik eden yaylı çalgılar ve Çerkes ezgileri sardı. Başımı koltuğuma yasladım. Melodi insanın içine işliyor, ruhunu dinlendiriyordu. Gupse o melodiye sözleriyle eşlik etmeye başladığında göğsüm titredi. Sesindeki tını, ahengi çok güzeldi. Anlamını bilmediğim sözler içime işliyordu. Boğazımda bir ağrı hissettim. Yutkundum. Gözlerimin dolduğunu yanağımdan aşağı süzülen tek damla gözyaşıyla fark ettim. Yüzümü yola çevirip gizlice uzanıp yanağımdaki ıslaklığı sildim.

Bu arabanın içindeki hiçbir şey, gözyaşlarımın sebebi bile ailemle yaptığımız yolculuklara benzemiyordu.

Nirvana

Saatlerdir yoldaydık. Bir ara başımı yasladığım şekilde uyuklamıştım. Gözümü açtığımda yol kenarlarındaki uzun tarlalar, yüksek ve sık ağaçlara dönmüştü. Karadeniz bölgesine geçmiş olmalıydık. Yanı başımdaki sandviçlerden birini açıp birkaç ısırık aldım. Radyoda yeniden midemin bulanmasına sebep olacak kadar vasat bir şarkı çalışıyordu. Ne Poyraz ne de diğerleri şarkının farkında değildi. Daha iyi bir şeyler bulabilirdim. Radyoya uzandım. Parmaklarım tuşlardan birine henüz dokunmuştu ki Poyraz yaramazlık yapan çocuğun eline vurur gibi elimi savurdu.

"Hop."

Kaşlarımı çattım. "Ne oluyor be!"

"Kurcalama."

Gözlerimi kıstım. "Evrensel yolculuk kuralları vardır, Çerkes. Bu koltuk arabayı sürer," diyerek abartılı hareketlerle oturduğu yeri işaret ettim. "Bu koltuk müziği seçer." Kendi koltuğumu gösterdikten sonra parmağımı ona salladım. "Kurala saygı duymalısın."

Umursamaz omuzlarını silkti. "Üzgünüm ama bu arabanın tek bir kuralı var." Kibirli çenesini kaldırdı. "Her şeyi ben seçerim."

"Şahin ailesine hoş geldin, Ayça kardeş," diye lafa girdi Kuzey arka taraftan.

Bu beni daha fazla öfkelendirdi. Şımarıklığını herkese kabul ettirmiş olması inanılmazdı. Hiddetle başımı salladım.

"Ben Şahin ailesinden değilim. Bu yüzden bu kurala uymak zorunda da değilim."

Hızlı bir hareketle radyoda rastgele bir tuşa dokundum. Rock bir parça açıldı. Meydan okuyan gözlerle Poyraz'a baktım.

Kuzey yattığı yerden kalktı. "Ooo, başkaldırı. En sevdiğim."

Bu kez Poyraz uzandı ve radyoyu kapattı. "Bu arabada olman seni Şahin kurallarına bağlar."

Yeniden tuşa bastım, yetinmeyip sesi yükselttim. Arabanın içi metal müzikle inlemeye başladı. Ben de sesimi yükselttim.

"Bu arabada olmam benim seçimim olmadığı için bu beni hiçbir yere bağlamaz. Hele sadece yapabileceğini ispatlamak için uydurduğun saçma kurallara, asla bağlamaz."

Poyraz tehlikeli biçimde gözünü yoldan ayırıp tamamıyla bana döndü. Dişlerini sıkıyordu.

"Ayça!"

Sert bakışları beni korkutmuyordu. Onun da bunu yüzümde görmesine izin verdim. Ona kafa tuttum.

"Çerkes!"

Dişlerini sıktı, yumruk atarcasına radyoya vurdu. Gürültüden ibaret olan ses kesildi. Arabanın içinde sadece motor sesi duyulmaya başladı. Ben önüme dönüp kollarımı göğsümde toplamıştım, o yola dönüp arabayı daha hızlı kullanmaya başlamıştı. İkimiz de burnumuzdan soluyorduk. Kuzey ve Gupse'nin de sesi çıkmıyordu, arka koltukta oturmuş, kavga eden anne babasını izleyen iki çocuk gibiydiler. Ateş kızgınlığını yitirdiğinde, Kuzey ikimizin koltuğu arasında ileriye doğru geldi. Tedirginlikle dudaklarını birbirine bastırmış Gupse'nin kolunu dürttü.

Nihova

"Bu senin bahsettiğin Aslan-Kova olayı mı yoksa?" Elini göğsüne bastırdı. "Ah, çok heyecanlıydı. İlerdeki benzinci de duralım da patlamış mısır alalım. İlerleyen bölümler çok heyecanlı olacağa benziyor."

Gupse kıkırdamasını tutmaya çalıştı, Poyraz başını esnetti, boynundan çatırtı sesi geldi. Hâlâ dişlerini sıktığını gergin çenesinden anlayabiliyordum.

"Boş yapma, Kuzey."

Kuzey işgüzarlığından memnun koltukta geriye yaslanırken, bu kez Gupse usulca ileriye doğru yaklaştı.

"Abicim sırası değil biliyorum ama gerçekten ilerdeki istasyonda durabilir misin? İhtiyaç molası vermem gerekiyor da."

Poyraz cevap vermedi ama birkaç kısa dakika sonra istasyonun içine girip kasıtlı şekilde sert bir frenle durduğunda hepimiz arabanın içinde savrulduk. Beklemeden aşağı inip gürültüyle kapısını çarpmıştı. Gupse nazikçe arabadan indiğinde Kuzey açık camdan kız kardeşine seslendi.

"Gelirken patlamış mısır almayı unutma."

Gerginlikten başıma ağrı girmemiş olsaydı bu cümlesi beni gülümsetebilirdi. Gerçekten ciddi olduğu tek bir anı yoktu. Poyraz uzaklaşmıştı ama hâlâ görüş açımızdaydı. Kollarımı göğsümde toplamış, sinirli bakışlarımla sigarasını yakışını izliyordum. Yüzünü net göremesem de vücut dilindeki öfkeyi sezebiliyordum. Hem suçluydu hem güçlü.

"Umarım şu an sigarayla benzinliği patlamayı düşünmüyordur," dedi Kuzey. Şaka yaptığını biliyordum ama kısa bir an elindekiyle burayı yerle bir etmeye çalışmasının çok da uzak bir ihtimal olmadığını düşündüm. "Onu sinir-

lendirebiliyorsun," dedi Kuzey sesli düşünür gibi. "Onu sinirlendirebilen birini uzun zamandır görmemiştim."

Omuzlarımı salladım. "Kuralları gerçekten saçma."

Kuzey konuşmak için biraz fazla bekledi. "Kuralları insanları kendinden uzak tutmak için koyuyor."

"Öyleyse insanları etrafında toplamasın."

"Bu dediğini ben yaparım ama Poyraz yapamaz."

Bu kez ben bir süre bekledim. "Neden?" diye sordum sonra.

"Çünkü o beyaz koyun, ben kara keçiyim."

Yüzümü buruşturup ona doğru baktım. "Poyraz mı koyun? Abisi olmasan onu tanımadığını düşüneceğim."

Kuzey'in bakışlarına farklı bir şey yerleşti. Yüzünü belki de ilk kez böylesine ciddi görüyordum. Bana bakmıyor, sadece kardeşini izliyordu.

"Benim katlanamayıp kaçtığım ne varsa o sırtlandı. Ben kaçarım ama o kaçmaz. Bana kızgın olduğunu biliyorum ancak ağzını açıp tek kelime sitem etmedi. Etmez. Haklısın, koyun gibi kolay yola gelmez, Poyraz. Ama ailesi için kurban edilmeye hazırdır."

Kollarım çözüldü. Poyraz'a bakmak artık başımı ağrıtmıyordu. Balkonda kadeh kaldırırken kurduğu cümle yankılandı aklımda.

"Baban nasıl biri?" diye sordum düşünmeden.

Kuzey'in dudaklarından manidar bir tebessüm geçti.

"Babam... Babamın yansıması hepimizde farklıdır. Beni de Poyraz'ı da hatta Gupse'yi de bu hâle onun bakışları, onun kuralları getirdi. Babamın nasıl biri olduğuna, gördüğünde kendin karar verirsin." Omzuma yumruğunu dokundurdu hafifçe. "Bu arada annemi de hafife alma.

Nirvana

Çerkes kadınları..." dedi ve durdu. Kısa bir an tek gözünü hesap yapar gibi kapatıp düşündü. Vazgeçip başını savurdu. "Çerkes kadınlarını anlatamam, Ayça kardeş. Onları kendin deneyimlemen lazım."

Gözlerimi kıstım. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Sırıttı. "Hazırlıklı ol, diyorum."

Gupse'nin arabaya bindiğini görünce Poyraz da sigarasını yere atıp üstüne bastı. Ayaklarını yere vurarak arabaya girdi, kapıyı inerken olduğundan daha yavaş kapattı. O da biraz sakinleşmiş görünüyordu. Kuzey ve Gupse gürültüyle atıştırmalıklarını yerken biz sessizce oturup yolu izledik, ikimiz de bir daha radyoya dokunmadık.

Poyraz kızgınlıkla istasyona giriş yapıp benzin almadan çıktığı için Samsun tabelasını gördükten birkaç kilometre sonra yeniden istasyona girmişti. Uzun süredir arabadan inmediğim için bacaklarım sızlıyordu. Bu fırsatı kaçırmak istemedim. Arkada birbirinin omzuna başını yaslayıp uyuklayan Kuzey ve Gupse'yi rahatsız etmeden yavaşça arabadan inip sessizce kapımı kapattım. Poyraz ödemeyi yapıp geri döndüğünde ben arabanın yanından uzaklaşmamıştım. Bana doğru gelirken sorgularcasına bakınca kotumun içindeki bacaklarımı işaret ettim.

"Biraz hareket etmeye ihtiyacım vardı."

Yanıma ulaştığında anlayışla başını salladı. "İyi yapmışsın. Hiç dinlenemedin zaten."

Dudaklarım benden izinsiz kıvrıldı. "Bunu aralıksız dokuz saat araba süren kişi mi söylüyor?"

Nirvana

Bu kez o sert yüzüne minik bir yumuşama ekledi. "Ben arabaları seviyorum. Unuttun mu, içi arabalarla dolu bir galerim var."

Kıkırdadım. Doğru söylüyordu. Bir süre sessizlik içinde ayakkabılarımızın ezdiği çakılları dinledik. İçimdeki huzursuzluğu atmak istedim.

"Şey... Radyo olayında gereksiz abarttım sanırım, kusura bakma."

Bu cümlemin onu şaşırttığını hissettim. Belki de inatlaşmaya devam etmemi bekliyordu. Memnuniyetle başını salladı.

"Önemli değil. Hatanı anlamana sevindim."

Somurttum. Bastırılmış sinirle karışık, "Gerçekten mi?" dedim yüzüne doğru.

Kaba herif zeytin dalını hak etmiyordu. Arabaya doğru sert bir adım attım, uzanıp koluma dokundu. Durup ukala yüzüne baktım.

"Tamam, tamam. Ben de biraz gereksiz inat yapmış olabilirim," dedi önce ama hemen sonra ekledi. "Ama biraz."

Gururla gülümsedim. Onun kibir pastasından bu kadarcık bir dilim koparmak bile başarı sayılırdı.

Arabaya yaklaştım, içine bakıp başımla arka koltuğu işaret ettim. "Uyumuşlar."

Yavru kuşlar gibi başları iç içe geçmiş kardeşlerine bakıp çekinmeden gülümsedi. Ailesi söz konusu olduğunda hislerini göstermesi ve böylesine açık olabilmesi beni hâlâ şaşırtıyordu.

"Küçükken de böylelerdi."

"Nasıl?"

"Üçümüz yaramazlık yapar, evi dağıtırdık. Sonra ikisi ya ortadan kaybolur ya bir yerde sızıp uyurdu, ben de mecbur o dağınıklığı tek başıma toplardım."

Eski anılarını izliyormuşçasına dudağı kıvrılmış, kardeşlerinin şu anki hâllerine değil, eski zamanlarına bakıyor gibiydi. Poyraz'a biçilmiş görevin uzun yıllar önce ona yüklendiğini hissetmiştim.

"Bu yüzden mi büyüdüğünde de hâlâ herkesin arkasını toplamaya çalışıyorsun, Poyraz Şahin?"

Anılara dalmış bakışları bana döndüğünde izinsiz izlenen biri gibi rahatsız oldu. "Meraklısın ve fazla soru soruyorsun, çocuk."

Yine kaçıyordu. Artık bu oyun sıkıcı olmaya başlamıştı. "Sen de insanları değerlendirirken ön yargılı ve insafsızsın."

Başını sallayıp saydığım vasıfları memnuniyetle kabul etti. "Ve çoğunlukla haklı çıkarım."

Ona doğru yaklaşıp ukala tenine saymaya devam ettim. "Ayrıca huysuz, mızmız ve kibirlisin."

Alınmadan omuzlarını salladı. "Çerkes'im ben. Başka türlü olamam."

Gözlerimi devirip kollarımı göğsümde topladım. "Çiço da Çerkes ama o senin gibi değil."

O da tamamen bana dönmüştü. Aramızdaki mesafe artık yok denecek kadar azdı.

"Çiço boyun eğmeye meyilli bir soydan geliyor."

"Abin Kuzey de senin gibi değil."

Arabanın arka koltuğuna kayan bakışları çabucak bana geri döndü. Hatta bu dönüşünde tehlikeli bir şeyler de gizliydi. Bana doğru yeni bir adım daha attığında geri çekil-

dim, bir adım daha attığında sırtımı arabaya yaslamak zorunda kaldım. Yüzüne bakabilmek için başımı hafif geriye atmam gerekti. Koyulaşmış gözlerine bakarken bakışlarımı sert tutmak eskisi kolay olmayacaktı.

"Eşsiz olduğumu biliyorum ama yine de arada bir duymak güzel oluyor."

Dudağını ıslatması, parfümünün odunsu kokusunun etrafımı sarması, yakınlığı yorgun bacaklarımın titremesine sebep oldu. Ancak kendimi ele veremezdim.

"Yaptığın her şımarıklığı Çerkesliğe bağlayamazsın, Çerkes."

Başını yüzüme yaklaştırıp kasıtlı olarak fısıldadı. "İstediğimi, istediğim yere bağlarım, Simaze." Kollarım çözülüp iki yanıma düştü. Gözlerini gözlerimden ayırmadan uzanıp parmak uçlarını bileğime dokundurdu. "Bunu sana ispatlamamı ister misin?"

Bakışlarımı koyu yeşil gözlerinden alıp bileğime çevirmek için olması gerekenden fazla çabalamam gerekti. Sanki parmak uçları kızgın birer demirmiş gibi tenime, bileğime yakarak iz bırakıyordu. Tenimi okşamıyor, gizli ve tehlikeli bir şeyler işliyordu.

Soluğum hızlandığında yutkunmak zorunda kaldım. Titrediğimi ona hissettirmeden yarım adım yana kaymaya çalıştım ama kolu kaçışımı engelledi. Sıcaklığı tarafından esir alınmak kafese kapatılmış aslan gibi afallattı. Adi herif, benimle oynuyordu. Oynadığını bakışlarında görebiliyordum. Beni etkilediğinin farkındaydı ve bu ona zevk veriyordu. Oyununa teslim olamazdım.

Yüzüme zoraki de olsa ukala bir tavır takındım. "Gerek yok, Poyraz Şahin, galerinin bodrumuna bağladığınız ada-

Nihova

mı gördüm, unuttun mu?" Teklifine ilgisizce dudak büktüm. "Pek de eğlenceli görünmüyordu."

Dudakları tehlikeli bir açıyla kıvrıldı. "Eğlenceli olacağını düşünmemiştim."

Ne düşündüğünü deli gibi merak ederken buldum kendimi. Yanaklarım arkamızdaki istasyonu ateşe verecek kadar ısınmışken, aklındakileri duymaya henüz hazır olmadığımı biliyordum. Onu asıl eğlendiren de buydu. Ondan etkilenen bütün hücrelerimi tokatlamak istiyordum. Bir görevim vardı. Başarabilmek için Poyraz Şahin'e karşı iradeli olmak zorundaydım. *Ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun...*

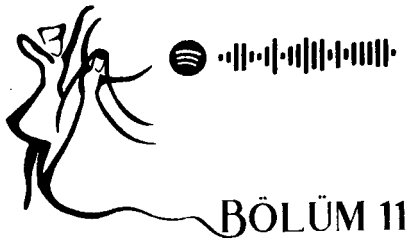
Titreyen bacaklarımdan güç aldım, onu omzumla ittirip kapımı açtım. Seslice kıkırdamıştı. Oyunu kazandığını biliyordu. Asıl canımı sıkan bu oyunu kaybetmeye benim de hevesli olmamdı.

Koltuğuma oturunca meditasyon yapar gibi derin bir soluk alıp bıraktım. Kuzey'in sesi gelince yerimde sıçradım.

"Şu sahneyi patlamış mısırsız izlediğimize inanamıyorum."

Panikle arkamı döndüm. İkisinin de gözleri hâlâ kapalıydı. Fakat uyuma numarası yapamayan küçük çocuklar gibi omuzlarını titreterek kıkırdıyorlardı.

Nirova

BÖLÜM 11

İkindi saatlerinde Samsun'un Çarşamba ilçesindeki köye giriş yapmadan önce Gupse'nin makyajını tazelemesini, kıyafetini, saçını özenle düzeltmesini anlamsız bulmuştum. Ta ki arabamız köyün girişinden itibaren insanların bakışlarını, ilgisini, selamını toplayarak evin önüne varana kadar.

Her bir yanı ağaçlarla çevrili dar köy yolu bakımsız değildi. Çoğu iki kat üzerine kurulmuş, bahçe sınırları çizilmiş sayısız evin önünden geçiyorduk. Her evin kapısında ya da girişinde Adige yıldızlı bir şey gözüme çarpıyordu.

Zemini ana yoldan daha bakımlı olan son bir patikaya girdik. Yolun sonundaki ev gözlerimin hayretle açılmasına sebep oldu. Köy evleri hiç de beklediğim gibi değildi. Ne beklediğimden emin değildim gerçi ama oldukça geniş bir arazi üzerine inşa edilmiş devasa, köşkü andıran bu üç katlı gösterişli evi beklemiyordum.

"Vay canına. Siz köyde böyle evlerde mi kalıyorsunuz?"

Kuzey absürt bir ses çıkardı. Fakat onun yerine Gupse konuştu.

"Aslında bu ev yeni sayılır. Eski ev daha fazla köy evi gibiydi ama eskidiği ve babam Lider'liği devredip Sam-

sun'da daha uzun zaman geçirmeye başladığı için buna geçtiler."

Kuzey yine homurtusuyla tepki gösterdi. "Hayır, kardeşim. Babamız Murat Şahin adına yakışır bir malikânesi olmasını istediği için buraya geçtiler."

"Kuzey!"

Poyraz sert bakışlarıyla abisine ince bir ültimatom verdi. Kuzey ve Poyraz arasında dikiz aynasında kısa bir bakışma geçti, Kuzey çenesini sıkıp başını pencereye çevirince sessiz konuşmaları sona erdi.

Evin yakın arazi sınırını belli eden, gösterişli demir kapının iki yakası da gülümseyen insanlar tarafından sonuna kadar açıldı. Demir kapıya büyük bir şahin kabartması dövülmüş, üstüne de Adige yıldızları işlenmişti. Araba evin önündeki insan kalabalığına yaklaşıp durdu. Evin girişine uzanan merdivenlerin neredeyse her basamağında biri duruyor, pencerelerin çoğundan meraklı, aynı zamanda sevecen kafalar uzanıyordu. Arabadan indiğimiz an bütün kardeşler sayamadığım kadar çok kişi tarafından sarmalandı. Şahin çocukları burada seviliyor olmalıydı.

Sadece bir gece kalacağımız, ertesi gün düğünden hemen sonra döneceğimiz söylendiği için ufak bir el çantasıyla gelmiştim. Ancak Gupse'nin orta boy valizini çekiştirdiğini görünce hazırlıksız geldiğim hissine kapıldım.

İnsanların arasında yalnız olmaktan daha korkunç bir şey varsa o da yalnız bir yabancı olmaktı. Etrafımızdaki herkesin, iç seslerinde bile benim hakkımda konuştuklarını duyabiliyordum. Resmi olarak kimseyle tanıştırılmadım ama bana elini uzatan, uzaktan da olsa gülümseyerek başını sallayan herkes beni tanıyormuş gibi davranıyordu.

Nirvana

Biz çantalarımızla eve giriş yaparken arabayı karşılayan insan kalabalığı içeri girmedi. Onlarla birlikte yarı Çerkesce, yarı Türkçe uğultuları da dışarıda kaldı. Bizi, bir salon kadar geniş olan evin girişinde Nerit ve diğerleri karşıladı. Onlar bizden önce vardıklarından benim de geleceğimi birilerine açıklamış olmalıydılar, en azından ben öyle yaptıklarını düşünüyordum. Tanımadıkları birine böylesine samimi ve sıcak davranmalarının başka açıklaması olamazdı.

Jankat, Poyraz'ın omzuna dokundu. "Reis, nerede kaldınız yahu?"

"Kaybolduğunuzu düşünmeye başlamıştık," diye destekledi Janberk.

Poyraz gözlerini devirdi. "Yok daha neler!"

Nerit Poyraz'ın eline uzanıp sıktı.

"Adam haklı patron. Normalde sana yetişemezdim. Bugün neredeyse tur bindirecektim."

Poyraz ceketini çıkarırken somurtuyordu. "Ayağım ağrıdığı için fazla hız yapmadım."

Kuzey ve Gupse kıkırdayacak gibi oldular ama hemen toparlandılar. "Ya evet, ayağı ağrıdığı için hız yapamadı, Lider'iniz," dedi Kuzey alayla. İmalı bakışlarıyla kardeşini süzmüştü.

Poyraz abisinin sataşmasına oralı olmadı. "Nerit, sen çocukları da al eski evin oraya gidin. Biz de Kuzey'le birazdan geliriz."

Kuzey kaşlarını çattı. "Beni planlarına dahil etme, Poyraz."

Kuzey'in ruh hâlinde köy sınırlarına girdiğimiz andan itibaren köklü bir değişim olmuştu. Muzip ve umursamaz

tavrı gitmiş, yerine huysuz biri gelmişti. Burada olmak onun için zor olmalıydı. Onu böylesine etkileyecek neler yaşadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Poyraz sabırla boynunu sağa sola oynattığında yine gerginliğini yansıtan eklem sesi geldi. Abisinin tavrının onu gerdiği belliydi ama bastırıyordu.

"Nerit, siz gidin. *BEN,* birazdan gelirim."

Vurgulu cümlesinden sonra abisine sitemkâr bakış atmıştı ama Kuzey ona bakmak yerine kasti şekilde Poyraz'ın omzuna çarparak yanından geçip merdivenlerden inen birine doğru yürümeyi seçti.

"*Siyanè*[*]," diye seslendi.

"Wue si t'aséxé!"[**] Gözüm yollarda kaldı, annecim, nerede kaldınız?"

Fazla kilosu bulunmayan ve uzun boylu, lacivert elbiseli, başında ince bir yazma olan zarif orta yaşlı bir kadın Kuzey'i sarıp sarmaladı. Gözüm Gupse'ye kaydığında annesiyle olan benzerliğine inanamadım. Sanki Gupse'nin yıllar sonraki hâlini izliyordum.

Poyraz annesine doğru hareketlendi, abisinin aksine o annesinin önce alnından öptü sonra sarıldı. Kadın her iki oğluna da gözleri parlayarak bakıyordu. Bakışları hemen arkasındaki Gupse'ye kayınca hafifçe kaşlarını çattı. İki oğlunun da koluna zararsız birer tokat attı.

"Kardeşinizin elindeki çantayı neden almadınız, bakayım? Ben yokken kardeşinizi yormaya mı başladınız yoksa?"

Kuzey hemen sırıttı. "Yok, annem, buraya kadar kucağımda taşıdım biricik kızını. İnanır mısın, az önce kapıda indirdim."

* (Çerkesce) Annem. -ç.n.

** (Çerkesce) Oy benim güzel yavrularım! -ç.n.

Nirvana

"İnanmam. Çekil şuradan." Gram mahcubiyet göstermeyen Kuzey'i kenara ittirdi. "Bırak kızım elindekini oraya, yukarı çıkarırlar." Kollarını kızına açtığında Gupse büyük adımlarla koşturdu annesine.

"Siyanèèè," dedi uzatarak.

Annesi kızının saçını okşarken, *"Oyy sidinè, sidaxè*..."* diye mırıldandı sevgiyle.

Tebessümle izledim anne kızı. Şüphesiz Gupse ailesinin sevgisiyle büyüyen bir kız çocuğuydu. Onun yürüyüşüne bile yansıyan özgüveninin sebebini artık daha iyi anlıyordum. Şanslıydı. Muhtemelen böyle bir şansa sahip olduğunun farkında bile değildi çünkü bazı şeylerin varlığı ancak yokluğunu tadınca anlaşılırdı. İçinde büyüdüklerini kaybetmedikçe sahip olduklarının kıymetini bilemezdin.

Annesinin gözleri Gupse'nin omuzlarının üstünden beni buldu. Temkinli bakışlarıyla kollarını Gupse'den ayırırken Çerkesce uzun bir cümle kurmuştu. Gupse önce bana bakıp gülümsemiş, ardından annesine aynı dilde birkaç cümle ile karşılık vermişti. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kadının dudaklarına yine temkinli bir gülümse yerleşmişti. Bana seslenmeden önce Poyraz'a attığı anlık bakışı fark etmemiş gibi yaptım.

"Evimize hoş geldin, kızım," dedi samimi bir ses tonuyla.

Nasıl davranmam gerektiğini kısa bir an kestiremedim ama sonra ona doğru yürüyüp uzattığı elini sıktım. Koluma bakıp ince kaşlarını çattı.

"E bu kızın da çantasını almamışsınız." Hayıflanarak başını iki yana salladı. "Ahh ahh, sizi gören Abzeh oğlanı

* (Çerkesce) Gözüm. Güzelim. -ç.n

Nirvana

der mi acaba?" Üç kere damağını şaklattı. "Ayıp, ayıp."

Oğulları mahcubiyetle başını önüne eğdiğinde elimde olmadan gülümsedim. Bir kadının neredeyse iki metre boyu olan iki erkeği sözleriyle alaşağı edebilmesini izlemek eğlenceliydi.

Merdivenlerden gürültüyle birileri iniyordu. Kalabalık kız topluluğu yoğun enerjileriyle basamaklarda göründü. Her inen bir öncekinden daha zarif, daha inceydi. Birkaçı yirmilerinin başlarında, diğerleri sonlarında görünüyordu. Kiminin saç rengi küllü sarı, kimininki kızılımsı kestaneydi ama hepsinin saçı uzundu. Ayrıca hepsinin boyu ülke ortalamasının üstündeydi. Zengin genler hiçbirini atlamamıştı.

Gupse'yi gördükleri an çığlık atıp boynuna sarıldılar. Gupse'den sekenler Kuzey ve Poyraz'a koşturdu. Şahin kardeşler hepsine tek tek sarılırken sayıları gözümü korkutmuştu. Benim varlığımı ilk fark eden en uzun olanları oldu.

"Sen Ayça olmalısın," dedi sadece, doğruca yüzüme bakarak. Gözleri yeşil, saçları kestane rengiydi. Özgüvenli, zarif bir duruşu vardı.

Başımı sallayabildim. O ve diğerleri sırayla bana sarılırken, ki toplamda altı kız vardı, Gupse'nin annesi seslendi.

"Kızı sık boğaz etmeyin bakayım. Misafir öyle yalap şap öpülmez." Annesi tek cümlesiyle etrafımdaki kızları dağıttığında bunun için memnundum.

"Kız kuzenler buraya, erkekler Hakan amcamın evine yerleşti," dedi içlerinde en ufak görüneni.

Benimle konuşan kız sırıtarak Şahin oğlanlarına döndü yüzünü. "Duydun mu, Kuzey abi?"

Nirvana

Kuzey olabilecek en samimiyetsiz şekilde başını salladı. "Duydum, Setenaycım, duydum. Yine o horlayan abinle aynı odaya sokacaksınız beni."

Kızlar hep bir ağızdan gülüştü.

"Kuzey abi, sen yarın akşam *Zexes*'e kalacak mısın?" diye sordu kızlardan biri.

Hepsinin yüzünde işgüzar bir bakış vardı. Kuzey de bunun farkındaydı. Kızlara doğru açık şekilde yüzünü buruşturdu ama ağzını açamadan annesi lafa girdi.

"Kalacak tabii. Kız kardeşini yalnız bırakacak hâli yok ya. Katılır tabii. Hem Gupse için hem kendi için..."

"Ya sizin ilgilenmeniz gereken başka işleriniz yok mu?" Kuzey gözlerini kısıp kuzen topluluğuna bakıp annesinin sözünü yarıda kesmişti. "Eskiden Çerkes kızları en ince *Haluj, Psihalive* hamuru açma yarışı falan yaparmış. Şimdi anca dedikodu yapıyorsunuz."

Setenay çekinmeden meydan okudu. "Sen bizim için endişelenme, Kuzey abicim, biz hâlâ ince hamur açabiliyoruz. Akşam yemekte görürsün."

Kuzey kuzenine sevimsiz bir surat takınıp yüzünü çevirdi. Çıkardığı deri ceketinden yeniden kollarını geçiriyor, bir yandan çıkış kapısına doğru yürüyordu. Annesi arkasından seslendi.

"Akşam yemeğinde herkes eksiksiz sofrada oluyor, biliyorsunuz."

"Biliyoruz, annem, yemek sofrasını ne zaman boş bıraktık," diye karşılık verdi Poyraz, abisi yerine. Annesinin alnına öpücük bırakıp o da çıkışa doğru adımlarken bu kez Poyraz annesine seslendi.

"Kuzeylerle az biraz işimiz var ama yemekte masada olacağız endişelenme, sultanım."

Nihova

Poyraz kapıya ulaştığında abisine imalı bir bakış dokundurdu. "Hani sen planlarıma dahil olmak istemiyordun?"

Kuzey keyifsiz gözlerle kız ordusuna baktı. "Bir ev dolu kız derken bunu hayal etmemiştim, kardeşim."

Poyraz sırıtarak başını iki yana sallarken kapıyı açtı. Kuzey evden çıkmadan önce kızlara baktı. "Pişt!" dedi sessizce. Bütün kuzenleri ona döndü. Şeytani bir bakışla gözlerini kısmıştı. "Hepinizin Kaşen adaylarına osurduğunuzu söyleyeceğim."

Kızlar hep bir ağızdan yaygara koparırken o sırıtarak kendini dışarı attı. Kaşen ne demek bilmiyordum ama gülümsemekten kendimi alamamıştım.

Sonraki saatler zamanda kırılma yaşanmıştı sanki. Eşyalarımız alınıp odamıza çıkarılmıştı, ev içinde genç yaşlı sayısız kişiyle tanıştırılmıştım. Herkes akraba, teyze, hala, kuzendi. Her ismi aklımda tutmam bir noktadan sonra imkânsız hâle gelmişti. Zaten genelde Çerkes isimleri kullandıklarından yanlış telaffuz etmemek için gülümseyerek başımı sallamakla yetiniyordum. Bana *avukat hanım* diyordu çoğu. Poyraz'm kişisel avukatı olarak kodlanmıştım insanlarda ama bakışlarının arkasında ince bir merak da saklanıyordu. Her odada mutlaka birilerini bıyık altı Çerkesce birkaç cümle kurup, birbirini dürterken yakalıyordum. O anlarda Çiço'yu cebimde taşıyabilmeyi, bana gizlice konuşulanları çevirmesini diliyordum.

Gupse şeftali bahçelerini görmem konusunda ısrar edince bahçeye çıkarıldık. Göz alabildiğine yeşilin uzandığı arazide arka tarafa yürürken, toprakla ilgilenen çalışanlar hem anlatıyor hem gezdiriyordu. Birkaç dakika sonra

Nirvana

şeftali ağacının sıralandığı alana geldiğimizde yüzüme gülücük tohumu ekildi. Boyumun ulaşabildiği her dala elimi uzatıp henüz çağla olan ufacık meyvelerin mayhoş tadına bakıyordum. Ham hâldeyken bile ısırması keyifliydi.

Yakınlardaki pirinç tarlasıyla sulama havuzlarını, uzun kavakların sıralandığı ince akarsuyu, tarihi köy çeşmesiyle üstünde rütbeli, rütbesiz sayısız Çerkes adının yazdığı tarihi mezarlığı gösterip atalarının anılarını anlattılar. Kendimi turistik bir geziye çıkmış gibi hissettim. Sadece dikkat eden gözlerin görebileceği yerde Adige yıldızlarının arasında, onların geçmişinde gezinmek kendimi huzurlu hissettirmişti. Bir diğer gözümden kaçmayan şey de her Adige bayrağına mutlaka bu vatanın ay ve yıldızının da eşlik etmesiydi. Bu bilinç hem yaşantılarına hem sözlerine yansıyordu. Kimliklerine ve yaşadıkları vatana aynı bilinçle bağlılardı. Atalarına ve yaşadıkları bu toprağa gösterdikleri saygı, benim de onlara saygı duymama sebep olmuştu.

Gün biterken gezi de bitmişti. Eve ulaşan patika yola girdiğimizde ayak tabanlarım ağrıyor, karnım açlıktan gurulduyordu. Evin bahçesi görüş açımıza girdiğinde gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bahçe ışıl ışıldı. Evin girişine en az on metre uzunluğunda devasa bir yemek masası kurulmuştu. Tepesine uzun ipler gerilmiş, sarı tombul lambalar asılmıştı. Şeftali bahçesinde ekilen gülücük tohumları şu an yüzümde çiçeklerini açıyordu, eve ulaşana kadar yüzümdeki sırıtmayı engelleyememiştim.

Biz odamıza çıkıp kıyafet değişikliği yapana kadar -ki Gupse'nin getirdiği o koca valizin içinden bir düzine elbise çıkarıp kuzenleriyle seçim yapmasını şaşkınlıkla izle-

Nihova

miştim- bahçe insanlarla dolmuştu. Ben saçlarımı düzleştirip açık bırakmış, getirdiğim iki elbiseden biri olan koyu yeşil elbisemi giymiştim. Adige yeşiliydi. Bu tesadüf beni gülümsetti. Bugün gördüklerimden sonra bu rengin içinde kendimi biraz daha buranın bir parçası gibi hissediyordum.

Yukarı çıkarken bıraktığımız boş sandalyelerin hepsi dolmuştu. Herkes masanın başka bir köşesindeki birine sesleniyor, şakalaşıyor ya da atışıyordu. Kalabalık İtalyan ailelerini anlatan filmin bir karesine eşlik ediyor gibiydim. Tek farkı buradakiler İtalyanca değil, Çerkesce konuşuyordu.

Biri koluma dokundu. Çiço'ydu. Bunca yeni yüzün arasında tanıdık birini görmek gerginliğimi azalttı. Jankat, Janberk ve Nerit'in olduğu sandalyelere yönlendirdi beni. Onların yanına oturduğumda Çiço'da sağ tarafımdaki sandalyeye yerleşti. Kat ve Berk başlarını uzatıp bana gülümsedi. Nerit'in bile bana olan bakışları yumuşamıştı. O an Poyraz'ın ekibinin yeni üyesi olduğumu idrak ettim. Beni aralarına alıyorlardı.

Yemek masası etrafında ayakta kimse kalmadı. Bütün yemekler sofraya dizilmiş, kadınlı erkekli herkes masadaki yerini almıştı. Şahin ailesi fertleri masanın ilk sandalyelerine konumlanmıştı. Masada boş bırakılmış sandalyelerden sonra sırasıyla, Poyraz, Kuzey, Gupse ve anneleri oturmuştu. Karşı taraflarında ise çoğu Şahin soyadını taşıyan, yaşlıdan gence akrabalar sıralanmıştı.

Akrabalık ilişkilerini çözmek zordu. Murat Şahin tek erkek çocuktu mesela, yani teknik olarak Poyraz ve kardeşlerinin öz amcaları yoktu ama amca diye seslendikleri çok fazla insan vardı. Dayı dedikleri kişi aslında öz dayı

Nirvana

değildi. Her hala ve teyze, gerçek teyze ve hala olmayabiliyordu. Bir noktadan sonra bu örümcek ağına benzeyen bağları takip etmeyi bırakmıştım. Sonuç olarak bu masada ortak kanı taşımayan tek kişi bendim.

Masanın baş köşesindeki ve iki yanındaki sandalyeler boştu. Kimse yemeklere ellerini sürmüyordu. Belli ki beklenen birileri vardı. Birkaç dakika sonra o beklenen kişiler göründü. Önde iki yaşlı beden, arkalarında bastonuyla onları takip eden uzun boylu, yapılı orta yaşlı bir adam vardı. Masaya yaklaştıklarında herkes ayağa kalktı. İki yaşlı karşılıklı boş sandalyelere oturdu. Bastonuyla gelen adamsa masanın baş köşesindeki sandalyeyi çekti ama oturmadı.

Adamı tanıyordum. Babamın Şahin dosyasında küçük bir vesikalığı vardı. Sert yüz hatları, güçlü duruşuyla geniş omuzları ve tek tel dökülmemiş gür kır saçlarıyla, karşımdaki adam Murat Şahin'di.

Ayakta durup baştan sona bütün sandalyelere göz gezdirmeye başladı. Kimisine başıyla selam verdi, kimine hafifçe tebessüm etti. Kızına baktığında ise yüzüne güneş vurmuşçasına dişlerini göstererek gülümsemişti. Gupse de babasına gülümsüyordu.

Bakışları benim sırama geldiğinde duraksadı. Bir süre herkes gibi ona da yabancı gelen yüzümü inceledi. Hafifçe çenesini oynattığında bunun bir selam olduğunu düşünüp benzer şekilde karşılık verdim. Benden hemen sonra herkesi atlayıp direkt oğlu Poyraz'a çevirdi bakışlarını. Tek kaşı anlamını çözemediğim şekilde yukarı kalkmıştı.

Bastonunun sapını kavrayıp bir kez yere vurdu, boğazını temizledi.

Nihova

"Evimizi, soframızı şereflendirdiniz. Güzel Rabbim soframızı nimetlerinden, masamızı dostlarımızdan, dualarımızı atalarımızdan eksik etmesin. Bizi..."

Öksürüğüyle cümlesi bölündü. Aynı anda birkaç kişi bardakla su uzattı, içlerinden birini alıp yudumladı. Toparlanması biraz zaman aldı. Yeniden dik durabildiğinde yüzünde eski gücü yoktu. Elini masaya doğru uzattı.

"Buyurun, afiyet olsun."

Ağır hareketle sandalyesine otururken eşi ve çocukları endişeli gözlerle onu izliyordu.

Karnım guruldadığında elimi mideme bastırdım. Masadaki her şey öyle parlak ve lezzetli görünüyordu ki tatmak için sabırsızlanıyordum. Tabağıma yiyecek bir şeyler almak için insanların yemeklere uzanmasını bekledim. Bekledim. Murat Şahin izin vermişti fakat kimsenin kaşığı hareket etmiyor, hatta neredeyse çıt çıkarmadan sessizce bekliyorlardı.

Yan tarafıma doğru eğilip, Çiço'nun kulağına fısıldadım. "Neden kimse başlamıyor?"

Bu kez Çiço'nun başı bana doğru fısıldadı. "Çünkü önce *Thamadeler*'in başlaması gerek."

"Neden?"

"Çünkü onlar *Thamade*."

Kaşlarımı buruşturdum. Bu söylediğinin ben de bir anlamı, karşılığı yoktu. Ben yeni bir soru fısıldayamadan masaya en son gelen yaşlılardan biri kolunu kaldırıp Çerkes mantısı olduğunu bildiğim *Haluj*'a uzandı. Kaşığı kendi tabağına düştüğü an sanki iftar topu patlamış gibi herkes yemeklere saldırdı. Bir anda masadaki her şey hayat bulmuştu sanki. Çatal kaşık sesleri gülüşmelere, lez-

zet inlemeleri övgülere dönüştü. Ben de iştahla tabağıma bir şeyler doldurdum. Her lokmada mutluluk seviyem yükseliyordu. Çerkes yemeklerine âşık olmuştum. Daha önce Gupse'nin elinden denediklerim de lezzetliydi fakat bu sofradakiler başka bir seviyedeydi. Ağzımda neşe patlamasına sebep olan her yeni lokmada dönüp Çiço'ya o yemekle ilgili kafamda oluşan milyonlarca soruyu sormaya çalışıyordum. *Şipsipasta, Lepsi ya da Lıpşe, Psihalive, Haluj, Metaz, Velibah, Gınnış, Gubate...* Yemeklerin telaffuzu değişiyordu ama tatları hep enfesti.

Ağzımdaki lokmayı çiğnerken ufak bir tebessümle masayı ve insanları izlemeye koyuldum. Bu karenin içinde olmanın içimde hasretini çektiğim bir parçama dokunduğunu hissettim. Masayı dolaşan bakışlarım Poyraz'ın yüzüne denk gelince duraksadım. Gümüş kaşığa değen dudaklarını seyrederken, o izlendiğini hissetmiş gibi tek hamlede bakışlarını bana çevirdi.

Bu kez yakalanan bakışlarımı kaçırmak istemedim. Buna o da şaşırmıştı sanki. Ayışığı'nın kazandığı gün gözlerime baktığı gibi, ben de ona bakıyordum. Mutlu hissettiğimi anlamasını istedim. Anladı da. Kaşığın gizlediği dudağı hafifçe yana kaydı. Ardından o çorbasına ben tabağıma geri döndüm.

Yemekler gidip masaya bu kez tatlılar, içecek ve çay geldiğinde masa düzeni de değişmiş, kızlar büyük bir hamaratlık ve hızla yeni sofrayı da görsel şölene çevirmişti. Artık herkes farklı yerlerde oturuyor, her köşede farklı sohbetler dönüyordu. Ay tepeye yükselmiş, tatlı bir serinlik veren meltem esmeye başlamıştı. Bahçenin ışıkları daha bir romantik hava vermişti geceye. Bu an daha güzel

Nemova

olamaz diye düşünürken bir melodi yankılanmaya başladı. Herkes sesin geldiği yöne döndü.

Genç erkek kuzenlerin birinin elinde akordeon, diğerinde yine o türde ama daha ufak bir müzik aleti vardı. Çerkes notaları tuşlayarak masaya yaklaşıyorlardı. Büyük bir tezahürat koptu akrabalarından. Bir anda çalışılmış gibi aynı ritimle el vurmaya başladılar. Çalgılar masaya geldiğinde, çalan kuzenler başıyla Murat Şahin ve iki *Thamade*'den izin aldı ve daha çoşkulu notalara geçtiler.

Bir anda birileri ortaya attı kendini ve dans etmeye başladı. İki erkek topuklarını yere vurarak kısa ritimli adımlar atıyor, kollarını iki yana savurarak asil figürler sergiliyordu. İzlemesi oldukça keyifliydi. Birkaç tur benzer dans tekrar edildi.

Ritim değiştiğinde bu kez kızlardan biri çıktı ortaya, karşısına da erkek kuzenlerinden birini aldı, bu kez kız ve erkeğin dansını izledik. Mest olmuş şekilde onları seyrediyordum. Kızın kollarını tamamen kaldırmadan sadece elleri ve bileklerini havada zarif şekilde savurması, adımlarını zarafetle atması, Çerkes melodilerinin bu uyuma eşlik etmesi muazzamdı.

Gupse de kalkmıştı dansa. Hareketleri doğal bir iç güdüyle yapıyordu. Sanki bu dans en çok ona yakışmıştı. Hayranlıkla güzelliğini izlerken böyle düşünen tek kişi olmadığımı biliyordum çünkü o yerine geçtiğinde oldukça yüksek alkışlar almıştı. En coşkulu alkışı abisi Kuzey ve Çiço koparmıştı.

Çalgıyı çalanlardan biri akordeonu Çiço'ya getirdi.

"Hadi bakalım, Çiço, biraz da senin elinden duyalım."

Masadan yeni bir tezahürat koparken Çiço'nun yanak-

Nihova

ları hafiften kızardı. Çiço'nun sandalyesini zorla geriye doğru çekip biraz daha göz önüne aldılar. Çiço aleti kollarından geçirip akordu kendine göre ayarlarken ben yanı başımdaki Janberk'e uzattım başımı.

"Çiço akordeon çalabiliyor mu gerçekten?"

Janberk gülümsedi. "Akordeon değil, *Pşine* onun adı," dedi önce. Mavi gözlü çekingen arkadaşına gururla baktı. "Ve bizim Çiço Pşine'yi çalmaz, ağlatır."

Birkaç saniye sonra Çiço tam da bunu yapmaya başladı. Parmakları *Pşine*'ye dokunmaya başladığı an herkes sustu. Rüzgâr bile esmeyi bıraktı. Notalara değil de kalbe giden damarlara basıyordu sanki. Çaldığı şarkı hüzünlüydü. Sözleri yokken bile bir şey anlatıyordu.

"Çaldığı şarkının adı ne?"

Janberk'e sormuştum yine. Elini çenesine dayamış, herkes gibi Çiço'yu dinliyordu.

"Ağlatan qafe," dedi sadece.

Ağlatan Qafe, diye tekrar ettim içimden. Melodisi hem tanıdık hem de ilk kez duyuyormuş gibi hissettiriyordu.

"Ağlatan Qafe'nin hikâyesi Kafkasya'da geçer. Yüzyıllardır anlatılan bir aşk hikâyesidir."

Başımı çevirdim. Nerit yanımdaki sandalyeye geçmişti. Bana bakmıyor, doğruca gözlerini kapatmış şekilde çaldığı şarkıya konsantre olmuş Çiço'yu izliyordu. Başını bana yaklaştırdı biraz daha. O kalın sesini kısarak bana şarkının hikâyesini anlatmaya başlamıştı.

"Kafkasya'da yağız, oldukça yakışıklı bir Çerkes delikanlısı vardır ve geçimini pşine çalarak, düğünlerde çalgıcılık yaparak sağlar. Bir gün katıldığı bir düğünde pşine çalarken genç ve güzel bir kız görür. Kızı görür görmez

Nirvana

eli ayağına dolanır. Öyle heyecanlanır ki çaldığı müziğin notalarını bile birbirine karıştırır."

Tam Nerit bu kısmı anlatırken Çiço'nun müziğine Gupse sesiyle eşlik etmeye başladı. Çiço gözlerini açtı. Başını Gupse'ye çevirince dikkati dağıldı ve ritim kaçırdı ama hemen toparladı. Nerit'in yüzünde görmeye alışık olmadığım bir ifade geçti. Sanırım tebessüm etmişti. Anlatmaya devam etti.

"Düğün bitip herkes dağılmaya başlarken delikanlı genç kızın adını öğrenir. Kızın adı Janset'tir ve kendisi ile aynı köyde yaşamıyordur. Yağız delikanlı atıyla birlikte ertesi gün Janset'in köyüne gider. Köyün çeşmesinin başında Janset'i görür Kız delikanlıyı tanır ve ona gülümser. Onun da gönlünü delikanlıya kaptırdığını anlamıştır. Genç delikanlı bir cesaretle kızın evinin kapısını çalar ve babasının karşısına çıkar."

Çiço'nun şarkısı, Gupse'nin sesine karışırken herkes göz kırpmadan onları izliyordu. Çiço bir an için Gupse'ye bakmak istemiş ama bakışları Murat Şahin'e kayınca hemen tuşlara geri dönmüştü. Nerit fısıltıyla anlatmaya devam etti.

"Bizim Çerkes delikanlısı cesur ya. Çıkmış Janset'in babasının karşısına, açık açık

'Ben senin kızına âşık oldum, Allah'ın emriyle kızınızı bana verir misiniz,' demiş, göğsünü gere gere."

Heyecanlı bir film izler gibi elim dudaklarıma gitmişti. Çiço notalara vurmaya devam ediyordu. Kulağımda Gupse'nin sesi, Nerit'e döndüm heyecanla.

"Kızın babası önce bir şaşırmış tabii. Çerkes de olsan bu cesaret isteyen bir şeymiş. Adam etkilenmiş. 'Sen kim-

lerdensin,' diye sormuş çocuğa. Delikanlı soylu bir aileden gelmediğini ve çalgıcı olduğunu söyleyince, babası kaşlarını çatmış, delikanlıyı daha fazla konuşturmamış. 'Benim çalgıcıya verecek kızım yok!' deyip delikanlıya kapıyı göstermiş. Delikanlı evden çıkıp arkasına bakmış, Janset hüzünlü gözlerle ona kapıyı kapatmış."

Bu kez elimi üzüntüyle göğsüme bastırdım. Tam bu sırada Murat Şahin sert bakışlarını da alıp masadan kalkıyordu. Çiço çalmayı bırakmamıştı ama Gupse'nin sesi ona eşlik etmeyi aniden bıraktı. Nerit devam etti.

"Bu olaydan sonra delikanlı müziği bırakır ve kendisini evine kapatır. Aradan birkaç ay geçince çok sevdiği amcası bir düğün olduğunu ve çalgıcıya ihtiyaç duyulduğunu söyler Delikanlı önce istemez, sonra sevdiği bu amcasını kıramaz ve düğüne çalgıcı olarak katılır. Düğünde yine yanık yanık pşinesini çalarken gelin ve damat düğün yerine gelir. Alkışlarla atın üstünde gelen gelin, sevdiği kız Janset'tir."

Nerit durdu. Hikâyeye kendimi kaptırdığım için Gupse'nin sessizce masadan kalkıp eve yürüdüğünü ancak o zaman fark etmiştim. Nerit başını Gupse'den Çiço'ya çevirdi. Yüzünde katıksız bir hüzün vardı. Çiço'ya baktım ben de. Çenesini sıkıyor ama hâlâ notalara basıyordu. Nerit hikâyeye devam etti.

"Janset'i gören delikanlımızın eli ayağına dolanır ve çalmayı bırakır. Öyle duygulanır ki ağlamaya başlar. Fakat aniden, yeniden çalmaya başlar. O an, orada, gözyaşları içinde Ağlatan Qafe müziğini besteler. Delikanlı çalar, sevdiği kadın ve damat bu müzikle dans eder."

Çiço'nun yanağından süzülen tek damla yaşı Nerit de fark etmiş olacak ki, kısa bir an durmuştu. Çiço gözyaşını saklamak için başını çevirip, çalmayı bıraktı. Ya da şarkı bittiği için de bırakmış olabilirdi. Çalgısını sandalyesine indirip karanlığa doğru yürürken Jankat ve Janberk peşinden gitti. Nerit derin bir nefes bıraktı.

"İşte, o günden itibaren de bu şarkıya Ağlatan Qafe yani Ağlatan Dans derler. Ve Çerkeslerin en mükemmel müziği olarak anılır."

Nerit yerinden kalktı, başıyla Poyraz'a kendine has selamını verip diğerlerinin gittiği yöne gitti. *Pşine*yi yeni biri takmıştı omuzlarına, keyifli melodiler çalmaya başlasalar da benim içimdeki coşku o Çerkes oğlanıyla birlikte uzaklara gitmişti.

Nirvana

BÖLÜM 12

"Kuzey abi gerçekten *Zexes*'te Kaşen adaylarına bizi kötüler mi Gupse ya?"

Gupse dudak bükerek ona soru soran kuzenine gözlerini devirdi.

"Saçmalama, Nisa, dalga geçiyor tabii ki."

Çantamın içinde pijamalarımı arıyordum. Evin en üst katında, gerçek anlamda neredeyse iki salon boyutundaki odada sekiz kız birlikte uyuyacaktık.

Keyifli akşam fazla uzatmadan sonlanmıştı. Yarın düğün vardı. Erkenden hazırlanıp önce *Şapsığ* soyundan olan kız evine, sonra düğünün yapılacağı *Abzeh* köy meydanına gideceğimiz söylenmişti. Öğrendiğim her yeni bilgiyi not almamak için kendimi zor tutuyordum.

Ben pijama altımı giyip, dişlerimi fırçaladıktan sonra odaya döndüğümde, odadaki dört yataktan biri bana bırakılmış, kalan dört kız için yere döşek serilmişti. Kızların ağzında yine bugün belki de düğün kelimesinden daha çok duyduğum o kelimeler vardı. Yatağımın üstüne bağdaş kurup oturduğumda daha fazla dayanamadım.

"Kaşen ne demek? Ya da bu heyecanlandığınız Zekes, Zehes miydi, o ne oluyor tam olarak?"

Telaffuzum kızları eğlendirdi. Herkes oturduğu yerde bana döndü. Gupse gülümseyerek yüzüme bakıyordu.

"Merak etme, hepsini öğreteceğim sana, Ayçacım."

"Daha önce Çerkes düğününe katılmış mıydın?" diye sordu Nisa, yüzünde krem maskesi vardı.

Başımı iki yana salladım. "Tanıdığım ilk Çerkes, Çerkes... yani Poyraz Şahin." Poyraz'a insanların içinde adıyla hitap etmem gerektiğini unutuyordum.

"En zorundan başlamışsın tanımaya desene," dedi Setenay imalı bir bakışla.

Gupse kuzeninin söylediğini eliyle savuşturdu. "Merak etme, bütün Çerkesler Poyraz abim gibi şey değildir. Şey..."

Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken düşündü. Kızlar onun yerine seçenekleri saymaya girişti.

"Yakışıklı."

"Karizmatik."

"Havalı."

"Gizemli."

"Güçlü."

Hepsi bir ağızdan kıkırdadı. Gupse kuzenlerine gözlerini kıstı.

"Yavaş olun, kızlar. Canım abim bunların hepsi ama aynı zamanda serttir demek istemiştim. Merak etme, her Çerkes'in kanı biraz delidir ama çoğunun rüzgârı Poyraz abim kadar sert esmez."

"Çünkü onun görevi başka."

"Ee, büyük güç büyük sorumluluk getirir."

"Poyraz abi kuruluştan beri en genç Lider. Bunun ağırlığını da üstünde taşıyor. Bu yüzden sert olması normal."

Nirvana

Kızların konuşmalarını takip ederken başım tenis maçı izler gibi sağa sola dönüp duruyordu. Hepsinin Poyraz'a hayranlık duyduğu açıktı.

"Önünde Kuzey abin olması iyi bir şey aslında. Yoksa annen şu an Kuzey abine değil de Poyraz abine evlensin diye baskı yapacaktı. Poyraz abi en azından abisi evlenene kadar rahat eder."

Gupse gözlerini devirip kendini yatağına bıraktı. "Kuzey abim dünya üzerinde evliliği düşünecek son insan. Hem evlense bile, sırf inadından o kişinin Çerkes olmaması için her şeyi yapar. Çerkes olan her şeye alerjisi varmış gibi davranıyor. Annem bir noktada bunun farkına varıp sıranın Poyraz abime geçmesi için alt yapı çalışmalarına başlayacaktır."

"Kuzey abinin o yakışıklı genlerini Çerkeslere aktarmayacak olması büyük kayıp," dedi kızlardan biri iç çekerek. Hepsi bir ağızdan gülüştüler.

Kuzey ile arabada yaptığımız konuşma geldi aklıma. *Sorumluluklarından kaçıp, Poyraz'a bıraktığı yükler.* Bu da o yüklerden biri miydi acaba?

"Baban bu konuda ne düşünüyor?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Hangi konuda?" dedi Gupse.

"Poyraz'ın evliliği konusunda?"

Gupse kısa bir an düşünmeyi seçti. Diğer kızlar da bu sorunun cevabını merak ediyorlarmış gibilerdi.

"Babam... Babamın Poyraz abim için her daim bir planı vardır. Ne zaman evlenmesi gerektiğini düşünüyor mudur bilmiyorum ama kesinlikle bir Çerkes'le evlenmek zorunda olacağını biliyorum."

Nihova

"Çerkes olmayanlarla evlenmez misiniz ki?" diye sorduğumda kızların kendi aralarında bakışmalarını fark etmemiş gibi yaptım.

"Yani eskisi gibi değil artık. Eskiden Çerkes, Çerkes'ten başkasıyla evlenemezmiş. Şimdi evlenmek isteyenlere karşı çıkılmaz, evlenenler var zaten ama yine de fazla tercih edilmiyor diyelim."

"Ama Poyraz abi gibi birinin tercih şansı olduğunu sanmıyorum," dedi Setenay. Gupse sitem edercesine kuzenine bakınca, "Ne var, kızım? Herkes Poyraz Şahin'in bir Çerkes'le evlenmek *'zorunda'* olduğunu biliyor. Aksine zaten ne Birlik ne de *Thamadeler* onay verir," diye tamamladı lafını.

Kaşlarımı çattım hemen. Yine notlarıma yazmak istediğim kelime gelmişti. "Yemekte Çiço'ya sormuştum ama açıklayacak vakti olmadı. *Thamade* tam olarak ne demek oluyor?"

Hepsi birden lafa girdi. "*Thamade*'yi aile büyüğü gibi düşünebilirsin. Her ailenin bir *Thamade*'si olur. Ciddi kararlarda onun da izni alınır."

"Gelin istemesinde, damadın anne babası olmaz mesela, ayıptır. Kızı gidip *Thamade* ister."

"Kızı da babasından istemez, ayıptır. Yine kızın *Thamade*'sinden ister."

Tenis maçını takip eden başım durduğunda yüzümü buruşturdum. Sesli kayıt yaptım zihnime. "*Thamade*, aile büyüğü."

Hâlime gülümsediler. "Çerkeslerde aile her şeydir."

"Kişiler değil, aileler evleniyor gibi düşünebilirsin."

Anladığımı belli etmek için başımı salladım. "Peki şu

Nirvana

bayraktaki yıldızların simgelediği soylar. Herkes farklı soydan anladığım kadarıyla. Farklı soylar birbiriyle evlenemiyor mu peki?"

Setenay hemen ileri atladı. "Tabii ki de evleniyor. Biz hepimiz Abzeh'iz ama aslında benim annem Besleney soyundan, babam Abzeh. Şu iki dişleğin anneleri Şapsığ, babaları Abzeh." Yerde yatan iki kardeş kuzeni işaret etmişti. Dişlek dediği için Setenay'a yastık fırlattılar.

Setenay yastığı savurup bana geri döndü. "Annelerimiz farklı soydan olsa da Çerkeslerde soy babadan devam ettiği için, hepimiz Abzeh'iz."

Hepsi gururla başını salladı. Söylediklerinin aklımda yer etmesi için biraz bekledim. "Öyleyse herkes herkesle evlenebiliyor."

Neredeyse hepsi koro hâlinde damaklarını şaklattılar.

"Asla ama asla kan bağın olan biriyle evlenemezsin."

"Nasıl yani?"

"Yani asla ama asla akraba evliliği yapamazsın. Ayıptır."

"Kuzen evliliği gibi mi?"

Hepsi aynı anda tiksintiyle titredi. "Kuzen, kuzenin kuzeni, onun da kuzeni, kuzeninin kuzenini kuzeni..."

Gupse yine müdahale etti. "Kısacası altı göbek öncesi akraba evliliği yapmak asla hoş karşılanmaz. Aileden ve topluluktan dışlanırsın."

"Ha bu arada, aynı köyden biriyle de evlenemezsin. O da ayıptır. Hoş karşılanmaz."

Söylediklerini aklımda düzenli bir sıraya koyabilmek için zorlandım. Onlarsa bana bakıp kıkırdıyordu. İçinde büyüdükleri için verdikleri bilgilerin sıradan ve alışılmış olduğunu sanıyorlardı ama değildi. Afallamış yüzümü izlemekten zevk aldıklarını düşünüyordum.

Nihova

Nisa çok kolay bir şeyi sunar gibi ellerini havaya savurdu. "Bunlar dışındaki herkesle evlenebilirsin."

Setenay yine araya koca bir ünlem koydu. "Tabii Aslan soyadına sahip bir Kabardey değilsen."

"Kabardeyler de mi yasaklı listesinde?"

"Kabardeyler yasak değil, canım. Ama eğer Şahin soyundan geliyorsan, soyadı Aslan olan bir Kabardey'le evlenmek atalarının mezarlarının üstünde tepinmek gibi bir şey olur."

"Yaniiiii, ayıptır."

"Hoş karşılanmaz."

"Anladım." Yüzümü buruşturdum. "Sanırım." Fazla bilgi yüklenen başımı iki yana sallayıp gülümsedim. "Emin olduğum tek şey, çok fazla şeyin *'ayıp'* olması."

Hepsi birden kahkaha attı. "Çerkeslerde ayıp günahtan önce gelir, Ayçacım. Bunu zamanla anlayacaksın."

Setenay bana kucağındaki yastığı attığında gülümsüyordum. İtiraf etmem gerekirse kızlarla dolu bir odada bir gece geçirmek, daha önce deneyimlemediğim bir şeydi. Kalabalık arkadaş grubum olmamıştı. Sahip olduğum arkadaşlıklarla da böylesine bir gece geçirebileceğim kadar samimi bağ kuramamıştım. Bu yüzden yüz maskesi yapıp dedikoduyla uykuya hazırlanmak, geç ama tatlı bir deneyim olmuştu benim için.

Sadece heyecansız hayatı olanlar kapısının önünde ses duyduğunda meraka kapılıp izlemek için koşardı. Ben de arkadaşlık konusunda böyleydim. Bu konuda öyle eksik bırakılmıştım ki şimdi bu kareyi pencereden izlemek yerine, içinde yer alıyor olmak içimi kıpır kıpır yapıyordu.

"Kızlar başını şişirdi, değil mi?"

Nirvana

Yastığımda dönüp karşı yatağımdaki Gupse'ye döndüm. Gülümseyerek başımı salladım. "Hayır. Aksine, çok keyif aldım." Kafamı kaldırıp yerdeki döşekte horlayan Nisa'ya bakış attım. "Bu benim ilk pijama partim diyebilirim."

Gupse'nin ağzı sonuna kadar açıldı. "Sen ciddi misin?"

Hüzünlü bir baş sallamasıyla onayladım. Bütün kızların uyuyor olmasının rahatlığıyla biraz daha açılmak istedim.

"Babam... Benim babam da zor biridir. Ve benim yükümü azaltacak bir abim ya da kardeşim yok. Sorumluluklarım, ailem dışındaki bütün herkesle olan ilişkimi etkiledi."

Kısa bir soluk bıraktım. "Derin arkadaşlık bağı kuramayacağım için arkadaş edinmem. Rehberim annemin evi kadar temiz. Sosyal medya hesaplarımın şifresini hatırlamayacak kadar nadir girerim. Yani evet, ciddiyim, bu benim ilk pijama partim."

Gupse avucunu boynuna yaslayıp tamamen bana döndü. "Hiç sevgilin falan da mı olmadı yani?"

Manidar bir gülümsemeyle ben de tamamen ona döndüm. "Oldu. Ama onlara sevgili denir mi, emin değilim. Sevgililik de bağ kurmak demek. Hepsi duvarların arkasında kalmaktan sıkılıp zamanla pes ediyordu. Kimseyle onların istediği kadar yakınlaşamıyordum. Yakınlaşamazdım."

Gupse'nin yüzüne aynada görmeye alışık olduğum bir ifade yerleşmişti. *Beni anlıyordu.* Aklıma gelen şeyle can sıkıcı bir soluk bıraktım bu kez.

"Gerçi biriyle yakınlaşır gibi olmuştuk da..."

Vazgeçip sustum. Gupse anında yerinde doğruldu. "Ee, sonra ne oldu?"

Tereddüt etsem de yüzümü buruşturdum. "En iyi arkadaşım ona benden daha çok yakışacağını düşündü."

"Offf!"

Setenay aniden yattığı yerden bize doğru döndü.

*"Qahpé!"**

Çerkesce bilmiyordum ama o an ne demek istediğini ben bile anlamıştım. Setenay'a katılırcasına, Nisa'nın horlaması bir anda yüksek notaya geçtiğinde hepimiz aynı anda sessiz kahkahalara boğulduk.

Tam o sırada odanın camına bir şey çarptı. Üçümüz de irkildik.

"O neydi?"

"Kuş ya da ağaç dalı falandır."

Aynı ses yeniden geldi. Kesinlikle kuş ya da dal değildi. Diğer kızları uyandırmadan ayağa fırladık. Pencereden dışarı bakınıp zifiri karanlık içinde sesi yapan şeyi arıyorduk. Bulmamız zor olmadı. İki erkek aşağıda durmuş, pencereye bakıyordu. Birinin duruşu bana tanıdık gelir gibiydi ama gözüm seçemiyordu. Gupse ve Setenay elleriyle dudaklarını kapattı.

"Bunlar delirmiş mi?" dedi Setenay.

"Onlar kim?" dedim hemen.

"Bu gidişle yürüyen ölüler olacaklar," diye karşılık verdi Gupse.

Setanay'ın telefonunun ekranı yandı. Panikle parmak uçlarında koşturup yatağının üstündeki telefonu aldı, ekranda yazanları okurken dudaklarını ısırdı.

"Aşağı inmemiz gerek."

"Ne?" dedim.

---

* (Çerkesce) Kahpe! -ç.n.

Nirvana

Gupse kaşlarını çatıyordu kuzenine. "Saçmalama, Setenay!"

"Onlar kim, söylesenize?"

Gupse bastırmaya çalıştığı siniriyle bana döndü. "Biri Setenay'ın Kaşen'i."

Bu kelime benim için hâlâ bir anlam ifade etmiyordu. *Öğrenmem gereken çok fazla terim vardı.* Setenay hırkasını geçiriyordu üstüne. Gupse pencerenin önünden çekildi.

"Setenay, kafayı mı yedin? Kaşen de olsanız bu saatte yalnız görüşemezsiniz. Biri görürse mahvolursun." Çenesini sıktı. "Çok ayıp."

"Yalnız olmayacağım ki. Sen de geleceksin."

"Tabii ki de gelmeyeceğim!"

Setenay bakışlarını Gupse'ye dikti. "Yanındakinin kim olduğunu ve neden geldiğini sen de biliyorsun, Gupse."

Gupse, Setenay'ın yüzüne baktı bir süre. Göğsü korkuyla inip kalkıyordu. Aşağıdaki kişinin kim olduğunu deli gibi öğrenmek istiyordum.

Setenay uzun saçlarını topluyordu. "Biri görürse eski evden eşyalarımızı almaya gittiğimizi falan söyleriz."

Gupse düşünmesine bile fırsat vermeden başını iki yana salladı. "Çok tehlikeli Setenay, abimler öğrenirse, daha da fenası annemin kulağına giderse..."

"Kimsenin kulağına bir şey gitmeyecek çünkü kimse görmeyecek. Hem görse bile Ayça da bizim yanımızda olur, böylece kaşenimizle gözetmen eşliğinde görüştük der, kıvırırız."

Gupse sinirden yumruklarını sıktı. Kuzeninin aklı başına gelecek gibi değildi.

"Buna kimse inanmaz, Setenay. Düğün akşamı değil,

bir şey değil. Gece vakti Kaşen buluşmasının kıvıracağın bir tarafı yok!"

Setenay'ın telefonunun ekranı yine yandı. Okudu başını kaldırdı.

"Gitmek zorundayım," dedi, önce bana sonra Gupse'ye bakıp. "Gitmek zorundayız," derken Gupse'ye belli bir imayla bakıyordu.

Gupse parmaklarını saç diplerine soktu, sessiz bir çığlıkla saçlarını çekiştirdi. Hızlı hareketlerle o da onu soğuktan koruyacak bir şeyler geçiriyordu üstüne. Bunu kaçıramazdım, ayrıca ben Çerkes değildim. Kuralları beni bağlamıyordu. Kaybedecek neyim vardı ki? Siyah askılı atletimin üstüne elime gelen ilk şeyi, ince kısa bir hırka çekebildim.

Kızlar odadan çıkınca ben de saçlarımı gelişi güzel toplayıp peşlerine takıldım. Merdivenleri neredeyse nefes almadan parmak uçlarında iniyorduk. Birkaç dakika sonra evin dış kapısını bir hırsızdan daha sessiz açıp dışarı adımlamıştık. Soluk almadan arka bahçeye doğru koşturduklarında kızları takip ettim. İçim kıpır kıpırdı. Sadece ay ışığı bize eşlik ediyordu. Dün geceki dolunay kadar olmasa da bu gece de yaşanacak her şeye şahit olacak kadar büyük ve parlaktı.

"Şeftali bahçesinin girişindeler," dedi çılgın kuzen, nefes nefese.

"Of, Setenay, of!"

Gupse hem söyleniyor hem de kuzenini takip ediyordu. Ben de onun adımlarını izliyordum. Gözlerim karanlığa alışınca artık her şeyi daha net seçebilir olmuştum. Burada şehirdeki kadar ışık olmadığından ay ve yıldızlar karanlıkta yolunu bulmak için yeterli oluyordu. Başımı arkama

çevirip baktım. Evden yeterince uzaklaşmıştık, artık bizi ne duyabilir ne de görebilirlerdi.

"Bu Kaşenlik ne demek, artık bana söyler misiniz?"

İkisi de nefes nefeseydi. Gupse konuştu.

"Flört gibi bir şey."

"Sevgililer mi yani?

"Hayır, sevgililik gibi değil. Ailelerin onayı, bilgisi ve izni olan bir flört gibi düşün."

Kaşlarımı çattım. "Görücü usulü gibi mi yani?"

"Hayır, onun gibi hiç değil. Kaşen sana teklif eder, sen onunla konuşmayı kabul edersen, ki bu böyle ıssız, kimsenin olmadığı yerde değil tabii," derken sesini bu cümlede yükseltip önündeki kuzenine laf çarpmıştı. "Başında bir Hatiyago olduğu, usturuplu yerlerde Kaşen'inle konuşur, sohbet edersin. Ailenin ve herkesin bilgisi olur. Kaşen'inle ciddileşirsen, o zaman sevgili gibi olursun."

"Hatiyago ne demek?"

Gupse bıkkınlıkla nefes bıraktı. "Ayça inan şu an onu da anlatamam. Bilmen gereken tek şey, şu an yaptığımızın Çerkes dünyasında hoş karşılanmayacağı!"

Şeftali ağaçlarının karartısı görüş açımıza girmişti. Gündüz gördüğüm hâlinden farklıydı. İştahımı kabartan meyveler karanlıkta görünmüyor ama kısa dalları altında saklanacaklara imkân veriyordu.

Ağaçların arasına koşturduk. Gökyüzü ağaçların arasında kaldığı için ay ışığı da belli aralıklarla yolumuzu aydınlatabiliyordu. Setenay aniden durdu. O durunca Gupse de durdu. O durduğunda ben de attığım adımı yarım bıraktım. Birkaç saniye sonra önümüzdeki ağacın altından uzun boyu biri açığa çıktı.

Nihova

Göğsüm koşmanın ve adrenalinin etkisiyle inip kalkarken delikanlının yüzünü görmeye çalıştım. Birkaç adımla Setenay'a yaklaştı, Setenay da ona doğru yürüdü. Çocuk ikinci adımından sonra sendeledi. Kaşlarımı çattım. Sanırım sarhoştu. Bunu Gupse de fark etti. Sıktığı yumruğundan fark ettiğini anlayabiliyordum.

"İyi ki geldin," dedi çocuk. Konuşması ağırdı. Kesinlikle alkol almıştı. "Seninle küs kalmaktan hoşlanmıyorum, biliyorsun. Hele ki düğün öncesi. *Zexes* öncesi."

Setenay kollarını göğsünde topladı. "Beni bunu söylemek için mi çağırdın gerçekten?"

Bizi buraya sürüklemiş bu kıza inanamadım. Az önce odadaki hevesini görmesem çocuğu istemediğini düşünebilirdim. O da karşısındaki çocuğun bunu düşünmesini istiyordu besbelli. *Naz yapmak böyle bir şey olsa gerekti.*

Çocuğun yüzü düştü. "Bana başka Kaşenleri kabul edeceğini söyledin, Setenay."

Çocuğun acı çekercesine çıkan sesine aldırış etmedi Setenay çenesini dikleştirdi. "Evet, söyledim. Aynı anda başka Kaşenlerle konuşmak kötü bir şey değil."

"Biliyorum, değil ama biz seninle ciddi Kaşen'iz artık. Annemlerle de konuştum."

Setenay'ın kolları çözüldü. "Bana bunu söylememiştin."

"Fırsat vermedin ki?"

Tam o an ağaçların altından başka bir karartı daha açığa çıktı. Gupse'nin bedeninde gözle görülür bir hareketlilik olmuştu. Heyecanlanmıştı. Başımı yana eğdim. O karartının yüzünü seçmeye çalıştım. Ay ışığı gencin yüzüne yansıdığında kaşlarım şaşkınlıkla alnıma yapıştı. Gelen kişiyi tanıyordum.

Nirvana

"Bertan..." dedi Gupse usulca.

Ona o kadar çok lakabıyla seslenmiştim ki gerçek adını kısa bir an anımsayamamıştım. O benim için Çiço'ydu. Görünüşe göre Gupse için daha fazlasıydı.

"Gupse..." dedi Çiço, kızın adı dudaklarından dua gibi çıkmıştı.

Gupse kendini zorlayıp sırtını dikleştirdi. "Bu saatte neden buradasınız, Bertan? Yanlış olduğunu biliyorsun."

Çiço yalpalayarak Gupse'ye doğru yürüdü. O da içmişti. Yaklaştıkça kızarmış yanaklarını, daha da açığa çıkmış parlak mavi gözlerini görebildim. Ceketini çıkarmış, siyah gömleğinin düğmelerini göğsüne kadar açmıştı. Yüzünde acı çeken bir ifade vardı.

"Yanlış olduğunu biliyorum be, Gupse." Bir adım attı. "Yarınki *Zexes*'e katılmaya çalışmamın yanlış olduğunu biliyorum." Bir adım daha attı. "Seni bu saatte buraya çağırmanın yanlış olduğunu biliyorum." Yarım adım yalpalandı. "Sana yaklaşmanın yanlış olduğunu biliyorum." Kalan son boşluğu son adımıyla kapattı. "Seni düşünmenin yanlış olduğunu biliyorum." Gupse'nin yüzüne bakıyordu. Gözleri kıpkırmızıydı. "Seninle ilgili hayal kurmanın yanlış olduğunu biliyorum."

Çok içmişti. Çok acı çekiyordu. Elini kaldırdı. Gupse'nin saçına dokunacak gibi oldu ama parmakları tek bir saç teline değemeden yanına düştü.

"Yanlış olduğunu bile bile seni sevmeye engel olamıyorum be, Gupse."

Masmavi gözlerinden yaşlar süzüldü kızarmış yanaklarına. Alt dudağım titredi. Yüzündeki acı, imkânsızlık kalbimi acıttı. Bu kez Gupse elini kaldırdı. Çiço kızın ona

Nihova

atacağı tokada kendini hazırlar gibi yanağını hafifçe yana çevirdi ve gözlerini sıkı sıkı yumdu. İleriye atılıp Gupse'nin elini havada tutmak istedim. Çocuğun çektiği acıya fazlasını yüklemeye gerek yoktu ama engellememe gerek kalmadı.

Gupse'nin titreyen parmakları Çiço'nun yanağına uzandı ama tokat atmadı. Akan gözyaşlarından birini sildi. Çocuk gözlerini açtı. Parlayan maviliğinde yeni bir şey vardı. Alışık olmadığı belli olan bir şey. *Umut.*

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Çiço'nun eli yanağındaki parmaklara uzandı. Avucu kızın parmaklarına dokunacakken gelen çatırtıyla hepimizin başı sesin geldiği yöne döndü. Herkes nefesini tuttu. Çatırtı değildi, birinin ayak sesiydi ve bize doğru yaklaşıyordu!

Önümdeki dört genç de ışık görmüş tavşan gibi buz kesmişti. Sesi dinliyorduk. Ayak seslerine bir erkeğin konuşma sesi eklendi. *O sesi tanıyordum.* Gupse başını oynatabildiğinde korkuyla bana baktı. *O sesi Gupse de tanıyordu.* Alkolle zihni dağılmış Çiço bile sesi tanımıştı. Panik dolu gözleri çaresizce az önce aşkını itiraf ettiği kadına dönmüştü. *Onlara yardım etmeliydim.* Benim kaybedecek bir şeyim yoktu ama onların vardı.

Çenemi sıktım, ileri atıldım. Hızlı hareketlerle dördünü de şoktan çıkarıp ağaçların altına yönlendirdim. Derin bir nefes aldım ve hızla sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladım. Ses onlardan önce beni bulmalıydı. Kararlı adımlarım sesin üstüne doğru yürürken aklımda hiçbir plan yoktu. Babamın güçlü olduğunu düşündüğü yönümün bir şekilde yine beni kurtarmasını dilemekten başka çarem yoktu.

Ağaçların derinliklerine daha fazla girdikçe karartının silüeti görüş açıma girmişti. Sanırım telefonla konuşuyordu. Başımı geriye çevirdim. Gupseler ile aramızda en az on ağaç vardı. Dikkatli baktığımda Gupse'nin beyaz hırkasını seçebiliyordum. Yeterli uzaklıkta değildim ama şansımızı denemeliydim. Ay ışığının üstüme yansıyacağı en aralıklı ağacın yanında durdum ve beklemeye başladım.

"Çerkes Atakan'a iyilik borcu olmayan tek kişi benim. Şamil Aslan'la arasının iyi olması umurumda bile değil. Lider benim ve bana emrivaki yapamaz. Eğer çok istiyorsa arayıp kendi ağzıyla rica etsin bakalım."

Karartı bana ulaşmak üzereydi. Bekliyordum. Yüzümü buruşturup aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Ses bana ulaştığı an kollarımı havaya kaldırıp dallara uzanmaya çalıştım.

"Ayça?" dedi Poyraz beni gördüğü an. Kulağındaki telefonu indirdi. "Bu saatte ne yapıyorsun burada sen?"

Ürkmüş gibi yapıp dallara uzanan kollarımı indirdim. "Ah, Poyraz, sen miydin? Korkuttun beni."

Kaşlarını çattı. "Ben mi seni korkuttum? Bu saatte burada ne işin var senin?"

Kollarımı kaldırdığım için yukarı sıyrılan askılı atletimi aşağı çekiştirdim. Bu kez üst kısımdan göğüs dekoltem açığa çıktı. Bunu sadece ben değil, Poyraz da fark etmişti. Ancak sadece iki saniye sonra telefonunu cebine sokup. ne haltlar karıştırdığımı çözmeye çalışan çatık kaşları yine yüzüme geri döndü.

Konuşmadan önce yutkundum. Ağzımı açtığımda ne söyleyeceğimi ben bile bilmiyordum.

"Canım şeftali çekti."

Yüzünü buruşturdu. "Gecenin kör vakti, canın olmamış

şeftali mi çekti?" Dudaklarımı aralamama izin vermedi. "Evdeki mutfak olmuş şeftali kaynıyor. Gece vakti bahçeye gelip şeftali toplamak da nereden çıktı?"

Beklemeden atağa geçtim. Şu an yapacağım tek bir tereddüt anı beni ele verirdi. "Canım mutfakta beklemiş şeftaliyi değil, bunları çekti." Bu kez ben onun söyleyeceklerini engelledim. "Döngüm başlamak üzere ve benim canım aşırı derecede olmamış şeftali çekti, tamam mı? Aptalca biliyorum ama off, sen erkeksin anlayamazsın işte! Mutfaktaki hiçbir şey o isteğimi bastırmadı, ben de hem hava almak hem de hormonlarımı bastırmak için kimseye haber vermeden kendimi buraya kadar attım. Oldu mu?"

Açıklamamı düşünmesi için ona zaman verdim. Ya çok inandırıcı oynamıştım ya da âşıklara yardım etmem için kutsal bir güç tarafından korunuyordum. Her ne sebeple olursa olsun Poyraz'ın çatık kaşları dağılmış ve başını iki yana sallamıştı. Ağzının içinden bir şeyler mırıldanarak kolunu tepemizdeki dallardan birine uzatıp şeftalilerden birini kopardı ve bana uzattı.

"Al şunu. Hay Allah'ım ya. Sen cidden garipsin, çocuk."

Olmamış şeftaliyi aldım. İnandırıcılığımı kaybetmemek için meyveyi atletime sürtüp sildim ve hemen ufak bir ısırık aldım. Yüzümü buruşturmamı engelleyemedim. Çok ekşiydi. Ben çiğnerken onun belli belirsiz gülümsemesini yakalamıştım. Adımını yana doğru atacak gibi olunca korkuyla lokmamı yuttum.

"Asıl senin bu saatte burada ne işin var, Çerkes? Sen de mi aşerdin?"

Donuk bir bakış attı. "Bu saatte nerede olduğum kimseyi ilgilendirmez."

Nirvana

Şeftalimden yeni bir ısırık aldım. "Vay be, bunu az önce ben de kullanabilir miydim?"

Donuk bakışı dağıldı. "Başkasına kullanabilirsin ama bana değil." Bakışlarını daha net görmem için başını yaklaştırdı. "Senin nerede, kiminle ne yaptığın sadece beni ilgilendirir, çocuk."

Yutkunamadım, lokmam boğazımda takılı kaldı. Yüzündeki eğlenceyi sezebiliyordum. Bendeki etkisini diri tutmak hoşuna gidiyordu. Başını uzaklaştırmak için beklerken ötedeki ağaçların dibinden gelen sesle ikimiz de başımızı o tarafa çevirdik. Oldukları yeri bildiğim için Gupse'nin hırkasını kolayca seçebildim. Korkuyla az önce boğazıma saplanan lokmamı yuttum. Poyraz'ın dikkatinin dağıldığını düşünüp hareket etmiş olmalılardı. Poyraz pür dikkat sesin tekrarlanmasını beklerken, çaresizce etrafa bakınıp yeni bir kaçış bulmaya çalıştım.

Yine içgüdülerim devreye girdi. Elimdeki şeftaliyi fırlattım. Panik ve acıyla inleyip kendimi yere doğru savurdum. Umduğum gibi kolumdan tutup beni düşmeden yakaladı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Evet, ne olmuş olabilirdi?

Acıyla inlemeye başladım. "Uff! Arı soktu sanırım."

Saçma bir resme bakar gibi yüzünü buruşturdu. "Bu saatte ne arısı sokacak, saçmalama."

"Sokmanın saati mi olur, Çerkes?"

"Arılar karanlıkta uçamaz, okulda öğretmediler mi size?"

Kahretsin! Bu bilgi sağlam kafadayken bile gelmezdi ki benim aklıma. Yüzümdeki acıyı azaltmadan yerimde sekmeye devam ettim.

Nirvana

"Off, o zaman yılan ya da akrep sokmuş olabilir."

Bıkkın bir soluk bıraktı. "Yılan da akrep de bu mevsimde olmaz."

Bu adamın zihni bu saatte nasıl bu kadar berrak olabiliyordu?

"Yahu sen bana yardımcı mı olacaksın, yoksa sözlüye mi kaldıracaksın? Canım yanıyor anlamıyor musun? Bir şey soktu işte beni!"

"Tamam tamam," dedi sonunda, kıvranan bedenimi sabit tutmaya çalışırken.

"O zaman belki de fare ısırmıştır. Az önce görmüştüm şuralarda."

Tiksintiyle yerimde zıpladım. "İiğğyy!! Nerede! Nerede gördün?!"

Poyraz'ın kollarına sarıldım, onu sağa sola çekiştirip kendimi uzun gövdesinde saklamaya çalıştım.

"Dur be, kızım, tırmanma üstüme. Hay Allah'ım ya!" Kelimenin tam anlamıyla beni üstünden sıyırmaya çalışıyordu. "Yahu dur, tamam. Fare falan görmedim."

İtirafıyla duruldum. Asıldığım kıyafetlerini bırakıp ayaklarımı güvenle yere bastım, ardından omzuna ve göğsüne iki sıkı yumruk attım. Keşke canını biraz olsun yakmış olabilseydim. Fakat o benim vurduğum yerler yerine gömleğinin yakasını düzeltmekle meşguldü. Ona belli etmeden ileriye doğru bakındım. Kimseler görünmüyordu, o bağırışlarım sırasında kaçmış olmaları en akıllıca hamle olurdu ama dördünün de bu geceki ruh hâline ve kararlarına güvenmiyordum. Onların olduğu tarafa değil de çapraz yöne doğru adımlamaya başladım. Poyraz hemen arkamda beni takip ediyordu.

Nirvana

"Hani sen az önce yere basamıyordun?" dedi birkaç adım sonra.

Durdum. *Kahretsin. Aksamayı unutmuştum.* Donuk bir ifadeyle yüzümü ona döndüm. Yoğun bakışlarından biriyle yüzümü inceliyordu. Yüzümden her şeyi okuyacağına dair saçma bir korkuya kapıldım.

"Hâlâ basamıyorum aslında. Fakat insan yanında bir centilmen olmadığını anlayınca, dişini sıka sıka yürüyor işte, ne yaparsın."

Bu kez aksayarak yürümeye başlamıştım. Hemen yanı başımdaydı.

"Centilmenler ne yapıyormuş?"

Kısa bir an düşündüm. İç çekerek izlediğim dizi ve filmleri düşündüm. Gelişi güzel omuz salladım. "Kızı yürütmeyip kucağına falan alıyorlar."

Durdu. O durunca ben de duraksayıp ona döndüm. Abartılı bir bakışla kibir yüklü kaşları havaya kalkmıştı.

"Kucakta mı taşınmak istiyorsun gerçekten?" Bunu öyle bir tonla söylemişti ki kendimi Noel babaya inandığımı itiraf etmiş kadar saf hissettim. Başını iki yana salladı.

"Sen gerçekten çocuksun."

Dişlerimi sıktım. "İstiyorum demedim!"

"İstemiyorum da demedin."

Öfkeyle ona arkamı dönüp ileri atılınca dengesiz patikada tökezledim.

"Otur şuraya da bacağına bakayım," diye seslendi.

"İstemiyorum," diye karşılık verip aksayarak adımlamaya devam ettim.

Sadece üç saniye sonra kolumdan tutup beni kendine çevirmişti. "Şuraya otur, dedim."

Nihova

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Emrettiğinde istediklerinin olacağını kim söyledi sana?"

"Kimse." Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Ben emrederim ve olur."

Kolumu parmaklarından savurdum. "Olmadığında ayaklarını yere vurup tepinerek ağlıyor musun peki? Bir de bana çocuk diyorsun, asıl istediğini almaya alışmış şımarık çocuğun teki olan sensin!"

Ona arkamı döndüm yine. Bu kez aksamadan adımlarımla yeri döverek yürümeye koyuldum.

"Simaze, gel şuraya!"

Yumruğumu sıkıp öfkeyle ona döndüm. "Benim adım Ayça ve ben se..."

Üstüne bastığım taş devrilince ben de devrildim. Ellerimi kendime siper ettim ama avuç içlerime yerdeki taş, çakıl, odun parçası, ne varsa battı. Dizlerimin üstüne kapaklandığım için diz kapaklarım zonkluyordu. Sağ dizim iri bir taşa denk gelmişti. Avuçlarımı silkelerken taze ve keskin acı, şiddetle bastırınca kendimi kontrol edemeden gözlerim doldu.

Poyraz yanıma çökmüştü. Yüzüme düşen saçlarımı geriye ittirdi. Karanlıktaki görüşü benden iyi olmalıydı.

"Ağlıyor musun sen?" diye sorunca, başımı diğer tarafa çevirdim. İki kolumdan tutup beni bez bebek gibi ayağa kaldırdı. "Gel şuraya. Kendini daha fazla yaralamadan az bir otur kıçının üstüne."

Beni ağaç dibindeki iri, büyük bir taşın üstüne oturttu. Bacaklarımı uzatmama yardım etti. Alt pijamamı dizlerime kadar sıyırınca havaya dokunan tenim sızladı. O yarama bakarken ben burnumu çekiyordum. Şu an gerçekten aptal bir çocuğa benziyordum.

Ninova

Başımı eğip Poyraz'ın güçlü bileklerindeki kasların hareket edişini izledim.

Kaslarını böylesine ustaca yöneten bir erkeğe karşı koymak zordu, bu erkek Poyraz Şahin ise karşı koymak imkânsızdı. İmkânsızı zorlamanın alemi yoktu. Tapılası iyileştirici kaslara boyun eğmek, bu gece yapacağım tek doğru karar olacaktı.

"Dizlerin kanamış," dedi pijamamı kapatırken. Başını kaldırıp ellerime uzandı. Parmaklarıyla avuçlarımı taradı. Kontrolü bittiğinde elimi nazikçe kucağıma indirdi. "Avucun da uf olmuş." Gülümsemesini fark edemeyecek kadar karanlık olmasını dilerdim. Tam çöktüğü yerden kalkacak gibiyken yeniden çöktü. "Ah dur, bir de az önce timsahın ısırdığı yere bakalım." Ben somurtup gözlerimi devirdim, o bacağımı kontrol etti. "Bacağında bir şey yok, Simaze. Seni kucağımda taşıyayım diye yalan mı söyledin yoksa?"

Resmen dalga geçiyordu. Sonsuza kadar aksamam gerekse bile asla yalan söylediğimi itiraf etmeyecektim.

"Saçmalama, Çerkes. Çocuk muyum ben?"

"Değil misin?"

Dudaklarını ıslatıp açıkça gülümsemişti. Ay ışığı o gülümsemenin nefesimi kesmesine sebep oluyordu. Çöktüğü yerden kalkıp yanıma oturdu. Sırtını ağaç gövdesine yasladı. Ağaç dallarının arasından ay görünüyordu. Dolunay değildi ama ona çok yakındı. Bir süre ikimiz de Ay'ı izledik.

"Eski evin orada, eski tavlamız var. Uyku tutmayınca oraya gittim," dedi aniden.

Yüzümü buruşturdum. "Bu saatte tavla oynamaya mı çıktın yani?"

Nihova

Kendini tutamayıp güldü. "At ahırına tavla da derler." Başımı salladım. Burada her şeyin başka bir adı vardı. "Eski atım, Ayışığı'nı orada doğurmuştu. Gidip görmek iyi hissettirdi."

Poyraz Şahin bana gece neden dışarıda olduğuna dair açıklama mı yapıyordu? Sırıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ağaca yaslanıp kısa bir iç çektim. "Etrafımda bu kadar insan olmasına alışık değilim."

Başını bana çevirdi. "Sıkıldın mı?"

Hiç düşünmeden başımı iki yana salladım. "Bu gece o masada oturmak iyi hissettirdi."

"O masanın birilerini mutlu edebilmesi ne güzel."

Başımı ona doğru çevirdim. Karanlık, gözlerinin rengini saklıyordu ama parıltısı oradaydı. Artık yüzüme bakarken kaşlarını çatmıyordu.

"Belki sadece kötü taraflarını görmeye meyilli olduğunuz içindir."

Dudaklarını büktü. "Belki de..."

Mücadele etmemişti. Yorgun görünüyordu. Bu köy, bu ev, o masa Kuzey de farklı, Poyraz da farklı etki ediyordu. Kuzey'i öfkelendirirken, Poyraz'ı yoruyordu.

Açık bir kitaba göz gezdirir gibi, dingin bakışları yüzümde dolaşıyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum usulca.

"Merak ediyorum."

"Neyi?"

Dudaklarını ıslattı. "Boynunun mükemmel kıvrımının tadını."

Nirvana

Elektrik çarpmış gibi gerildim. Anında doğruldum. Panikle başımı başka yöne çevirdim. Tekrar Poyraz'ın yüzüne bakamıyordum. Oturduğum yerden kalkmak için hamle yaptım.

"Hadi gidelim artık. Sabah erkenden kalkacağımızı söylemişlerdi. Uyumam gerek. Kızlar annenin çok dakik olduğunu söylemişlerdi, geç kalmak istemiyorum."

Soluk bile almadan konuşurken ağacın gövdesinden destek alıp ayağa kalkmıştım. Poyraz tek kelime etmiyordu. İnatla ona bakmıyordum. İleriye doğru hızla hamle yapıp dizlerimi kırınca yaralarım sızladı. Dudaklarımdan acı yüklü bir soluk çıktı. Kıpırdayamadım.

Poyraz kolumu tuttuğunda yanımda olduğunu fark ettim. Beni kendine çevirdiğinde sesinde bile gülümseme vardı.

"Gel buraya. Panik yapma, tadına şimdi bakacağım demedim."

Kendimi zorlayıp kaşlarımı çattım. "Panik falan yapmadım."

Dudağı keyifli bir hazla kıvrılmıştı. "Bak sen. O zaman ne diye tavşan gibi sekerek kaçmaya çalıştın?"

"Kaçmaya da çalışmadım. Eve gitmem gerek."

Kolumu bıraktı, ukala tavırla omzunu salladı. "Hadi o zaman, git."

Çenemi dikleştirdim. Pekâlâ da gidebilirdim. Saçımı savurdum önce, sonra ileriye doğru yürüdüm ama henüz üçüncü adımımda yüzümü buruşturup aksadım. Sağ dizimi kıramıyordum.

"Sen gerçekten çocuktan farksızsın, Simaze."

Poyraz söylenerek yanıma geldi. Bir elini sırtıma, di-

Nihova

ğerini bacaklarıma sardı ve ben ne yaptığını anlayamadan beni kucağına aldı. Beklemeden yürümeye başlayınca kolumu boynuna dolamak zorunda kaldım.

"Ne yaptın ettin, kendini taşıtmayı başardın."

Surat asıp yüzüne baktım. "Beni taşımanı istiyorum demedim."

"İstemiyorum da demedin."

Somurtup başımı çevirdim. Ağaçların arasından geçerken başımı dallardan korumaya çalışıyordum. Dünyayı bu yükseklikten görmeye alışık olmadığım için etrafı izlemek tuhaf bir şekilde keyifliydi. Başımı dik tutuyordum ama bir süre sonra boyun kaslarım ağrımaya, kasılmaya başladı. Kendimi dik tutmayı bırakıp pes ettim.

Başımın onun boynuna doğru, köprücük kemiğine düşmesine izin verdim. Kokusunu içime çektiğim an gözlerim kapandı. Poyraz Şahin'in kokusu aklımı allak bullak ediyordu. Az önce söylediği şeyi anımsayınca yanaklarımın ısındığını hissettim. Onun boynuna bu kadar yakınken onunkine benzer meraka ben de kapılmıştım.

Gözlerimi açtım. Artık ağaçlar yoktu. Eve az kalmış olmalıydı. Tepemdeki ay erkeksi yüzüne yansıyordu. Uzanıp çenesine, dudaklarına dokunmak istedim. Elimi sakalında gezdirmek istedim. Elimi kaldırdım fakat parmaklarım tenime ulaşmadan elimi geri çektim. Dişlerimi sıktım. Kim olduğumu ve neden burada olduğumu unutmamam gerekiyordu.

Bu bir oyun değildi...

Kokusunun sersemliğiyle başımı yasladığım yerden kaldırdım. Evin kapısına ulaştığımızda beni dikkatlice yere indirdi. Ben gözlerimi ondan kaçırmaya çalışırken o

Nirvana

çenemin ucuna dokunup ona bakmam için beni zorladı. Gözlerini gözlerime sabitledi. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Duymayı kaldıramayacaksan, bana ne düşündüğümü sorma, Simaze. Çünkü ben seninle ilgili masumca şeyler düşünmüyorum."

Çenemdeki parmaklarını kaydırıp yanağımı okşadı, sonra elini geri çekti. O arkasını dönüp giderken ben ondan mı, yoksa onun bana hissettirdiklerinden mi kaçmaya çalışıyordum, bilmiyordum...

Dizimin ağrısıyla dişlerimi sıka sıka kendimi en üst kata sürüklediğimde Gupse ve Setenay çoktan uykuya dalmış görünüyordu. Yine de temkinli şekilde çantamın gizli cebindeki telefonu çıkarıp saklayarak yatağıma girdim, yorganın altında burada bulunma sebebimi yerine getirdim.

"7..."

"SAMSUN'DAYIZ."

"YARIN MAYKOP'LA ALAKALI YENİ VE FAYDALI ŞEYLER ÖĞRENME İHTİMALİM VAR."

"DİKKATLİYİM."

İlk kez babamdan gelecek cevapları beklemeden peş peşe sıralamıştım mesajlarımı.

Bu bir oyun değildi. Telefonu kapatıp göğsüme bastırdım. Bu görevi yerine getirebilmek için kalbimi korumamın bir yolunu bulmalıydım...

Nihova

BÖLÜM 13

"Ayça, sen ne yapıyorsun?"

Yine Poyraz'ın arabasında, bu kez arka koltukta oturmuştum. Pencereden kafamı uzatmış, konvoydaki arabaları saymaya çalışıyordum.

Pes edip başımı camdan içeri çektim. "Gelini evinden almak için savaşmak zorunda kalacaksınız sanırım. Bunca arabanın karınca sürüsü gibi dizilmesinin başka açıklaması olamaz."

Üç kardeşi de gülümsetebilmiştim. Gülümsemişlerdi ama aslında üçünün de ruh hâli havadaki kasvetli bulutlar gibiydi. Yağacak mıydı, yoksa açacak mı, belli olmuyordu. Köydeki ilk geceleri, üçünü de dağıtmışa benziyordu.

Gupse'nin aklını meşgul eden konuyu tahmin edebiliyordum. Gece ben döndüğümde o uyumuştu, sabah uyandığımızda ise dün gece hakkında tek kelime etmemiş, o anlar yaşanmamış gibi davranmıştık. Gerçi konuşacak zamanımız da olmamıştı, uyandıktan dakikalar sonra evin içinde hazırlık karmaşası başlamış, evden hareket edene kadar kızların bağırış çağırışları kesilmemişti. Kahvaltı sofrasında ağzıma attıklarımı dahi hatırlamıyordum. Akşamı nasıl ettiğimizin bile farkında değildim.

Başımı çevirip Gupse'nin yüzüne baktım. Çok güzel görünüyordu. Uzun saçlarını su dalgası yapmıştı. Tek bir tarafını zarif, yıldız şeklinde küçük bir tokayla sabitlemiş, güzel yüzüne düşecek saç tellerini engellemişti. Hafif bir makyaj yapmıştı. Bu da krem rengi parıltılı elbisesi içinde yeşil gözlerini ortaya çıkarmıştı.

Onu izlediğimi fark ederek yüzünü bana çevirdi ama çok kısa bir tebessüm sonrası bakışlarını kaçırıp yeniden camdan dışarı döndü. Bu sabah vaktimiz olsaydı bile benimle Çiço hakkında konuşup konuşmayacağını kestiremedim. Onların yakalanmasını engellemiş olabilirdim ancak bu olay bizi ne denli yakınlaştırmıştı, emin değildim.

Başımı bu kez siyah takım elbisesiyle ön koltukta oturan Kuzey'e çevirdim. Kelimenin tam anlamıyla koltuğunda somurtarak oturuyordu. Onun bu arabaya, bu düğüne, bu köye zorla getirildiği kilometrelerce uzaktan anlaşılıyordu. Canını sıkan konunun ne olduğunu bilmiyordum ama babası ile ilgili olduğuna emin gibiydim. Baba sorunuyla büyümüş çocuklar birbirini tanırdı.

Bakışlarım Poyraz Şahin'e kaydığında ise o tarafta fazla kalamadım. Gupse'nin gözleri benden nasıl kaçtıysa, ben de Poyraz'la göz göze gelmekten öyle kaçıyordum. Poyraz Şahin'i aklımda durması gereken yerde hâlâ tutamıyordum. Onun etkisinden kaçmak için önce gözlerinden kaçmalıydım.

Gelinin köyüne giriş yaparken önümüzdeki dört araba durdu. İçindeki insanlar indi. Biz korna çalıp onları geçerek yolumuza devam ediyorduk. Yanlarından geçerken ellerini önünde toplayıp bekleyenlerden birinin üstünde damat takımı olduğunu fark ettim.

Nirvana

"Onlar kim?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Gupse'nin açıklamasını bekledim ama o öylesine dalmıştı ki beni duymamış görünüyordu. Onun yerine Poyraz cevapladı.

"Damat ve ailesi."

"Neden orada bekliyorlar?"

"Damat ve ailesi kızı evinden almaz. Köyün girişinde bekler. Kızın ailesi gelini onlara götürür."

Bu bilgiyi mantıklı bir zemine oturtmaya çalışan zihnim zorlandı. "İyi de neden?"

Poyraz'ın yapacağı açıklama Kuzey tarafından bölündü.

"Ayça, Çerkes dünyasında yapılan her şeyin altında bir mantık aramayı bırakmalısın. Güven bana. Çünkü çoğu adetleri mantıksız."

Gupse'nin ince parmakları koluma dokundu. "Sen Kuzey abime bakma. Köy düğünlerinde eski adetler mümkün olduğunca çok yapılır. Şehir düğünlerinde damat da ailesi de gidiyor. Ama köy düğünleri, bu eski adetleri nesilden nesle aktarmak için bilerek uygulanıyor."

Kuzey homurdandı. "Nesilden nesle aktarılan tek şey adetler değil, at gözlüğü takmış insanlar," dedi dişlerinin arasından.

"Kuzey yeter!"

Poyraz yumruğunu direksiyona vurmuştu. Kuzey huysuz yüzüyle kardeşine öfkeli bir bakış fırlattı, ardından yola geri döndü. Kuzey'in eski hâlini kesinlikle daha çok seviyordum.

Onca araba gelin evinin önüne yığıldı. Öyle fazla araba vardı ki çoğu metrelerce uzağa park etmek zorunda kalmıştı. Gupse'nin söylediğine göre, Şahin ailesi için kız ya

Nirvana

da erkek tarafı yoktu. Biz iki taraftık. Biz diyordum çünkü insanlar beni de onların bir parçası olarak görüyordu. Pşine'den biraz ufak, mızıka dedikleri çalgıları eşliğinde kızın evine doğru yürüyorduk. Bizimle birlikte tepsilerle *Logum halive* dedikleri ikramları da taşıyorlardı.

Çerkes ezgileriyle kız evine girdik. Evlenecek kız gelinliğini giymiş odasında oturuyordu ve ben gözlerimi ondan alamamıştım. Kırık beyaz uzun kollu gelinliğinin eteklerinden beline kadar altın yaldızlı zarif Çerkes motifleri uzanıyordu, göğsünde üst üste gümüş aparatlar sıralanmıştı. Belininin inceliğini ortaya çıkaran motif taşlı gösterişli bir kemer, başında duvağının takılı olduğu yine altın yaldızlı yüksek bir şapka takmıştı. Bembeyaz cildi porselen gibi parlıyordu. Odaya doluşan bütün Çerkes kızları da birbirinden zarif ve güzel görünüyordu. Siyah, sade ve kaşmir elbisemin içinde kendimi gösterişsiz hissetmiştim.

Odaya girenlerden biri elinde gümüş bir tepsi tutuyordu. Üstünde kız evi ikramlarından, adını telaffuz edemediğim Çerkes kurabiyeleri dizilmişti. Önce *Thamadeler*'e verildiği söylenen ikramlar, üstüne pudra şekeri dökülmüş un kurabiyesine benziyordu.

Tepsi odanın içinde dolaştı, tam benim başımın üstündeyken ani bir hareketle kurabiyeye uzanmaya ve günümü mahvetmeye karar verdim. Ben elimi uzattığım an tepsiye çarptım ve tepsi üstündeki kurabiyelerle birlikte üstüme devrildi. Siyah elbisem beyaz pudra şekerine bulandı. İnsanlar panikle üstümü silmeye çalıştıkça lekeler daha kalıcı hâle geldi.

"Off... çıkmıyor bu, Ayça ya."

Nihova

Lavaboya doluşmuş, kızlar etrafıma toplanmıştı. Gupse elindeki bezi kucağına indirip pes ettiğinde ben yüzümü buruşturdum.

"Çünkü kaşmir kumaşı ıslak mendille silmeye çalıştınız!"

"Özür dilerim," dedi Nisa usulca.

Sitemli konuştuğum için pişman oldum. Yardım etmeye çalıştığını biliyordum. Elbisemin üstündeki iğrenç beyaz lekelere bakıp dudaklarımı büktüm.

"Aslında çok da kötü görünmüyor," diye teselli etmeye çalıştı kuzenlerden biri.

"Yüz bebek aynı anda üstüne kusmuş gibi duruyor."

"Setenay!"

Gupse patavatsız kuzenini azarlasa da kız haklıydı, berbat görünüyordum.

Gelinin kız kardeşi elinde koca bir askıyla kapıyı araladı. "Gupse abla," dedi Gupse'yi bulan yüzü. "Eğer onun için de sorun olmazsa, Avukat abla bu elbiseyi giyebilir."

Gupse hiç düşünmeden kılıfın fermuarını açtı. Uzun, koyu lacivert, kalın ipek kumaştan bir elbise çıkardı içinden. Üstünde Çerkes motifleri vardı.

"Kına gecesi kıyafetlerine benziyor," dedim sesli düşünerek.

"Çerkeslerde kına gecesi yoktur, abla. Biz bunları düğünlerde, davetlerde giyeriz. Kuzenlerimden de giyenler var. Bunu yedek olarak ayırmıştık, senin kısmetinmiş demek."

Kızlarla birbirimize baktık. Gupse omuzlarını salladı. "Kusmuklu elbiseden iyidir sonuçta."

Gülerek askıya uzandım. Hızlı hareketler ve el birliğiy-

Nirvana

le beni giydirdik. Giydirdik diyordum çünkü bu nostaljik elbiseyi giyebilmek maharet istiyordu. Beyaz iç elbisesini kafamdan geçirdiğimde bedenime tam oturmuştu. İnce bel konusunda takıntılı olduklarından fazla kilolarım olmadığı için şanslıydım. Ceket gibi kollarımı geçirerek giydiğim gümüş işlemeli üst kısmı öyle gösterişliydi ki parmaklarımı işlemelerinde gezdirip durdum. Kol kısmı gereğinden uzun bırakıldığı için kontrol etmesi biraz zordu ama içinde kendimi tarihi dizilerdeki karakterler gibi hissettiğimden kesinlikle şikâyet etmemiştim. Son olarak gümüş kemeri belime taktıklarında kıyafetim tamamlanmıştı. Saçlarımı da elden geçirip, bukleler hâlinde iki yanımdan bıraktıktan sonra aynadaki yansımamdaki kız Ayça değil de geçmişten gelen bir yabancı gibiydi. *Güzel bir yabancı.* Bir gece boyunca üstümde taşımayı dert etmeyeceğim kadar güzel bir yabancı...

Gelin çıkışını kaçırmamak için dış kapıya koşturduk. Mızıka sesi eşliğinde evin kapısında Çerkes dansı yapılıyordu. Parmak uçlarıma kalkıp görmeye çalışıyordum. Genç hakkı olarak *Varoç* adını verdikleri şeyi yaptılar. Genç kuzenler gelini evden çıkarmamak için direndikçe, birçok kişi elini cebine atıp para dağıtmıştı. Gençler hakkını aldığı konusunda tatmin olduğunda gelin evinden çıkabildi.

Hep birlikte arabalara yürüyorduk. Poyraz ve Kuzey'i arabamızın olduğu yere varana kadar hiçbir yerde göremeyiştim. Poyraz'ın arabasına yaslanmış, dikkatle beni izleyen bakışlarını gördüğümde ise gözlerimi kaçırıp, dikkatimi üzerine basmamak için dikkat ettiğim yeni elbiseme verdim. Mızıka ve sesi bizi geçip kalabalıkla birlikte önümüzden devam etti.

Nirvana

"Ooo, Ayça Hanım, Çerkeslik şerbeti mi içtiniz?" dedi Kuzey yanlarına ulaştığımızda.

Utanan yüzümü saklamak için tebessüm edip umursamaz davrandım. "Dikkat çekmemek için kılık değiştirmeye karar verdim."

Poyraz yaslandığı yerden doğruldu. "Böyleyken dikkat çekmediğini mi sanıyorsun, Simaze?"

Haklıydı. Başımı eğdim, üstümdeki gümüş işlemelere dokundum. Gupse ve Kuzey arabaya binmekle meşguldü. Yeniden başımı kaldırdığımda Poyraz'a baktım doğruca.

"Yakışmamış mı?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Yakışmadığını söylemedim."

Gözlerimi devirdim. "Yakıştığını da söylemedin."

"Sana düşüncelerimi sormak konusunda ne dediğimi unutma, Simaze. İstiyorsan daha açık konuşabilirim."

İki elimi de havaya kaldırdığımda işlemeli kollarım etrafa saçılır gibi açıldı. "İstemez, istemez. Hadi gidelim."

O açıkça gülümserken ikimiz de arabaya bindik. Köyün çıkışında bekleyen damat ve ailesinin kalabalığını da konvoya ekleyip düğünün yapılacağı meydana ulaştık. Meydan hınca hınç dolu ve ışıl ışıldı. İnsanlar için kurulmuş masaların sayısı belli değildi. Onlarca, belki de yüzlerce masa ve sandalyeler kurulmuş, alanın sıfır noktasında koca bir alan dans pisti olarak boş bırakılmıştı. Alanın her bir yanı ışıklarla donatılmıştı. Piste ulaşan yola ise geniş bir koridor boşluk bırakılmış, masaların arasından geçen koridor boyunca hem ışık hem de çiçeklerle süslenmiş iskelet tünel tasarlanmıştı. Alan her yönüyle oldukça romantik ve masalsı duruyordu.

Nirvana

Arabadan iner inmez kızlar bizi buldu. Hepsi kıpır kıpır ve heyecan doluydu.

"*Wuic* de eşin kim olacak, Gupse?"

Kuzeninin sorusuyla Gupse ince kaşlarını çattı. "Hiç bilmiyorum ki, kim denk gelirse diyeceğim de Besleneyli o yılışık çocuk elime sarılır diye de korkuyorum. Kaç düğündür kaşenliğini reddediyorum ama oldukça ısrarcı."

"Vik ne?" diye sordum kaçınılmaz olarak ve yine telaffuzuma güldüler aynı kaçınılmazlıkla.

"*Wuic*, düğüne giriş dansı. Kızlar ve erkekler çift olup şu koridor boyunca el ele yürüyerek geliyor, pistte büyük bir halka oluşturuyor, sonra çiftli danslarla düğün başlıyor."

"Kadın ve erkeğin birbirine temas ettiği tek oyun bu arada," diye ekledi Setenay, Gupse'nin verdiği ön bilgiye.

Hisli bir iç çektim. "Eminim çok güzeldir. Keşke ben de dans edebilseydim."

Kızlar birbirine bakıp sırıttı. "Edebilirsin," dedi Nisa hevesle.

Ben şaşkınlıkla baktım, onlar sırayla devam etti.

"Evet, sen de dansa katılabilirsin. Bu kıyafetle kimse senin Çerkes olmadığını anlamaz zaten."

"İyi de ben dansı bilmiyorum ki."

"Biz sana hemen öğretiriz. *Wuic* en kolay oyundur. Hem bu elbise ayaklarını yeterince saklıyor. Önemli olan ellerin, duruşun ve tavrın."

"Aynen. Asil ve kibirli Çerkes duruşunu öğrendikten sonra altından kalkamayacağın dans olmaz."

Tabii ki de itirazlarıma aldırış etmeden beni kalabalıktan uzak bir köşeye çekip *Wuic*'in temel hareketlerini

Nirvana

gösterdiler. İtiraf etmem gerekirse gerçekten kolaydı. Elini tuttuğun kişiyle yarım adım duraksayarak yürüyordun. Kızların dediği gibi üstümdeki elbise topuklarıma kadar uzandığı için adım kaçırsam bile fark edilmeyecekti. Ben omuzlarımı dik tutup elimi zarafetle kontrol ettiğim sürece, kimse benim buraya ait olmadığımı anlamazdı.

Kulağımıza ilişen melodiyle kızlar yerinde sıçradı. "Girişe az kaldı, hadi gidip kendimize eş bulalım."

Setenay imalı bir bakış attı gruba. "Benim kaşenim hazır ol da bekliyordur beni, gideyim de tutayım elinden."

Gupse'nin ona attığı sinirli bakışı umursamadan alana doğru yürüdük. Onlar koridorun başlangıcına giderken Çiço ve ekibi fark ettim. Hemen onların yanına gittim. Ekip beni görünce baştan ayağa süzdüler.

"Çok yakışmış, Ayça abla," dedi Çiço hemen gülümseyerek.

Janberk sessiz bir ıslık kopardı. "Tam bir Çerkes kızına benzemişsin vallahi, Ayça."

Jankat övgü dolu bir bakışla başparmağını havaya kaldırmış, Nerit ise sadece çenesini sallamıştı. Gülümsedim. Ekibin tamamından aldığım onay için mutluydum.

"Sizden bir iyilik isteyeceğim," dedim heyecanla. Hepsi isteyeceğim şey cevaplarını değiştirmeyecekmiş gibi kabul etmeye hazır vaziyette yerinde dikleşti. "Vik dansına katılmak istiyorum." Hiçbiri tepki vermedi. Devam ettim. "Dans için bir eşe ihtiyacım var." Öylece yüzüme bakıyorlardı. "Sizden biri benimle eş olabilir mi?"

İşte o an hepsi başlarını geriye çekip birbirine bakmıştı. Janberk hemen lafa girdi.

"Ben *Wuic* için Kaşen'ime söz verdim ya."

Nihova

Kaşlarım alnıma yapıştı. "Senin de mi Kaşen'in var?"

Omuz salladı. "Evet, var. Hem de üç tane. Hangisine söz verdim hatırlamıyorum ama birazdan biri kolumdan sürüklemek için gelecektir."

Başım hemen yeni hedefime döndü. "Jankat?"

Jankat gözlüğünü ittirip başını iki yana salladı. "Kusura bakma, Ayça, ben de kuzenime az önce tamam dedim, on dakikayla kaçırdın."

Bir umut Nerit'e döndüm, daha ben ağzımı açamadan, "Aklından bile geçirme, Ayça kardeş," deyip kestirip attı.

Müziğin tonu değişti. Orkestranın bulunduğu yerde tam beş tane pşine çalan kişi vardı ve hepsi aynı anda aynı melodiye başladılar. Koridordaki insanlar el ele tutuşmuş dansın başlamasını bekliyordu. Dişlerimi sıktım. Daha fazla düşünmeden Çiço'nun eline sarıldım.

"Yürü."

Ayak diretmesine aldırmadan onu kuyruğun ortalarında bir yere çekiştirip sıraya girdim. Sıraya girdiğimizde panikle kulağıma eğildi.

"Ayça abla, ben *Wuic*'e katılmam."

Söylediğini duymazdan geldim. "Artık katıldın, tadını çıkar. Ya da sus, ben tadını çıkarayım."

Çiço'nun elini sıradaki diğer kızların tuttuğu gibi tuttum. Yine onlar gibi sırtımı dikleştirdim ve dans başladı. Herkes yarım adımla ilerliyordu. Işıkların ve çiçeklerin altından yavaş yavaş ilerlerken heyecandan dudaklarımı ısırıyordum. Elbise ayaklarımı örttüğü için adım kaçırmam sorun olmasa da yine de ritim kaçırmamaya çalışıyordum.

"Becerebiliyor muyum?" diye fısıldadım Çiço'ya çocuk gibi.

Nihova

Çiço göz ucuyla kaskatı kesilmiş bedenime bakıp gülümsedi. "Kanında varmış gibi."

Bunu iltifat olarak söylemişti. Göğsümü şişirip gururla kabul ettim. Birkaç metre sonra ışıktan tünel bitecek, dans pisti olarak belirlenmiş alana geçecektik. İçim kıpır kıpırdı. Bu yürüdüğüm en yavaş ama en heyecan verici yoldu. Ancak heyecanımın yüzüme yansımasını bastırıyordum çünkü kızların üstüne basa basa söylediği şey, ciddi bir ifadeyle gülümsemeden dans etmem gerektiğiydi. Göz ucuyla sıradaki kızlara baktığımda hepsinin başı ve omuzları dik, bakışları serindi. Onları taklit ettim.

Aniden Çiço'nun parmakları avucumdan söküldü. Başımı afallayarak ona çevirdim. Birileri Çiço'yu hem elimden hem de dans sırasından kopardı. Elim havada kaldı ama dans adımlarına devam ediyordum. Çiço'nun boşluğuna uzun boylu, lacivert takım elbise giymiş genç bir delikanlı doldurdu. Ben ne olduğunu anlamadan sırtını dikleştirip elimi tuttu. Aniden yeni bir dans partnerim olmuştu.

"Ne oluyor? Sen de kimsin?" diye sordum şaşkınlıkla.

Bıyık altı sırıttı. "Ufak bir oyuncu değişikliği yaptık."

Kaşlarımı çattım. "Sebep?"

"Böyle güzel bir Çerkes kızının daha soylu biriyle dans etmesi gerekiyordu."

Çatık kaşlarımla başımı arkaya çevirip Çiço'yu bulmaya çalıştım ama onu benden koparan kollar, uzaklara çekiştirmişti.

"Bu yaptığınız hiç de kibar bir davranış değil." Parmaklarımı gencin avucundan çekmek için hamle yaptım ama elim kapana sıkışmış gibi takılı kaldı. "Elimi bırak be, gideceğim!"

Nirvana

Belli belirsiz başını salladı iki yana. "Gidemezsin."

"Neden?"

"Çünkü ayıp. Ve Çerkeslerde ayıp..."

Dişlerimi sıktım. "Günahtan önce gelir, biliyorum."

"Aynen öyle, güzel kız," dedi eğlendiğini gizlemeyerek.

Çiço'nun boşluğunu dolduran uzun bedeni, kızıla yakın kestane rengi saçı ve beyaz teniyle tipik bir Çerkes oğlanıydı.

"Adın ne senin?" diye sordu sessizce.

Tam ağzımı açacakken durdum. Başımı eğip üstümdeki kıyafete, sonra üstümüzdeki ışıklara, ardından yanımdaki Çerkes oğlanına baktım. Duruşumu dikleştirip, "Simaze," dedim kendimden emin şekilde.

Çocuk ilk kez başını tamamen bana doğru çevirmişti. Yüzüme baktı.

"Daha önce adı kendine bu kadar yakışan bir kız görmemiştim."

"Anlamı ne ki?" diye sordum hemen. Hâlâ bu kelimenin ne demek olduğunu öğrenmediğimi fark ettim.

Kendini tutamayıp ufak bir kahkaha attı. Koridorun hemen yanındaki masalardan birkaç kişi dönüp ona bakmıştı. Şaka yaptığımı sanmıştı. Çerkes kızı olmadığımı anlamasın diye daha fazla üsteleyemedim.

Koridor bitti ve dans için ayrılmış alana giren çiftler, büyük bir halka oluşturacak şekilde alanın kenarından yürümeye devam ediyordu. Biz de aynı şekilde adımlamaya devam ettik. Devasa halka tamamlandığındaysa müziğin ritmi farklı, biraz daha hızlı bir tona geçti. Herkes eşinin elini bırakıp yüzünü halka içine döndü. Kim ne yapıyorsa taklit ediyordum. Hepsi alkışlamaya başladığında ben de ritme uygun alkış tutturdum.

Nirvana

Belli belirsiz başını salladı iki yana. "Gidemezsin."

"Neden?"

"Çünkü ayıp. Ve Çerkeslerde ayıp..."

Dişlerimi sıktım. "Günahtan önce gelir, biliyorum."

"Aynen öyle, güzel kız," dedi eğlendiğini gizlemeyerek.

Çiço'nun boşluğunu dolduran uzun bedeni, kızıla yakın kestane rengi saçı ve beyaz teniyle tipik bir Çerkes oğlanıydı.

"Adın ne senin?" diye sordu sessizce.

Tam ağzımı açacakken durdum. Başımı eğip üstümdeki kıyafete, sonra üstümüzdeki ışıklara, ardından yanımdaki Çerkes oğlanına baktım. Duruşumu dikleştirip, "Simaze," dedim kendimden emin şekilde.

Çocuk ilk kez başını tamamen bana doğru çevirmişti. Yüzüme baktı.

"Daha önce adı kendine bu kadar yakışan bir kız görmemiştim."

"Anlamı ne ki?" diye sordum hemen. Hâlâ bu kelimenin ne demek olduğunu öğrenmediğimi fark ettim.

Kendini tutamayıp ufak bir kahkaha attı. Koridorun hemen yanındaki masalardan birkaç kişi dönüp ona bakmıştı. Şaka yaptığımı sanmıştı. Çerkes kızı olmadığımı anlamasın diye daha fazla üsteleyemedim.

Koridor bitti ve dans için ayrılmış alana giren çiftler, büyük bir halka oluşturacak şekilde alanın kenarından yürümeye devam ediyordu. Biz de aynı şekilde adımlamaya devam ettik. Devasa halka tamamlandığındaysa müziğin ritmi farklı, biraz daha hızlı bir tona geçti. Herkes eşinin elini bırakıp yüzünü halka içine döndü. Kim ne yapıyorsa taklit ediyordum. Hepsi alkışlamaya başladığında ben de ritme uygun alkış tutturdum.

Nirvana

Evin arkasına döndüğümüzde Nerit genci iterdi. Çocuk tökezledi ama ayakta durdu. Çiço, Janberk ve Jankat da oradaydı. Tepemizdeki eski elektrik direğinden yayılan ışık aydınlatıyordu alanı. Genç doğrulduğunda etrafındaki adamlara bakındı. Takınacağı tavır konusunda tereddüt ediyordu.

Arkamızdaki seslerin sahipleri de evin arkasına ulaştı. Dört, beş genç erkek nefes nefese az önce itilen gencin yanına koşturdular. Beklediği desteği bulan çocuk artık daha özgüvenle kaldırmıştı başını. Kaşlarını çattı, göğsünü şişirip öfkeyle bağırdı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz? Derdiniz ne?"

Ekipten kimsenin sesi çıkmadı. Hiçbirinin ifadesi dahi değişmemişti. Kimseyi korkutamamıştı. Sadece Çiço hırpalanmış görünen gömleğinin açılmış düğmelerini kapatıyordu.

"Derdiniz ne diyorum!"

Genç yeniden bağırdığında yan tarafımızdan ezilen çakıl taşlarının sesi duyuldu. Biri geliyordu. Ağır adımlarla karanlığın içinden aydınlığa çıkan kişiyle herkes başını ona çevirdi.

"Poyraz Şahin..." dedi çocuk yutkunur gibi.

Sesindeki cesaret çok uzaklara gitmişti. Sadece sesi değildi onu terk eden, arkasında ona destek için gelen arkadaşları da birkaç adım geri çekilmişti. Poyraz ağır adımlarıyla biraz daha açığa çıktığında siyahlar içindeki heybeti göz korkutuyordu.

"Sana derdimi söyleyeyim, çocuk," dedi usulca.

Gence uzak ama yüzünü net görebileceği açıda durdu. Ceketinin cebinden sigarasını çıkardı, üstünde Adige yıl-

Nirvana

dızları olan çakmağını çaktı ve ağır hareketlerle sigarasını yaktı. Dumanı çocuğa doğru üfledi. Konuşmak için dumanın dağılmasını bekledi. Sigarayı tutan eliyle genci işaret etti.

"Elini tehlikeli yerlere uzatıyorsun."

Çocuk, Poyraz'ın kurduğu cümlenin anlamını ararcasına önce arkadaşlarına sonra etrafa bakındı. Hepsi tedirginlikle aranıyordu. Çocuğun bakışları Çiço'ya gelince durdu. Ellerini savurarak panikle açıklamaya girişti.

"Ben onun senin adamın olduğunu bilmiyordum, abi. Çocuklar biraz sert davranmışsa, ben onlar adına özür dilerim." Arkadaşlarını işaret edince hepsinin yüzündeki renk çekildi. Gencin suçu onlara atması hoşlarına gitmemişti. "Yoksa Poyraz Şahin'in adamına el uzatmak gibi bir saygısızlık yapmayı aklımdan geçirmem."

Poyraz önce sigarasından yeni bir soluk aldı, ardından alaycı bir tavırla güldü.

"Çiço'nun gömleğinin ütüsünü bozduğunuz için üzgün olman güzel. Ama elinin değdiği daha tehlikeli yerler var, dostum."

Gencin bakışları çaresizce yine etrafı taradı. Kusurunu Poyraz söylemeden bulamadıkça panikliyordu. Bakışları bana dokunduğunda an durdu. Aklında beliren neydi bilmiyordum ama kaşları şaşkınlıkla alnına yapışmıştı. Afallayan yüzüyle dudakları aralandı.

"Simaze?" dedi, sorunun cevabını bulup bulmadığından emin değildi.

Fakat o kelime dudaklarından çıktığı an Poyraz'ın gözlerine daha önce görmediğim bir bakış yerleşti. Bakışları sanki alev almıştı. Sigarasını yere fırlattı. Yırtıcı bir kuş

Nirvana

gibi çocuğun üstüne yürüdü. Böyle bakan biri konuşmaya değil, ancak ölüme giderdi.

Çocuk ürken gözlerle geriye sendeledi, omuzlarını kendine çekip içgüdüsel bir siper aldı. Poyraz çocuğun yakasına asıldı ve boş kutuyu kaldırır gibi gencin bedenini havaya savurdu. Çocuğun ayakları yerden kesildi.

"Ona bir daha bu isimle seslenirsen, seni öldürürüm!"

Fısıltıya yakın kurduğu cümlesinde ölümcül bir sakinlik vardı. Çocuğun gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu. Korkuyla yutkundu.

"Duydun mu beni!" diye haykırdı Poyraz. Ağzından çıkan söz kırbaç şaklaması gibiydi.

Çocuk can havliyle defalarca başını salladı. Poyraz çocuğu kâğıt bardak gibi yere fırlattı. Genç korkuyla ayağa kalkabildiğinde sarhoş gibi sallandı. Arkasındaki arkadaşları çoktan ondan uzaklaşıp adımlamaya başlamıştı. Ürkek bakışlarını da alıp bacakları titrerken bir ihtiyar gibi yalpalayarak uzaklaştı.

Poyraz sakinleşmeye çabalayan soluğuyla sadece on saniye sonra bana döndü.

"Sana uzatılan ele karşılık verme konusunda ne söylemiştim, Simaze?"

Bunun için beni suçlaması saçmalıktı. "O aptalın eline ben uzanmadım, Çerkes. Dansa bir anda girip beni mecbur bıraktı."

Birkaç adım yaklaştı. Poyraz'ın çenesinin titremesinden dişlerini sıktığını anlayabiliyordum.

"Sana neden Simaze diye seslendi?"

Yutkundum. Bu konuda biraz da olsa hata payım olabilirdi. Gupse yanımdan yarım adım uzaklaşmayı seçti.

Nirvana

Diğerleri de bakışlarını kaçırıyorlardı. Bu ana şahit olmak onları rahatsız ediyor ama hareket edip dikkat çekmek de istemiyorlardı.

Ben cevap vermeyip bakmayı sürdürünce Poyraz çenesini sıktı. "Sana niye o isimle seslendi diyorum, Simaze!"

Sesindeki kızgınlık saklamaya çalıştığı kıskançlığı açığa çıkarmıştı. Etrafımızdakilerin gerginliğini hissedebiliyordum. Sert bakışları benim de sinirimi bozuyordu. Böylesine büyük tepkiler vermesi gereksizdi.

"Çünkü ona adımın bu olduğunu söyledim."

Sadece iki adımla tam karşımda durdu. Gözlerini gözlerime sabitledi.

"Ne halt yemeye böyle bir şey söyledin peki?"

Omuzlarımı salladım. "Bilmiyorum." Elimle elbisenin kumaşını çekiştirdim. "Bu elbise yüzünden belki de. Bilmiyorum."

"Simaze!" dedi dişlerini sıkarak.

Sabrı kalmamıştı. Böyle köşeye sıkıştırması beni artık yoruyordu. Avucumdaki kumaşı savurdum.

"Bir anlığına sizden biri olmak istedim, tamam mı?" Kesik, yorgun bir soluk bıraktım.

"Bir gece için de olsa bu kalabalığın bir parçası olmak istedim. Eğreti durmak istemedim. Sizden biri olmak istedim. O aptal çocuk adımı sorunca da daha anlamını bile bilmediğim, senin bana seslendiğin o ismi söyleyiverdim işte."

Başımı eğdim. Ayağımla yerdeki çakılları ezmeye başladım. Bu itirafı yapmayı ben bile beklemiyordum. Kulağımın duyduklarını etrafımdakilerin de duymuş olduğu gerçeği kendimi güçsüz hissettirmişti. Bu his canımı sıktı.

Nirvana

Poyraz içlerinden birine bir işaret verdi, kafamı kaldıramadığım için kime ne yaptığını göremedim ama ekip sessizce ortamı terk ediyordu. Gupse'nin de hareket ettiğini fark edince arkamı dönmek için hamle yaptım ama Poyraz kolumu tuttu.

Yalnız kaldığımızı anlayınca başımı kaldırdım. Tavırlı şekilde kolumdaki elini savurdum üstümden. Güçsüz görünmeme sebep olduğu için ona kızgındım. Onun ise umurunda değildi. Islattığı aptal dudakları parlarken pervasızca gülümsüyordu.

Yüzünü bana yaklaştırdı. "Sen gerçekten çocuksun, biliyorsun değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Bunu söylemek için mi beklettin beni?"

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır."

Eğlenen yüzünü görmek daha çok canımı sıkıyordu. İnatla konuşmayınca, "Ya ne o zaman?" diye dürttüm gözlerimle.

Gözlerini kıstı. "Gerçekten duymak istiyor musun? Yoksa yine tavşan gibi kaçmaya çalışacak mısın?"

Kaşlarımı çattım. "Benimle oynama, Çerkes. Ne söyleyeceksen söyle!"

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Seni bu kıyafetle gördüğümden beri yapmak istediğim bir şey var," diye fısıldadı.

Elini yüzüme uzattı. Tenime dokunduğu an nefesimi tutup kısa bir an için gözlerimi kapattım. Kurmaya çalıştığım irademin en ufak yakınlığında böylesine zedelenmesini kabullenemiyordum. Saçımı yüzümden alıp geriye attı. Şakaklarımdan başlayıp yanağımı okşar gibi aşağı doğru kaydı. Başparmağı dudağımın kenarındayken durdu. Solu-

Nihova

ğumu bırakıp gözlerimi araladım. Başını eğdi. Nefesi tenime çarpıyordu. Dudaklarını araladığında konuşacak mıydı, yoksa aramızdaki o ufacık mesafeyi kapatacak mıydı, bilmiyordum.

"Reis..." diye seslenen Janberk cümlesini yarım bıraktı. Sanki bizi çıplak yakalamış gibi panikle arkasını dönüp bakışlarını çekmişti üstümüzden.

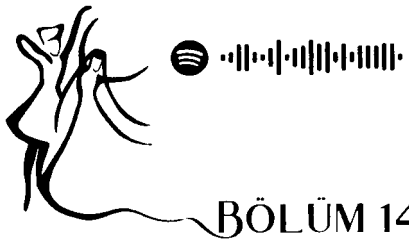
Poyraz bıkkın bir nefes bırakıp benden uzaklaşırken gülümsememek için dudaklarımı bastırdım. İtiraf etmem gerekirse, Janberk gelmeseydi olacakları ben de öğrenmek istiyordum.

Ceketinin yakasını düzeltip Janberk'e seslendi. "Söyle."

Janberk temkinli hareketlerle yüzünü bize döndü.

"Kabardeyler geldi."

Nihova

BÖLÜM 14

Sevginin yaydığı enerji mi, yoksa nefretin yoğunluğu mu daha güçlü hissedilirdi?

Şahin ailesi ile Aslan ailesi karşı karşıya geldiğinde bunun cevabını çok net görebiliyordum.

Murat Şahin bastonundan güç alarak, Aslan ailesi kafilesinin karşısında durdu. Önce, artık *Thamade* olduğunu ilk bakışta anlayabildiğim kişiyi selamladı. Ardından Aslan ailesinin başı, Cevahir Aslan'a döndü. Aslan ailesi kalabalık gelmişti. Eşi, çocukları ve kız kardeşi olduğunu düşündüğüm kişiler birkaç adım uzağında durmuş, diğer akrabaları da gösterişli giyimleri ile peş peşe dizilmişti. Şamil Aslan, babasının hemen arkasında, gölgesi kadar yakınındaydı. Babasında da onun gibi kızıl genler baskındı. Artık beyaza boyanan sakallarında hâlâ yer yer kızıl sakallar kendini gösteriyor, aynı şekilde saçlarında da kızıllığın gölgesi hissediliyordu. Beyaz teni, donuk ifadesi ve soğuk bakışlarıyla Cevahir Aslan'ın güçlü, aynı zamanda zor bir adam olduğu anlaşılıyordu.

İki adam bakışlarıyla birbirini tarttıktan sonra el sıkıştılar. Murat Şahin'in arkasında oğulları Poyraz ve Kuzey hazır duruyordu. Gupse, annesi ve ben birkaç adım uzaktan bu karşılamayı izliyorduk.

Müziğin sesi alçalmıştı. Pşinelerden sadece biri çalınıyor, diğer çalgıcılar da meydanın tamamı gibi hissettirmeden iki aile büyüğünün karşılaşmasını izliyordu.

Murat Şahin kısa bir öksürükle boğazını temizledi.

"Düğüne katılamayacağın, seni oğlunun temsil edeceği iletilmişti bize, Cevahir Aslan."

Cevahir Aslan başını dikleştirdi. "Ben senin gibi vekil bırakma konusunda rahat değilim, Murat Şahin. Gücüm yetiyorsa düğüne de gelirim, koltuğuma da otururum."

Murat Şahin'in dudakları hastalıklı bir hazla inceldi. İlk cümleden gelen bu sataşma için memnundu. "Buna sevindim. Umarım evine dönerken Kayseri yolunu da hatırlarsın."

"Benim hafızam da senin kalbin kadar sağlıklı, Şahin, endişe etme. Sen bu saatte ayaktaysan, ben de evimin yolunu bulmakta zorlanmam."

Cevahir Aslan'ın gözleri kibir ve bu toksikleşmiş nefrete bağımlılığıyla parladı. Birbirlerine duydukları öfkeden zevk alıyorlardı. Düğünün asıl sahipleri, gelin ve damadın babaları Aslan ailesini karşılamaya koşturdu. Aslan ailesine masalarına kadar eşlik edilirken pşinelerin sesi yükseldi. Düğün yeniden hareketlendi.

Şamil Aslan ailesiyle adımlamak yerine geride kalmıştı. Poyraz'ın yanında durup başıyla selam verdi ve hemen konuya girdi. "Poyraz Şahin, şu anlaşma imzalarından önce seninle Çerkes Atakan'la alakalı..."

"Şşşt," diye kesti onu Poyraz. Küçümseyen bakışları kızıl yüzünde dolaştı. "Baban buradayken sana konuşmak düşmez, Şamil Aslan. Tıpkı anlaşmaya imza atmanın düşmeyeceği gibi. Aslı varken vekiline gerek yok." Şamil

Nirvana

yumruğunu sıktı. Poyraz rahat bir tavırla devam etti. "Sen tarafları hazır et, ben duruma göre şekillendiririm."

Poyraz arkasını dönecekken Şamil uzanıp kolunu tuttu. Poyraz durduğunda Şamil'e değil, ceketine sarılan parmaklara baktı. *Bunun sonu kötü bitecekti.*

"Bana bak, Abzeh oğlanı..." dedi Şamil.

Poyraz hızlı bir hareketle kolunu savurup yüzünü Şamil'in yüzüne dayadı. Burun buruna geldiler.

"Bakıyorum sana, Kabardey oğlanı. Buyur ne vardı?"

İki öfkeli boğa gibi bakışlarıyla dövüşürken Murat Şahin'in bastonu yeri, sesi ise çarpışan bakışları dövdü.

"Kendinize gelin!" Başını ilk çeviren Poyraz oldu. Babası kaşlarını çatmıştı. "Düğündeyiz. Düğün ailesine saygısızlık etmeyin."

Birkaç saniye daha oğluna baktı, Murat Şahin. Ardından ağır adımlarıyla masaların arasına karıştı. Poyraz'ın çenesi titriyordu.

"Aynen böyle. Babanın sözünü dinle, Abzeh oğlanı." Poyraz Şamil'e baktığında adamın kötücül bir gülümsemeyle dudakları incelmişti. "Her zaman yaptığın gibi."

Poyraz yumruğunu etindeki kan çekilecek kadar sert sıkıyordu. Kasları gerilmişti. Ben Şamil'e vurmasından korkmuştum ama o az önce benimle dans eden çocuğa karşı kontrolünü nasıl sağladıysa şu an da öyle kontrolü elinde tutmuştu. Kışkırtmasına rağmen ona arkasını dönebildi. Peşinden koşturup hızlı adımlarını takip ettim. Onu bu hâldeyken yalnız bırakmak istemiyordum. Ekibin olduğu masaya yöneldiğini fark edince rahat bir nefes aldım. Adamları o geldiğinde ayaklanacak gibi oldu fakat Poyraz gürültüyle sandalyeyi çekip yanlarına oturunca hepsi yeniden yerine geçti. Ben de boş sandalyelerden birine çöktüm.

Bir süre kimse konuşmadı. Çerkes müziği köy meydanını doldurduğu gibi bizim masadaki sessizliğe de eşlik etti. Poyraz'ın telefon melodisi duyuldu. İç cebine uzanıp çıkararak ekrana baktıktan sonra yüzünü buruşturup kapattı, yeniden cebine attı.

Hemen sonra masadaki içecek dolu bardağa uzandı. Bardaktaki sarı içeceği yere döküp boş bardağı masaya vurdu.

"Doldur bakayım şuna."

Hemen yan sandalyesinde Janberk vardı.

"Neyi, abi?" dedi o da anlamayarak. Poyraz bıkkın, imalı bir ifadeyle Janberk'e bakınca, çocuk kaçamak bakışlarla sarı saçlarını karıştırdı. Kelimeleri ağzında döndürdü. "Abi sen düğünde içmeyin dedin ya, ben de şey yapmayayım dedimdi..."

Poyraz sabrının son demlerinde gezinen bir bakışla dürttü adamını. "Berkcim masanın altındakinden şuna biraz doldur, güzel kardeşim. Aslan'ın ağzını kıramadım, senin kalbini kırmayayım."

"Tamam, abi."

Janberk bardağı avucuna aldı, aşağı doğru eğilip masanın yere dokunan örtüsünü kaldırdı. Başı bir süre kayboldu. Yeniden ortaya çıktığında bardak koyu renk sıvıyla doluydu. Poyraz bardağı alıp tek seferde yarısına kadar içti. Adamları birbirine baktı, oturdukları yerde toparlanıp Poyraz'a doğru yaklaştırdılar kafalarını.

"Ne oldu, Reis, bir sorun mu var?" diye sordu Jankat.

Poyraz sıkkın bir iç çekti. "Çerkes Atakan," dedi.

Adamlarının endişeli bakışları birbirini dolaştı. Bu isimdeki bir şey hepsini tedirgin etmişti. Jankat gözlüğünü ittirdi, temkinli bir tonla ilk cümleyi kurdu.

Nirvana

"Aman abi, biliyorsun sağlam ayakkabı değil o."

"Çerkes namını da yerli yersiz ortaya saçıyor," diye destekledi Janberk.

"Üstelik gerçek Çerkes bile değil," diye ekledi Çiço.

Kısa bir sessizlik sonrası, "Neymiş derdi?" diye sordu Nerit tok sesiyle. Diğerleri gibi işin dedikodusuyla değil, mevzunun kendisiyle ilgileniyordu.

Poyraz sıkkın bir soluk bıraktı.

"Var bir karın ağrısı. Kendi cesaret edip beni arayamıyor, Şamil'i maşası yapmaya çalışıyor. Bu gece onun da derdi belli olur."

Bir süre hiçbiri konuşmadı. Hepsi aklında bir şeyler döndürüp durdu. Düşünmeyi ilk tamamlayan Nerit oldu. Elini, ondan büyük olsa da saygısını hissettirdiği Poyraz'ın omzuna koydu.

"Dikkatli ol, Poyraz'ım."

Poyraz yorgun yüzüyle Nerit'e bakıp tebessüm etti. "Endişe etme, Nerit'im." Elini koca adamın dizine indirdi. "Biz ayağımıza dolaşanı da rızkımıza bulaşanı da ayıklarız, evlâllah."

Nerit'in kaslı yüzü yumuşadı. Poyraz'a verdiği değer bakışlarından bile belli oluyordu. Bir abinin gurur duyduğu, gözünden sakındığı kardeşine bakar gibi bakıyordu.

"Abi, bu arada Taco geldi," dedi Jankat.

Poyraz elini Nerit'ten çekip, bardağından ufak bir yudum aldı. "Ortalıkta görünmeseydi," dedi temkinli ifadeyle.

"Yok, yok merak etme. Biz gözden uzakta hasret giderdik zaten. Kabardeyler gelince o tamamen kayboldu. Ama gece yola çıkmadan bir konuşsanız iyi olur. Bir iki konu varmış bilmen gereken."

Poyraz sakince başını sallayarak onayladı.

"Hayrola, ekip toplanmış, mevzu mu var?"

Gelen sesle başımızı Kuzey'e çevirdik. "Evet var. Dahil olmak ister misin?" dedi Poyraz hemen abisine.

Kuzey hemen yüzünü buruşturdu. "Yok kardeşim, istemem. Sizin büyük dertleriniz, benim küçük ama keyifli dünyamın huzurunu kaçırır." Elini Janberk'in omuzlarına koyup, masaj yapar gibi okşadı. "Ben Berk kardeşimden yolluğumu almak için uğramıştım."

Janberk çekinerek Poyraz'a baktı. "Reis vallahi içme dedin diye ağzıma sürmedim ben."

"Kendi ağzına sürmemişsin de hayrat yapmışsın burayı."

"Bizimki amme hizmeti, Reis, ziyan mı olsun?"

Başım iki yana sallayıp bardağını dudağına götürdü. "Ben seni bir ziyan edeceğim ya, neyse."

Kuzey masanın altına uzanan Berk'in omuzlarından elini çekti. Doğruca kardeşine baktı.

"Karışma çocuğa. Lider'isin diye sahibi de değilsin. Murat Şahincilik oynamaya çalışma."

Masadaki hava anında değişti, herkes durdu. Berk örtünün altından başını çıkarmak konusunda kararsız kaldı. Poyraz dişlerini sıkıyordu. Titreyen çenesiyle abisine bakarken söylemek istediklerini yutmaya çalıştığını biliyordum. Abisine çıkışmak yerine, bardağında kalanı kafasına dikmeyi seçti. Kuzey'se Berk'in elindeki küçük şişeyi çekip aldı. Onun bu hâli artık iyiden iyiye canımı sıkmaya başlamıştı.

Kuzey masadan uzaklaşmak için hamle yaptığında ayağa fırladım.

"Kuzey, ne tarafa gideceksin?"

Nirvana

Durdu. Elindeki ufak şişeyi ceketinin iç cebine bıraktığında bana döndü. "Şu tarafa," dedi parmağıyla bir yeri işaret ederek. Elini indirip bana baktı. "Niye sordun ki?"

Beklemeden başımı salladım. "Güzel. Benim bir lavaboya gitmem gerekiyor da seninle yürüyeyim."

"Ben götürürdüm, Ayça abla," dedi Çiço ayaklanmaya çalışarak.

Onu hemen elimle durdurdum. "Hayır, hayır lüzumu yok. Kuzey'le aynı tarafa gidecekmişiz madem, o da bu zorlu görevi yerine getirebilir diye düşünüyorum."

Kuzey sırıttı. Sadık bir hizmetli gibi eğilip elini ileri uzattı. "Hay hay, Çerkes prenses, buyurun."

Masadakilere kibar bir baş selamı verip Kuzey'le yanlarından ayrıldık. Onlarca masayı geçip açıklıkta ihtiyaçlar için ayarlanmış köy evlerine yürürken, Kuzey önümüzden geçen garsonun elindeki tepsiden, içi limonata dolu bardaklardan birini kapıverdi.

"Bu birazdan bana lazım olacak," dedi sırıtarak imalı şekilde.

Müzik sesinden ve masalardan yeterince uzaklaşınca taş yığınlarıyla yapılmış kalın, yüksek duvarın dibinde durdum. Kuzey bana baktığında yüzümü buruşturdum.

"Ayağımı burkmuştum dün akşam, hâlâ ağrıyor. Biraz dinleneyim. Hem bu elbiseyi kontrol etmek de bir hayli yoruyor."

Söylediklerim doğru değildi. Kısmen. Evet, giydiğim Çerkes kıyafetini üstümde taşımak zordu, evet dün gece ayağımı yaralamıştım ama asıl amacım Kuzey'in ateşini soğutmaktı. Ağrısı uzun zaman önce yatışmış ayak bileğimi ovarken Kuzey taş duvara yaslanmıştı. Yüzünde yine ona yakışmayan somurtması vardı.

Nihova

"Sen iyi misin, Kuzey?" diye sordum usulca.

Başını hafifçe geriye çekip şüpheyle yüzüme baktı. "Kötü mü görünüyorum?"

"Doğruyu söylememi mi istersin, yoksa senin gibi rol mü yapayım?"

Şakaya vuracak gibi oldu önce ama sonra yüzümdeki ciddiyeti fark edince duraksadı. Kısa ama tatsız bir nefes bıraktı.

"Psikolojide *'Murat Şahin'in ilk çocuğu olmak'* diye ayrı bir başlık açmalılar."

Histerik bir tebessüm çıktı dudaklarımdan. "Sen bir de *'Tek çocuk olmak'* başlıklı bölümü okumalısın."

Kuzey yüzünü bana çevirdiğinde bakışlarında bana karşı bir şey değişmişti. Dediğim gibi, babalarının açtığı yaraları kapanmamış çocuklar birbirini tanırdı.

"Geçmişinde, çocukluğunda neler oldu bilemiyorum ama Poyraz'a sahip olduğun için şanslısın, Kuzey. O baskıyı tek başına sırtlamak zorunda kalan, şansız, yalnız çocuklarla dolu bu dünya." Kendimi zorlayıp gülümsemeye çalıştım ama aslında ağlamak istediğimi ikimiz de biliyorduk. "Kendin söylemiştin, kardeşin sorumluluklarını bırakıp kaçabilecek lüksü vermiş sana. En azından sadece bu yüzden, ona bu kadar sert davranma."

Kuzey başını kucağına indirdi. Elindeki bardağını çevirip durdu bir süre. Başını gökyüzüne çevirdi. Gözlerini kapatıp derin bir soluk aldı. Gözlerini açtığındaysa bana döndü yüzünü.

"Vay be. İşinde gerçekten iyiymişsin, Danışman Hanım." Elimde olmadan kıkırdadım. Ateşi sönmüş, öfkesi dinmiş bakışlarıyla gözlerime bakıyordu. "Belki Poyraz'ın şansı da sen olursun."

Nirvana

Bu kez gözlerini kucağına indiren ben oldum. Poyraz'ın şansı olamazdım. *Onun sonu olmak için gönderilmiştim...*

Kuzey elindeki bardağı kullanmanın zamanı geldiğini düşünmüş olacaktı ki yaslandığı duvardan doğrulmadan cebinden Berk'ten aldığı şişeyi çıkardı, bardağın içindeki limonatayı omzunun üstünden geriye savurdu. Şişeyi bardağa boşaltmak için doğruldu fakat sadece bir saniye sonra bir çığlık koptu.

"Ahh!"

Korkuyla yerimizden sıçradık. Kuzey'in elinden şişesi yere düştü, taşlara çarpıp tuzla buz oldu. Kuzey ince bir küfür savurdu. Yaslandığımız duvarın arkasında birileri vardı ve görünen o ki Kuzey'in fırlattığı içecek kızlardan birine isabet etmişti. Hemen duvarın diğer tarafına geçtik. Üç kişiydiler. İki kız ortalarındaki sarışın kızın üstüne bakıyordu. Kız başını kaldırdı. Yüzü, saçları, koyu renk elbisesi ıslanmıştı.

Sebep olduğu hasarı gören Kuzey'in de yüzü asıldı. Samimi bir pişmanlıkla seslendi.

"Özür dilerim, sizi görmedim, kusura bakmayın."

Kız, sarı küt saçlarını savurdu. Elinin tersiyle yanağını silerken bakışları pek de affedici görünmüyordu.

"Kör müsün arkadaşım!"

Kuzey karşılaştığı tavra şaşırdı. Kızın bakışlarındaki kızgınlığı fark edince onun da kaşları asıldı.

"Yanlışlıkla oldu dedik ya. Edebimizle özür de diledik, ne uzatıyorsun, arkadaşım!"

Öfkeli kız yanındakilerin kollarını kendinden uzaklaştırdı. Bakışları daha da sertleşti. Anlaşılan sert kayaya denk gelmiştik.

Nirvana

"Özrünü kabul etmiyorum!"

Yanındaki iki kızdan biri kızın kolunu çekiştirdi. "Sakin ol. O Şahinlerin oğlu," dedi ağzının içinden.

Bu bilgi kızı sakinleştirmek yerine alevini daha da harladı.

"Ne olmuş Şahinlerin oğluysa! Bu ona yoldan geçenin üstüne bir şeyler dökme hakkı mı veriyor?"

Kuzey gözlerini devirip, elini kıza savurdu. "Hasta mısın kızım sen? Ben senin orada olduğunu bilsem, ne diye o tarafa dökeyim?"

Kız gözleriyle Kuzey'e meydan okudu.

"Dökersin, paşam. Şahin'siniz ya, Birlik sizin, köy sizin. Abzehler, Adigeler sizin ağzınızın içine bakıyor ya, dökersin!"

Kuzey ellerini yana doğru açtı. İnanmaz gözlerle bana baktı.

"Çattık ya!"

Kuzey böyle söyleyince kız Kuzey'in üstüne yürüyecek gibi oldu. Kızlar son anda önünü kestiler. Kuzey de kıza doğru yürür gibi oldu. Kuzey'in koluna uzanıp, çekiştirmeye çalıştım. Ben Kuzey'i kızdan uzaklaştırmaya çabalarken, diğerleri de kızı uzak tutmaya uğraşıyordu. İki inatçı keçi gibi birbirlerine dikleniyorlardı.

"Kuzey, yeter."

Zorla da olsa o kızdan da o alandan da uzaklaşabildik. Kuzey burnundan soluyordu. Kolunu elimden kurtardı.

"Güzelim şişe de gitti. Hay Allah'ım ya! Ben gideyim Berk'ten yenisini alayım. Sen de git işini gör. Ben bir daha o yabani kızların olduğu yere adımımı atmam."

Ben başımı hayıflanarak iki yana sallarken Kuzey öf-

Nirvana

keli adımlarıyla benden uzaklaştı. İki kardeş birbirinden arızaydı. İkisini de kontrol etmek, bir fırtınayı ıslah etmekten farksızdı.

Lavabodaki işimi halledip çıkarken Şamil Aslan'ın iki adamıyla meydanın uzak, sakin bir köşesine çekildiğini gördüm. İçgüdülerim beni o tarafa çekti. Hiç düşünmeden onların gittiği tarafa adımladım. Eski köy evlerinden birinin arkasına geçtiklerinde hızlandım. Onları evin arka bahçesinde, elektrik direğinin lambasının altında buldum. Şamil Aslan telefonunu kulağına dayamıştı. Anlaşılan telefon görüşmesi yapabilmek için müzikten uzaklaşmıştı. Parmak uçlarımda sessizce adımlayıp, üst üste sıralanmış odun yığının arkasına gizlenerek olabildiğince yakınına gitmeye, konuşmasını duymaya çalıştım.

"Anlıyorum, anlıyorum. Önce senin adına konuşacağım ama dediğim gibi Poyraz Şahin ikna edilmesi kolay biri değil ama kandırması kolay biri. Dikkatini başka şeye yöneltirsek asıl meseleyi kaçıracaktır. Bu hep böyle oldu."

Kaşlarımı çattım. Duyduklarımı aklımda koyacağım yeri aradım. Şamil önce kolundaki saate baktı, sonra etrafa bakındı.

"Hat güvenli olmayabilir, ayrıntıları yüz yüze konuşuruz. Bu gece imzayı aldığımda, sıradaki postada senin mektupları ileteceğiz, endişen olmasın. Poyraz Şahin'i dert etme, onu ben hallederim."

Panikle doğrulup yine parmak uçlarımda odunluktan uzaklaştım. Hızlı adımlarla kendimi meydana olabildiğince yakınlaştırmaya çabalarken arada bir arkama bakıyordum. Önüme döndüğümde Gupse ve kızlara çarpmak üzereyken son anda durdum.

Nirvana

"Neredesin sen, Ayça, her yerde seni arıyorduk?"

Nefes nefese soluğumu düzene sokmaya çalışırken göz ucuyla Şamil Aslan'ın adamlarıyla birlikte meydandaki masalarına gidişini izledim. Rahat bir nefes aldığımda tüm dikkatimle Gupse'ye döndüm.

"Neden beni arıyorsunuz ki?"

"*Şeşen* de dans etmek ister misin?" diye sordu Gupse hevesle.

Dudak büktüm. "Gupse ben Vik'i beceremedim, gördün. O dediğini nasıl oynayayım?"

Kızlar telaffuzuma yine gülümsediler.

"*Wuic*'i çok da güzel becerdin, canım. Ayrıca sana ne diyorum ben, ayakların zaten görünmeyecek, sana öğrettiğim gibi ellerine, kollarına ve tavrına odaklanacaksın."

İtiraz etmek için dudaklarımı araladığında beni susturdu.

"*Hatiyago* ile konuştum, seni de oyuna alacak." Yeni kelime ile yine yüzümü buruşturduğumu fark edince bu kez ben sormadan açıkladı. "Dansı yöneten birkaç tane *Hatiyago* adını verdiğimiz kişi oluyor. Bunlar dansa çıkacak kişileri yönlendiriyor. Kızları yönlendiren kadın, erkekleri yöneten erkek *Hatiyago* oluyor. Sırasıyla çıkıp dans ediyorsun, bu kadar."

İtiraz etmeme müsaade etmeden beni elimden tutup piste doğru sürükledi. *Wuic* dansının ardından, Poyraz'ın o aptal çocuğa yaptıklarından sonra söylediklerim yüzünden bana karşı daha hassas davrandığının farkındaydım. Beni aralarına aldıklarını hissettirmek istiyordu. Sebebinin bu olduğunu bilsem de elimden tutup beni gecenin bir parçası yapmaya çalışmasından dolayı kendimi iyi hissetmiştim.

Nirvana

Dans alanındaki devasa halkanın kenarında kendimize yer bulduk. *Hatiyagolar*'ın ellerinde süslü bastonlardan olduğundan hemen seçiliyorlardı. Bir süre ortaya çıkıp dans eden çiftleri gözlemledim. Öylesine asillerdi ki benim onlara denk bir şey yapmam imkânsızdı. Yine de çalan melodiler kanımı kaynatıyordu. Böyle bir fırsat elime bir daha geçmeyecekti, *ne kaybederdim ki?*

Gupse kulağıma fısıldadı.

"Bu kızdan sonra sen çık tamam mı? Unutma ayaklarını kimse görmeyecek, sen kollarına odaklan. Önemli olan duruş ve tavır."

"Duruş ve tavır. Anladım."

Ortadaki iki genç elini göğsüne koyup saygı selamıyla geri çekildiklerinde dansları bitmişti. Gupse *Hatiyago*'ya beni işaret etti. Kadın otoriter bir kafa hareketiyle bu isteği onayladı. Karşı taraftan bir erkek ortaya çıktığında Gupse sırtımdan iterek beni ileri sürdü. Setenay hemen telefonunu çıkarıp bu anı ölümsüzleştirmeye hazırlandı. Heyecandan dudaklarımı kemirmek istiyordum.

Ben pistin ortasına geldiğimde Gupse'nin dediği gibi bacaklarıma değil, kol ve el hareketlerimin uyumuna odaklanmışken karşımdaki genç aniden durdu. Bir süre ne yapacağını bilemeden öylece durdu, ardından geri geri giderek pistten çekildi. Müzik devam ediyordu. Ben kollarımı indirmedim ama ne olduğunu anlamak için karşı tarafın *Hatiyago*'suna bakıyordum. Adam gençlerin omzuna dokunup piste çıkmasını işaret ediyor ama bana bakan erkeklerin hepsi ya kendini ya bakışlarını kaçırıyordu. Kollarımı indirdim.

Hiçbiri benimle dans etmek istemiyordu.

Nirvana

Başımı kızların tarafına çevirdim. Hepsi eliyle dudaklarını örtmüş bir şeyler fısıldıyor, kollarıyla birbirini dürtüyordu. Dişlerimi sıktım. Müzik durdu. *Harika!* Başımı eğip gözlerimi yumdum sıkıca. Dışlanmışlık hissi bedenimi ele geçirirken derin bir nefes alıp gözlerime gelen baskıyı tutmaya çalıştım. Elbisemin eteğini kenara ittirip arkamı döndüm. Dans pisti geri geri yürünerek terk edilir kuralı sadece dans edenler için geçerli olmalıydı. *Benim gibi sap gibi ortada kalanlar için değil.*

Kızlar tarafına doğru tam bir adım atmıştım ki pşineden yeni bir melodi yankılandı. Durdum. Diğer pşineler, mızıkalar da o ritme eşlik ederken düğün meydanı yine şarkıyla inlemeye başladı. Başımı kaldırdım. Kızların hepsi ağızları açık şekilde arkama doğru bakıyor, şaşkınlık ve hayretle birbirlerine bir şeyler söylüyordu. Ne olduğunu görmek için başımı arkaya çevirdim.

Poyraz Şahin pistin ortasındaydı!

Şaşkınlıkla tamamen ona döndüm. Soran gözlerle yüzüne bakarken çenesini oynattı. Dudağı hafif yana kıvrıldı. Kollarını kaldırdı ve dans etmeye başladı.

Poyraz Şahin dans ediyordu.

Bir süre yerimde kıpırdamadan öylece, büyülenmiş şekilde Poyraz'ı izledim. Dans eden ayakları bana yaklaştığında sadece benim duyacağım sesle fısıldadı.

"Dans et, Simaze."

Kollarımı kaldırdım. Ritme ve Poyraz'ın hızına göre süzülmeye başladım. Orta hızda çalınan Çerkes melodilerinin ellerimden, parmaklarıma kadar dökülmesine izin verdim. Başımı kaldırıp karşımdaki adama baktım. Kolları bir şahinin kanatlarını açtığındaki heybeti gibi güçlü, du-

Nirvana

ruşu bir atın asilliği kadar etkileyiciydi. İlk kez kibirli olduğunu düşünmediğim çenesini kaldırdığında gözleri beni buldu. Dudaklarına saklı bir tebessüm oturmuştu. Aynı tebessüm benimkinde de can buldu.

Poyraz Şahin'le dans ediyordum.

Bakışlarımı Poyraz'ın yüzünden çekmiyordum. Onu izlerken dans etmek nefes almak kadar kolay geliyordu. Ayakları hızlı figürlerle yanı başıma geldiğinde yakınlaşmıştık. Kollarımız birbirine yakındı ama dokunmuyorduk. Yüzünde imzası olan sert bakışları olsa da gözlerinin içi parlıyordu ve bunu sadece ben görebiliyordum.

Müzik bittiğinde kollarımızı indirip birbirimizin yüzünü izledik. Önce gülümsedik, sonra geri geri yürüyerek birbirimizden uzaklaştık.

Bu dans hayatım boyunca yaptığım en güzel şeydi...

"Sen de *Zexes*'e kalacak mısın, Ayça kızım?"

Gupse benim yemek yemediğimi öğrenince annesi ve teyzelerinin olduğu masaya oturtmuştu. *Lepsi baaste* dedikleri, genelde düğünlerde yaptıklarını anlattıkları etli, şahane bir yemek vardı ve ben bu kez kaçırmadan tadına bakabiliyordum. Ağzımdaki koca lokmayı yutup Gupse'nin teyzesine cevap verdim.

"Çok merak ediyorum aslında ama katılmamda sakınca var mı, bilemedim."

Teyzesi baştan ayağa beni süzüp gülümsedi. "Bu hâlinle hiç yabancılık çekmezsin."

"Ama maalesef elbise giymekle Çerkes olunmuyor."

Poyraz'ın annesi Ayşe Hanım'ın cümlesiyle dudaklarımda açacak tebessüm soldu. Başımı eğip yemeğimi kaşıkladım.

"Haklısınız," dedim sessizce.

Ayşe Hanım'ın bana karşı olan tavırlarında ani bir değişim olmuştu. Bunda Poyraz'la yaptığımız dansın dilden dile dolaşmasının da payı olduğunu biliyordum. Aynı zamanda *Wuic* dansında eşim olan çocuğu Poyraz'ın hırpaladığına dair dedikodu da masadan masaya dolaşmış, benimle dans etmemelerinin asıl sebebinin de bu olay olduğunu öğrenmiştim. Tabii ki tüm bu bilgileri bana Setenay ve Nisa iletmişti. Ben yeni lokmamı yutarken, sevecen teyze yine bana doğru konuştu.

"Sen ablama bakma. Sen de katıl *Zexes*'e, canım. İlla Kaşenlik edecek değilsin ya. Nisa'ya, Setenay'a göz kulak olursun. Allah biliyor ya, ikisinin de aklı havalarda."

Masadaki başka bir teyze elini savurdu hemen. "Havada olacak tabii. Daha yaşları kaç ki sanki. Toylar daha. Boşuna mı kızımız da oğlanımız da geç evleniyor? Evlilik çocuk oyunu değil, ince eleyip iyi düşünmek lazım."

Sevecen teyze yine lafı değiştirmeyi seçti. "Sen onu bunu bırak da Kuzey de kalacak mı *Zexes*'e?"

Ayşe Hanım bıkkın bir nefes aldı. "Ah bilsem. Didiklerim ben ama kalır mı bilmem. Kuzey bu, dur dediğin yerde durmaz, git dediğin yere gitmez."

"Bak işte, Kuzey bu sene otuz oldu madem, artık yavaştan bakınması lazım."

Teyze hemen başını salladı. "Ne demiş Çerkes atalarımız, *'Köpek niteliklerini üç yaşında, at dokuz yaşında, erkek otuz yaşında gösterir.'* Senin iki oğlanın da yaşı

geldi artık. Kuzey hovardalığı bıraksın da artık kendine *Zexes*'ten güzel, hanım hanımcık, uysal bir kız bulsun."

Masadaki bütün kadınlar hep bir ağızdan dua edercesine "Amiiiiiiin," dedi uzatarak. Gupse kıkırdadı ama ben kendimi tutup uslu uslu yemeğimi yemeye devam ettim.

"Kabardeyler gitmeden *Zexes* başlamaz zaten," dedi biri.

Tam bu sırada masamıza yeni bir ses konuk oldu.

"Şey... Ayşe ablacım sohbetinizi bölüyorum ama..." dedi Çiço, kibar ve nezaket dolu bir tavırla.

Ayşe Hanım hemen anaç tavrıyla yerinde doğrulup Çiço'ya döndü. "Ah, Bertan evladım, buyur. Bir sıkıntı mı var?"

Çiço'nun elleri önünde, yanakları kırmızı, ceketi ilikliydi. Gözlerim ister istemez Gupse'ye kaydı. Bakışları önündeki boş olan tabağındaydı. Yüzündeki tek bir kası bile gelen kişinin varlığından etkilenmişe benzemiyordu. Ancak içinde, dışına vuramadığı fırtınanın esintisini hissedebiliyordum.

"Yok, Ayşe ablacım. Poyraz abim Ayça Abla'yı çağırıyor da. Onu almak için gelmiştim."

Ayşe Hanım bu davetten pek memnun görünmese de başını sallamıştı. Son lokmamı yutup dudaklarımı sildim, masadan kalkarken herkesle göz göze gelip vedalaştım. Ayşe Hanım bilinçli şekilde gözlerini benden kaçırmıştı. Beni oğlu için tehlike olarak görüyordu. Geleceklerini Poyraz Şahin üzerine kurmuş bir aile için anlaşılabilir bir durumdu. Poyraz Şahin için tehlikeliydim. *Fakat onların sandığı şekilde değil...*

Çiço ile yürürken saçlarımı ve elbisemin kollarını düzelttim.

Nihova

"Nereye gidiyoruz ve neden çağırdı beni, Çerkes Bey?"

Çiço patronuna alaycı yaklaşmama alışmıştı, önceleri temkinli olan yüzü şimdi tebessüm edebiliyordu.

"Anlaşma için taraflar gelmek üzere ve Poyraz Abi senin de toplantıda olmanı istiyor."

Etrafımızdaki düğün masaları, yanımda Çiço olmasaydı sevinçten dans edebilirdim. Maykop masasına davet edilmek buraya geliş sebebimi gümüş tepside bana sunuyordu. Bu az önce yediğim yemekten daha lezzetli bir tat bırakmıştı ağzımda.

Çiço bizi meydandan uzaktaki evlerden birine kadar yürüttü. Ahşap ev, diğer evler gibi dışarıdan ıssız ve terkedilmiş görünüyordu. Düğünün yapıldığı meydanın bağlı olduğu köy eskiden canlı, hane ve insan sayısı fazla olan bir yermiş. Fakat şimdi çoğunluk şehirde kalıyor, ancak tarımla uğraşanlar hasat zamanları şu an çoğunun boş olduğu köy evlerine geliyormuş. İşte o evlerin birinin arka bahçesine girmiştik. Büyükçe bir masa kurulmuş, masanın etrafına da altı tane sandalye dizilmişti. Bahçeyi ve karanlığın bastırdığı akşamı güçsüz yanan bahçe lambası aydınlatıyordu.

Masada sadece Poyraz oturuyordu. Önünde kapağı kapalı bir dosya, arkasına dizilmiş her zamanki sadık adamları vardı.

Poyraz başını kaldırdı, benim gelişimi izleyen yüzündeki sert hatları biraz olsun dağıldı.

"Gel bakalım, Simaze," dedi keyifli bir tonla. "Şu danışmanlık yeteneklerini bir de sahada görelim."

Elimi er asker gibi alnıma vurdum. "Hay hay, patron."

Nerit dahil tüm ekip gülümsemişti. Artık onların ya-

nında kendimi rahat ve güvende hissediyordum. Kabul görülmenin insanda hissettirdiği güven alanı inanılmazdı. Sandalyemi çekip oturamadan Şamil ve adamları göründü. Gelişini ayakta izlemeyi seçtim.

"İyi akşamlar, güzel bir anlaşma için güzel bir akşam."

Poyraz tepkisiz yüzüyle karşıladı adamı. "Hayrola, Kabardey oğlanı, yürüyüşe mi çıktın?"

Yüzünü buruşturan Şamil, onu oturduğu yerden izleyen Poyraz'a bakıyordu.

"Anlamadım?"

Poyraz omuz silkti. "Bu masaya Cevahir Aslan'ı bekliyorduk. Baban varken kalemi eline senin almana gerek yok, Şamil kardeş. Abim Kuzey de toplantıya katılmama kararı aldı, sen de ona eşlik edebilirsin."

Şamil'in ince dudaklarına zoraki bir gülümseme dokundu.

"Babam rahatsızlığından dolayı toplantıya katılamayacak. Yol onu yordu. Şu an sadece düğünün tadını çıkarmak istiyor. Resmi işlerle benim ilgilenmemi uygun gördü."

Poyraz'ın ifadesiz bakışları Şamil Aslan'ı tarttı. Ardından başıyla kısa bir onay verdi. Şamil boş sandalyelerden birini çekip otururken bakışları bana kaydı. Ben de oturmak için hamle yaptım ama Şamil'in sözüyle kırdığım dizlerimi dikleştirdim.

"Hanımefendinin burada bulunmasının mantıklı bir sebebi var mı?" diye sordu Poyraz'a hitaben. Ardından itici bakışları bana döndü. Baştan aşağı vücudumu süzen bakışları yüzüme dokunduğunda bir yılanın sevimliliği ile sırıttı. "Yoksa tek görevi masamızı güzelleştirmek mi?"

Dişlerimi sıktım. Poyraz'ın çenesi kasıldığında aynı şeyi onun da yaptığını biliyordum. Poyraz'ın bakışlarındaki alevin şiddetlendiğini fark edince çenemi dikleştirip güçlü bir tavır takındım.

"Poyraz Şahin'in hukuk danışmanı olarak bu toplantıya katılıyorum, Şamil Bey."

Yarım, soğuk bir kahkaha attı. "Bu toplantı hanımefendilere göre değil, Küçük Hanım," dedi küçümseyen bir tavırla.

Bu adamdan her saniye biraz daha nefret ediyordum. Kollarımı göğsümde topladım. Bir şey arar gibi etrafa bakındım.

"Ben anlaşmalarınızı aklınızı kullanarak, konuşarak yaptığınızı düşünüyordum, yoksa siz güreş tutmaya falan mı gelmiştiniz?"

Bizim ekipten kasti olduğunu düşündüğüm, alaycı gülüşme sesleri geldi. Şamil'in yüzünden hoşnutsuzluk akıyordu. Kafasındaki planın dışına çıkan her yenilik onu geriyordu.

Beni bırakıp Poyraz'a döndü yeniden. "Birlik'in bir ordu avukatı yok mu zaten, Poyraz Şahin? Çok ihtiyaç duyuyorsan onlardan birini getirtebilirim. Eminim, şu an içlerinden biri düğünde bulunuyordur."

Poyraz boğazını temizledi. "Birlik'in bir ordu avukatı olabilir. Ama benim tek bir danışmanım var ve ben artık onun da toplantılara katılmasına karar verdim." Şamil dudaklarını araladı ama Poyraz ona konuşacak fırsatı vermedi. "Otur, Ayça," dedi. Bu komut Şamil'e cevabıydı.

Şamil Aslan hoşnutsuz bir kafa hareketiyle kabullenmek zorunda kaldı. "Lider sensin."

Nirvana

Şamil masaya oturduğum an bakışlarıyla beni yok saymaya başladı. Bu arada Çiço masayı toplantıya hazırladı. Ortaya da iki tabak içinde düğündeki ikramlıklardan indirdi. Her sandalyenin önüne ufak bir şişe su koydu, sadece Poyraz'ın şişesini açıp bardağına su doldurdu.

"Misafirlerimiz gelmeden önce seninle konuşmak istediğim bir konu daha var," dedi Şamil Aslan. Poyraz elini uzatıp dinlediğini belli etti. "Biliyorsun ki Birlik üyesi olmayan Kafkas soyundan gelen kardeşlerimiz de var. Senin Birlik'e bağlı olmayan soylara da zaman zaman yardımcı olduğunu biz biliyoruz, bu hassasiyetin onların da kulağına gidiyor. Onlardan biri de saygın bir iş insanı kardeşimiz. Onun..."

Poyraz kendini tutmayıp kahkaha püskürttü. "Saygın iş insanı, öyle mi?" Parmak uçlarıyla gözlerini ovuşturdu. "Ölüm tüccarlığı ne zamandır saygınlıkla anılıyor?"

Şamil yüzüne sempatik olduğunu düşündüğü ama fena hâlde yanıldığı bir bakışla Poyraz'a bakıyordu.

"Tamam öyleyse, başarılı ticaret insanı diyelim." Bana döndü. "Yeni yüzyılda artık terimlere takılmıyoruz, değil mi Danışman Hanım?" Tepki vermedim. Aradığı desteği benden bulmasının imkânı yoktu. Asıl hedefine döndü yeniden.

"Çerkes Atakan senden, Birlik'ten ufak bir iyilik istiyor." Poyraz öylece bakmayı sürdürünce temkinli bir şekilde devam etti. "Seninle yüz yüze görüşmek istiyor."

Absürt bir espri duymuşçasına alayla baktı Poyraz. "Başarılı iş insanın istediği iyiliği sana da fısıldamıştır. Onun yerine sen bana ilet, beni de onunla yüz göz etme, Aslan."

Ben kestirip atacağını düşünmüştüm ama Poyraz reddedeceği teklifin ne olduğunu duymak istiyordu belli ki. Şamil o isteği iletmek konusunda önce kararsız kaldı, ardından kolunu kaldırıp manşetlerini geriye çekti. Adige yıldızlarıyla süslenmiş gösterişli kol saatine bakış attığında, misafirler gelmeden bu konuyu çözmek istediğini anlamıştım. Kısa ama kararlı bir nefes bıraktı. Doğruca Lider'inin yüzüne baktı.

"Yurtdışına satışını yaptığın arabalarından birkaçını ulak olarak kullanmak istiyor."

Poyraz başını çevirip adamlarına baktı. Onun attığı kahkahaya bu kez Nerit de eşlik etti. Ulaklığın altında saklı olanlar belli ki Poyraz Şahin'in dünyasında kırmızı alandaydı. Şamil Aslan'ın suratı asıldı.

"Çerkes Atakan'ın dostluğu bizim için..."

Poyraz elini masaya vurdu. Sabrı tükenmişti.

"Çerkes Atakan'ın ne dostluğu ne de düşmanlığı bize hiçbir halt yapamaz, Aslan Efendi. O gerçek Çerkes bile değil."

Şamil önemsiz bir detaymış gibi omuz silkti. "Soyu Kafkasya'dan geliyor."

"Öyleyse Kafkas bölgesindeki herkesi Birlik'e alalım." Poyraz'ın bakışlarına tehlikeli bir ton oturmuştu. "Çeçenleri, Avşarları da alalım, ne dersin?"

Şamil girdiği savaşı kaybedeceğini anlamış gibi oturduğu yerde hafifçe geri çekildi. Poyraz, Çiço'nun doldurduğu bardaktan bir yudum aldı, boğazını temizledi. Sakinleşmeye çalıştığını biliyordum.

"Bak, Şamil Aslan, dedem her zaman *'önce güzellikle anlat, anlamazsa, sonra sopayla anlatırsın,'* derdi. Bu yüzden önce güzellikle dinle beni."

Nirvana

Elindeki bardağı sakince indirdi.

"Ben o bölgeden çıkan hiç kimseye düşman değilim. Olamam da. Saygı duyarım. Belki sevgi de duyarım. Ama ailemin içine sokmamı bekleme benden."

Biraz daha dik oturdu.

"Birlik, Çerkesler için kuruldu. Senin deden, benim dedem kurdu. Bizi, Çerkesleri bir arada tutmak için kuruldu. Şurada bile birbirimize tahammül ederken ne kadar zorlandığımızı görüyorsun. Kendi ailemin ayağı sallanırken başka masaya destek olamam. Hele hele o masa çok yanlış yerlere kuruluyorsa, o masaya ne destek olurum ne de gider o masaya otururum. O masanın üstündeki hiçbir şeye de el uzatmam. Biz kendi masamızdakilerle doyarız."

Başını ileriye doğru uzatıp doğruca Şamil Aslan'ın gözlerinin içine bakarken yumruğunu sıkıyordu. "Haram rızkı ne kendi boğazımdan ne de Birlik'le doyan boğazlardan geçiririm. Anladın mı, Aslan Efendi?"

Şamil belli belirsiz başını oynattı. Savaş meydanından çekilmişti. Poyraz suyundan yeni bir yudum alırken misafirler masaya doğru yürüyordu. Poyraz ve Şamil aynı anda ayağa kalktığında ben de misafirleri ayakta karşıladım. Yeni bir savaşa giriyormuş gibi heyecanlıydım. Elbisemi düzeltip saçımı geriye çektim. Sandalyemi hissettirmeden Poyraz'ın biraz daha yakınına çektim. Savaş meydanında Poyraz'a yakın olmak istiyordum.

Üç adam Poyraz ve Şamil'in elini sıktı, bana baş selamından fazlasını vermediler.

Üç adamdan birinin çevirmen olduğunu öğrendik çünkü diğer iki kişi Tuapse ve Maykop şehirlerinden gelenlerdi ve tamamen Çerkesce konuşuyorlardı. Lehçe farkı

Nirvana

yüzünden net anlaşılamadıkları için çevirmen yardımcı oluyordu. İkisi de sakallı, uzun yüzlü, donuk bakışlı ve sert mizaçlıydı. Yaydıkları enerjiden hoşlandığımı söyleyemezdim.

Masadaki yerlerini aldıktan ve ilk selamlaşma sözlerinden sonra Tuapse'den gelen adam söze girişti. Tercüman eş zamanlı olarak çeviriyordu.

"Yardımlarınızla açılan Maykop'a bağlı spor okuluna Tuapse'deki çocuklar da ilgi gösteriyor. Bunun için size teşekkürlerini ilettiler."

Maykop'tan gelen kişi yerinde doğrulup Poyraz'a döndü.

"Okul binası çok sağlam ve planlanandan hızlı şekilde bitirildi. Öyle ki dört ay sonra göndermenizi beklediğimiz spor aletlerini bu ay içinde gönderebilirsiniz. Çocuklarımız sabırsız, hemen tesisi kullanmak istiyorlar."

"İşte bu sebeple de bu gece imzaları atıp aletlerin gönderimini ay sonunda yapmak istiyoruz."

Şamil Aslan iyimser bir tonla kurmuştu cümlesini. Poyraz önündeki dosyayı bana doğru uzattı. Hiç beklemeden önüme çekip hızlıca göz gezdirdim. Maykop'tan gelen kişi yeni cümleler kuruyor, Tuapseli adam onu destekliyordu. Ben de hızlıca dosyayı okumaya devam ediyordum. Şamil'in şahit olduğum telefon konuşmasından sonra, Poyraz'ın göremediğini söylediği şeyi bulmaya çalışıyordum. Elimi kaldırıp söz istedim.

Cümleler yarım kaldı, hepsi sustu. Anlamaz gözlerle önce bana, sonra Poyraz'a baktıklarında, Poyraz çevirmene benim onun ekibinden olduğumu iletmesini istedi. Çevirmen ilettiğinde gözler bana döndü.

"Normalde inşaatın yapımı için ne kadar süre ön görülmüştü ve ne kadar sürede bitti?"

Çevirmen çevirdi. Adam cevaplamadan önce duraksadı. Düşündü, dudak büktü ve konuştu. "Birlik'le yapılan anlaşmada altı ay denmişti ama iki ay da tamamlandı."

Eksik parçayı arar gibi başımı eğdim. "İki ayda kutu kadar evler tamamlanamıyor. Koca tesisi bitirmek..."

"Danışman Hanım, tam olarak neyi sorguladığınızı öğrenebilir miyim?"

Şamil huysuzlanmıştı. Bu iyiye işaretti. Başımı sakallı adamlardan alıp kızıl adama çevirdim.

"Benim görevim, Şamil Bey, anlaşmalardaki tutarsızlığı görmek. Siz de hak verirsiniz ki, en az altı ayda tamamlanacağı öngörülen bir yapının, sihirli değnek değmişçesine iki ay içinde kullanıma hazır olması... garip."

Ben konuşurken çevirmen bir yandan tercüme ediyordu. Şamil ile adamlar arasında ince bir bakışma geçti. Bu bakış içimi huzursuz etti. Şamil yerine Maykoplu söze atladı.

"Buralarda işler nasıl yapılıyor bilmiyoruz, hanımefendi ama biz Kafkasya'da kas gücümüzü tatilsiz kullanırız. Üstünüzdeki kıyafete bakarak sizin de Adigeleri tanıdığınızı düşünmüştük ama görüyorum ki siz aynı topraktan gelen insanınızı tebrik etmek yerine, ondan şüphe duyuyorsunuz. Bu üzücü."

Az öncekine benzer bakış aralarında sektiğinde iki misafir de sandalyelerinden kalkmak için hamle yaptı. Şamil sahte olduğunu düşündüğüm bir panikle elini savurdu Poyraz'a doğru.

"Lider olarak müdahale etmeyecek misin?"

Poyraz'ın bakışları bana kaydı. Benimle aynı şeyi o da hissediyordu. Adını koyamadığı tereddütleri vardı. Kararsızdı. Şamil elini masaya vurdu.

"Sen etmezsen, gerçek Lider'e gideceğim. Bizi anavatandan gelen insanların gözünde düşürdüğün durumu bir de o değerlendirsin bakalım."

Poyraz çenesini sıktı. Şamil rakibinin zayıf noktasını biliyordu. Daha da kötüsü bunu aleyhine kullanmayı öğrenmişti.

"*Wuvı'a.*" dedi Poyraz, donuk sert bir tonla.

Ani bir kararla anlaşmayı önüne çekti. Cebinden çıkardığı kalemle beklemeden imzaladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Hata yapıyordu.* Başını kaldırdığında doğruca Maykoplu adama baktı.

"Kardeş okula ve anavatandaki kardeşlerimize selamlarımızı iletin. Spor aletlerini ay sonunda göndereceğiz. İyi yolculuklar."

Arkasını dönmeden önce son bakışını Şamil'e attı.

"Benim olduğum masada bir daha elini vurursan, o elini kırarım, masayı da kafanda parçalarım, Şamil Aslan."

Poyraz arkasını dönüp gitti. Nerit hariç ekiptekiler de onu takip etti. Şamil Aslan ve anlaşmaya imza atan diğer iki kişiden sonra masaya bıraktıkları dosyayı elime aldım. Şamil'in yüzünde beni rahatsız eden bir ifade vardı. Sonuçtan memnundu ve bunu gizlemiyordu. Her şey planladığı gibi gitmişti. Savaşı kazanmıştı. Bu anlaşmanın gerçekleşmesini neden bu kadar istediğini, kazandığı ganimetin ne olduğunu öğrenmeliydim.

---

* (Çerkesce) Durun. -ç.n.

BÖLÜM 15

Bütün konuklar masalarında ayağa kalkmıştı. Gelin ve damat dans pistinin ortasında durmuş, meydandaki herkes gibi karşısındaki adamın konuşmaya başlamasını bekliyordu.

Murat Şahin elindeki bastonu yere vurdu. Sessizliğin sağlanmasını beklemekteydi. Sert bakışlarını meydanda bir tur dolaştırdıktan sonra hak ettiği sessizliği aldı. Siyah takım elbiseli adamlarından biri, elinde mikrofonla Murat Şahin'in yanına koşturdu. Adamını tek bir bakışıyla azarladıktan sonra mikrofonu aldı. Ufak bir ses denemesinden sonra güçlü, yüksek cümleleri meydanı dolaşırken tüm konuklar pür dikkat onu dinliyordu.

"Ailemiz büyüdü. Burada bu iki güzel genç sadece iki köyü, iki soyu değil, geçmişimizle geleceğimizi de birleştirdi. Biz de bu ana şahit olduk. Ne mutlu bize."

Ufak bir alkış dolaştı kalabalık arasında. Murat Şahin kolunu kaldırıp saygılı bir tavırla masalardaki birini işaret etti.

"Bilirsiniz, burada akan bütün sular Karadeniz'e dökülür. Farklı yoldan aksa da bütün soylar da aynı yerde toplanır. Bu meydanda, hep bir arada oturmuş ortak mutluluğu

paylaşırken, farklı soydan gelsek de aynı isim, aynı vatan altında toplanabildiğimizi, barış ve birlik için yaşadığımızı herkese gösteriyoruz. Bu sebeple ben bir Abzeh olarak, elimdeki mikrofonu bir Kabardey olan Cevahir Aslan'a uzatmaktan mutluluk duyuyorum."

Bütün masalardan kopan alkışlarla ayağa kalktı Cevahir Aslan. Birbirlerinden pek de hazzetmedikleri ortada olsa da Murat Şahin'deki mikrofon el değiştirirken ikisinin yüzünde de saygı vardı.

Cevahir Aslan birine işaret verdi. Saniyeler içinde siyah takım içindeki adamlarından biri elinde ufak ahşap bir sandıkla yanına koşturdu.

"Sözü fazla uzatmayacağım. Çünkü bilirim ki lafın fazlası dinleyeni sıkar, anlatanı yorar."

Murat Şahin belli belirsiz başını oynattı. Bu açıklamasını ona uzanan bir söz olarak algıladığını hissettim. Cevahir Aslan yanındaki adamının elindeki kutuyu gösterdi.

"Bu; ailemiz ve tabii ki Birlik olarak, gelin ve damada ufak hediyemiz. Düğün sandığımız."

Adamına gözüyle işaret verdi. Genç, kutunun kapağını kaldırdı. Cevahir Aslan kutunun içine uzanarak kutudan yeşil kumaşı çıkarıp önce insanların görmesi için havaya kaldırdı, sonra gelin ve damada doğru uzattı.

"Bu; Adige bayrağımız, aslınızı unutmayın diye."

Sarı yıldızların süslediği yeşil bayrağı damadın ellerine bıraktı. Cevahir Aslan yeniden kutuya uzandı. Bu kez kırmızı kumaş açığa çıkmıştı. Yine önce havaya, sonra evlenen çifte uzattı.

"Bu; Türk bayrağımız, bu vatana sahip çıkın diye."

Kırmızı beyaz bayrağımız, gelinin beyaz gelinliğine

Nirvana

dokunduğunda daha bir parlar oldu. Cevahir Aslan kutuya uzandı yeniden. Aldığı şeyi önce öpüp alnına, sonra havaya, ardından damada uzattı.

"Bu; Kur'an-ı Kerim, dinimizin yolundan ayrılmayın diye."

Cevahir Aslan ahşap kutuda kalan son şeyi çıkarıyordu. Türk kahvesi için iki ufak kupaydı avucunda görünen.

"Ve bu kahve fincanları, birbirinizi sevin, saygıda, hürmette kusur etmeyin diye."

Fincanları gülümseyerek gelin kızın avucuna bıraktı. Meydanda, konukların tamamından alkış tufanı koptu. Gelin ve damat memnuniyetle hediyelerini kutuya yerleştirirken mikrofonu tutan el yeniden havaya kalktı. Cevahir Aslan ilginin onda olmasını seviyor gibiydi.

"Unutmayın," diye ekledi bağırarak hafif muzip bir sesle. "Tüm bunları unutup, birbirinizi üzerseniz, aileniz ve Birlik kulağınızı çekmek için hazır olacak."

Meydanda gülüşme sesleri yankılandı. İstemsizce ben bile gülümsemiştim. Cevahir Aslan başarılı bir sunucu ya da yaman siyasetçiler gibi alkışları ve kahkahaları kabul etmekten muazzam zevk alıyordu. Aynı şeyi Murat Şahin için söyleyemeyecektim. Cevahir Aslan'ın konuşmasının onunkinden daha fazla beğeni aldığı açıktı ve bu durum Murat Şahin'in pek de hoşuna gitmemişti. O keyifsiz yüzüyle Şahin masasına otururken, Cevahir Aslan katıksız gülümsemesiyle Aslan köşesine çekiliyor, yol üzerindeki her masaya da gülücükler dağıtıyordu. Cevahir Aslan kesinlikle ilgi odağı olmaya bayılıyordu.

Bu andan sonra düğünün davetlileri yavaştan ayaklanmaya başlamıştı. Bu arada, *Zexes*'in düğün sonrası yapılan

Nirvana

bir olay olduğunu öğrenmiştim. Ailesinde bekâr genç bulunanlar, *Zexes*'e kalmak isteyen çocuklarını bir refakatçiye emanet edip gidiyordu.

Kabardeyler zengin kalkışı yaptılar. İki masayı kaplayan kalabalıkları bir anda ayaklandığında, Şahin ailesi fertleri ve düğün sahipleri eksiksiz bir kadroyla Aslan ailesini yolcu etmişti. Nefret edilen rakipler için hatırı sayılacak bir nezaket örneğiydi.

Üstümdeki elbise beni bunaltmıştı. Lavaboya gitmiş, aynadaki görüntüme biraz çeki düzen verip makyajımı tazelemiştim. Dönüşte gözüm Çiço'ya takıldı. Meydandan uzakta, taş duvarın üstüne oturmuş, elindeki odun parçasını çakısıyla soyup duruyordu. Yanına ulaştım. Keyifsiz yüzünü kaldırıp beni görünce, kendini zorlayıp gülümsedi. Masmavi gözlerini hüzünle dolmuş görmek canımı sıkıyordu.

"Yanında arkadaşa yer var mı?"

Mahcup tebessümüyle çakısını duvarın üstüne indirip elini bana uzattı. Çok da yüksek olmayan duvara tırmanıp oturmak sandığımdan daha zor oldu. Beni yukarı çekerken Çiço da zorlanmıştı ama belli etmemişti. Yine de kalçamı rahat bir yere denk getirdiğimde ellerimi gururla birbirine vurmuştum. İnsanlık için küçük, benim için büyük olan bu başarım Çiço'nun yüzünde gülümsemeye neden olmuştu. Sağ yanağında gamzesi vardı ve ona çok yakışıyordu. Bir süre ikimiz de konuşmadık. O çakısıyla elindeki odun parçasını şekillendirirken, ben derin bir soluk alıp gökyüzünden aldım bakışlarımı.

"Sana neden Çiço diyorlar?" dedim eski merakımı hatırlayarak.

Nihova

"Bir kere daha sormuştun."

"Evet, sormuştum. Ama Çerkes Bey açıklamana izin vermemişti," dedim Poyraz'dan dert yanarcasına.

Çiço tek omzunu oynattı. "Poyraz abi yaptığı iyiliklerin dile getirilmesinden hoşlanmaz."

"Senin adınla ilgili nasıl bir iyilik yapmış olabilir ki?"

Bir süre söyleyip söylememe konusunda kararsız kalsa da saklamamaya karar verdi.

"Çiço aslında onun lakabıydı."

Kaşlarım alnıma yapıştı. "Nasıl yani?"

Önce tebessüm etti. Sonra elinde oyduğu şeye odaklanıp anlatmaya başladı. "Küçükken ona Çiço diye seslenirlerdi. Bu uzun yıllar boyunca da böyle devam etti. Liderlik dedesinden babasına geçince işler biraz ciddileşti. Artık daha az ama kıymetli kişiler ona Çiço diye seslenir oldu. Yine de lakabının Çiço olduğunu herkes bilirdi."

Bakışları uzaklara daldı kısa bir an. Geri döndüğünde elindeki çakıyı daha güçlü tutuyordu.

"İnsanlar benimle uğraşmayı severdi. Şakalaştıklarını düşündükleri şahane fikirlerini üstümde uygularlardı. Günlerce geçmeyen yaralarım olurdu bazen ama umursamazlardı. Şakaydı çünkü."

Oyduğu tahtaya bıçağı daha sert sapladı. Alt dudağımı ısırdım. Öfkeyle sıktığım yumruğumu ondan sakladım. Geçmişine gidip o çocukların hepsini pataklamak istedim.

"Bir gün yine sekiz, dokuz çocuk o şahane fikirlerinden birini üstümde denerken, Poyraz abi uzaktan *'Çiço!'* diye seslendi. Hepsi durdu tabii. Kime seslendiğini anlayamadılar ama. Poyraz abi, *'Çiço yanıma gel,'* dedi bu kez. Kimi çağırdığını bulamadılar. İşte o an, hepsine şimdi

Nirvana

imzası olan o sert bakışının aynısını attı. *'Çiço'yu rahat bırakın da yanıma gelsin!'* dediğinde hepsi etrafımdan dağılmıştı. Kalabalıktan sesiyle çekip almıştı beni. O günden sonra da hiç yanından ayırmadı zaten." Tahtayı oymayı bırakıp bana baktı. "O isim, bana verdiği en değerli şeydi."

Yaralı mavi gözlerine bakarken anlattığı şey beni etkilemişti ama Poyraz'dan etkilenmeme sebep olacak her yeni bilgi kalkanıma zarar verdiğinden, artık sinirlerimi bozuyordu. Kendimi umursamaz olmaya zorlayıp, omuz salladım dudak bükerek.

"Çerkes artık kullanmadığı lakabını sana verdi ve kahramanın oldu, öyle mi?"

Başını teessüf dolu bir edayla iki yana salladı. Patronunun ona yaptığı kahramanlığı küçümsememden kesinlikle hoşnut değildi.

"Artık kullanmıyor olması, bir zamanlar ona ait olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ona ait bir şey taşımak, beni başkalarının gözünde değerli kıldı. Ağır sözler hafifledi çünkü Çiço'yla alay etmek, Poyraz Şahin'in bir parçasıyla alay etmek demekti. Ve bunu kimse göze alamazdı."

Çiço'nun Poyraz'a olan hayranlığını, bağlılığını kıramazdım. Bu yüzden ben de pes ettim. İnanmadığım bir şey için savaşamazdım zaten. Sesli söylemeyecektim ama Çiço için yaptığı bu şey içimi ısıtmıştı.

Çiço'nun elindeki odun belli bir şekle girerken hafifçe omzuna dokunup dikkatini dağıttım. Yüzündeki hüznü dağıtmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Sen neden *Zexes* denilen şeye kalmıyorsun, Çiço?"

"Aslında kalabilirim ama..." Cümlesini yarım bıraktı.

"İstemiyor musun?"

"İsteyip istememek değil." Sıkkın bir nefes sonrası, "Kabul görülmek," dedi usulca.

Anlamamıştım. "Nasıl yani?"

"Sorun ben değilim. Sorun, geldiğim soy."

"Ne varmış soyunda, burada herkes birbirini kabul ediyor. Az önce Kabardeyleri uğurladınız, unuttun mu?"

Dudak büktü. "Öyle değil işte," dedi ağzının içinden.

Yine oyduğu tahtaya dönmüştü. Elindeki çakının sapını tuttum direkt. Yüzüme bakmak zorunda kaldı. Gözlerimle dürttüm bedenini.

"Nasıl, Çiço? Anlat bana ki bileyim."

Bakışlarından ikna olduğunu anlayınca çakıyı bıraktım. Şu ana kadar ki en buhranlı soluğunu aldı. Neler duyacağımı merakla bekliyordum.

"Ben... Ben köle soyundan geliyorum."

Ne!

Yüzümü buruşturdum "Ne?" Başını sallamıştı sadece. Bu açıklama tabii ki yeterli değildi. "Nasıl köle, bildiğimiz köle mi?"

"Değil. Yani bildiğin köle tanımı nedir bilmiyorum ama Çerkes tarihinde köle daha farklı."

"Her şeyde olduğu gibi," derken gözlerimi devirmeden edemedim.

"Sürgün zamanı ülkeye ilk gelen Çerkeslere toprak verilmiş. Zaten ilk gelenler genelde eğitimli, zengin kesim olmuş. Burada da eğitim almaya devam etmiş, meslek sahibi, toprak sahibi olmuşlar. Sürgün devam ederken sonradan gelenlere aynı imkânlar sağlanamamış. Onlar da ilk gelenlerin evinde, toprağında yardımcı olarak çalışmaya başlamışlar. Zamanla *Asiller* ya da diğer tabirle *Prensler ve Köleler* olarak ikiye ayrılmışlar."

Nirvana

"Ve sen..."

"Ve ben Köle soyundan geliyorum."

Sessizlik bir süre duvarın üstünde bizimle birlikte oturdu. Söylediklerini sindirdikten sonra yeniden yüzümü ona döndüm.

"Ama bu sistem hâlâ devam ediyor olamaz, değil mi?"

"Etmiyor zaten. Zamanla Köleler de kendi topraklarını alıp sadece kendileri için çalışmaya başlamış. Prenslerle sadece para karşılığı iş birliği yapmışlar, toprakta birlikte çalışmışlar." Elindeki tahtaya üfledi. Tozlar etrafa saçıldı. "Ama bir düzen değişse de algılar, alışkanlıklar hemen değişmiyor. Eskiden Köleler, Prenslerin sofrasına oturamazlarmış. Prenslerin *Zexes*'ine katılamaz, kızlarıyla evlenemezlermiş."

"Peki ya şimdi?"

Sustu. Konuşmadan önce ileriye, meydanda benim seçemediğim belli birine bakmıştı.

"Murat Şahin'in soyu, bozulmadan gelmiş nadir Prens soylarından. Kölelik bozulurken, Prenslik de bozulmuş zamanla çünkü farklı soydan evlilik çok fazla. Saf Prens kalanlar çok çok az." Mavi gözleri bana döndü. "Poyraz Şahin benimle sadece lakabını paylaşmadı, Ayça abla. Benimle sofrasını paylaştı. Saygısını paylaştı. Dostluğunu paylaştı. Bir Prens'in dostluğuna sahip Köle olmak ne demek anlayamazsın." Elini gelişi güzel salladı. "Ben o *Zexes*'e girerim. En fazla birkaç kişi laf atar susar. Poyraz Şahin'in gölgesi beni korur hepsinden."

Bu kez ellerini sitem edercesine iki yana açtı.

"Ama ne fark eder ki? *Zexes* seveceğin ya da sevdiğin kızı görmek, onunla konuşmak için, onunla evlenmen

Nirvana

için kurulmuş bir oyun. Ben o oyunu daha başlamadan kaybettim."

Başı hüzünle önüne düştü. Elimi omzuna koydum. "E düzen değişti diyorsun. Sevdiğin kızla olman neden imkânsız olsun ki?"

Acıyla tebessüm etti. Bana baktığında ıslanmaya yüz tutmuş gözlerinde hüzünden daha fazlası vardı.

"Poyraz Şahin bile, Köle soyundan gelen birinin Prens kızıyla evlenmesini sağlayamaz. Düzen değişti ama algıları değiştirmek, düzeni değiştirmekten çok daha zor."

Çiço'yu teselli edecek, ona umut verecek sağlam cümlelerim olabilmesini diledim ama yoktu. Her dakika yeni taraflarını gördüğüm bu masalsı Çerkes dünyasının sınırları keskindi. Acımasızdı. Değiştirilemezleri fazlaydı. Bir gül gibiydi. Görünüşü, kokusu, asaleti güzeldi ancak dikenleri vardı. Yetiştirmesi, büyütmesi, saklaması zordu. Eline aldığında dikenleri canını yakıyordu. Ya uzaktan izlemeye devam edecektin ya da dikenlerini görmezden gelecektin.

Çiço çakısını kapattı, oyduğu tahtayla birlikte cebine sokuşturup duvardan aşağı atladı. Pantolonunu silkeleyip bana elini uzattı.

"Düğün dağılmaya başlamıştır. Ayşe ablaları eve bırakmam lazım. Sen de *Zexes*'in tadını çıkar."

Elinin desteğiyle tek seferde duvardan inmeyi becerdim. "Yanımda bana gördüklerimi açıklayan bir Çiço yokken tatsız olacak."

Utangaç yüzü tatlı tebessümüyle kızardı. Efendilik dolu bir baş selamıyla yanımdan uzaklaşırken onu başka evrenlerde sevdiğiyle kavuşabilen, özgür biri olarak hayal

Nirvana

ettim. Yine de bu evrende o kavuşmanın gerçekleşmesi için dua edecektim.

Meydana doğru yürüyordum. Saat gece yarısına geliyordu ve artık iyiden iyiye yorulmuştum. Gupse ve kızlara bakındım ama göremedim. Kızlar yerine, giden konuklardan boşalan masaların başladığı noktada, siyahlar içinde bekleyen Poyraz Şahin'i buldum. Ona doğru adımlamak, keskin bakışları yürüyüşümü izlerken bir hayli zordu.

Yanına ulaştığımda, "Sen de gidiyor musun?" diye sordum.

Başını çevirip uzakta belli bir noktaya baktı. Başımı o tarafa çevirdiğimde elektrik direğinin altında birinin gölgesi hızlıca ışıktan karanlığa attı kendini. O silüet bana bir yerden tanıdık gelmişti ama çıkaramamıştım.

"Ufak bir işim var," dediğinde üstünde durmadım. Bu gece yeni bir ajanlık çabasına daha giremeyecek kadar yorulmuştum. Boynumu rahatlatmak istercesine oynatınca yorgunluğumu o da hissetmişti. "Janberk eve bıraksın seni," dedi.

Başımı salladım. "Gerek yok. Ben Zekes'e kalacağım," dedim miskin bakışlarımla.

Kelimeyi söyleme şeklime gülümsedi. Çenesini oynattı. "İyi, kal bakalım. Ama sadece izle. Orada da gelip seni kurtaramam."

Gözlerimi kıstım. "Kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yok, Çerkes."

Yüzüme doğru imalı bir bakış attığında dans pistindeki ıslanmış yavru kedi gibi sahipsiz kaldığım an geldi aklıma. Yüzüne baktığımda ne düşündüğümü anlamıştı.

"Orada benim için yaptığın şey..." Yaptığı şeyin benim

içimdeki yansımasını anlatamazdım. Bu yüzden sadece minnetle, "Teşekkür ederim," diyebildim.

Asil bir şövalye gibi başıyla kabul etti minnetimi. Siyahlarla kuşanmış güçlü bedeni içinde gerçek bir asilden farkı da yoktu. Hem artık onun gerçek bir soylu olduğunu da biliyordum. Gerçek bir Çerkes Prens'ti. *Adige Prens.* Belki de bu yüzden her şeyi bir asil gibi taşıyordu üstünde. Yürüyüşü, konuşması, kibirli yüzü, gülümsemesi, öfkesi, dansı, hatta gölgesi...

"Dans etmek sana yakışıyormuş," dedim kendimi tutamayarak.

Bakışları üstümde gezindi. "Sana da Çerkes kızı olmak yakıştı."

Şımarık bir tavırla elbisemin kumaşını tutup prensesçilik oynayan küçük kızlar gibi iki yana sallandım. Poyraz gözlerini dikmiş, yüzüme bakıyordu. Avucumdaki kumaşı sıktım. Gözlerinin yeşili yine ateşlerin içinden bakmaya başlamıştı. Böyle baktığında sırtımda ince bir sızı geziniyor, kendimi açıkta kalmış gibi savunmasız hissediyordum. Bakışlarının derinliği beni korkutuyordu.

Poyraz başını çevirip yine aynı karanlık noktaya baktı. Onunla görüşmeyi bekleyen kişiye gitmesi gerektiği belliydi ama yüzü bana döndüğünde aceleyle yeni bir karar verdi. Bir anda kolumdan tutup beni sürüklemeye başladı. Onun uzun adımlarına yetişmek için arada bir tökezlemek zorunda kalıyordum. Dağılmaya başlayan kalabalıktan uzağa, ışıkları yanmayan köy evlerinden birine kadar çekiştirdi. Evin etrafını döndükten sonra karanlık duvarların önünde durup tam karşıma geçtiğinde geriye sendeledim, sırtım taş duvara dokunuyordu.

Nihova

Yol kenarındaki sokak lambası, gözlerindeki tehlikeyi görmeme yetecek kadar aydınlatıyordu yüzünü. Derin bir soluk bıraktığında tenindeki hafif alkol kokusunu alabiliyordum. Yutkundum.

"Sen sarhoş falan mı oldun?"

Başını ağır biçimde iki yana salladı. "Ben sarhoş olmam. Duracağım yeri bilirim."

Fakat şu an durduğu yer beni korkutuyordu. Başımı yana çekip beni hapseden bedeninin arkasını görmeye çalıştım.

"Umarım biri buraya geldiğimizi görmemiştir. Zaten buradakiler aramızda farklı bir şey olduğunu sanıyor."

"Ne gibi bir şey?"

"Gönül ilişkimiz var sanıyorlar." Gözlerini kırpmadan bana bakmayı sürdürdü. "Ki yok," diye ekledim hemen. Yüzü ifadesizdi. Tepki vermiyordu. *Kahretsin.* Bu söylentinin hoşuma gittiğini sanacaktı. "Olamaz da!" deyiverdim, meraklı olmadığımı ispatlamak için.

Yüzünü tenime yaklaştırdı. Bakışları tenimi yakıyordu.

"Çünkü benden hoşlanmıyorsun," dedi fısıldayarak.

"Evet, hoşlanmıyorum," dedim doğru olmasını dilerken.

Hoşlanamazdım... Hoşlanmamalıydım...

Karanlık bakışları göz bebeklerimi takip ediyordu. "Sana bakmamdan hoşlanmıyorsun."

Dudaklarını kulağıma yaklaştı. "Kulağına fısıldamamdan hoşlanmıyorsun."

Kalbimin hızını kontrol edemiyordum. Göğüs kafesim iznim ve irademdışı inip kalkıyordu.

"Soluğunu hızlandırmamdan hoşlanmıyorsun."

Eli kıyafetimin koluna uzanıp ipek kumaşı geri ittirdi.

Nirvana

Parmakları bileğime dokundu. Parmak uçları suyun üzerinde kayar gibi kumaşın altından yukarı doğru çıkıyordu. Tenimdeki öldürücü baskısını kaldıramıyordum. Soluğum hızlanıyordu. Bu adamın üstümde anlamlandıramadığım etkisini kontrol edemiyordum.

"En çok da sana dokunmamdan hoşlanmıyorsun."

Elini kumaştan çıkarıp saçıma uzandı. Tepeden ucuna kadar tarar gibi saçlarımı okşadı, hepsini omzumdan geriye aldı. Ben masal dinleyen bir çocuk gibi mayışmışken ani bir hareketle saçlarımı avucuna doladı. Hafifçe geriye çektiğinde başım geriye savrulurken boynum açığa çıktı. İnlercesine soluğumu bıraktım. Başını boynumun kıvrımına yaklaştırdı.

"Daha çok hoşlanmayacağın bir şey bulmalıyım," diye fısıldadı tehlikeli bir tonda.

Eli hassas bir çiçeği okşarcasına boynuma aktı. Parmakları sadece tenime dokunmuyor, benimle konuşuyordu. Eli dudaklarından daha konuşkandı. Sert, yıkıcı şeyler fısıldıyordu. *Heyecan verici, tutkulu şeyler...*

Gücünü hissediyordum. Yutkunmak zorunda kaldım. Keşke onu kendimden uzaklaştıracak gücü kendimde bulabilseydim. Avucunun içinde kendimi ufacık hissediyordum. Dudakları tenime yaklaştı. Nefesi soluğumu kesti. İştahla ıslattığı dudakları boynuma dokunduğunda bacaklarım titredi. Kızgın demiri döver gibi dudakları da tenimi dövüyor, dokunduğu yere adını işliyordu. İnlemeyle karışık acı çeken soluğumu bıraktım karanlığa. İşkence eden dudakları sonunda kulağıma ulaştı.

"Sanırım hoşlanmadığın yeni bir şey buldum, Simaze."

Sağanak yağmurun aniden kesilmesi gibi ellerini üze-

Nirvana

rimden çekti. Saçım, tenim, bedenim üzerindeki baskısı kayboldu. Siyahlar içindeki güçlü bedeni benden uzaklaşırken olduğum yerde sendeledim. Arkasını dönüp onu bekleyen görüşmesine giderken, ben afallamış yüzüm, titreyen bedenimle duvara yaslandım.

Poyraz Şahin'in üzerimdeki etkisiyle baş edemiyordum...

"Tamam, şimdi ne olacak?"

Yine meydandaydık. Işıklarla aydınlanmış düğün meydanında bu kez gençler dışında kimse kalmamıştı. Gelinle damat, bütün misafir ve yetişkinler gitmişti. Bekâr gençler meydandaki dans pistinin etrafında toplanmıştı. Birkaç yaşı büyük insan, kendi arasında konuşurken kaçınılmaz olarak sorularıma başlamıştım.

Gupse, Setenay, Nisa ve diğer kuzenlerin gözleri etrafı tararken Gupse sorumu cevapladı.

"Şimdi birkaç oyun oynatacaklar."

Bunca tantana oyun için miydi? "Oyun mu?"

"Erkekler için ayrı, kızlar için ayrı, sonra kız ve erkeklerin birlikte oynayacağı oyunlar."

"Sonra?"

"Sonra asıl olay olacak işte."

"Asıl olay?"

Setenay sabır çeken bir nefesle bana döndü. "Kaşen seçme işte, Ayça. Bazen çok fazla soru soruyorsun he."

"Şşşt!" diye araya girdi Gupse. "Soracak tabii, Setenay. Biz içinde büyüdük diye bize normal geliyor da kız nereden bilsin *Zexes*'i, Kaşen'i."

Nirvana

Gupse'nin bana karşı sabırlı tavrı devam ediyordu. Bu gece beni kendilerinden sayma oyunundan vazgeçmeyecekti anlaşılan. Anlayışlı yüzüne bakıp yeni bir soru seçtim.

"O zaman söyle bakayım, nasıl seçiyorsunuz Kaşenleri?"

Setenay sakınmadan gözlerini devirirken, Gupse sabırlı bir öğretmen edasıyla karşımda durdu.

"Danstaki *Hatiyagolar*'ı anlatmıştım sana." Hemen çalışkan öğrenci gibi başımı salladım. "Burada da aynı mantık var. Eğer erkeğin Kaşenlik yapmak istediği bir kız varsa, *Hatiyago* aracılığıyla kıza kendinden bir eşya gönderecek."

"Kız ne yapacak?"

Setenay iç çekip küfredecek gibi oldu ama son anda Gupse'nin bakışıyla lafını yuttu.

"Kız oğlanla konuşmak isterse gönderdiği şeyi alacak, istemezse geri gönderecek. Bu kadar basit."

Bilgileri zihnimdeki çekmeceye sığdırmaya çalıştım ama yine sormaktan kendimi alamadım.

"Aslında direkt birbirleriyle konuşsalar da iş bu kadar uzamasa, daha basit olmaz mı?

"Ayça, sen yine adetlerdeki mantığı mı sorguluyorsun? Ne demiştim sana ben?"

Kuzey arkamızdan yaklaşıp yanımıza geldi. "Aaa, abi? Sen de mi geldin?"

Kuzey Gupse'nin yanağından sevgi dolu bir makas aldı. "Ananın dili durmuyor, prenses. Geldiğimi duysun da bir süre beni rahat bıraksın."

"Annemin tek derdi *Zexes*'e kalman değil, abi. Bunu sen de biliyorsun."

"En azından biraz gazını almış olurum işte."

Nihova

"E gelmişken sen de bakınsana, Kuzey abi," diye lafa girdi işgüzar kuzeni.

"Yok, Setenaycım. Ben almayayım, alana da mâni olmayayım. Kız nazıyla uğraşamam. Hele hele Çerkes kızlarıyla hiç uğraşamam. Kafam kaldırmaz."

Kuzey masalardan birine oturup ayaklarını sandalyeye uzattı. Kumsalda güneşlenir gibi kollarını başının altına koyup gözlerini yumdu. "Bu tantana bittiğinde bana haber verirsiniz, eve gideriz," dedi homurdanarak.

Kızlar gülüşürken, Gupse hayıflanarak başını salladı. Kızlar *Hatiyago*'nun çağırmasıyla oyun oynanacak alana gittiklerinde, ben de Kuzey'in yanındaki sandalyelerden birini çekip oturdum. Oyunlara katılmayacaktım ama tabii ki ilgiyle izleyecektim.

Gupse'nin dediği gibi olmuştu. Erkek ve kızlar ayrılmış, iki tarafın da başına *Hatiyago* olarak belirlenen kişi geçmişti. Önce kızların oyunuyla başladılar. Hepsinin başına taşımaları için ufak şişeler koydular, belli bir noktaya kadar düşürmeden giden kazanacaktı. Oyuna başlamadan önce *Hatiyago*, sıraya geçen bütün kızların isimlerini, köyünü ve kimlerden olduğunu ilan etmişti. Sonra yarış başladı.

Kazanmak konusunda hırslı olan kızlar topuklularını çıkarmış koşuyor, kaybetmeyi sorun etmeyenlerse kibar adımlarla yürüyordu. Kimisi şişeyi düşürdü, çoğu yarışı tamamladı ama hepsi öyle ya da böyle eğlenmişti.

Erkeklerin oyunu güç gösterisiydi. İkiye bölünüp halat çektiler. Yine oyun öncesi nereden geldiklerini ve isimlerini duymuştuk. Kızlar kıkırdayarak erkekleri izlerken Çerkes inadının ne kadar baskın olduğuna şahit oldum çünkü iki tarafta neredeyse elleri kanayacak seviyeye gelmeden

Nirvana

pes etmemişti. Sonunda bir taraf kazandığında, kızlar hepsini coşkuyla alkışladı.

İki tarafında birlikte oynayacağı oyuna sıra geldiğinde, yüzlerindeki utangaçlıkla karışık heyecanı izlemek güzeldi. Gözleri bağlanan kız, eşi olan erkeğin yönlendirmesiyle nişan alıp hedefe koyulan şişeyi devirecek, eşi olan erkek de düşen şişeyi koşarak alıp *Hatiyago*'ya getirecekti.

Üç oyunu da keyifle oynadılar. Kazanmak ya da kaybetmek değildi olay, oyunlar sırasında birbirleriyle kaynaşıp, karakterleri hakkında bilgi sahibi olmak, sonunda kiminle Kaşen olup olamayacağını anlamaktı.

Kuzey'in başı sandalyeden kaydı. Homurdanarak küfretti. "Bitmedi mi şu şey ya?"

"Oyunlar bitti, şimdi herkes..."

"Şu kız değil miydi?"

Cümlem yarım kaldı. Kuzey ayaklarını sandalyesinden indirip, oturduğu yerde dikleşerek uykudan kalkan gözlerini kırpıştırdı. Bakışlarını takip edip baktığı yeri çözmeye çalıştım.

"Hangi kız, ne değil miydi?"

Başını kaldırmış birini izliyordu. "Şu bana bağırıp çağıran kız yok mu? O."

Yeniden başımı kızların arasında gezdirdim. Sonunda bahsettiği kişi görüş alanıma girdi. Kuzey'le kavga eden küt saçlı, sarışın kız boş masaların birinde oturmuş, sıkılmış gözlerle birini takip ediyordu.

"Aa evet, seni azarlayan kızmış gerçekten."

Kuzey şiddetle başını bana çevirdi.

"Beni azarlayan kız mı?" Pot kıran dudaklarımı birbirine bastırdım. Kuzey daha da hırslanmış şekilde ayağa fırladı. "Şimdi göreceğiz, kim kimi azarlıyormuş!"

Fırlayıp ileri atılınca panikle peşinden koşturdum.

"Kuzey dur!"

Tabii ki durmamıştı. Kız kalabalığını bir nehri ortadan ikiye ayırır gibi ayırdı. Pek de kibar olmayan şekilde insanları omuzlarından ittirerek küt saçlı kızın oturduğu masaya ulaştı. Kız avucuna yasladığı yüzünü kaldırıp karşısında Kuzey'i görünce önce şaşkınlıkla ince kaşları alnına dokundu, sonra aynı hızla o ince kaşları çatmaya başladı.

"Seninle yarım kalmış bir mevzumuz var, Küçük Hanım."

Kız yüzünü ekşitti. "Sana dokunan hiçbir şeyin yarısına sahip olamam, Küçük Bey."

Kuzey tam ağzını yeniden açacaktı ki hem kızların hem erkeklerin *Hatiyagolar*'ı yanımızda bitti.

"Bir sorun mu var?" dedi erkek *Hatiyago*.

"Evet, var. Şu hanıma söyleyecek birkaç güzel sözüm var. Ve artık içimde tutamıyorum," dedi Kuzey dişlerinin arasından, hastalıklı bir gülümseme eşliğinde.

Kız sırtını dikleştirdi ama o konuşamadan kız *Hatiyago* lafa atladı. "Konuşmak istiyorsan usule uygun davranmalısın."

Kuzey kaşlarını çattı. "Ne usulü?"

Kadın ortada olan bir şeyi gösterir gibi elini açtı. "*Zexes*'tesin."

"Yani?"

Erkek *Hatiyago* lafa girdi bu kez. "Yani onunla konuşmak için yapabileceğin tek bir şey var."

Ellerini havaya açıp sabır diler gibi gökyüzüne sitem etti. Ardından bana döndü.

"Neden mantıksız dediğimi şimdi anlıyorsun, değil mi?"

Nirvana

Ağzının içinden homurdanarak arkasını dönecek gibi olmuştu ama bir şey onu durdurdu. Küt saçlı kızın zafer kazanmış gibi sırıtarak Kuzey'e alaycı tavırla el sallamasıydı. İtiraf etmek gerekirse, bu hareket öfkesini bastırmaya çalışan biri için fazlasıyla tahrik ediciydi. Kuzey'e de böyle oldu. Dişlerini sıkıp yeniden savaş baltalarını kuşandı. *Bunun sonu kötü bitecekti.*

Kuzey iki hiddetli adımla geri döndü. Sinirle ceplerini karıştırdı. Ağzının içinden homurdanırken bir şey bulamayıp sağa sola bakındı. Sonra aniden gözü koluna kaydı. Kol düğmelerinden birini söküp çıkardı, beklemeden masadaki kızın önüne fırlattı.

İki *Hatiyago* birden dehşete düştü. "Böyle Kaşen'lik teklif edilmez!" dedi kadın panikle.

Kuzey oralı değildi. Sadece masada oturup ona bakan avına dikkat kesilmişti. Küt saçlı kız gözlerini kıstı.

"Ağzının payını yeterince almadın mı?"

Kuzey benzer bakışlarla ona meydan okudu. "Cesaretin yok, değil mi?"

Bu kez tahrik edilen taraf yer değiştirmişti. Kız da en az Kuzey kadar kolay manipüle oldu. Hiddetle yerinden kalkıp masadaki kol düğmesini hırsla eline aldı. Gözlerini Kuzey'den ayırmadan açığa çıktı. İkisi de bakışlarıyla birbirine meydan okuyordu. Kız kol düğmesini insanların açıkça göreceği şekilde çantasına attı. Kalabalıktan dalga dalga şaşkınlık nidaları süzülürken, Kuzey'in dudağı hastalıklı bir gülüşle kıvrıldı.

"Şimdi izninizle, her şey usulüne göre olduysa, Kaşen'imle konuşmak istiyorum."

İnsanların hayret ve şaşkınlık dolu bakışları eşliğinde,

kalabalığı yine nehrin ikiye bölünmesi gibi böldüler ve uzaklaştılar. Onların gidişini izlerken Gupse ve Setenay'la göz göze geldik. İkisinin de yüzünde aynı şaşkın, afallamış ifade vardı.

Az önce ne yaşanmıştı?

Janberk'i gördüm uzaktan. Eliyle bana işaret ediyordu. Yanına ulaştığımda başını yana çevirmiş birine bakıyordu.

"Şu giden Kuzey abi mi?" diye sordu. Başımı sallayıp onayladım. Gözünü kısıp seçmeye çalıştı. "Yanındaki kim?"

"Kaşen'i."

Başı mıknatısa çekilir gibi bana döndü. "Neyi?"

Yüzündeki şaşkınlığa gülümsemeden edemedim. "Uzun hikâye, boş ver. Beni neden çağırdın sen?"

Janberk'in kendine gelmesi için birkaç saniye gerekti. "Murat Şahin seninle konuşmak istiyor."

"Murat Şahin benimle mi konuşmak istiyor?" Janberk başıyla onayladı. Kaşlarımı çattım. "İyi ama neden?"

Düşündü, ardından sadece omuz salladı. "Ayça abla, bazı insanların istekleri sorgulanmaz. Ve Murat Şahin de o insanlardan biri."

Bu görüşüne katılmasam da onunla yürümeye başladım.

"Nerede huzuruna çıkacağım peki?"

Janberk gülecek gibi oldu ama ayıp bir şey yapmışçasına dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni Haceş'de bekliyor."

"Haceş ne ki?"

"Misafirhane gibi bir şey. Ben seni bırakayım, gelip sonra kızları alırım." Yürümeye devam ederken Kuzey'in gittiği taraftan başını alamıyordu. "Onun Kuzey abi olduğuna emin misin?"

Nihova

Sırıttım. "Oldukça."

Yüzünü inanmaz bir ifadeyle yola çevirip başını salladı. "Vay be! İyi ki bu gece getirdiklerimden ben de içmemişim."

Kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Zaten yol boyunca dudaklarım kapanmamıştı. Haceş denilen yere giderken, Janberk sarı saçlarını savurarak bana Kaşenlerinin kıskançlık hikâyelerinden, sarhoşluk anılarından, Poyraz'ın onu azarlarken türettiği yaratıcı isim tamlamalarından bahsederken karnıma gülmekten ağrı girmişti. Janberk yakışıklı olduğu kadar eğlenceli biriydi.

Şahinlerin villasına çok yakın, eski köy evleri ile yenisi arasında tek katlı, kendine ait alanı olan ufak bir misafirhaneydi Haceş. Janberk'le vedalaşıp eve girdim, salondaki ses beni kendine çağırdı. Kapıyı aralayıp içeri adımladığımda Murat Şahin bastonundan destek almış, pencereden dışarıyı izlemekteydi. Yüzünü bana dönmeyince yanma kadar gitmek zorunda kaldım.

Saygılı, aynı zamanda temkinli bir tavırla, güçlü çizgilerle derinleşmiş yüzüne baktım.

"Benimle konuşmak istemişsiniz?"

Odadaki varlığımı sorgulayacağım kadar uzun bir süre boyunca pencereden bakmaya devam etti. Nihayet yüzünü bana çevirdiğinde, en azından sıcak bir selamla karşılamıştı beni.

"Nasıl, beğendiniz mi köyümüzü?" diye sordu.

Hiç beklemeden coşkuyla başımı salladım. "Köyünüz, eviniz, ev sahipliğiniz, insanlarınız, ah... Tabii bir de yemekleriniz..." Gözlerimi kısa bir an yumup geri açtım. "Sanırım sevdiğim şeyleri saymakla bitiremem."

Sevecen bir tavırla gülümsedi. "Sevindim. Bizim insanımız için misafir kıymetlidir. O doymadan sofradan kalkılmaz, onun önünden yürünmez, o yatmadan uyunmaz. Evimizde, soframızda, elimizde ne varsa en güzeli ona ayrılır."

"Buna ilk elden şahit olduğuma emin olabilirsiniz. Herkes çok nazik ve ilgiliydi. Çerkeslerin en güçlü özelliği misafirperverliği olmalı."

"Çerkeslerin erdemleri çoktur, kızım. Adigeler *Xabze* kurallarına göre yaşar."

"Hab... Habze..." Yüzümü buruşturdum, telaffuz edememiştim. O boğaz sesini çıkarmak için pratik yapmak gerekiyordu.

Bilge yüzü tebessümle kıvrıldı. Yeniden pencereye dönüp bastona sarılmayan elini savurdu ileri doğru.

"Şu karşıdaki yüksek dağı görüyor musun?" Gösterdiği yeri anlamaya çalıştım ama ay ışığının izin verdiği kadarını seçebiliyordum. "Oraya kadar olan bütün köyler Adige, yani Çerkes köyleridir. Sadece Abzehler değil, Şapsığlar, Ubıhlar, Besleneyler, yer yer Abazalar vardır."

Yüzünü bana çevirdi yeniden. "Bu köylerin bağlı olduğu bölgenin jandarması, askeri köye sadece bayramlaşmaya ya da davet edildikleri düğünlere gelirler. Neden biliyor musun?"

Bilmiyordum. Bilmediğimi o da biliyordu. Yine de devam etmek için başımı sağa sola sallamamı beklemişti.

"Buralarda hırsızlık, kalleşlik, hainlik olmaz. Komşusunun malına, canına, ırzına, namusuna, şerefine göz koyulmaz. *Xabze* kuralları doğumdan başlar, çocuk yetiştirmeye, evlenmeye, boşanmaya, ölüm ve cenazeye kadar

Nihova

uzanır. Konuşmamızı, hatta selamlaşmamızı şekillendirir. Nezaketimizi, saygımızı, soframızı, ziyafetlerimizi bile, hayatımızın her anını *Xabze*, yani senin söylediğin şekilde, Habze kuralları denetler. Bu kuralları benimseyerek yaşar ve çocuklarımızı ona göre yetiştiririz."

Bastonunu hafifçe yere dokundurup gururlu bir ifadeyle çenesini kaldırdı.

"İşte bu yüzden, jandarma sana az önce işaret ettiğim o köylerin hiçbirine olay olduğu için girmedi. Çerkes köylerinde kolay kolay suç işlenmez. İşlenen suç, aileler arasında çözülür. Eğer affedilmeyecek bir ayıp yapılmışsa o kişi tüm aileler tarafından dışlanır. Ne evine ne düğününe ne cenazesine gidilir. Adigelerde ayıp, günahtan önce gelir."

Bu sözü daha kaç kere işiteceğimi merak ediyordum. "Anlıyorum," dedim usulca.

Bana bakan bakışlarında aniden bir şey değişti.

"Anlaman zor," dedi farklı bir tonla. Bakışları ödünç aldığım elbisemden yüzüme çıktı. Orada bir süre bekledi. "Çünkü sen Çerkes değilsin. Ama saygı duyduğunu görmekten dolayı memnunum."

Bastonuyla ağır adımlarla koltuklardan birine oturdu ancak bana oturmam için davette bulunmadı. Ayakta kalmaya devam ettim. Oturduğu yerden bana bakarken durduğum yerden hoşnuttu.

"Özellikle köy düğünlerimize yabancıları misafir etmek konusunda fazla eli açık değilizdir. Fakat Poyraz senin gelmeni uygun görmüş. O şu an Birlik'in lideri." Dudak büktü. "Tabii benim icazetim sayesinde. Onun kararlarına saygı duyuyorum ama bu durum, her kararını destekleyeceğim anlamına gelmiyor."

Nihova

Bakışları gözlerimin içine dikkat kesildi. Orada görmeyi beklediği şeyi yıkmak istiyordu.

"İyi ve zeki bir kıza benziyorsun, Ayça kızım. Umarım duracağın yeri bilmek konusunda da öngörülüsündür."

Verdiği gözdağının sebebini anlıyordum. Anlaşılan bu gece kulağına gelen şeyler onu Ayşe Hanım'dan daha fazla korkutmuştu. Oğullarını benden korumak, gelecekleri-ni de korumak demekti. Sonuçta onlar için Çerkes olmayan biriydim. Prens soylarını sona erdirecek yabancı biri. Oğulları için isteyecekleri son şey, Çerkes soyundan olmayan biriyle olmasıydı.

Benim ailesine farklı şekilde zarar verdiğimi öğrendiklerinde, şu anki korkularının ne kadar zararsız olduğunu anlayacaklardı. Şu an onları korkutuyordum ama o gün geldiğinde benden nefret edeceklerdi. Bu gerçeği zihnimin en uzak köşesine ittim.

Burada bulunma amacım Çerkescilik oynamak ya da Adige Prens'i kendime âşık etmek değildi. Suçluyu bulmaktı. O suçlunun Poyraz Şahin olduğuna emin olmaktı.

Bu yüzden vedalaşıp odadan çıkmadan önce Murat Şahin'e döndüm.

"Murat Bey, bir şey sorabilir miyim?"

Tok ağırlığıyla çenesini oynattı. "Tabii ki. Buyur, kızım."

"Birlik adına yapılan anlaşmalar sizin de onayınızdan geçiyor mu?"

"Elbette. Benim rızamın olmadığı hiçbir konu *vunafe*-de onaylanmaz."

"*Vunafe* dediğiniz, Birlik toplantınız oluyor sanırım." Bekletmeden başını sallamıştı. "Oraya sunulmadan anlaşmalar yapıldığı olmuyor mu?"

Nihan

Kısa bir an düşündü. "Önemsiz, basit anlaşmalarsa, pekâlâ yapıldığı olmuştur."

"Ama Birlik toplantısına sunulmasa da sizin onayınızı alıyor, öyle mi?"

Sert kaşlarını artık açıkça çatmıştı. "Bunları neden sorduğunu öğrenebilir miyim?"

Önemsiz bir konuya değinir gibi tek omzumu oynattım. "Sizin de dediğiniz gibi, duracağım yeri öngörmeye çalışıyorum."

Bakışları sözlerimi çözümleyemedi. Dingin suyu bulanıklaştırmaya gerek yoktu. Bu yüzden sevecen bir tavırla tebessüm ettim.

"Poyraz Şahin, Birlik ve tabii ki sizin geleceğinizi korumak için beni işe aldı. Geçmişinizi öğrenmeden, geleceğinizi koruyamam." Sert bakışları biraz olsun dağıldı. Fakat yeşil gözleri hâlâ kuşku doluydu. "Sorularımın sizi huzursuz etmesini istemem, biz hukukçular bazen biraz fazla sorgulayıcı görünebiliriz ama emin olun, ben sizin tarafınızdayım." İleri atılıp elimi uzattım. "Sizinle tanıştığım ve sizinle çalıştığım için, beni evinizde ağırladığınız için teşekkür ederim. Kendinize iyi bakın."

Murat Şahin kısa bir tereddüt sonrası uzattığım elime karşılık verdi. Hafifçe titreyen bedeni, kalın derisinin altındaki gücü kıramıyordu. Bana gösterdiği dağlar kadar yıkılmazdı. Ailesinin başında duracak gücü olmayabilirdi ama gölgesi hâlâ onların üzerindeydi.

Parmaklarımı gücü elinde tutmaya alışmış bu adamın avucundan çektim. Arkamı dönüp kapıyı açtım, daha bir adım atabilmişken Poyraz'la burun buruna geldik. O benden daha çok şaşırdı.

Nirvana

"Sima..." Durdu. Babasının varlığını daha onu görmeden fark etmişti. "Ayça?" diye düzeltti. "Senin ne işin var burada?"

"Baban biz gitmeden önce benimle vedalaşmak istemiş."

Kaşları alnına dokundu Poyraz'ın. Gözlerime sorarcasına bakınca imalı bir bakışla karşılık verdim. Çocuk değildi. Babasını benden iyi tanıyordu, beni neden buraya çağırdığını tahmin edebilirdi. Gözlerini devirir gibi olunca bir tahmini olduğunu anlamıştım.

"Gupse'leri *Zexes*'ten eve getirdim. Valizlerinizi toparlayın da bir saate yola çıkalım."

Komutunu kabul ettim ve sessizce odadan çıktım. Poyraz çıktığım odaya girip kapıyı arkasından itti ama eski kapının yorgun menteşesi, bu güçsüz itişle kapanamayacak kadar gün geçirmişti. Aralık kalan kapı, içimdeki kışkırtıcı dürtüyü harekete geçirdi. Dudaklarımı ısırdım. Samsun'dan olabildiğince fazla bilgiyle dönmek istiyordum. Parmak uçlarımda aralık kapının yanına geldim, duvara yaslanıp baba oğlu dinlemeye koyuldum.

"Bu gece de kalsaydınız," dedi Murat Şahin.

Poyraz'ın koltuğa çöktüğünü koltuğun çıkardığı gıcırtıdan anladım.

"İstanbul'da işler birikiyor, baba. Salı günü yeni koşu var."

"Şu beyaz giyinen, tarihi handa lokantası olan adamın adı neydi?"

Poyraz düşünüyor olacak ki cevaplamadan önce biraz bekledi.

"Baran Uslu mu?"

"Evet o, elinde köpekle gezen tombul herif. Kulüpte-

kilere koşudan pay vereceğini söyleyip sizin kâğıtlara girmemelerini sağlıyormuş."

"O konuyla ilgileniyorum, baba, sen endişe etme," derken sesinde rahatsız olduğunu hissettiğim bir tını vardı.

Murat Şahin'in bastonunun zemine vuran tok sesi yankılandı.

"Endişe etmiyorum. Bazen fazla yumuşak davrandığını düşünüyorum. Kulüpte artık ağırlığını sağlamış olman gerekirdi."

"Kulüp bizim avucumuzda zaten. Her beş yarışın üçü bizde."

"Yani ikisi başkasında."

"Fazlası dikkat çeker, baba," diye karşılık verdi Poyraz, cümlesi sıktığı dişlerinin arasından çıkmıştı.

Murat Şahin bastonunu yine yere vurdu. "Sen Şahin'sin. Dikkat çekmeden uçmayı öğrenmelisin."

Bir süre sessizliği dinledim. Poyraz'ı göremesem de yüzündeki ifadeyi gözümde canlandırabiliyordum. Yaydığı enerji odanın dışına sızıyordu. Babası Poyraz'ın bakmadığı anlarda da onu izlediğini hissettirmişti ve Poyraz Şahin kontrol edilmekten nefret ederdi.

"Yakında birlik toplantısı var," dedi bu kez Murat Şahin.

"Evet."

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

Bunu soru sorar gibi söylemişti ama aslında tartışmaya açık değildi. Poyraz'ın, oğlunun, Lider'in ona hesap vermesini istiyordu. Poyraz'ın kalkıp odadan çıkacağından korkacağım kadar uzun bir süre odadaki gergin sessizliği dinledim. Yakalanmamak için duvardan uzaklaşıp evden çıkmayı düşündüm. Ancak Poyraz baş kaldırmadı, itaat etti.

Nihova

"Bu *vunafe*'de öğrenci bursları için ayırdığım payı da açıklayacağım. Geçen yılın iki katı olacak şekilde planlama yaptım. Daha fazla öğrenciye eğitim bursu vereceğiz. Bir de yurtlarda kalan Çerkes kökenli öğrencilerin listesini güncelledik, onların da tabletlerini falan yenileyelim diyorum."

"Güzel düşünmüşsün. Başka?"

Poyraz'ın sıktığı çenesini duvarın arkasından bile hissediyordum. Murat Şahin onu Lider yapmış olabilirdi ama bunun kazanılmış değil, o koltuğun onun tarafından atanmış bir Liderlik olduğunu unutturmuyordu. Poyraz sesindeki öfkeyi saklayarak açıklama yapmaya devam etti.

"Aileler çocukların derneklerde daha fazla müzik dersi almasını, pşine, mızıka, phaçiç çalmayı öğrenmesini istediklerini söylemiş. Derneklerde çalgı sayısı az ve aletler eskiymiş. Çerkes derneklerine bağışlanması için iki yüz adet pşine, yüz yetmiş mızıka ve üç yüzden fazla phaçiç siparişi verdim."

"Aferin."

Bu da sırt sıvazlayan bir övgü değildi. Eğittiği hayvanın öğrettiği numarayı eksiksiz yerine getirmesi gibi, evcilleştirdiğinin başını okşamaktı. Bunun Poyraz da farkındaydı. Duygularından soyutladığı sesiyle sahibi sormadan devam etti.

"İstanbul'da annesi Ubıh soyundan olan yarı Çerkes bir ailenin, evinin olduğu arazide sıkıntı çıkmış. Birlik'e bağlı bir soy değil ama..."

"Çünkü soyu tükenmek üzere," diye böldü onu babası. "Dilleri Ubıhça'yı konuşan son kişi yıllar önce öldü. O ailenin çocukları, kendi soyları yerine hep yabancılarla

evlendi. Şu an bir iki aile kalmış olmalılar." Hüzünlü bir iç çekti. "Üzücü."

Poyraz aynı hissizlikle kaldığı yerden devam etti.

"Dediğim gibi, Birlik'e bağlı değiller ama yine de onların arazi sorununu çözmek istiyorum. Hiçbir Çerkes sahipsiz hissetmemeli. O araziyi onlardan almaya çalışanlar da hiçbir Çerkes'in sahipsiz olmadığını anlamalı ki başka niyet edenlerin de gözü korksun."

"Doğru."

Her onayı, verilen bilginin değil, alınan iznin imzası gibiydi. Onun bilgisi olmadan karar veremeyeceklerinin ispatıydı.

"Birlik'i kurabilmek zordu, oğlum, biliyorsun. Babam çok büyük kavgalar, büyük savaşlar verdi, büyük bedeller ödendi. Ama başardık. Aynı odaya sokamazsın dedikleri ailelerle yıllardır aynı masada oturuyoruz. Lakin tüm bunların bir anlamı olmaz, eğer..."

"Eğer sahip çıkacak biri olmazsa," diye tamamladı onu Poyraz. "Biliyorum, baba. Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Tekrar konuşmak istiyorum," dedi vurgulu bir tonla. Murat Şahin'in iplerin kendi elinde olduğunun bilinmesine hastalıklı biçimde ihtiyacı vardı.

"Birlik'te sorumlulukların var. Onları unutmadığından emin olmak istiyorum. Abinin nasıl olduğunu biliyorsun. Ciddiye aldığı tek bir şey yok, aklı bir karış havada. Kız kardeşin desen, dünyayı pespembe görüyor. Birlik ancak seninle birlikte, bizim ailemizde başkanlığını sürdürebilir."

"Biliyorum, baba."

"Dikkatli ol, oğlum. Sen sadece Lider değil, Prens'sin. Ailene, soyuna, Şahin adına yakışan şekilde adımlar at."

Nirvana

Murat Şahin, ailesi ve Birlik'in ayakta kalması için her şeyi yapardı. İşte bu yüzden Birlik'te dönen tehlikeli işlerin altında imzası olmasa da bilgisi olması kaçınılmazdı. Koltuk gıcırdadığında durduğum yerde dikleştim. Poyraz ayağa kalmış olabilirdi. O odadan çıkmadan önce kapıya ulaşmalıydım. Tetikte durup dinledim. Hareket etmiyordu.

"Güzel bir düğün oldu," dedi Murat Şahin. Yeniden duvara yaslanıp dinlemeye devam ettim.

"Evet, güzeldi."

"*Zexes*'e kaldınız mı?"

"Abim Gupse için kaldı. Benim işlerim vardı."

"Kendin için de kalmayı düşünebilirsin yavaştan."

Sesindeki sevecen tavır odadaki gerginliği azaltma çabasıydı.

"Önümde abim varken benim bakınmam ayıp olur, biliyorsun."

Poyraz bu çabayı karşılıksız bırakmıştı. Duvardan ayrılmanın zamanı gelmişti. Yavaşça parmak uçlarımda hareket ederken Murat Şahin'in yeni sorusuyla yerime çivilendim.

"Şu yanınızda getirdiğiniz kız. Avukatınmış, doğru mu?"

Ben nefesimi tuttum. "Evet, onun gibi bir şey," diye cevap verdi Poyraz.

"Neden burada?"

"Dikkatli ol, dedin. Ben de dikkatli olmaya çalışıyorum."

"Kendinden olmayana güvenmek konusunda ne düşündüğümü biliyorsun."

Sesi buz gibi keskindi. Üşüdüğümü hissettim. Sorun, benden şüphe duyması değildi. *Sorun, haklı olmasıydı...*

Nirvana

"Kime, ne kadar güvenmem gerektiğini biliyorum. O kızı da bu yüzden işe aldım. Endişelenme."

Daha fazlası vardıysa da duymak istemedim. Kendimi hızlı adımlarla Haceş'ten dışarı attım. Koşar adım villaya yürürken göğsümün altında, midemin hemen üstünde tuhaf bir his vardı. Sıkı bir korsenin kaburgalarını sıkıp nefesini daraltması gibi, bedenimi rahatsız eden garip bir hisli bu. Muhbir olduğumu bana hatırlatan, köstebek olduğumu kulağıma fısıldayan, acımasız bir his...

"7..."

"DÖNÜYORUZ."

"YENİ BİLGİ YOK."

Çerkes elbisemi çıkarmış, çantamı sırtlayıp Samsun'dan ayrılmadan önce Tufan Cengiz Kahraman'a gün sonu raporunu atmış ve yine karşılık beklemeden telefonu kapatmıştım.

Babam istihbarat dosyasına çalıştırırken, *'Poyraz Şahin'in suçu kesin ama delille ispatlanması gerekli,'* demişti. Babam Poyraz'ın suçundan emindi.

Babama güveniyordum ama içgüdülerim bana farklı şeyler fısıldıyordu. Bu işin altında gerçekten Poyraz Şahin'in olduğundan emin olmam gerekiyordu. Emin olmadan, Tufan Cengiz Kahraman'a kesin bilgiler vermemeye karar vermiştim.

Nihova

BÖLÜM 16

Dönüş yolu gidişten daha kısa ama daha yorucu geçmişti. Neredeyse yolculuk boyunca kimse konuşmamış, herkes kendi zihninde kaybolmuştu. Belli ki hepimizin düşünecek çok fazla şeyi birikmişti. Samsun'dan bagajımız ve aklımız dolu olarak dönmüştük.

Gün ağırırken İstanbul'a girdiğimizde hava aydınlanmıştı. Poyraz kendi evinin önünde durdu, ilk beni bırakmaya karar vermiş görünüyordu. Evinin anahtarını bana uzatırken, "Dinlen," dedi sadece.

Arabadan inmeden önce telefonumun ekranından saate baktım. Dinlenmeye zaman yoktu.

"2 saat sonra mesai başlıyor," dedim dudak bükerek.

"Bugün izinlisin."

"Ekip?" diye sordum hemen.

"Ekip de izinli."

Gözlerimi kıstım. "Doğruyu mu söylüyorsun?"

Dudağı kıvrıldı. "Git ve uyu, Simaze."

Ekipte izin kağıdını imzaladığı tek kişi olduğumu biliyordum. Bu çifte standart ayrıcalıklı değil, rahatsız hissettirmişti. Başımı çevirip arabanın arka koltuğuna doğru baktım. Gupse ve Kuzey'le vedalaşmak istemiştim ama

onlar yine yavru civcivler gibi birbirine yaslanıp uykuya dalmışlardı. Başımı yeniden Poyraz'a çevirdim. Gözlerinin içi kızarmış, gözaltları çukurlaşmıştı.

"Senin de dinlenmen gerek, Çerkes."

Ekibi bilmiyordum ama Poyraz'ın kesinlikle sıkı bir uykuya ihtiyacı vardı. Samsun'dan buraya kadar aralıksız araba sürmüştü. Zaten Samsun'daki günlerinde de yeterince dinlendiğinden şüpheliydim. Bu yolculuğun onu hem fiziken hem ruhen yorduğu aşikârdı.

"Patronlar izin yapmaz," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Öyleyse çalışanları da izin yapmaz. İki saat sonra görüşürüz, Çerkes."

Tepki beklemeden arabanın kapısını açıp yüksek girişinden aşağı zıpladım, arkamdan gürültüyle kapıyı kapattım. Kuzey ve Gupse yerinde sıçramıştı. Pişmanlıkla yüzümü buruştursam da yapacak bir şey yoktu. Eğilip uyku mahmuru yüzlerine baktım.

"Günaydın ve hoşça kalın."

Kuzey'in söylenmesine de Poyraz'ın bana seslenmesine aldırmadan Şahin kardeşlerin tamamına el sallayıp arkamı döndüm ve eve doğru yürüdüm. Eve girdiğim an doğruca çantamı odama fırlatıp kendimi duşa attım. Kendime sıcak, bol köpüklü, uzun süren banyo saati ayırdım. Madem işe gidecektim, yolculuğun gerdiği kaslarımı yeniden kullanıma uygun hâle getirmeliydim. Bu yolculuk beni tahminimden fazla yormuştu. Aklımdaki sorulara, Poyraz Şahin'e karşı bastırmaya çalıştığım dürtülerim de eklenince kaskatı kesilmiştim.

Suyu kapattığım an kulağıma boğuk sesler gelmeye başladı. Havluya sarınıp duştan çıktığımda evin içinde yo-

Nihova

ğun bir gürültü vardı. Ya aşağı kata halı saha kurulmuş, bir düzine adam top oynuyordu ya da biri televizyonu açmış, son ses futbol maçı izliyordu.

Aceleyle odama gidip altıma pijamamın şortunu, üstüme atletimi geçirip başımdaki havluyla aşağı koşturdum. Daha merdivenlerdeyken yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. Televizyonda maçı anlatan spikerin sesi, stat bağırışlarıyla birleşmiş salonu inletiyordu. Ses öylesine yüksekti ki neredeyse gözle görünecekti. Birilerinin gürültüden dolayı kapıya dayanması ya da polisi araması an meselesiydi.

Poyraz televizyonun karşısındaki geniş L koltuğa uzanmış, başı geriye yaslanmış uyukluyordu. Ses bulutunu aşıp yanına ulaştım, avucundaki kumandayı alıp televizyonu kapattığımda bile hareket etmedi.

Ses yok olduğunda gözlerim bile daha net görmeye başlamıştı. Poyraz'ın bitkin bedeni öyle masum bir uykuya dalmıştı ki durup bir süre onu izlemekten kendimi alamadım. Yüzündeki sert çizgilerin hepsi dağılmıştı. Üzerinde hâlâ yolculukta giydikleri vardı. Saçları dağılmış, her zaman jilet gibi ütülü olan gömleği kırışmış, yer yer pantolonunun içinden çıkmıştı. Yaramazlık yapmaktan yorgun düşmüş ufak bir erkek çocuğu kadar sevimli görünüyordu.

Parmak uçlarımda üst kata çıktım, odamdaki dolaptan battaniye alıp yeniden aşağı indim. Onu uyandırmadan üstüne bıraktım örtüyü. Fakat ayrılamadım yanından. Yavaş hareketlerle koltukta yanına oturdum. Bir süre sonra ben de başımı koltuğa yasladım. Sessizce onu izlerken dinlendiğimi hissediyordum. Patlamasını izlediğin yanardağın, sakinleşmiş hâlini seyretmek gibiydi. Dehşete düşüren her

Nirvana

şeyi uykudaydı, yamaçlarında durup esen rüzgârı, hatta ötüşen kuşları bile duyabiliyordun.

Elim iradem dışı ona uzandı. Parmak uçlarım yanağına dokunduğunda kısa bir an duraksadım. Kirli sakalı arasındaki sıcak tenine dokunurken kalbim tuhaf bir ritim tutturmuştu. Beni korkutan ama aynı zamanda huzurlu bir ritimdi.

Kısa, derin bir solukla kıpırdandı. Elimi hemen çektim yüzünden. O gözlerini açarken başımı yasladığım yerden doğrulmuştum. Üstündeki battaniyeyi yadırgamadan ufak hareketlerle gerinirken yarı açık gözlerinin koyu yeşili buldu beni.

"Sonunda çıkabilmişsin," dedi uykulu sesiyle.

Başımdaki havluya gitti elim istemsizce. "Sırada olduğunu bilmiyordum." Gözlerini ovuştururken kapalı olduğunu yeni fark ettiği ekrana bakış attı. "Neden televizyonun sesi o kadar yüksekti?"

"Duşun sesini bastırmak için," dedi gerinerek, sesi miskin ve puslu çıkmıştı.

"Duşun sesini mi? Duşun sesini neden bastırman gerekti ki?"

Elini saçına daldırıp sorumu da saçlarını da savurdu. "Bir şey mi söyleyeceksin, Simaze?"

Surat astım. "İki büklüm olacağına, gittiğin yerde uyumayı deneseydin ya, Çerkes. Ne işin var burada?"

"Duş alıp kıyafetlerimi değiştirmek istiyorum. Ayrıca Şahin malikânesi, içinde kardeşlerim varken çok kalabalık ve yorucu."

Parmaklarını koyulaşmış göz çukuruna bastırdığında eline uzanıp parmaklarını yüzünden çektim. Kendine açıkça eziyet ediyordu.

Nirvana

"Çerkes, yorgunluktan ölüyorsun işte. Neyin inadı bu?"

İnatçı elini avucumdan çekti. "İnat değil bu, çocuk, sorumluluk."

"Öyleyse bana da 15 dakika ver, sen duş alana kadar hazırlanıp geleyim."

Başımdaki havluyu sıyırıp ıslak saçlarımı karıştırırken koltuktan kalkacak gibi oldum ama beni kolumdan çekip yerime oturttu.

"Bütün dakikaların senin olsun, Simaze çünkü işe gitmeyeceksin."

"Sen gidecek misin?"

Kaşlarını çattı."Simaze!"

Artık çatık kaşları beni korkutmuyordu. Yorgun yüzüne bakıp gözlerimi kıstım.

"10 dakika sonra buradayım."

"Otur şuraya. Sana patronlar izin yapmaz dedim. Hele hem Patron hem Lider'sen asla tatil yapamazsın."

Kolunu emniyet kemeri gibi göğsüme yapıştırdı, sırtım koltuğa yaslana kadar geriye çekti beni. Gücüne karşı koymam imkânsızdı. Sonunda sesli bir iç çekişle ben pes ettim, o bir süre daha kolunu çekmedi.

"Çok fazla ismin var. Poyraz Şahin, Abzeh oğlanı, Reis, patron, Lider," Sadece bir saniye bekleyip imalı şekilde yeni tanıştığım sıfatını da ekledim. "Prens."

Belli belirsiz bir şaşkınlıkla yüzüme baktı. Kolunu geri aldı ama bu unvanı ne kabul etti ne de reddetti. Adige Prens olduğunu öğrenmemin kaçınılmaz olduğunu o da biliyordu.

"Çerkes?" dedim usulca. Kısa bir homurtuyla dinlediğini belli etti. "Bunca isim arasında koşturmak seni yormuyor mu gerçekten?"

Yorgunluğunu kitap gibi sayfa sayfa okuyabildiğim yüzü cevabı zaten açık ediyordu. Başını koltuğa devirip dudağı yana kayarken sadece iç çekti.

"Bu ara en çok Çerkes olmak hoşuma gidiyor."

"Neden?"

Bitkin bakışları gözlerimdeydi. "Çünkü sadece sen bana öyle sesleniyorsun."

Kaçırmadım bakışlarımı. "Bana da sadece sen Simaze diyorsun."

"Ve bu hep öyle kalacak," derken cümleme açıklama parantezi ekler gibi çenesini oynatmıştı.

Düğünde hırpaladığı çocuk bana bu isimle seslendiğinde gözlerinde beliren ifadeyi hatırladım.

"Anlamı ne?" diye sordum. Hâlâ manasını öğrenememiştim.

Başını bana doğru devirdi. Konuşmadan önce o yüzümü izledi bir süre, ben de kirpiklerinin ağır hareketlerle birbirine vurmasını.

"Her işe burnunu sokan, çok soru soran, kokusuyla dikkat dağıtan, topuklusuyla gürültü çıkaran, rahatsız edici kadın demek."

Dudağı tehlikeli biçimde yana kaydığında gözlerimi devirdim.

"Tek bir kelime bunca anlamı karşılıyor olamaz."

"Çerkesce zengin bir dildir, çocuk."

"Ve aynı zamanda çok zor," diye ekledim huysuz bakışlarımı bozarken. "Tam birkaç kelimeyi öğrendiğimi ve doğru telaffuz ettiğimi düşünürken, pat! ortama yeni biri giriyor ve hoop, aynı kelime başka şekle bürünüyor."

Nihova

Seslice kıkırdadı. "Bak işte bu konuda haklısın. Kayseri'den gelen misafirler konuşurken ben de bazı kelimeleri çıkaramamıştım."

Gülümseyen yüzünü izlemek keyifliydi. Fakat aklımı kurcalayan şeyi içimde tutamıyordum.

"Maykop'tan gelenlerin lehçesi daha da farklıydı," diye giriş yaptım.

Gülüşü silindi. "Evet," dedi sadece. Sessizlik koltukta bizimle birlikte oturdu bir süre.

"Neden imzaladın, Çerkes?" Yüzüme bakmadı, başını kaldırmadı. "O anlaşmada tuhaf bir şey olduğunu sen de biliyorsun. Neden imzaladın?"

Dudakları aralandı ama kısa bir tereddütle geri kapandı. Elini yine saçma daldırdı.

"Çok soru soruyorsun, çocuk."

"Anlamak istiyorum."

"Anlayamazsın."

İçgüdüsel bir refleksle eline dokundum. "Anlat o zaman."

Önce elinin üstündeki parmaklarıma baktı, sonra başparmağının ucuyla belli belirsiz tenimi okşadı. Başını kaldırdı. Keyifsizdi. Birine bu kadar yakınken hislerinizin ona sıçramasına engel olamazdınız. O yorgundu. Yorgunluğu bedeninde değil, zihnindeydi ve ben bunu kendi bedenimde hissedebiliyordum.

Yüzümü izleyen yorgun bakışlarıyla anlatacak mı bilmiyordum ama telefonu çalmaya başladığında elini avucumdan çekmiş, başını koltuktan kaldırmakta zorlanmıştı. Elini cebine sokup ekrana baktığında arayanı meşgule verip yine koltuğa düşmüştü başı. Telefon yine çaldı. Anlaşılan arayan ısrarcı biriydi. Poyraz ekrandaki isme bıkkın

Nirvana

gözlerle bakarken yine yanıtlamadı. Kapatıp telefonu koltuğun üstüne attı, arayanı da benim gibi yanıtsız bıraktı.

Ekrandaki ismi görememiştim. Onun gözünün baktığı her şeyi merak ettiğimi fark ettim. Aklından geçen her düşünceyi duymak, onu sıkıntıya düşüren şeyi bilmek istedim. Ancak onun aklı okyanus dipleri kadar derin ve ulaşılmazdı. O derinliğe inebilmek için iznim olsun istiyordum. Arayan kişiyi bilmiyordum ama umursamazca kenara bırakılmak benim hoşuma gitmemişti. Telefonun ucundaki yapamazdı fakat ben onu zorlayabilirdim. Uzanıp kolunu dürttüm.

"Çerkes, soru sordum sana. Biraz saygı gösterip cevaplayamaz mısın?"

Yorgun gözleri fırlattığı telefondan bana kaydı.

"Yeterince düşmanım var, Simaze, bir de seninle didişmek istemiyorum." Telefon yine çalmaya başladığında ekrana bakmadan bu kez tamamen kapatıp orta sehpanın üstüne fırlattı. "Bugün değil."

Yorgunluğunu taşıyan kolunu kaldırdı, elini saçlarında gezdirdi. Bunu yaparken gömleğinin bir kısmı daha gerilip pantolonun içinden dışarı çıkmıştı. İstemsizce bakışlarım saniyelik bir hızla o noktaya kaydı. Varlığını hatırlatan tenini görmemiş olmayı isterdim. Bitkin yüzüne baktım. Ona saldırmayı sürdürmek bana da keyif vermiyordu.

"Seninle didişmek beni de yoruyor, Çerkes," diye itiraf ettim samimiyetle.

"Didişme o zaman."

"Bana başka şans bırakmıyorsun ki."

"Başka şansı nasıl kullanacağından korktuğum içindir, çocuk."

Nihova

Kollarımı gerçek bir çocuk gibi göğsümde toplayıp sırtımı koltuğa yasladım. Yorgunluktan o huysuzlanmayı, ben mızmızlanmayı seçmiştim. Birbirine küs iki yaramaz ana okulu veledi gibi otururken gevşeyip başımı koltuğa bıraktım.

"Sen az önce benden korktuğunu mu söyledin?"

Dudağı yana kaydı. "Şansını zorlama, çocuk."

Kıkırdadım. Ben de yaslandığım yerde biraz daha kaydım. Nemli saçlarımı sol tarafıma çekip tavanı izlemeye başladım. Sessizlik kaslarıma karışan uykuyla birleşmeye yüz tutarken elimde sıcaklık hissettim. Başımı çevirdim. Poyraz başparmağıyla dikkatlice avuç içimi okşuyordu. Sessiz, keyifli bir mırıltı boğazıma takıldı.

"Avuç içinde yara var," dedi, sesi de tenimi okşar gibi çıkmıştı.

Parmak uçlarıyla yaranın üstünden çizgi çizer gibi geçiyordu. Başımı salladım.

"Koca bir tenekeye bıçak saplarken, bıçak kaydı avucuma saplandı."

Doğruyu söylüyordum. Akademide bıçak eğitimine hazırlanırken kazayla avucuma on iki dikiş atılmasına sebep olmuştum.

"Neden tenekeye bıçak saplıyordun peki?"

Omuz salladım. "Çünkü biri bana yapamayacağımı söylemişti."

Hafifçe kıkırdadı. Yine doğruyu söylüyordum. Bıçak eğitiminin puanlama gününden bir gece önce İpek benimle inatlaşmış, teneke kapağını tek hamlede açabildiğini iddia etmişti. O zamanlar sadık olduğunu düşündüğüm sevgilim üzülerek bana İpek'in söylediğinin gerçek olmadığını ilet-

Nirvana

se de avucumdan kanlar akarken bu gerçek, yaptığım aptallığı değiştirmemişti. Kandırılmış şekilde, avucumda dikişlerle bıçak eğitiminden ortalamanın altında kalmıştım.

Poyraz avucumu açık hâlde bırakıp kendi elini çevirdiğinde anılardan sıyrılıp onun tenine dikkat kesildim. Şaşkınlıkla gözlerim açıldı. Onun da avucunda benimkine yakın yerde yara izi vardı.

"Avucumda koca bir şişeyi parçaladım."

Şahit olmadığım anı düşünmek bile içimi titretti. "Neden avucunda şişe parçaladın peki?"

Beni taklit edip omzunu salladı. "Çünkü biri bana yapamayacağımı söylemişti."

Ağız dolusu, seslice kıkırdadım. Gülümsemem bittiğinde yara izimi onun izine denk getirecek şekilde avucuna yasladım. Tuhaf şekilde iyi hissettirmişti.

Bir şey anımsarcasına manidar bir tebessüm yerleşti dudaklarına.

"İnsan, yarası yarasına denk geleni severmiş," dedi Poyraz usulca. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Bana bakmıyordu ama onu izlediğimi biliyordu. "Bir arkadaşım söylemişti," diye ekledi.

Tebessüm ettim. "Akıllı bir arkadaşa benziyor."

Gerinerek iç geçirdi. "Akıllı mı bilmem. Evlenip çocukları olunca, güzelim spor arabasını galeriye bırakıp sedan modele geçti. Akılsız."

"Demek ki kendi yarasına denk birini bulmuş. Şanslı."

Birbirimize imalı bakış atıp aynı anda gülümsedik. Didişmediğimizde geçirdiğimiz zamanları sevmeye başlamıştım. Poyraz'la aynı koltukta oturmak, yaralarımıza dokunmak, birbirimize gülümsemek ağzımda tatlı bir tat bırakıyordu.

Nihova

Yine gerinerek esnedi. Artık gömleği tamamen pantolonundan dışarı çıkmış, yakası kaymıştı. Uykusuzluk göz kapaklarını kendine çekiyor ama o inatla direniyordu. Yüzüne uzandım. Parmaklarımla gözkapaklarını örttüm. Karşı koymadı, usulca gözlerini kapattı. Tenine dokunmak artık tanıdıktı. Ona yakın olmak, ona dokunmak bildiğim bir histi, bana nasıl hissettireceğini biliyordum. O da temasımı yadırgamadı. Beklenmedik sevgiyle karşılaşan bütün kediler gibi, bu ani gelen ilgiyi kabul etti.

Dingin bir iç çekişle soluğunu bıraktığında elimi gözkapaklarından yanağına kaydırdım. Parmaklarım sakallarında dolaşırken uyku yüklü bedeni hareket etti. Benden tarafa süzüldü, kendini bıraktı. Başı çıplak dizlerimi bulduğunda şaşırmadım. Olması gereken yer orasıydı sanki. Uzun boyu koltuğun tamamını kaplamıştı. Parmaklarım kucağımdaki yüzünde, sakallarında, saçlarında dolaşırken bunu daha önce defalarca tekrarlamış gibi hissediyordum.

Yüzünü okşadıkça yüzündeki kasları gevşiyor, iç çekişleri ağırlaşıyordu. Onun soluğu dingin bir ritme geçerken benim de göz kapaklarım ağırlaştı. Direnmeden usulca gözlerimi kapattım. Uykuya teslim olmadan saniyeler önce avucumun içinde, yara izimin üstünde dudaklarının sıcak dokunuşunu hissettiğime yemin edebilirdim ama ispatlayamazdım. Hayalle karışık bu öpücükle rüya alemine dalmıştım.

Gözümü araladığımda boynumda ince bir sızı, dizlerimde ağırlık vardı. Uyuyakalmıştık. Doğrulmaya çalıştım. Poyraz'ın başı hâlâ kucağımdaydı, hatta bir koluyla

Nihova

bacaklarıma sarılmıştı. Boynuma ağrı saplanmasaydı bu manzaraya gülümseyebilirdim ama onun yerine acıyla inledim. Ben kıpırdanınca Poyraz'ın da gözleri aralandı. Önce koyu yeşil gözleriyle beni seçti, ardından kendi yatağına yerleşir gibi yeniden başını kucağıma sokuşturup bacaklarıma sarıldı.

"Dünyanın en rahat yastığısın," dedi iç çekerek.

Gülümsememi bastırıp başını kucağımdan ittirmeye çalıştım. "Sen de en ağır kafası."

"İçi dolu güzelim, yapacak bir şey yok."

Gözlerimi devirsem de dudaklarımdaki gülümsemeyi tamamen silemedim. Ukala herif sevimliydi. Kuş gibi kucağıma tünemişken bu sevimliliği reddetmem daha da zordu.

Bacağımı oynatmaya çalıştığımda baldırıma doğru yoğun bir ağrı saplandı. Kaslarım uyuyakaldığımız pozisyonu bizim kadar sevmemişti anlaşılan. Yüzümü buruşturup bacağımı ovuşturmaya çalışmıştım fakat Poyraz'ın eli benimkini savurdu.

Parmakları tenime baskı uygulamaya başladığında şortun içindeki çıplak bacaklarımı örtmediğime pişman olmuştum. Yaptığı şeyin masaj olduğunu düşündüğü aşikârdı ama her darbesi yutkunmama sebep oluyordu.

"Çerkes, bacağımı okşamayı bırakır mısın?"

Damağını şaklattı. "Ağrıyı dağıtıyorum. Benim yüzümden acı çekmeni istemem."

Onun teması bana daha çok acı çektiriyordu. Bu basit davranışın beni neredeyse nefessiz bırakması utanç vericiydi. Güçlü eli tenimi ezerken dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Baldırımdan yukarı çıkmak üzereyken soluğum

Nihova

hızlanmaya başladı. Durdu. Başını bana çevirdiğinde bakışları koyulaşmış, dudağı haylaz bir tavırla yana kaymıştı.

"Yoksa hoşuna gitmeyen yeni bir şey mi bulduk, Simaze?"

Yanaklarıma hücum eden sıcaklığı bastırmak için huysuzca başını kucağımdan aşağı ittirdim. Büyük bir keyifle yattığı yerden doğruldu. Tenimden uzaklaşan elleriyle yeniden sağlıklı soluk almaya başlayabildim. Bendeki etkisini gizlemeye çalışmak giderek zorlaşıyordu.

Poyraz gerinerek vücudunu esnetti, ben de tutulmuş boynumu oynattım. Gözlerimi ovuştururken bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde esnedim. Uykumu alamamıştım.

"Sen çıkıp yatağımda yat da doğru düzgün dinlen. Ben de bir duş alayım," derken kolundaki saate bakış attı. Saat öğleni geçiyordu. "Bu saatten sonra galeriye gitmeye gerek yok." Homurdanarak ayağa kalktı. "Senin yüzünden hayatımda ilk defa izin yapıyorum."

Çoktan kurumuş olan, birbirine girmiş saçlarımı savurup ben de ayaklandım.

"Benim *sayemde* hayatında ilk defa izin yapıyorsun," diye düzelttim onu.

Gülümsemekle yetindi. Gülümsemesini görmek güzeldi ve ben tehlikeli biçimde bağımlısı olmaya başlıyordum. Üst kata giden merdivenleri birlikte çıktığımızda banyonun önünde duraksadı. O durunca onu takip eden yavru ördekler gibi ben de durup bekledim. Uyku sersemi bedenim iradem dışı kararlar alıyordu. Poyraz banyonun kapısını araladı ama içeri girmedi. Odam ile banyo arasında sadece beş adım vardı. Aniden bu mesafe bana fazla kısa gelmişti.

Nirvana

Poyraz gitmediğimi fark edince bana döndü. Yeşil bakışları aniden koyulaşmış, yüzüne yırtıcı, tehlikeli bir bakış yerleşmişti.

Bakışlarını yüzümden ayırmadan gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Onu orada bırakıp odama gitmem gerektiğini biliyordum ama beynimde o komutu bulamıyordum. Hipnoz olmuş gibi bakışlarım açtığı düğmeleri takip ediyordu. Dudağı büyük bir hazla yana kaymıştı. Yeni oyuncağı olmuş çocuk gibiydi, benimle oynamasına izin veriyordum. Kutusundan çıkarır çıkarmaz kırmayacağını ummak dışında bir şey yapamıyordum. Önce geniş göğüs kafesi, sonra kaslı karnı açığa çıktığında arkamı dönmek yerine başımı yana eğip bu görüntüyü hafızama detaylı şekilde kaydetmekle meşguldüm.

Kıkırdamaya benzeyen bir ses çıkardı. Gömleğini üstünden sıyırmaya başladı. Yutkundum. Artık gitmem gerekiyordu. Oynadığı oyunun farkındaydım ama oyundan kaçamıyordum. Geniş omuzları, kollarındaki yumuşak kıvrımlı pazıları açığa çıktı. Bu görüntü sarsıcıydı. Başımı geriye çevirip omzumun üstünden yatak odama baktım. Fazla uzak değildim.

"Uykuya dalmak için masala ya da güzel bir masaja ihtiyacın var mı?"

Yüzümü ona çevirdiğimde dudaklarına yine o edepsiz gülüş yerleşmişti. Saçlarımın altında kalan ensem resmen yanmaya başladı. Panikle ona arkamı döndüm.

"Hayır, teşekkürler," dedim. Koşar adım odama girerken o kıkırdıyordu. Utançla kapımı kapattım. Kendimi yatağıma atıp yorganı göğsüme kadar çektim.

Suyun sesi gelmeye başladığında gözlerim tavandaydı.

Nihova

Poyraz'ın az önce izlediğim çıplak bedeninin banyodaki hareketlerini görebilecek kadar gerçekçi hayal edebiliyordum. *Kahretsin!*

Başımı iki yana sallayıp yorganı başıma kadar çektim. Suyun yankılanması arttığında Poyraz'ın neden televizyonun sesini yükselttiğini anlamıştım. Sesi bastırabilmek için başımı yorgandan sonra yastığın altına gömdüm. Gözlerimi sıkıca kapattım, dürtülerimi bastırıp uykuya dalmak için kendimi zorladım.

Gözlerimi araladığımda hâlâ yorganın altındaydım. Ürkek hareketlerle başımı dışarı çıkarıp kulak kesildim. Duş sesi kesilmişti. Kısa bir soluk bırakıp yorganı savurdum. Saç diplerimi çekiştirerek kollarımı iki yana açtım. Seslice gerinirken bu kez dinlendiğime emindim.

Odama karanlık çökmüş, dışarıda güneş batmıştı. Midem kazınıyordu. Şortumun lastiğini sıkıca bağlayıp atletimin askılarını düzelttim. Saçlarımı başımın tepesinde gelişi güzel topuz yaparken odamdan dışarı çıkmadan önce yüzüm fazla renksiz geldi. Fazlasını yapmak kendimi açık etmek gibi olacağından, çantamdaki çilekli dudak koruyucumu sürmekle yetindim.

Odamın kapısını açmamla birlikte burnuma vuran kokuyla gözlerim kapandı. Merdivenlerin her basamağında koku artıyor, ben de bu enfes kokunun sıfır noktasını takip ediyordum. Mutfağa girdiğimde donup kaldım. Tezgâhta paketler, sebzeler, bıçaklar, kesme tahtası, ocağın başındaysa Poyraz vardı.

"Çerkes?"

Nirvana

Dönüp omzunun üstünden sadece üç saniye bana baktı. "Günaydın, çocuk," deyip ocaktaki yemeğine geri döndü.

Gözlerimi kırpıştırdım. Altında siyah bir kotla üstünde beyaz, kısa kollu basit ve düz bir tişört vardı. Boyu fazla uzun olduğu için tezgâha doğru eğilmek zorunda kalıyordu. O tahta başına geçip bir şeyler doğramaya başladığında ona doğru yürüdüm.

"Poyraz Şahin gerçekten yemek mi yapıyor, yoksa ben hâlâ rüya mı görüyorum?"

Kıkırdamaya yakın bir ses çıkardı. Başını çevirip etkileyici olduğunu bildiği bir bakış attı.

"Rüyanda beni gördüğünü itiraf ediyorsun yani?"

Utancımı perdelemek için gözlerimi devirdim çünkü rüyamda onun da içinde bulunduğu müstehcen sayılabilecek birkaç şey görmüş olabilirdim.

"Öyle bir şey olduğunu söylemedim," dedim huysuz bir tonla.

Bu tepkim de onu yeterince eğlendirdi. Artık yanımdayken sakınmadan gülümsüyordu ve ben gülümsemesiyle asla başa çıkamıyordum. Elindeki bıçağı salladı.

"Hadi güzelim, ağzın yerine elin çalışsın. Şu sebzeleri soy da salata yapalım. Ölüyorum açlıktan."

Tezgâhın üstündeki sebze poşetini işaret etmişti. Söz dinleyen bir yamak gibi ellerimi yıkayıp bana söyleneni yapmaya giriştim çünkü benim de açlıktan başım dönmeye başlamıştı. Anneme de mutfakta yardım ederdim. İtiraf etmem gerekirse, Poyraz da annem kadar sistemli ve temiz çalışıyordu.

Tam olarak hayalindeki yamak olmasam da fena bir yardımcı sayılmazdım. Onunla mutfakta hareket etmek

Nirvana

keyifliydi, bu yüzüme de yansıyordu. Belki kendi mutfağında, kendi alanında olduğundan oldukça sakin, rahat ve eğlenceli davranıyordu. Doğrama tahtasında şov kokan hareketler yaparken açıkça övgü bekledi, sırıtarak ona istediğini verdiğimde alkışları kabul eden sanatçı gibi selam vermişti. Yüzü gülüyor, gözleri parlıyor, neşe saçıyordu. Bense bu anlarına şahit olabildiğim için kendimi şanslı hissediyordum.

Salatayı bitirip ocaktaki tavanın kapağını kaldırdım. Lezzet yüklü buhar yüzüme çarptığında kokusunu içime çekerek mest oldum. Yaptığı, basit görünen bir menemendi ama kokusu fazlasını vaat ediyordu. Poyraz ufak bir parça ekmeği bana uzattı.

"Hadi bak tadına. Tuzu eksikse ekleyeyim."

Ekmeği yer yer fokurdayan sosa daldırdım. Üfleyip ağzıma attım. Gözlerimi kapatıp seslice inlemekten kendimi alamadım. Boş midem bu tada bayılmıştı.

"Muhteşem!" diye mırıldandım gözümü aralarken. Övgümü kabul ederken böbürlenerek başını salladı. Salataya bir şeyler eklerken ne yaptığını biliyordu. Beyaz giymiş olmasına rağmen üstündeki kumaşta tek bir leke yoktu. Benimse siyah atletim çoktan lekelenmişti. "Sen ilk kez yemek yapmıyorsun," dedim sesli düşünür gibi.

Keyifliydi. "Ne sandın, çocuk."

"Bu da Çerkes özelliği mi?"

"Nasıl yani?"

"Ne bileyim, Çerkes erkekleri kendi yemeklerini kendi yapar gibi bir *Habze kuralı* falan var mı?"

Sesli kahkahası yemeğin buharına karıştı. Kahkahası gülümsemesinden de güzeldi. Buna alışabilirdim.

"Bir erkeğin kendine bakmayı öğrenmesi için Habze kurallarına ihtiyaç yok, çocuk. Yemek yapabiliyorum çünkü kendi yiyeceğim yemeği, kendi ellerimle yapmayı seviyorum."

Dudak büktüm. "Vay be! Poyraz Şahin yemek yapmayı seviyor. Poyraz Şahin'in sevdiği şeyler olduğunu bilmek güzel."

Ellerini salata kasesinden çıkardı, parmaklarını beline astığı mutfak havlusuna havalı şekilde sildi.

"Sevdiğim birçok şey var, Simaze. Sadece fark edebilmek için yakından bakmak gerekiyor."

Tek kaşım havaya kalktı. Dünyanın geri kalanına haksızlık ediyordu.

"Ama bunun için önce yanına birilerini yaklaştırman gerekiyor."

Belindeki havluyu çıkarıp tezgâha bıraktı. Tehlikeli bakışlarıyla bana yaklaştı. Üstüme doğru gelince geriye sendeledim ama o durmadı. Tezgâhla bedeni arasında bıraktı beni.

"Yaklaşabilecek kadar cesur olmaları gerekiyor," dedi fısıldayarak. Gözleri gözlerimdeydi. "Ya da akılsız."

Yutkundum. "Ben hangisiyim?"

Yüzünü tenime yaklaştırdı. "Senin ne olduğunu hâlâ çözemedim, Simaze."

Kokusu çekici biçimde etrafımı sarıyordu. Cesur davranmak istiyordum.

"Belki daha yakından bakman gerekiyordur."

Gözlerimin içinde gördüğü her neyse bu onu tetiklemişti. Gözleri ışıldadı. Poyraz Şahin'in gözlerinin öfke ve sinir dışında bir şey yüzünden parlamasına sebep oluyor-

Nihova

dum. Bu bana tarifi imkânsız bir haz vermişti. Olabilecekler karşısında nefessiz kalmış hâlde gözlerinin yeşilinin koyulaşmasını izledim. Zihnimiz öylesine hızlı akıyordu ki, tek adım atmadan metrelerce koşmuş gibi göğsümüz inip kalkmaya başladı. Bedenimin bütün hassas noktalarında nabzımın attığını hissediyordum. O da benim gibi kontrolünü kaybediyordu.

Dudakları dudaklarımın üstündeydi ama daha ileriye gitmedi. Ben de hareket etmiyordum. Yaptığımız her şey karşılıklıydı. Öylece dudaklarımızı ayıran o milimlik uçurumun kıyısında debeleniyorduk. İlk hangimizin çatlağından su sızacaktı kestiremiyordum.

Kontrol ettiği arzusuyla yüzü kasıldı. İstiyordu. İstediği çok açıktı ama sonuçlarını düşünüyordu. Poyraz Şahin fevri hareket etmezdi. Bu öpücüğün hayatı üzerindeki etkisini hesapladığını biliyordum.

Başını geriye atıp tavana baktı, zorlukla yutkundu. Aniden dudakları yerine elleri hareket etti. Bileklerimden kavrayıp ellerimi kendi göğsüne koydu.

"İt beni!"

"Ne?"

"Beni kendinden uzaklaştır, Simaze. Çünkü ben yapamıyorum."

Acı çeken, işkence gören bir istekti bu. Tutkunun ne olduğunu biliyordum ama anlıyordum ki hiç tam anlamıyla tatmamıştım. Şimdi bu duygu çığ gibi üstüme düşerken, kaçmak yerine soluksuz kalana kadar dibe çökmeyi bekliyordum.

"Uzaklaşmanı istemiyorum..." diye fısıldadım.

"İstemen gerek. Birimiz istemeli ve o sen olmalısın."

Haklıydı. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. O bilmiyordu ama ben ne olduğumu biliyordum. Ona dokunamazdım. Dokunmamalıydım. Fakat istiyordum. Beynim, kalbim, görevim, sorumluluklarım, arzularım onun yakın çevresinde olduğum zamanlarda çatışmaya başlıyordu. Bu kez kimin galip geldiğini biliyordum. Onu öpmek istiyordum. Onun tarafından öpülmek istiyordum.

Bakışları soyadının hakkını veriyordu. Avına kilitlenmişti. Onun bu ölümcül bakışları içimde var olduğunu bile bilmediğim en ilkel duygularımı tetikliyordu. Buna rağmen onun bakışlarında gördüğüm şeyle kıyasladığımda benimki hiçbir şeydi.

Koyulaşan bakışları içime işliyor, ruhumu ele geçiriyordu. Ne kadar kalkanım varsa kenara bırakmıştım. Canımın ne kadar yanacağı umurumda değildi. Gönüllü bir esir gibi onunla aynı kafese girmek istiyordum.

Derin bir nefes aldım. Dudaklarımı onunkilere değdirdim. Bu onun için yeterli bir zayıflık anıydı. Hiç beklemeden iştahla dudaklarımı keşfe çıktığında belimden kavrayıp ayaklarımı yerden kesti. Beni kaldırdığında omuzlarına tutundum. Tezgâha oturtması ışık hızında gerçekleşmişti. Ellerimi omuzlarından ensesine aldım. Dudaklarımdaki baskısı vahşileşirken parmaklarımı saçlarına daldırdım. Onun eli bel boşluğumla kalçam arasında gidip geliyordu. Öyle bir yoksunlukla öpüşüyorduk ki nefesim kesiliyordu. İpeksi saçlarını çekiştirip ağzının içine doğru inlediğimde boğazından hırıltıya benzer bir ses çıktı.

Aniden belimdeki elini çekip sertçe çenemi tuttu, dudaklarını dudaklarımdan uzaklaştırdı. Nefes nefese, kafesinden kaçmış bir aslan gibi gözlerime bakıyordu.

Nirvana

"Bana durmamı söylemen gerek!"

Kesik kesik nefes almayı zar zor başardım. Kollarım hâlâ boynundaydı. Bu kadar yakından yakışıklı yüzüne, parlayan gözlerine maruz kalmak neredeyse korkutucuydu. Başımı iki yana salladım. *Durmasını istemiyordum.*

Başını boynuma gömdü. Kokumu içine çekti. Dudaklarını önce nazikçe boynuma, sonra güçlü bir baskıyla çıplak omzuma bastırdı. Parmakları çenemin altına dokunarak yüzümü onunkine doğru kaldırdı.

"Bana dur de!"

Omuzlarını sıkıca kavradım. Tırnaklarımı tenine bastırdığımda inlemeye benzer bir ses çıkardı. Onun dudaklarından şu ana kadar duyduğum en eşsiz ses buydu. Ona hükmedebildiğimin verdiği his ihtişam doluydu. İşkence çeken iradesini bastırmak istercesine parmak uçları tenime gömüldü. Az önce masaj yaptığı bacağımdaki cüretkâr eli bu kez nazik davranmaktan çok uzaktı. Onu kontrolsüz bıraktığımı fark etmek daha cesur davranmam için beni dürtüyordu.

Hareketsizce rızamı bekleyen dudaklarına değdi dudaklarım. Kadife gibi yumuşacıktı. Vücudunun geri kalan sertliğiyle tezat oluşturacak kadar yumuşak ve narindi. Beklediği kusursuz an buydu. İstediği izin, arzuladığı zayıflık buydu. Şahin gibi dalışa geçti yeniden. Bu kez durmayacaktı. Avını sarhoş etmişti, geriye öldürücü darbe kalmıştı.

Dokunuşunda saniyeler önceki inceliğinden eser yoktu. Beni kendine doğru çekerek sımsıkı kavradı. Sert öpüşüyle nefesimi kesiyordu. Göğsüm sıkışıyor, ciğerlerim yanıyordu. Karnımda uçmaya hazırlanmış kelebekler kanat çırpıyordu.

Nirvana

Ocağın ateşi, yemeğin kokusu, sorumluluklar, gizli görevler, yalanlar, doğrular, suçlular... hiçbir şey şu an kadar önemli gelmiyordu. Onun kim olduğu, benim aslında kim olduğumun önemi yoktu.

Poyraz Şahin yoktu, Ayça Kahraman yoktu.

Çerkes ve Simaze vardı.

Bizi gerçekliğe döndüren bunların hiçbiri olmadı. Bizim yapamadığımızı kapı zili yaptı. Şiddet ve ısrarla çalan zile tepkisiz kalamadık. Dudaklarımız ayrıldı. Alnını alnıma yasladı. Gözlerimi aralayabildiğimde onun gözleri hâlâ kapalıydı. Soluğunun düzene girmesi için kendini zorluyordu.

"Sen bana ne yapıyorsun, Simaze?" diye fısıldadı acı çekercesine.

Bacağımdaki parmakları çektiği acıyı bastırmak ister gibi etime gömüldü. Aklındaki ihtimalleri savurmak istercesine başını iki yana salladı. Kısa, kararlı, tek bir soluk sonrası geri çekildi. Doğrulduğunda belimden kavrayıp kolay bir hamleyle beni tezgâhtan yere indirdi. Ayaklarım zemine dokunduğu an büyülü dünyadan sıyrılıp gerçekliğe de temas ettim.

Titreyen bacaklarım beni dik tutmaya yetmedi. Aniden güçsüz, son derece savunmasız kalmıştım. Kalbimin atışı dengesizdi. Kalçam tezgâha yaslanırken sert mermerden güç aldım. Poyraz Şahin'i öpmek, bir şişe dolusu zehir içmek kadar kötü bir fikirdi.

Daire kapısı açıldığında görüşümdeki bulanıklık ancak berraklaşıyordu.

"Patron iyi misin?" Nerit'in sesiydi. "Telefonun kapalı. Ne galeriye ne kulübe uğramışsın."

Nemova

"İyiyim, endişelenme. Biraz dinlenmek istedim."

"Sen? Dinlenmek istedin?" Nerit'in daha önce yüzünde görmediğim şaşkınlığı, şimdi sesine bile yansımıştı. "İyi olduğuna emin misin? İyi görünmüyorsun, Patron. Yüzün biraz..."

Mutfaktan dışarı adımlayıp açığa çıkınca bakışları bana kaydı, cümlesini yarım bıraktı. Koca bedeni yüzümde ne gördü bilmiyordum ama göz ucuyla Poyraz'a yeniden baktığında bakışlarını ikimizden de kaçırdı.

"Senin iyi ve güvende olduğuna emin oldum. Ben gideyim."

Bulunmaması gereken yerden kaçmak ister gibi kapıyı kaplayan bedeni arkasını dönecek gibi olunca ileri atıldım.

"Kalsana, Nerit." Durdu, bana baktı. Sert yüzü mimiksizdi. "Çerkes menemen yaptı, birlikte yeriz."

Kaşları alnına kalktı.

"Menemen mi yaptı?"

Poyraz şaşkın soruyu benim yerime başıyla cevapladı. "Yapmayalı uzun zaman olmuştu," dediğinde başka bir şey söylemek ister gibiydi. İkisi arasında farklı bir bakışma geçtiğinde Poyraz belli belirsiz gülümsemişti.

Nerit ise hâlâ kafa karışıklığını atamamıştı. "Yine de galeriye geçmem gerekiyor," dedi ne düşünmesi gerektiğine emin olamadan.

"Sorun yok. Bugün hepimiz izinliyiz," diye araya girdim yine.

Afallamış bakışları yine patronuna döndü. Yüzündeki şaşkınlığa gülümsememek için kendimi zor tutuyordum, Poyraz ise bu koca adamın küçük bir çocuk gibi afallamasını eğlenerek izliyordu.

Nihova

"Geç hadi," dedi sonunda Poyraz, kapıyı sonuna kadar açarak. "Yeni ev sahibi öyle istiyor, kırmak olmaz."

İstemsiz bir gururla çenemi kaldırıp sırıttım. Poyraz'a ait bir şeyin sahibi olmak özel hissettirmişti. Nerit ağır ve iri bedenini içeri taşıdı. Daha mutfağa yeni girmiştik ki kapı yeniden çaldı. Bu kez Poyraz'dan önce davranıp kapıya koşturdum. Madem ev sahibiydim, geleni karşılamak benim önceliğimdi.

Kapıyı aralığımda parlak mavi gözlerle karşılaştım. Çiço'nun toy yüzü tedirginlik ve endişeyle boyanmıştı.

"Ayça abla, rahatsız ediyorum ama..." diye söze girdi çekinerek. "Poyraz abiye ulaşamadım da. Biliyorum artık burada kalmıyor ama Kuzey abi ve Gupse nereye gittiğini bilmediğini söyledi. Galeride de değil, sen..."

Onun endişeli kalmasına dayanamadım. Elimi savurup sözünü kestim.

"Merak etme, Poyraz Abin çok iyi. İçerde yemek hazırlıyor."

Sanki iki başlı yaratıkmışım gibi gözlerini büyüterek yüzüme baktı. "Yemek mi hazırlıyor?"

Dayanamayıp kıkırdadım. "Geç içeri hadi."

Ondan onay beklemeden kolundan tutup içeri çekiştirdim. Mutfağa girdiğimizde ben tezgâhtaki görevime geri döndüm, Çiço ise şaşkın gözlerle bir süre mutfak girişinde dikilip patronunu izledi. Onun hayrete düşmüş hâlini izlemek de Nerit'i izlemek kadar keyifliydi.

Mutfak masasına dört tabak koyarken kapı bir kez daha çaldı. Bu kez Çiço gitti açmaya. Bir süre sonra yanında Jankat ve Janberk ile geri döndü. İkisi de mutfakta belirdiği an ağızları açık kaldı.

Nirvana

Çiço sırıttı. "Size ciddiyim demiştim," dedi böbürlenerek.

Poyraz artık bu tekrarlanan sahneden sıkılmıştı. Ocağın yanan ateşini söndürürken gözlerini devirdi.

"Ya şu sofrayı kurmaya yardım edin ya da tek kelime etmeden sessizce oturun."

Jankat ve Janberk kurulmuş oyuncak gibi aynı anda kafalarını salladılar. Panik hâlde koşturup benim elimden bardak ve çatal bıçakları alırken sırıtarak Poyraz'a bakmaktan kendimi alamadım. O da dert yanan, sitemli bir bakışla karşılık verdi bana ama yüzünde gizlemeyi başaramadığı tatlı bir huzur da dolaşıyordu.

Biz anne baba, onlar etrafta dolaşan çocuklar gibiydi. Çiço, Janberk'le sandalye kavgası yaparken elimde olmadan bu evde kurabileceğim hayatın belli belirsiz hayali geçti gözümün önünden. Bu hayalin kalp atışımı hızlandırdığını görmezden gelmeye çalıştım.

Dakikalar sonra mutfak masasında tüm ekip oturuyor, havada eller uçuşuyordu. Kimi ekmek bölüp diğerine uzatıyor, kimi çay dolduruyor, diğeri ilk lokmasını ağzına atıyordu. Bir topluluğun parçası olmanın verdiği keyif hâlâ alışamadığım, heyecanlı bir duyguydu.

Janberk ağzı doluyken mest olmuştu. "Uff! Efsane olmuş, Reis."

Jankat da elini tavaya daldırdı. "Çakallı menemenini geçmiş vallahi, Patron."

"Abartmadan yiyin, boş yapmayın," dese de Poyraz'ın içten içe keyiflendiğini anlayabiliyordum.

"Çakallı neresi?" diye sordum lokmamı yutarken.

"Ooo, Ayça kardeş, sen de hiçbir yeri bilmiyorsun,"

Nirvana

dedi Jankat koca bir ekmek parçasını ağzına atmak üzereyken. "Senin damağı bir çatlatmak lazım."

Çiço hevesle Poyraz'a döndü. "Bir daha Samsun'a gittiğimizde Ayça abla da gelsin Çakallı'ya."

Poyraz önce göz ucuyla bana bakıp bakışlarıyla gülümsedi, sonra umursamaz görünmeye çalışıp, "Gelir, gelir," diye geçiştirdi.

Lokmasını çiğnerken dudağının yana kayışını fark edince ben de gülümsemeden edemedim. Hep bir ağızdan konuşmaların dolaştığı neşeli soframıza bakarken hissettirmeden iç çektim. Kalabalık masalara gitgide daha çok alışıyordum. Geri döndüğümde, annemle yalnız oturduğumuz yemek masasında en çok bunu özleyecektim.

Ekip birlikte hareket etmeye öylesine alışıktı ki masanın toplanıp bulaşıkların ortadan kaybolması çok az zamanlarını aldı. Ben odama çıkıp kirlenmiş giysilerimi değiştirirken, onlar çoktan salona geçip televizyon karşısına kurulmuştu. Merdivenlerden indiğimde yine futbol sesi yankılanıyordu. Çiço koltuktan aşağı kayıp yerde bağdaş kurmuş, Janberk de koltuk yerine halıya oturup sırtını koltuğa yaslamıştı. Jankat ve Nerit ise koltukta yan yana kurulmuştu. Bütün ekip pür dikkat ekrana bakıyordu. Ben yanlarına ulaştığımda Poyraz yeni söndürdüğü sigara dumanıyla balkondan içeri girmekteydi. Sevimli bir topluluktu.

Küçükken hep kız kardeşim olmasını dilerdim ama anlaşılan erkek kardeşlere sahip olmak da çok fena olma-

yabilirdi. Poyraz kendini televizyonu en iyi açıdan gören köşeye bıraktığında heyecanlı bir fikir attım ortaya.

"Mısır patlatıp hep birlikte film izleyelim mi?"

Bütün kafalar bana döndü. Hiçbiri ağzını açmadı. Onlara absürt bir teklifte bulunmuşum gibi birbirlerine tuhaf bakışlar fırlattılar.

"Ama maç izliyoruz," dedi sonunda Janberk. Jiletle kesik attığı sarı kaşlarını buruşturmuştu.

Dev ekranda izledikleri şeyi anlamaya çalıştım. Sağ üst köşede nostalji yazıyor, siyah beyaz ekranda siyah beyaz formalı takımın, otuz yıl önceki maçı dönüp duruyordu.

"E bu canlı değil ki?" dedim yüzümü ekşiterek. Tekrar bana çevrilmiş yüzlere döndüm. "Hem kimler Beşiktaşlı ki burada?" diye sordum. Ekranda dönen Beşiktaş'ın mazisiydi. Hepsi birden elini kaldırdı. Kaşlarım alnıma çıktı. "Hepiniz mi Beşiktaşlısınız?" Yine hepsi başını salladı. Göz devirip Poyraz'a döndüm. "Ne yaptın, farklı takımı tutanları bodruma kapatıp işkence etmekle mi tehdit ettin?"

Ukala bir bakış attı.

"Gerek kalmadı çünkü Çerkeslerin çoğunluğu zaten Beşiktaşlıdır."

"Neden?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Olağan bir şeyi söylercesine omuz silkti.

"Çünkü Beşiktaş, 22 Çerkes genç tarafından kuruldu."

"Efsane başkan Süleyman Seba da Çerkes'ti."

"Beşiktaş'ın Kartal'ı da Kafkas Kartal'ından geliyor."

Ekip coşkuyla beni bilgi bombardımanına tutmuştu. Yüzümü buruşturdum.

"Bu bilgiler doğru olamaz."

"Araştır, çocuk. Hepsi doğru."

Nirvana

Ekip yine başlarını sallayarak Poyraz'ı tasdikliyordu. Toplu verdikleri tepkiler sinirimi bozmaya başlamıştı. Poyraz'ın yanına kadar yürüdüm, yanında duran kumandayı elime alıp kapatma düğmesine bastım. Homurdanmalar başlarken ellerimi belime koydum.

"Tamam, hepiniz Beşiktaşlı olabilirsiniz ama bu ev şu an benim ev sahipliğimde." Dönüp Poyraz'a baktım. "Öyle değil mi?" Çenesiyle onaylayınca başım dik şekilde ekibe döndüm. "Ve ben ev sahibi ve bir Galatasaraylı olarak, bugün bu salonda Beşiktaş'ın eski maçlarını izleyip nostalji yaşamak istemiyorum."

İtiraz, sitem, şikâyet naraları atıldı. Gücenmiş şekilde kollarımı göğsümde topladım.

"Bugün izinli olup tatil yapmanız için onca dil dökmüşken siz beni yuhalıyor musunuz? Peki, öyle olsun!"

Hırsla kumandanın tuşlarına bastım. Maçı başlatıp sesi yükselttim, büyük bir sitemle kumandayı koltuklardan birine fırlatıp ayaklarımı yere vurarak merdivenleri çıktım. Erkeklere gerçekten iyilik yaramıyordu.

Odama girip kapıyı kapattığımda aşağıdaki sesleri de arkamda bırakmıştım. Ergenliğime geri dönmek için tek eksik, kendimi yatağıma atıp yastığıma çığlık atmamdı. Onun yerine yatağa uzanıp birkaç sesli küfretmiştim.

Dakikalar sonra kapım tıklatıldı.

"Ayça abla?" Çiço'nun sesiydi. Cevap vermedim. "Ayça abla aşağıda sana ihtiyacımız var."

Yerimde doğrulup gidip kapıyı açtım. Parlak mavi gözleri beni yumuşatmaya yetmeyecekti.

"Bir oda dolusu Çerkes erkeğinin yapamayıp bana ihtiyaç duyacağı ne olabilir acaba?"

Nirvana

Cevap vermek yerine başıyla beni dürttü. Kaprisli tavrını üstümden atmadan odamdan çıktım. Ben önde o arkamda birlikte aşağı indik. Maç kapanmıştı. Bütün ekip yine bana bakıyordu.

"Ee, neymiş ihtiyacınız olan?" dedim mesafeli bir sesle.

Çiço masum bir şirinlikle dudak büktü. "Film seçemedik."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Burnuma çarpan kokuyla gözlerimi kapatıp açtım.

"Mısır da mı patlattınız?"

Çiço sırıttı. "Poyraz abi yaptı."

Gülümsememi engelleyemeyerek Poyraz'm umursamazlıkla boyadığı yüzüne döndüm.

"Bakma öyle, benim de canım çekmişti," dese de dudaklarımdaki keyfi benden alamazdı. Beni kandıramadığını o da biliyordu. Bakışlarını benden kaçırıp sırtını koltuğa yasladı, elindeki siyah aleti bana uzattı. "Al şunu da başlat bir şeyi."

Küçük bir çocuk gibi yerimde sekip yanına koşturdum, kendimi koltuğa, onun yanma bıraktım. Öyle savruk oturdum ki Poyraz'ın kucağındaki mısırlar devriliyordu. Ben kumandayı alırken o başını iki yana salladı.

"Sen gerçekten çocuksun, Simaze."

Çocukluğumda buna benzer bir anı sadece oyuncak bebeklerimle yaşayabildiğimi ona söyleyemezdim. Küçük Ayça tek başına çok fazla film izlemişti. Şimdi kalabalıkla izleyecek olmak onun içini kıpır kıpır yapıyordu. Film kataloğuna girdiğimde heyecanla dudaklarımı kemiriyordum.

"Ne istersem açabilir miyim?"

Poyraz kucağındaki mısırdan bir avuç alıp ağzına atar-

ken başını salladı. Mısırlarını alıp koltuklara kurulmuş ekibe ufak bir ders vermek eğlenceli olacaktı. Açtığım şeyin ne olduğunu ilk Nerit fark etti.

"Yok artık!"

Diğerleri onun tepkisinden sonra ekrana bakıp isyan bayraklarını açsa da umurumda değildi. Arabalar ve dostlukla ilgili, sevdiğim animasyonlardan birini başlatmıştım.

"Çizgi film mi izleyeceğiz gerçekten? Bari Oscar almış bir şey açsaydın."

Jankat'a bakıp gözlerimi kıstım. "Çizgi film değil, animasyon ve ben animasyonları çok severim. Ayrıca bu da Oscar almış bir filmdir."

Kurtuluş yolu olarak hepsi Poyraz'a baktı. Onun kararının sorgulanmayacağını hepimiz biliyorduk. Meydan okuyan bir bakışla yanımda oturan Poyraz'a döndüm. Madem bana çocuk diyordu, o ve ekibi çocukluğuma ortak olacaklardı. İtiraz ya da reddetmesini beklemiştim ama bu kararımın onu da eğlendirdiğini gözlerinin içinde görebiliyordum. Geriye yaslanıp koltuğa kuruldu. Mısırlardan birini ağzına attı.

"İzleyelim bakalım Oscar'lı şu filmi."

Ben dişlerimi göstererek sırıtırken, ekipten derinden gelen homurtular çıktı. Fakat dakikalar sonra hepsi hipnoz olmuş gibi pür dikkat kendini filme kaptırmıştı. Hatta yer yer kahkaha bile atmışlardı. Birbirlerine benzettikleri karakteri seçmişler, onlar üzerinden birbirlerine takılıyorlardı. Küçük erkek çocuklarından farksızlardı.

Filmin başında iyi anlaşamayan ikili, filmin sonunda farkında olmadan sıkı dost olmuşlardı fakat şimdi ayrılmak zorundalardı. Bu sahneyi tüm ekip nefesini tutmuş,

Nirvana

göz kırpmadan izlerken öyle sevimlilerdi ki telefonumu kaldırıp gizlice bu anı ölümsüzleştirdim. *Bugünü hatırlamak istiyordum.*

Gülümsedim. Küçük Ayça'nın şu an bu odada, bu erkek çocuklarıyla oturmasını, film izleyip patlamış mısır yemesini çok isterdim. Fakat sadece bir saniye sonra aklıma vuran gerçekle gülümsemem soldu. Küçük Ayça oyuncak bebeklerle kurmaca oyun oynamıştı ve ben de o kızdan çok farklı değildim. Onun cansız bebeklerle dostluğu gerçek değildi. Benim ekiple olmadığı gibi. Gerçeği öğrendiklerinde bu yalancı anı da yok olacaktı.

Elimde Poyraz'ın sıcaklığını hissettim. Elimi kucağımdaki mısırdan aldı, ikimizin arasına indirdi, bileğimi çevirip avuç içimi açtı. Ekrandan ayırmadığı bakışlarıyla yara izimde parmak uçlarını gezdirmeye başladığında iç çektim. Biteceği ana kadar tadını çıkaracaktım.

Başımı Poyraz'a yaklaştırıp kulağına fısıldadım.

"Yemek için teşekkür ederim. Lezzetliydi."

Yüzünü ekrandan alıp bana çevirdi. Koyu yeşili göz bebeklerimden dudaklarıma kaydığında gülümsemeden önce dudaklarını ıslatmıştı.

"Evet, çok lezzetliydi..."

Fazlasını kastettiğini biliyordum. O öpücük hayatım boyunca tattığım en nefis şeydi. Birbirimizin gözlerine dikkat kesilmişken Jankat'ın sesiyle dağıldık.

"Nerit, sen ağlıyor musun?"

Bütün gözler Nerit'in iri bedenine döndüğünde dikkatlice yüzüne bakmaya çalışıyorduk. Nerit bakışlarını saklamaya çalışıp keskin yüzüne daha sert bir bakış yerleştirse de göz çukurlarındaki ıslaklığı saklayamadı.

Nirvana

"Saçmalama! Alerjim var benim."

Ekip akıllıca davranıp kıkırdamasını tutmaya çalışıyordu, Nerit alenen gülünebilecek biri değildi. Fakat ben sırıtmadan edemiyordum. Bu koca adamın yumuşak tarafını görebilmek eşsizdi. İçgüdüsel bir korumacılıkla dikkatleri Nerit'ten almak istedim.

"Bir dakika, bir dakika. Az önce burnunu çeken asıl sen değil miydin, Janberk?"

Tüm bakışlar Janberk'e döndüğünde hiddetle yerinden doğruldu.

"Tamam, birazcık gözlerim dolmuş olabilir. Sonuçta konu arabalar ve ekip. Ekipten birinin ayrılması her zaman yaralar." Bu kez herkes kendini tutmadan doyasıya gülüştü. Janberk sırrı ortaya çıkmış küçük çocuk gibi sitemle elini savurdu. "Ayrıca ilk Çiço ağladı bir kere!"

Artık herkes kahkaha atıyor, birbirine mısır ya da yastık fırlatıyordu. Filmin bitiş jeneriği akarken Poyraz'ın talimatıyla hepsi dağıttıklarını toplamakla meşgul oldu. Bunu yaparlarken de çok sevimlilerdi.

Evden topluca çıkış yaptılar. Ekip tek tek bana iyi geceler dilerken hepsine sarıldım. Nerit bile elini sıkmama müsaade etmiş, bakışlarına samimi bir sıcaklık yerleşmişti. Kırılacağını bilsem de onların parçası olduğumu bilmek özel hissettirmişti.

Poyraz arkasını dönüp gitmeden önce karşımda durdu.

"Kapını kilitle ve yarın tam saatinde hazır ol. Tatil bitti."

Parmaklarımı alnıma vurdum. "Emredersin, Patron."

Gülümsedi. Bir süre yüzümü izledikten sonra uzanıp yanağıma dokunan saç telini arkaya çekti.

"Tatlı rüyalar, Simaze."

Nirvana

Tebessüm ederken gözlerimi kıstım. "Bana hâlâ anlamını söylemeyecek misin?"

Elini yüzümden çekmeden önce dudağımın kenarına dokundu.

"Bugün anlamı; dudakları çilek tadında olan kadın demek."

Elimde olmadan dudağımda dokunduğu yere dişlerimi bastırdım. O ise aynı yere bakarak iç çekti. Sesi içimi titretmişti.

"İyi geceler, Simaze..." dedi usulca.

"İyi geceler, Çerkes..." diye karşılık verdim.

O arkasını dönüp gitti, ben sessizce arkasından kapıyı kapattım. Sırtımı çelik kapıya yaslayıp seslice iç çektim. Kalbim tehlikeli bir oyuna tutulmuştu. Göğsüm daha önce hissetmediği sıcaklıkla kavrulurken aklımı toparlamam gerektiğini biliyordum. Saatime baktım. Zamanı gelmişti.

Odama çıktım. Valizimin gizli bölmesindeki telefonu çıkarıp açtım. Ekranın ışığı yandığında bugün ne rapor edebileceğimi düşünüyordum.

"7..."

Ekranı tereddüt ederek izledim. Yeni bir şey veremeyecektim. Bulsaydım da verebilecek miydim, emin değildim. Bugünü de geçiştirerek atlatıp yarın sakin kafayla düşünmek en iyisiydi. Tam parmak uçlarım tuşlara dokunacaktı ki telefon çalmaya başladı. Avucumun içindeki melodisiz titreşim öyle güçlüydü ki beni ürküttü. Belki de kimin aradığını bildiğim içindi bu korku. Yutkundum, derin bir nefes alıp aramayı yanıtladım. Onun öğrettiği gibi konuşmadan önce bekledim.

"Benim," dedi sadece.

Nirvana

Sesimi sakin tutmaya çabaladım. "Dinliyorum," diye karşılık verdim.

"Gerçekten dinliyor musun?"

Yüzümü buruşturdum. *Bu da ne demekti?*

"Anlayamadım?"

"Seni oraya tatile göndermedim! Bunun farkındasın, değil mi?"

Bağırıyordu.

"Tabii ki farkındayım, baba."

"Öyleyse günlerdir orada ne halt yediğini öğrenebilir miyim, Ayça?" Öfkeli, bal sarısı gözlerini, bağırdığında şakaklarında şişen damarını görebiliyordum. "Samsun'dan elle tutulacak tek bir şey öğrenmeden gelmişsin! Casusluk yapmak yerine ne yaptın? Düğünde onlarla dans mı ettin, masalarına mı oturdun, o kimseleri sokmadıkları Zekes'e mi katıldın?"

Panikle yutkunmaktan başka bir şey yapamadım. Söylediklerini yapmış olduğum gerçeği bir yana, aklımda babamın öfkesini söndürecek tek bir cümle belirmiyordu. Hazır olmayan bilgilerimi ortaya saçmaktan başka çarem yoktu.

"Yeni bir anlaşma imzalandı."

"Ee?"

"Birlik aracılığıyla yapılan sosyal sorumluluk projesi."

"Ve?"

Sözlerimi öyle keskin bölüyordu ki her cümlede biraz daha panikliyordum. Duymak istediği bir şey vardı ve ben onun ne olduğunu anlayamıyordum.

"Şahin ve Aslan ailesi de imza attı. Anlaşma kâğıt üzerinde usule uygun görünüyor ama..."

"Ama ne?"

Yutkundum. "Birlik konusunda, Poyraz Şahin konusunda emin olduğunu biliyorum fakat..."

"Fakat ne, Ayça?"

Sesindeki öfke telefonu yakacaktı. Aynadaki yansımam gözüme takıldı. Kambur duruyordum. Telefonun ucundan dahi beni böyle sindirip korkutabilmesi inanılmazdı. Kendimi zorlayıp omuzlarımı dikleştirdim.

"Önsezilerim bunun altında farklı bir şey olduğunu söylüyor." Sesim umduğum kadar sağlam çıkamamıştı.

"Sence seni oraya önsezilerin için mi gönderdim!" Artık öylesine güçlü bağırıyordu ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Bana Birlik Lider'ini içeri atmama yaracak sağlam bir şey bul, Ayça! Ne olduğu umurumda değil. Beceremeyeceksen de kalk gel, vaktimi boşa harcama!"

Ağzımı açtım ama telefon kapandı. Telefonu kulağımdan indirmeden önce bir süre sessizliği dinledim. Söyledikleri sanki tekrar tekrar yankılanıyordu. Elim kulağımdan aşağı kaydı, boş ekrana bakakaldım. Alt dudağım titreyecek gibi olduğunda dişlerimi sıktım. Onu hayal kırıklığına uğratıyordum.

Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Nihova

BÖLÜM 17

Poyraz kapımı tıkladıktan sonra ofisime girdiğinde yaklaşık bir buçuk saattir oradaydım. Önümde daha önce defalarca okuduğum sözleşmeler açıktı.

Sabah, gece gördüğün rüyanın etkisiyle daha bilge uyanmak gibi babamla yaptığımız telefon konuşması da beni kendime getirmişti. Bir amaç için buraya gönderilmiştim fakat artık yeni bir amacım daha vardı. Sadece emin olmam gerekiyordu...

Felce uğramış düşüncelerim dakikalar boyunca satırların arasında sarhoş gibi yalpalayıp durmuştu. Elimde yine stres çarkı gibi döndürdüğüm Şahin çakmağım vardı. Poyraz'la bu sahneyi daha önce yaşamıştık. Tek fark, o zaman yıkarak girdiği kapıdan bu kez nezaketle, sakince girmesiydi.

O kapıdan içeri adımladığında yüzünde fazla takılı kalmadan bakışlarımı yeniden görevime indirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Sesindeki merakı gizlemeye çalışıyordu.

"Yapmam için bana para ödeyeceğin işimi yapıyorum."

Kısa bir sessizlik anı yaşadık. Masama yaklaşan birkaç adımdan sonra hafifçe boğazını temizledi. Beni izlediği-

ni bildiğim bakışları altında kayıtsız görünmeye çabalamak yorucuydu. Yine siyahlar ve aklımı allak bullak eden kokusu içindeydi. Ellerini kumaş pantolonunun ceplerine soktu. Rahat görünmeye çalışıyordu.

"Sabah seni almaya geldim. Görevli hava aydınlanmadan çıktığını söyledi." Mırıldanmaya yakın bir ses çıkarıp onu onaylamakla yetindim. "Az önce çocuklar söyledi, galeriyi de saatler önce açtırmışsın."

İradeli umursamazlığımla omuz sallamayı başardım.

"Dediğim gibi, sadece işimi yapıyorum. Madem dün izin yaptık, bugün daha çok çalışmalıyız." Dudaklarını aralayacak gibi oldu ama kelimeleri can bulamadan önümdeki sayfaları işaret ederek sözünü böldüm. "Bu anlaşmada *'geçmişteki yardım projelerinin fotoğraflarında olduğu gibi'* ibaresi geçiyor. Bahsi geçen fotoğraflar nerede?"

Başımı kaldırmak zorunda kaldım. Çalışma masamın üstünden kâğıtlara bakıyor, yüzünü buruşturmuş düşünüyordu. Bu açıdan yüzünü izlemek kolay değildi. Uzun kirpiklerinin hareket edişini seyretmek dikkat dağıtıcıydı ve bu da şu an isteyeceğim son şeydi.

Çatık kaşlarıyla zihninde fazlaca dolaştı. Neyden bahsettiğim hakkında bir fikri var mıydı, emin olamadım.

"Birkaç fotoğraf gördüğümü hatırlıyorum ama nereye dosyalandığı hakkında bir bilgim yok."

"Peki kim bilebilir?"

"Her şeyi gören kişiye sorabilirsin." Bu kez benim kaşlarım hareket etti. *Her şeyi gören mi? Her şeyi gören tek bir güç yok muydu?* Kafamı biraz daha kaldırıp tereddütle daha yukarı, gökyüzünü görmek istercesine tavana baktığımı fark edince gülecek gibi oldu. "Nerit'i kastediyorum," dediğinde eğlendiği çok açıktı.

Saflığım kısa bir an için bana da tebessüm ettirmişti. Önümdeki sayfalara son kez baktım. Ne aradığımı artık biliyordum.

"Nerit nerede?" diye sordum çabucak.

"Her zaman olması gerektiği yerde," dedi olağan bir tavırla. "Güvenlik odasında."

"Peki ben odasına girebilir miyim?"

Cevap vermek için beklemedi. "Artık girebilirsin."

Memnuniyetle başımı salladım. Hak etmediğimi bildiğim güveni için minnettardım. Hızlı hareketlerle önümdeki dosyayı kapatıp çekmecemi açtım, Şahin çakmağımı kâğıtlarla birlikte çekmece içine bırakıp geri kapattım. Beklemeden ayaklandım. Ofise girdiğimden beri ilk kez hareket ettiğimden, omurgamdan aşağı ince bir sıcaklık süzülürken bacaklarım karıncalandı. Poyraz'a belli etmeden hızlıca toparlandım. Beyaz gömleğimin kıvırdığım manşetlerini düzelttim. Kalem eteğimin kırışıklığını elimle gelişi güzel çekiştirdim. Topuklarımı vurarak masamın etrafını dolaşıp Poyraz'ın yanından geçerken kolumdan tuttu.

"Simaze?" Durmak zorunda kaldım. Ne kadar kaba olabileceğini bildiğimden bu zarif tutuş muhatap olmayı hak ediyordu. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Sesinde, koyu yeşil gözlerinde huzursuzluk vardı. Koyduğum bu ufak mesafe bile onu tedirgin etmeye yetmişti. Bakışlarım sadece bir saniye için dudaklarına kaydı. Dün o dudakları öpmüştüm. Her şeyi gerçekten gören o yüce güç biliyordu ki, tekrar öpmek istiyordum. Ona karşı hep tutku yüklüydüm. Onun da farklı olmadığını biliyordum. Islattığı dudaklarında kendi dudaklarımın bıraktığı izi

Nihova

görebiliyordum. Ancak birbirimize dokunmak, bu engellenemez tutkuyu ateşe veriyordu ve ben şu an yanamaz, dikkatimin dağılmasına müsaade edemezdim. Koyu yeşil gözlerine baktığım her an olan buydu. Bu yüzden gözlerimi yakışıklı yüzünden çektim.

"İyiyim," dedim kolumu parmaklarından sıyırırken.

Saçlarımı tepemde sıkıca toplayıp, tek bir teli bile dışarda bırakmadan sımsıkı şekilde örmüştüm. Saçlarımın bile odağımı bulanıklaştırmasına tahammülüm yoktu. Adımlarıma kaldığım yerden devam ettim.

"İzin verirsen, patron, şimdi burada olma sebebimi, yani işimi yapmaya gidiyorum."

Tek kelime etmedi, ben de dönüp ona bakmadım. Hızlı adımlarla ofisimden çıkıp her şeyi gören adamın odasına doğru yola koyuldum.

Nerit'in bulunduğu güvenlik odasının yerini Çiço'ya sorarak bulabildim. Yemek odasının bulunduğu koridorun diğer bir ucundaydı ve duvarın açısından dolayı ofisin girişi ancak kapının önüne kadar yürüdüğünde açığa çıkıyordu. Tam Nerit'e göreydi. Oradaydı ama fark edilmiyordu.

Kapıyı tıklattığımda içeriden ses gelmedi. Karşılık bekleme konusunda emin olamasam da yavaşça kapının kulpunu büktüm. Kapı aralanırken gözlerimi kısmak zorunda kaldım. İçerisi loştu. Ekran sayısı çok fazlaydı, bütün monitörlerden odaya ışık yayılıyordu. Gözlerim ışık oyununa alıştığında, bütün heybetiyle ekranların karşısında oturmuş Nerit'i seçebildim.

Kapıyı biraz daha açıp içeriye doğru yarım bir adım attım, hafifçe boğazımı temizledim.

"Nerit, merhaba."

Nihova

Elindeki iri kahve kupasından yudum almak üzereyken durup alanındaki varlığımı sorgulayan bir bakışla kupayı masasına indirdi. Kendimi gülümsemeye zorladım. Ondan artık korkmuyordum ama hâlâ çekindiğimi itiraf etmem gerekiyordu.

"Nasılsın?" dedim arkadaş canlısı bir sesle.

"Stabil."

Kutusundan çıkarılmış bir kibrit kadar soğuktu. Kendi başına yalnız kalma eğilimindeydi. Başkasını daha yakından tanıma isteği duymadan, kendi kutusunda yalnızlığıyla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Kibrit gibi sadece gerekli anlarda, kendi istediği kişilerle temas edip çakıyor, onları ısıtıyor ya da alevini kuvvetlendiriyordu. Henüz o kibriti benim için yakmayacağını biliyordum. Bu yüzden yalnızlığıyla arasına girip rahatsızlık vermek istemediğimden çabucak konuya girmek istedim.

"Peki," dedim tamamen içeri girip arkamdan kapıyı kapattığımda.

Oda kapıyı kapattığımda daha karanlık ama aynı zamanda ekrandaki görüntüler daha belirgin hâle gelmişti. Aksiyon filmlerindeki güvenlik odalarını anımsatıyordu. Akademide teknoloji eğitiminde oldukça vasattım. Bu yüzden siber suçlar bölümü için mülakatı denememiştim bile. Ben hep sahada olmayı arzulamıştım. Sahadayken masada olduğumdan çok daha faydalı olacağıma emindim. Şu an saha görevindeydim ve hâlâ yıldız öğrenci olmayı başardığım söylenemezdi. Ancak bu değişecekti. Bunu en çok kendime ispatlamak istiyordum.

Göz ucuyla ekranlara bakmaktan fazlasını yapmak istesem de Nerit'i huzursuz etmek istemiyordum. Tebessüm

ederken hafifçe boğazımı temizledim. Sevimli görünmeye çabalıyordum.

"Senden bir şey isteyeceğim." Ciddiyetle kupasından elini çekip çenesini oynatmakla yetindi. Sevimliliği bir tarafa bırakıp ciddileştim. "Anlaşma dosyalarında Maykop'da yapılan binaların fotoğrafları olduğundan bahsedilmiş ama bahsi geçen fotoğrafları bulamadım. Poyraz sana sormam gerektiğini söyledi."

Düşündü. Bu eylem onun için çok kısa sürdü. Aklındaki her şeyin bir çekmecesi varmışçasına net bir tavırla hareketlendi. Oturduğu yerden ağır bir hareketle kalktığında dönen sandalyesi yorgun bir ses çıkardı. Nerit'i taşımak zor olmalıydı.

Ekranların arkasında kalan duvarda büyük, çift kapaklı dolabı açtı. Dolabın içinde anahtar girişi olan kapaklı bir bölme daha vardı. Boynuna uzanıp gömleğinin içinde gizlenmiş gümüş zinciri çekti. Zincirin ucunda ufak bir anahtar sallanıyordu. Merakla onu izliyordum. O, o ufak anahtarla dolabın kilidini açarken ben zincire asılı olan başka bir şeyi daha fark ettim. Zincirin içinden geçirdiği büyükçe gümüş bir yüzüktü. Merakım iki katına çıkmıştı.

Dolap açıldı. Anahtarı çıkarıp zinciri geriye çektiği o kısa anda dolabın içindeki evraklar ve birkaç irili ufaklı eşya gözüme ilişti. Nerit'in iri cüssesinden dolayı dolabın içini net göremiyordum. Başımı uzatıp görmeye çalışacakken Nerit omzunun üzerinden bana doğru bakış atınca vazgeçtim. Güvenini hâlihazırda zor kazanmışken huzursuz etmek gereksizdi. Şu an ihtiyacım olan şeyin ne olduğunu biliyordum ve o bana kendi rızasıyla veriyordu. Yılanı deliğinden tatlı dille çıkarabiliyorken başka yollar aramaya lüzum yoktu.

Başımı da dikkatim ve merakım gibi Nerit'ten çektim. Dolabın içinden bir şeyler çıkarıyor, sırasıyla inceleyip geri bırakıyordu. Arayış beklediğimden uzun sürecek gibiydi. Sessizlik öylesine rahatsız ediciydi ki konuşmam gerekiyormuş gibi hissettim.

"Çok fazla ekran var," deyiverdim sonunda.

Kendimi tutamamıştım. Nerit dolabın içine gömülmüşken yüzümü önümde sıralanmış ekranlara çevirdim. Her kareye gözlerimi kısıp dikkatlice baktım. Az önce yürüdüğüm koridorları tanıdım. Janberk ve Jankat'ın kulağında telefonla ofislerinde hararetli şekilde konuştuklarını izledim. Çiço elinde tuttuğu kâğıtlarla Poyraz'ın odasına girip çıkmıştı. Galerinin girişinde arabalar ve müşterilerle ilgilenen diğer çalışanları da seçebilmiştim. Yemek odasında biri buzdolabını açmış içecek seçiyordu. Benim ve Poyraz'm ofisi hariç tüm galeri Nerit'in hâkimiyetindeydi. Bir şey dikkatimi çekti. Parlayan ışığı kırmak için biraz daha kıstım gözlerimi. Üç ekranda gördüklerim bana aşina gelmiyordu.

"Şunlar galeriye ait yerler gibi durmuyor?" diye sordum dikkatimi çeken ekranları işaret ederek.

Nerit elinde tuttuğu bir şeylerle ekranların kurulu olduğu çalışma masasına geri geldi. Göz ucuyla işaret ettiğim ekranlara bakmıştı. Sandalyesine oturmadan önce bir tuşa bastı. Bahsettiğim o üç ekran aniden kararda.

"Değil çünkü," dedi tok sesiyle.

"Neresi peki?"

"Bizim sorumluluğumuzda olan, gölgemizin düşmesi gereken yerler."

Masanın üzerine elindeki şeyi saçtı. Hâlâ arıyordu. Ekranda hareket eden Çiço'yu takip ettim bir süre.

Nihova

"Neyi izlemen gerektiğini nereden biliyorsun?"

"Ortada olanı değil, gizleneni görmeye çalışıyorum."

Yanındaki sandalyeye oturdum. Onun ilgisi masaya saçtıklarında, benimse ondaydı.

"Kolyendeki yüzük kime ait?"

Elleri aniden durdu. Bu soruyu beklemiyordu. Bakışlarını bana çevirmedi. Ekrandan yansıyan ışık sayesinde göz bebeklerinin bile hareket etmediğini anlayabiliyordum.

Parmakları yeniden can bulduğunda, "Bana," dedi sert bir keskinlikle.

Bir süre sessiz kaldım. Ondan korkmadığım gibi eskisi kadar çekinmediğime de karar verdim.

"O yüzük neden parmağında değil de boynunda peki?"

Ellerini indirip yüzünü bana çevirdi. Hoşnutsuzluğunu açıkça belli eden bıkkın, sesli bir soluk aldı.

"Patron haklıymış. Fazla soru soruyorsun."

Patronu haklı olabilirdi ama beni hâlâ tanımıyordu. Evet, meraklıydım ancak istediğimi almanın tek yolunun sadece soru sormak olmadığını da biliyordum. Omuzlarımı düşürdüm. Yüzüme mahzun bir ifade yerleştirdim.

"Kusura bakma, ben sadece..." Daha önce çalışılmış, hüzünlü olduğunu bildiğim bakışlarımı kucağıma indirmeden önce onun yüzüne son kez baktım. "Ben sadece senin gibi güçlü birinin bile yarası olduğunu görünce..." Başımı tam bu kısımda kucağıma eğdim. "...merak ettim işte."

Konuşmaya devam etmeden önce savunmasız duruşumu desteklemesi için parmaklarımla oynadım.

"İnsanlar bazen güçlü görünüyorsun diye canın yanmaz sanıyorlar. Devrilmediğin, yaranı göstermediğin için

sormak, merak etmek akıllarına gelmiyor. Nasılsa atlatmışsındır diye düşünüyorlar. Oysa bazı yaralar öyle kolayca kapanmıyor. Kanamıyor belki ama izi kalıyor. Sen de bazen boynundaki kolyede, bazen avucunun içinde, o yarayı saklıyorsun."

Beni izlediğini biliyordum. Kucağımdaki elimi çevirip avucumdaki yarayı açığa çıkardım. Parmak uçlarımla yara izime dokunup sessizce oturdum. Tam bu noktada duygularını tetikleyip bana kendiyle ilgili bir şey vermesi gerekiyordu.

"Güçlü görünmekle güçlü olmak arasında ince ama büyük bir fark var," dediğinde başımı kaldırıp Nerit'in yüzüne baktım. *İşe yarıyordu.* "Sen güçlü bir kızsın, Ayça."

Afalladım. Tamam, bunu beklemiyordum. Bana kendini açması gerekiyordu, beni açması değil. Şaşkınlığımı yüzümden okuyabiliyordu. Dudağı inceldi. Sanırım bu bir tebessümdü ve sanırım söylediği şeyde ciddiydi. Bu düşünce beni gerçekten savunmasız bırakmıştı. *Bu koca adam, onun gibi güçlü olduğumu mu düşünüyordu gerçekten?*

"Nereden biliyorsun?" diye sorarken buldum kendimi.

Dudağı yine hareket etti. "Poyraz Şahin'i korkutabiliyorsun. Emin ol, Patron'u korkutabilen çok az şey var bu hayatta."

Gözlerimi devirdim. Referansı buysa, düpedüz yanılıyordu. "Çerkes'in benden korktuğunu sanmıyorum."

"Az önce kapını açmadan önce tıklattığını gördüm. Poyraz Şahin kapı çalmaz."

Dudaklarım aralandı ama teorisini çürütecek bir cümle kuramadım. Belki de kurmak istememiştim. Poyraz Şa-

Nirvana

hin'i korkutabilmek, onun gözlerindeki tutkuya şahit olmak kadar çılgıncaydı. Nerit bana elindekileri uzattığında düşüncelerimi aklımdan kovalamakla meşguldüm. Ayağa kalktım. Avucumda fotoğraflar, aklımda sorularla güvenlik odasından çıkarken dönüp Nerit'e baktım.

"Nerit." Kahvesinden bir yudum alıp sert çizgilerle çevrili bakışları bana döndüğünde, "Sana ne yaptı?" diye sordum.

Cevabı net ve keskindi. "Yalan söyledi."

Aldığı yaradan pişman değildi. Canını yakıyordu besbelli ama yarayı açan kişiye kestiği cezadan emindi. Bu keskinlik beni korkuttu. Belli belirsiz başımı salladım. Arkamı dönecektim ama beni son kez durdurdu.

"Ne yaparsan yap, asla bir Çerkes erkeğine yalan söyleme, Ayça."

Bir süre hareketsiz kaldım. Başımı sallamak kolay olmadı. O odadan çıkmak da öyle. Merdivenleri çıkarken de kendimde değildim, ofisime girip çalışma masama oturduğumda da. Elimdekileri masaya bırakıp çekmecemi açtım. Şahin çakmağımı avucuma aldığımda, kulağımda hâlâ Nerit'in cümlesi yankılanıyordu.

Asla bir Çerkes erkeğine yalan söyleme...

"Evreka!"

Arşimet suyun kaldırma kuvvetini bulmak için benim kadar zaman kaybetmiş miydi bilmiyordum ama heyecanla ayağa fırlarken onun sözünü kullanmayı hak etmiştim. Nerit'ten aldığım sözleşme fotoğraflarını birkaç uzun da-

kika boyunca incelemem yetmişti. Şimdi bunları asıl muhatabıyla paylaşıp eksik parçaları tamamlayacaktım.

Elimde fotoğraflarla Poyraz'ın ofisine koşturup kapısını çalmadan içeri girdiğimi fark etmedim bile. Poyraz çalışma masasında bahis açtıkları her koşu gününde olduğu gibi yine o devasa hesap ajandasına gömülmüşken, kapısının vurulmadan açıldığının onun da farkında olduğunu sanmıyordum.

"Bu fotoğraflar liderlik hangi ailedeyken dosyaya eklendi?" diye sordum çabucak.

Başını kaldırıp elimdekilere kısa bir bakış attı. Girizgahı olmayan sorumu yadırgamadı. Zaten çatık kaşlarını daimî misafir eden yüzü, uzatılan lafları sevmezdi.

"Benim," diye karşılık verdi.

"Bu tam olarak ne zamandı?"

Çok kısa düşündü. "Maykop'a yapılan yardım projeleri, Aslan ailesi liderliğinin son aylarında başladı ve babamın liderliğinde de devam etti. Babamın hasta geçirdiği ilk sene iki üç anlaşma daha oldu. Sonra ben devraldım işte."

"Fotoğrafları sen mi istedin peki?"

"Amacı kıymetli olsa da maliyetli bir proje. Projeye devam etmeden, bütçe ayırmadan önce geniş bilgi istemiştim. O özeti desteklemek için gelmişti fotoğraflar." Tahmin ettiğim gibiydi. Poyraz'ın tek kaşı ihtiyatlı biçimde havaya kalktı. "Bir sorun mu var?"

Güçlü bir kararlılıkla başımı oynattım. "Var."

Poyraz'ın masasına yaklaşırken elimdeki fotoğrafları belli bir sıraya diziyordum ki galeri içinde çan sesine benzer zil yankılanmaya başladı. İkimiz de göremeyecek olsak da başımızı sesin geldiği yöne çevirdik.

Nihova

"Şahin düştü! ŞAHİN DÜŞTÜ!"

Aynı cümle birkaç kez tekrar edildi. Bu, galeride işe başladığım ilk gün Janberk'in çaldığı çan ve onun da kurduğu cümleyle aynıydı. Poyraz'a döndüğümde onun yüzünde benimkinden farklı bir ifade vardı. *Hoşnut değildi.*

"Ne oluyor?" diye sordum.

Bana açıklama yapmak yerine önündeki heybetli ajandanın iri sayfasını çevirdi. Parmak uçları belli bir sırayı taradı, ardından keyifsiz dudaklarına sessiz bir küfür dokundu. Şahin'in düşmesi şüphesiz iyi bir haber değildi. Ofisin kapısı açıldı. Nefes nefese içeri giren Çiço'nun parlak mavi gözleri beni es geçip patronunu buldu.

"Abi, Şahin düştü."

Poyraz başını sallasa da rahatsız bakışları hâlâ ajandasında hasar tespiti yapıyordu. Çan yeniden çaldı.

"ŞAHİN DÜŞTÜ!"

Aralık kapıdan bu kez Jankat göründü. Elinde üç tane eski tip, kalın telefon tutuyordu. O da ince bir telaş içindeydi.

"Patron, Şahin düş..."

"Duydum," diye sertçe böldü onu Poyraz.

"Bu yeni abi," dedi Jankat usulca. Bunun patronunu daha da sinirlendireceğini kestirebildiğinden sesi güçsüz çıkmıştı.

Poyraz tam o anda bakışlarını ajandadan kaldırmıştı. Görünüşe göre bahsettikleri şahin tek düşüşü kaldırabiliyor ama ikinci düşüş onu yaralıyordu. Poyraz ağzını aralayacaktı ama çan yine çalmaya başladı.

"ŞAHİN DÜŞTÜ!"

Bu üçüncü düşüş Çiço ve Jankat'ı afallatmış, Poyraz'ın

Nirvana

da yüzüne yarı şaşkın bir ifade yerleştirmişti. Şaşkınlığının yerini kısa sürede öfke aldı. Bu öyle bir öfkeydi ki odanın havası bile ağırlaşmıştı. *Poyraz Şahin durumdan hiç hoşnut değildi.*

Hissettirmeden iki yarım adımla Çiço'ya yaklaştım.

"Ne oluyor?"

Çiço hastasını kurtaramayan doktor misali keyifsiz yüzünü buruşturup başını iki yana sallamakla yetindi.

"Patron!" diyerek ofise girdi Janberk. Sarı saçları altındaki beyaz teni kızarmıştı.

"Kaçı düştü?" diye sordu Poyraz, kara haber vermeye geldiği belli olan adamına.

"Şey abi... Tek kâğıt kalmış."

"Siktir!"

Yumruğunu masaya vurup hiddetle ayağa kalktı. Hırsla odasında adımlamaya başlarken Abzeh arması dövülmüş gümüş yüzüğüyle oynuyordu. Yüzündeki bütün çizgiler sertleşmişti. Jankat'a çevirdi korkutan bakışlarını.

"Ne halt döndüğünü öğrenin. Hemen!"

Jankat başını sallayıp koltuklardan birine oturdu. Gözlüğünü geriye ittirip elindeki telefonlardan birini kulağına götürdü, diğerine bir şeyler tuşlamaya başladı. Janberk ve Çiço'nun ceketlerinden telefon melodileri yankılanıyordu. Kaçamak bakışlarla birbirlerine baktılar. Kara haber tez duyuluyordu. Açıklama yapmaları gereken insanlar vardı. Janberk kırmızı yanaklarıyla odanın dışına çıkarken, Çiço gelen aramaları sessize alıyordu. Çığlık atan yoktu ama odanın içi yangın yeriydi. Ekibin iç seslerindeki paniği duyabiliyor, görünmeyen yangının dumanını soluyabiliyordum.

Nirvana

"Bu hafta için listede kaç kayıp planlamıştık?" diye sordu Poyraz.

"Bugün dörtte dört yapıp, yarın bir kayıpla beşte dört yapacaklardı. Biliyorsun, cuma günü İngilizlerin katılacağı ralli yarışı var. Reklamı iyi yapıldı, basın da ilgi gösteriyor. O yarış için dört ya da bahis oranına göre üç kayıp listelendirmiştik." Planı okuduğu ekrandan kaldırdı sıkkın bakışlarını. "Şu durumda bütün haftanın kaybını ilk yarışta vermiş olduk, Patron."

Poyraz Jankat'ın verdiği bilgiyle daha fazla sıktı çenesini. Üstündeki ceketi sıyırıp aldı. Küfürler savurarak masasına, heybetli ajandasımn üstüne fırlattı. Sahip olduklarının kontrolü dışında avucundan alınmasını kaldıramıyordu.

"Ne boklar döndüğünü öğren, Kat!"

İtaatkâr askeri kararlılıkla başını salladı.

"Tamam, abi."

Jankat artık üç telefonuna da sarılmıştı. Poyraz odanın içinde alev saçan daireler çizerken kara haber tellalı yine duyuldu.

"ŞAHİN DÜŞTÜ!"

Janberk kızarmış yanaklarıyla odaya geri döndü.

"Reis..." Sesi ürkekti. Sahibinin yırtıcı bakışlarından kaçırdı gözlerini. "Sonuncuyu da kaybetmişiz."

"SİKTİR!"

Masasının üstünde duran biblolardan birini alıp duvara fırlattı. Korkuyla irkildim ve benzer korkuyu hisseden sadece ben değildim.

"Bu nasıl olabilir! Sıçtığımın atlarına binenler bizden değil mi?"

Nirvana

Kimse konuşmuyordu. Poyraz cebinden sigarasını çıkardı, küfürler eşliğinde sigarayı yakıp sert uzun bir soluk aldı. Dumanı dışarı süzülürken Jankat ekranına bakarak gelen bilgiyi okumaya başladı.

"Abi, yarışın start verilmesine on dakika kala, yedek jokeyler ata oturmuş. Asıl jokeylerin hepsi hastalık bildirimi vermiş."

"Bizim bundan neden haberimiz olmadı peki? Hipodromdaki adamımız ne işe yarıyor! Kulüptekiler ne bok yiyor!"

Jankat keyifsiz sesiyle okumaya devam etti. "Rapora içtikleri sudan kaynaklı toplu mide rahatsızlığı diye geçmiş, abi. İçlerinden üç tanesi hastanelik olmuş."

Poyraz ilk kez duyduğum zincirleme sıkı bir küfür savurdu. O sırada heybetli cüssesiyle Nerit göründü kapıdan. Sert yüzü diğerleri kadar keyifsizdi.

"Reis, Taco aradı," dedi tok sesiyle.

"Ne diyor?"

"Dört yarışın dördü de Baran'a kalmış."

Odadaki herkes hareket etmeyi kesti. Bunun kötü olduğunu ben bile biliyordum. Poyraz, Baran ismini duyduğu an yumruğunu sıkmıştı. *Bunun sonu kötü olacaktı.*

"*Siktir!* Bu nasıl olabiliyor! Sıçtığımın kulübü bizim elimizde değil mi? Tüm yarışlar nasıl düşebilir!"

Ekip sessizdi. Böyle bir duruma hazırlıksızdılar. Poyraz'ın öfkesi öylesine diriydi ki ben bile bakışlarımla onu takip etmekte zorlanıyordum.

"Bir gün! Sıçtığımın işiyle bir gün ilgilenmedim. Sadece bir gün!"

Parmak uçlarını göz çukuruna bastırdı. Bu cümle bo-

gazımı sardı, yutkunamadım. O bir günün sorumlusu bendim. O an ekip gibi ben de mahcup bakışlarımı saklamaya başladım. Şahin'in bu düşüşünde onların payı var mıydı bilmiyordum ama ben kendi sorumlu olduğum parçayı bulmuştum.

Poyraz aniden volta atmayı kesti. Dingin bir soluk sonrası sigarasını söndürdü. Masasına uzanıp ceketini aldı. Kollarından geçirirken öfkesini maskelemiş, huzursuz eden bir sakinliğe bürünmüştü. Siyah ceketi bir zırh gibi onu sardığında, başını kaldırıp ekipteki herkesin yüzüne tek tek baktı. Bu hâli bağırıp çağıran tavrından daha ürkütücüydü.

"Bu haber Samsun'a gitmeyecek. Duydunuz mu beni?"

Keskin bakışlarının büyüsüne kapılıp ben de ekiple aynı anda itaatkâr başımı sallamıştım. Poyraz hareket etti, ceketi savruldu. Gözlerine yine o ölüme giden bakışlar yerleşmişti. Poyraz Şahin'in öfkesi bile ihtişamlıydı.

Nereye gittiğini bilmiyordum. Fakat ben de ekiple birlikte o göz kamaştıran ihtişamın peşinde korkusuzca yürürken bulmuştum kendimi.

BAR'hAN yazan tabelanın altından geçip göz korkutan bir giriş yapmaktaydık.

Baran gibi birinin böylesine görkemli bir yerin sahibi olması şanssızlıktı. Ona karşı sevimsiz düşünceler beslemeseydim, mekânın en azından mimari açıdan muazzam olduğunu itiraf edebilirdim. En değerli şeyler bile ancak doğru ellerdeyse ışıldardı. Baran'ın mekânı da böyleydi.

Nirvana

Tamamı taş olan büyük hanın içi, büyük bir talihsizlikle ne olacağına karar verememiş şekilde tasarlanmıştı. Ne lokanta ne kulüp ne de bar olabilmişti.

En önde Poyraz yürüyordu. Onun yeri döven güçlü adımlarının hemen arkasında ben vardım. Benim arkama da ekibin kalanı dizilmişti. Varlığımı ne Poyraz ne ekip ne de tabir-i caizse bastığımız mekândakiler sorgulamıştı. Baran'ın adamları önümüzde durmamış, en ufak direnç göstermemişti. Hoş görülmeyen ama beklenen misafirdik. Baran, şahinin düşüşünden sonra Poyraz'ın ziyarete geleceğini biliyor olmalıydı.

Taştan örülmüş kaleyi anımsatan mekânın ana salonuna girdiğimizde, localara ayrılmış zevksiz ama gösterişli masalardan birinde oturmaktaydı. Yine beyaz ve açık kremler içindeydi. Bana yine tavuk zinciri firmasının logosundaki adamı hatırlatmıştı. Tombul suratı bizi fark edince sırıttı.

"Ooo, Poyraz Bey, hoş geldiniz. Biz de tam sizden bahsediyorduk."

Baran şaibeli iş yapan çoğu kişi gibi dijital iz bırakmamak için adamıyla beraber Poyraz'ınkine benzer bir ajandaya eğilmişti. İşler onun açısından yolunda olmalıydı. Kırmızı yanakları daha da dolgunlaşmış, beyazlattığı dişleri zevkten kulaklarına varıyordu. Adamını küçük bir baş hareketiyle kendinden uzaklaştırdı. Adam ajandayla birlikte geri çekildi.

Masanın etrafında olduğunu sahibinin kucağına zıpladığında fark ettiğim ufak köpeği, kulübesine sığınmış gibi sahibinin kilolu kollarındaki yerini aldı. Baran pek de sevimli olmayan köpeğini okşayarak koltuğunda daha dik oturdu. Onu daha önce bu kadar özgüvenli görmemiştim.

Nihova

"Duyduğuma göre bugünkü yarıştan vurgun yemişsiniz. Geçmiş olsun."

Alaycı tavrı benim bile tenimin karıncalanmasına sebep oldu. Sadece akılsız biri, öfkeli adamın karşısında tehlikeli cümleler kurardı. Görünen o ki Baran'ın zekasına güvenilmezdi. Poyraz ondan beklenecek bir dürtüyle gergin çenesini kaldırdı.

"Ben de senin eceline susadığını duydum, Baran Efendi. Onu sana kendi elimle içirmeye geldim." Poyraz Baran'a doğru korkutucu iki adım attığında biz geride kalmayı seçmiştik. "Birbirimizin sınırlarına saygı duyacaktık. Hırsızlık affedebileceğim bir kusur değil. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Baran, köpeğini okşamaya devam etti. Bulunduğumuz alana açılan her kapıdan siyah takım elbiseli fedailer belirmeye başladı. Kimisi belli bir mesafede kaldı, kimisi arkamıza dizildi, kimisi sahibine güven verecek kadar yakına geldi. Baran'a, hâliyle Poyraz'a da en yakın duran adamı tanımıştım. Yarış günü Poyraz'la kısa da olsa dikleşen kişiydi. Baran'ın en kıdemli adamı o olmalıydı. Zaten içlerinde en korkusuz görünen de oydu. Poyraz ona öfkeli bakışlarından birini attığında dahi dik duruşunu kaybetmemişti. Baran'ın yanı başında dikildiğinde Baran daha dik oturdu. Adamına güveniyordu.

"Sakın ol, Çerkes oğlanı. Ben senden çalmadım. Henüz sahip olmadığını alana hırsız diyemezsin." Gözleri Poyraz'ın ürküten sakinliğinde dolaşırken temkinli olması gerektiğini sonunda sezebilmişti. Sesindeki alay azaldı. "Ben kurala ters bir şey yapmadım, Poyraz Şahin. Sadece kulağıma fısıldananı dinledim. Doğru zamanda, doğru yerde durdum ve kazandım."

Nirvana

Ekibin yaydığı enerjide bir kıpırdanma hissettim. Poyraz'ın dişlerini sıktığını gerilen çenesinden anlayabiliyordum. Adama doğru tehlikeli bir adım daha attığında, Baran'ın yüzündeki özgüven silindi. Tepesinde beliren yırtıcıyı takip eden tavşan gibi sinmişti. Belli belirsiz yutkunduğunda fazla kilodan iki kat olmuş boğazı kıpırdadı. Kucağındaki sadık köpeği sahibini korumak yerine, biraz daha savunmasız bırakmayı seçip yere atladı. Göz ucuyla yanı başındaki adamını süzdü. Tehlike anında ona sarılacağı belliydi.

"Ant olsun, Baran Efendi, o koca kıçındaki donuna kadar neyin varsa alacağım." Poyraz yumruğunu masaya yaslayıp Baran'a doğru eğildi. "Seni, bu lokantada aşağıladığın garsonlarının, patakladığın adamlarının ellerini öpmeye muhtaç edeceğim."

Kendi gömleğinin yakasına gitti Baran'ın tombul elleri. Yeniden yutkundu. Kırmızı, şişkin elmacık kemiklerine gömülmüş küçük gözlerinde endişe kol geziyordu. Poyraz doğrulup ona arkasını döndüğünde bıraktığı titrek soluğunu mekândaki herkes fark etmişti. Yara almadan bu baskını atlattığı için şanslı olduğunun farkındaydı. Poyraz sahibine güven veremeyen kalabalık adam yığınını geçerken, çıkış yapmak için onun bize ulaşmasını bekliyorduk.

Poyraz ondan uzaklaşırken Baran ağır bedeniyle ayağa kalktı.

"Poyraz Şahin..." dedi güçlü olmayan sesiyle. Taze kaybettiği özgüvenine tutunmaya zorladı kendini. Poyraz'ın adımları yavaşladı ama durmadı.

"Şahinler rüzgâr fazla sert estiğinde yaralandığını fark etmezmiş. Kan kaybediyorsun, Çerkes oğlanı. Kan kaybediyorsun ama hissetmiyorsun."

Poyraz durdu. Şimşek gibi, çığlık gibi anlık ama vurucu bir bakışla omzunun üstünden karşısındaki beyaz hedefe çevirdi başını. Bu bakışın Baran'ın savsak bedenini korkutmasını beklerdim ama temkinli ve kararlı duruşuyla beni şaşırttı.

"Kulüptekilerin yaprak gibi döküldüğünü fark edemedin. Fakat ağacı sallayan ben değilim, Poyraz Şahin. Ben sadece dalların altında durup düşen meyveleri topladım."

Ona kesilen cezayı hafifletmeye çalışıyordu. Bunun Poyraz'ın dünyasında bir karşılığı olacak mıydı, emin değildim. Poyraz kısa, umursamaz bir nefes bıraktı, yüzünü mekânın içinde gezdirdi.

"Buraya yeniden geldiğimde, sahibi ben olacağım." Başını mekâna saçılmış ürkek adamların arasında gezdirdi. "O güne kadar kıçınızı temiz tutun." Baran'a son kez bakış attığında dudağı seğirdi. "Yakında şu anki efendinize öptüreceksiniz."

Poyraz'm bakışlarını çekmeden önce Baran'm en kıdemli adamına göz ucuyla dokunduğu dikkatimden kaçmamıştı. Fakat Baran bunu fark edemeyecek durumdaydı. Mekânını terk eden hasmına değil, otoritesini kaybettiği adamlarını süzüyor, hırsını almak istercesine masaların arasında saklanan köpeğine sesleniyordu. Korkak köpeği havlarken biz mekândan dışarı çıkıyorduk.

Nerit ve Janberk arabaları getirdiğinde, Poyraz'm aklında dolaşanları duymak için koca bir servet verebilirdim. Poyraz arkasındaki taş binayı süzerken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Ekip arabalara binmek için ondan komut bekliyordu. Adamları gibi onun ağzından çıkacakları duymak için yüzüne dikkat kesilmiştim.

Nirvana

"Kulübe gidiyoruz," dedi sonunda. "Kimmiş ağacı sallayan, öğrenelim bakalım."

"Baran'ı ne yapalım, abi?"

Taş binaya son kez bakıp sırtını döndü.

"Doğrudan hiçbir şey. Ama bu mekâna mal veren herkesin elini ayağını kesin. Tedarikçilerin hiçbiri ona ürün vermesin. Bir şişe su bile bulamasın. Tabağa serpecek tuzu olmasın. Sahnesine de kimseyi çıkartmayın. Kimi ayarladığını öğrendiğiniz anda hemen devreye girip mekâna ayak basmasını engelleyin. Anlaşıldı mı?" Bütün ekip aynı anda başını salladı. "Baran Efendi kendi başına buna cesaret edemez. Güvendiği biri var."

"Taco bilmiyor mu?" diye sordu bu kez Nerit'e bakarak.

"Kim olduğunu öğrenememiş, Patron," dedi Nerit tok sesiyle. "Her kimse hiç buluşmamış, direkt kişisel telefonundan görüşüyorlarmış. Hep bir dakikanın altında iletişim kurduğundan dinleyememiş."

Poyraz dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. "Baran o kadar tedbirli, zeki bir adam değil. Bu onun değil, karşısındaki kişinin becerisi."

Uzanıp arabasının yolcu tarafının kapısını benim binmem için açtığını fark etmem biraz zamanımı aldı. Sürücü tarafına geçmeden önce bakışlarıyla beni dürttü, ekibe de son komutunu verdi.

"Siz dediğimi yapın. Herkes elini ayağını ondan çekince Baran'ın kime gittiğini görür, ipi kimin elindeymiş öğreniriz. Şimdi kulübe gidip kim olduğumuzu hatırlatma zamanı."

BÖLÜM 18

"Biri bana, bu soktuğumun kulübünde neler olduğunu anlatabilir mi?"

Poyraz iki kanatlı kapıyı ittirip ceketini savurarak gürültülü bir giriş yapmıştı. Onun arkasından biz de içeri sokulurken bastırdığı öfkesini saklamayan sesi Jokey Kulübünde yankılanmış, kraliyet kırmızısıyla döşenmiş halı üstünde adımlarken yumuşak zemin Poyraz'ın sert rüzgârını bastıramamıştı.

Kulüp salonu, milyonluk atlarını yarıştıran varlıklı insanların lüks zevklerine uygun dizayn edilmişti. Devasa uzunlukta ışıldayan bar, kaliteli kumaşla giydirilmiş koltuklar, puro içilmesi için ayrılmış köşe, şu an kapalı olsa da hipodromu en iyi açıyla gördüğünü tahmin ettiğim işlemeli pencere ve kapılarıyla kendi standartlarını belirleyen bir alandı.

Bu gerçek dışı dünyaya adım atmamızla kulüp çalışanları beyaz gömlek, koyu kırmızı yelekten oluşan üniformaları içinde şık ama şaşkın ve bir o kadar ne yapacağını bilemez hâlde birbirlerine bakakaldılar. O sırada viskilerini yudumlayan birkaç kulüp üyesi, gelen tehlikeyi hissedip kadehlerini de alarak konuk salonundan çıkış yaptılar.

İhtişamlı salonda, çalışanlar ve biz dışında kimse kalmadığında Poyraz gelişi güzel tek bir bakış savurdu ve anında kulüp görevlilerden biri kapının girişinde beklemeye geçti. Salon artık Poyraz Şahin'e aitti.

Derinlerden duyulan yaylıların ağırlıklı olduğu melodiler ıssızlaşan salonu dolaşırken zevkli bir takımla kuşanmış, gözlüklü, zayıf ve uzunca bir adam koşar adım salona girdi.

"Poyraz Bey..." diye söze başladığında sesinde telaş vardı.

Poyraz kollarını iki yanına açtı.

"Ooo, kulüp başkanımız da buradaymış. Nasılsın, Başkan?" diyerek böldü onu. Sesinde kasıtlı alay yüklüydü. "İki gün önce geldiğimde kulüpte yoktun. Lider'le görüşmeye gelmeyip karşıma böylesine sürprizlerle dolu bir yarışla çıkacağını bilsem, ona göre hazırlanırdım."

Adam Poyraz'ın karşısında durduğunda göğsü sakin bir telaşla inip kalkıyordu. Böyle bir yere başkanlık edecek vücut diline ve asilliğe sahip görünüyor, nezaket kurallarına dikkat eden biri olduğu başıyla bize doğru verdiği selamdan hissediliyordu. Nizami bir düzenle şekil verdiği saçına dokundu, koşturduğu için kaymış yaka mendilini düzeltti. Dikkatini Poyraz'a verdiğinde içindeki tedirginliğini saklamaya çalıştığını, gözlüklerinin arkasında kalan ürkek bakışlarından anlayabiliyordum.

"Yoğundum, kusura bakmayın," dedi düzgün bir diksiyonla.

Poyraz'ın dudakları tehlikeli bir açıyla yana kaydı. "Kulüp başkanı olmak Lider'likten daha yoğun geçiyor besbelli."

"Poyraz Bey, durumu açıklayabilirim."

"Açıklayabilir misin? Güzel." Poyraz bara yürüdü, gürültü çıkarmaya özen göstererek bar sandalyelerinden birini abartılı hareketlerle çekip güzelce kuruldu. Parlayan ahşap tezgâhın arkasında endişeli gözlerle yaşanacakları izleyen barmene kadehlerden birini işaret etti. Barmen panikle hareketlendiğinde Poyraz cebinden sigarasını çıkarıp yaktı, ilk dumanını çekerken yeniden kulüp başkanına döndü.

"Dört yarış, Başkan. Dört yarışın tamamı nasıl kaybedilebilir? Hadi, açıkla."

Poyraz ürküten sakinliğiyle önüne bırakılan kadehteki koyu sıvıyı dudaklarına götürürken, başkan konuşmaya başlamadan önce yine gözlüğünü düzeltti.

"Efendim, belirlenen jokeylerin hepsi yarış öncesi zehirlendi. İçme suyundan olduğundan şüpheleniyoruz. Ben de hâliyle yarışa dakikalar kalmışken hızlı karar vermek durumunda kaldım. Aslar yerine yedeklerle çıkmaktan başka çare yoktu."

Poyraz tepki vermeden içkisini yudumlamaya devam edince başkanın artan tedirginliğini hissedebiliyordum.

"Dediğim gibi, hızlı karar vermek zorundaydım, Poyraz Bey. Yarış sonucunun sizi mutsuz ettiğini tahmin edebiliyorum. Fakat yedek jokeyler kendini yarışın büyüsüne kaptırıp onlara fısıldananı değil, heyecanlarını dinlemişler. Bu yüzden belirlenen sıralama listesine uymadılar."

Başkan sustu. Poyraz sigarasının yarısına gelmişti. Kadehindeki son yudumu boğazından aşağı gönderdi. Barmene boş kadehini işaret ettiğinde, ağır hareketle bar sandalyesinde dönüp varlığını yeni hatırlamış gibi başkana baktı.

Nirvana

"Ah, açıklaman bitti mi?" Başkan tereddüt etse de hafifçe başını salladı. Poyraz yenilenmiş kadehine uzanırken sigara dumanını üfleyip, "Sakatlanan atlara ne yapılır, Başkan?" diye soruverdi.

Başkan Poyraz'ın dilinden anlayan birinin çevirmesini istercesine afallamış bakışlarını bizden tarafa dokundurdu. Ekibin ona can simidi olmayacağını anlayınca yeniden Poyraz'a dönmekten başka çaresi yoktu.

"Efendim?"

Anlamamıştı. Benim de bu garip soruyu anladığım söylenemezdi. Poyraz büyük bir yudumla birlikte dönen bar sandalyesinde yön değiştirip elini bana doğru uzattı.

"Ayça Hanım, ekibimize yeni katıldı."

Adım geçince başkanla aynı anda salondaki tüm gözler bana çevrildi. İstemsizce duruşumu dikleştirdim.

"Ayça Hanım ilk yarışını geçen hafta izledi, çok da sevdi. Fakat atlar hakkında çok az şey biliyor."

Salona girişimizdeki güçlü imajımızı bozmak istemiyordum ama Poyraz'ın lafı nereye getirmeye çalıştığını anlayamıyordum. Yine de ekibin kalanı gibi ifadesiz kalmaya özen gösterdim. Poyraz'ın sigarasını tutan parmağı hâlâ beni işaret ediyordu.

"Mesela atlar sakatlandığında ne olduğunu oldukça merak ediyormuş." Bakışlarıyla beni dürttü. "Öyle değil mi, Ayça?" Kısa bir tereddüt sonrası başımla onaylamaktan başka çarem yoktu. Yapmacık bir tebessümle başkana sırıttı.

"Bak, gördün mü? Çok merak ediyor. Hadi Ayça Hanım'a, sakatlanan atlara ne yapıldığını açıkla, Başkan."

Başkan afallamıştı. Göz bebekleri benim ve Poyraz arasında mekik dokudu bir süre. İşaret parmağıyla gözlüğünü ittirip yüzünü bana çevirmeyi seçti. Hafifçe boğazını temizleyip, temiz ve anlaşılır Türkçesiyle açıklamaya giriştiğinde içimde yükselen huzursuzluğu bastıramıyordum. Başkan adım adım Poyraz'ın istediği köşeye çekiliyordu.

"Atlar, hızlı ve güçlü oldukları kadar hassas hayvanlardır. Basit yaralanmalar kısa tedavi süreci gerektiriyorsa, at rehabilite edilebilir. Ancak alt bacak ya da ayak kırılmalarında atların anatomisi gereği iyileşmesi çok zor, hatta çoğunlukla imkânsız olabiliyor. Çünkü atlar, yine anatomisi gereği uzun süre yerde yatamaz ve diğer hayvanlar gibi sadece üç ayağı üstünde duramaz. Bu yüzden alçıya alma, hareketsiz yatırma yöntemiyle tedavi edilemezler. Bu sebeple, sakatlanan atlara genelde ötenazi uygulanır."

"Anladın mı, Ayça?" diye hevesle lafa girdi Poyraz. "Yani, sakatlanan atları öldürmek zorunda kalıyorlar." Sesindeki gizli hazzı fark etmiştim. Beklediği pası alan sporcu kadar heyecanlıydı. Sigarasını kristal tablaya bastırıp, ellerini ovuşturarak ayaklandı.

"Her ne kadar Başkanımız mükemmel şekilde açıklamış olsa da bir de ben uygulamalı olarak göstereceğim, ki senin ve bu kulüpteki kimsenin aklında soru işareti kalmasın."

Poyraz ceketini sırtından sıyırmaya başladığında ekip ansızın hareketlendi. Her biri önceden konuşulmuş gibi, operasyon öncesi ameliyathane hemşireleri misali etrafa saçıldı. Afallayan bakışlarım hangisini takip edeceğini şaşırdı.

Nirvana

Çiço, Poyraz'ın çıkardığı ceketi tekrarlanmış bir çabuklukla uzanıp alıyordu. Janberk kulüp çalışanlarından birine duvardaki hoparlörü işaret etmiş, birkaç saniye içinde salonda yankılanan müziğin sesi şiddetlenmişti. Jankat ise az önce girdiğimiz kapıda bekleyen adama anlamlı bir bakış atmış, kırmızı yelekli çalışan bu kez içeride değil, kapının dışına nöbete geçmişti. Ekip yanı başımdaki yerlerine geri döndüğünde, fırtına öncesi havanın ağırlaşmasını hissetmek gibi kasvet kapladı içimi.

Kötü bir şey olacaktı.

Poyraz beyaz gömleğinin manşetlerini kıvırdı, parmağındaki armalı yüzüğünü avuç içine çevirdi. İfadesiz yüzüyle elini Nerit'e uzattığında, bileğinin içi havaya bakacak şekilde avucunu açmıştı. Nerit, defalarca oynadığı sahneyi canlandırırcasına rahattı, sakince belindeki saklı metali alıp Poyraz'ın avucuna bıraktı. Gümüş tabanca salonun kristal avizeleri altında tehlikeyle parlarken gözlerim büyüdü. Kulüpteki ağır hava keskinleşti.

Poyraz büyük bir soğukkanlılıkla avucundaki gümüş metali kavrayıp beklemeden namluya mermi sürdü. Ben gözdağı vermesini umut ederken silahı Başkan'ın ayağına doğrultup bir an bile tereddüt etmeden tetiği çekti ve *Bam!*

Patlayan silahla refleksle gözlerimi sıkıca yumdum, yeniden açtığımda kulağımda tabancanın tok sesi yankılanıyor, ateşlenen namlunun ucundan belli belirsiz duman süzülüyordu. Başkan acı dolu çığlığıyla yere yığılmış, inlemekteydi.

"Gördüğünüz gibi, Başkanımız sakatlandı," dedi Poyraz hastalıklı bir sakinlikle.

Elindeki silahı tahtadaki problemi anlatan bir öğretme-

Nirvana

nın kalemini savurduğu gibi sallıyor, yankılanan müziği bastırıp salondaki herkese duyurmak için yüksek sesle konuşuyordu. Kulüp çalışanları da benim gibi nefes bile almadan, korkuyla yaşanan sahneyi takip etmekten başka bir şey yapamıyordu. Ürperdim. Sanki biri fırtına ortasında pencereleri açmış gibi içeri soğuk hava dolmuştu. Bu işin gideceği yerden korkmaya başlamıştım.

Poyraz yapmacık bir edayla dudak büktü.

"Zaten hep böyle olur. At; ya gücünü tartmadan fazla hız yapar, bu yüzden ağırlığı bacaklarını taşıyamaz ve bacağını kırar. Ya da üstüne aldığı jokey onu tanımaz yanlış yönlendirir, zemini gözetmez, bu sebeple at yanlış ritim yüzünden yine bacağını kırar. Ya da üstündeki deneyimsiz kişi kırbaçlayarak atı boğar ve at kalp krizi geçirir. Yaniiim, kendini bilmeyen hayvan ve sahibi, her şekilde atı ölüme götürür."

Başkan acıyla inliyordu. O mükemmel saçları dağılmış, gözlüğü halıya düşmüş ve yakasındaki ipek mendili kaymıştı. Poyraz adamın acısına ilgisizdi. Silahını savurarak anlattığı dersine devam ediyordu.

"Şimdi yapabileceğimiz iki seçenek var. Ya başkanımızın acısına son vereceğiz ya da tedavi olabilir mi diye ona şans vermeyi düşüneceğiz."

Yüzünü başkana çevirdi. Başını bakışlarındaki korkutucu karanlığıyla yana eğdi. Başkan yalvaran gözlerle ona bakarken Poyraz piyangoyu tek sayıyla kaçırmış gibi damağını şaklattı.

"Ah, ama ne demişti başkanımız az önce?"

Dönüp bana baktı. Dersi takip etmeyen tembel öğrenci misali yanıtsız kaldım. İnsanın ruhuna nüfuz eden ürkütü-

Nirvana

cü sakinliğiyle kulüp çalışanlarını hızlıca taradı. Kimseden ses çıkmayınca bariz bir şeyi açıklarcasına elini savurdu.

"Atlar anatomisi gereği tedavi olamazdı, değil mi?"

Talebelerinden memnun olmayan öğretmen misali hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. Silahın ucuyla şakağını kaşımaya başladığında öylesine kontrolsüz duruyordu ki tedirginlik hissiyle dudaklarım kurudu.

"Çerkes atları da böyledir. Çerkes atını yatıramazsın, bağlayamazsın. Ayakta kalması için dört ayağına da ihtiyacı vardır. Tek bir sakat bacak onun yıkılmasına sebep olur. Çerkes atları asidir. Sakatlandığında tedaviye yanıt vermez. Güçsüz kalmaktansa vurulmayı göze alır."

Poyraz aniden oyun oynamaktan sıkıldı. Yüzüne keskin bir gölge oturdu. Silahını artık savruk tutmuyordu. Ne yapmak istediğinden emindi. Kesik kesik inleyen başkanın üstüne doğru eğildiğinde, geniş omuzları bir şahinin uçmaya hazırlanırken kanatlarını açması gibi gerilmişti.

"Sen de anne tarafından Çerkes değil miydin, Başkan?"

Başkan dudaklarını araladı fakat dehşete kapılmış ağzından anlamlı sözler çıkamadı. Poyraz silahın namlusunu başkanın bacağına, az önce açtığı yaraya dayadı, acımasızca soğuk metali kanayan oyuğa bastırdı. Başkan acıyla avazı çıktığı kadar bağırırken yüzümü buruşturdum. Çocuk gibi ellerimle kulaklarımı kapatmak istedim.

Avına açtığı yaranın ölümcül olduğundan emin olmak istercesine, göz kırpmadan kanayan yarayı silahın ucuyla oyuyordu. Oluk oluk kan süzülüyordu adamın bacağından. Süzülen kan, aynı renk halı üzerinde damar yolu çizercesine koyu leke bırakarak ilerliyordu. Yüzümü buruşturdum. Midem bulanmaya başlamıştı.

Nihova

"Bu yara iyileşmez, Başkan."

Poyraz silahı oyduğu yaradan alıp aniden başkanın alnına, iki kaşının ortasına dayadı. Başkanın gözleri yuvalarından çıkacaktı. Korkuyla nefesimi tuttum. *Yapamazdı. Yapmamalıydı.*

"Poy-raz..." diye kekeleyebildi başkan. Alnındaki silahın gerçekliğini sorgulayan yüzü terliyor, bedeni gözle görülür şekilde titriyor, bakışlarıyla avcısına yalvarıyordu.

Fakat Poyraz'ın yüzünde merhametten eser yoktu. Poyraz namluya yeni bir mermi sürdü. *Yapacaktı!*

Çaresizce Nerit'e baktım. Birinin onu durdurması gerekiyordu. Fakat Nerit sakindi. Çiço'nun bile yüzünde panik çizgileri yoktu. Bu sahneye daha önce de şahit oldukları çok açıktı. Kaç kez tekrarlandığını düşünmek istemedim. *Babam Poyraz Şahin hakkında haklı olabilir miydi?*

Poyraz'ın içindeki avcı, kanın kokusunu almıştı. Şahin bakışları avının üstünde dolaşıyordu. Yoğun enerjisi ancak böyle bir hazla uyarıldığında güce dönüşebiliyordu. Bu dürtü tehlikeliydi. Silahın kabzasını daha sıkı kavradı.

Yapacaktı.

Kendimi tutamayıp ileri doğru adımlayacak oldum ama Nerit'in parmakları kolumu sardı. Bana çevirmediği başını iki yana salladı. Kıpırdayamadım. Onu durdurmama izin yoktu. Parmağı tetiğe oturdu, yavaşça hareket etti. Yüzümü buruşturdum.

Birinin onu durdurması gerekiyordu.

"Dur!" diye haykırdı namlunun ucundaki adam. "Komut Birlik'ten geldi!"

Poyraz'ın tetikteki parmağı durdu. Görünen o ki adamın kurtuluşu kendi dudaklarındaydı. Poyraz dişlerini sı-

Nirvana

kıyordu. Öfkeliydi ve artık öfkesini saklamıyordu. Hırıltıya benzer bir sesle kan akıtan adamın yakasına yapıştı, gözlerinin içine bakarak silahı adamın alnına tüm kuvvetiyle bastırdı.

"Birlik benim lan! Ben böyle bir emir vermedim!"

"Me-Melih..." diye kekeleyebildi Başkan.

"Melih kim lan?"

"A-Abazalardan, Çerkes olan Melih. Burada seyislik yapan."

Poyraz göz ucuyla Nerit'le bakıştı. İsim tanıdıktı. Zihnimde bu ismi duyduğum ana gitmeye çabaladım. Bodruma kapatıp işkence yaptıkları adamın adı da Melih'ti. İçimden bir ses aynı kişiden bahsettiklerini söylüyordu. Poyraz yeniden avucundaki çaresiz adama döndü.

"Ee, ne olmuş Melih'e?"

Adam acısını bastırmak için dişlerini sıkmak, konuşabilmek için yutkunmak zorunda kaldı.

"Ge-geçen hafta birlik damgalı bir zarf getirdi. Yeni haftanın ilk yarışında bu listeye uyulacak dedi."

Poyraz'ın önce adamın yakasına sarılan eli çözüldü, ardından düşüncelerine gömülüp silahı indirdiğini bile fark etmedi. Kanını döktüğü adamın üstünden kalktı, onu çaresizliğine eklenen umutla yerde bıraktı.

"Birlik arması vardı. Ye-yemin ederim, zarf Birlik arması ile mühürlüydü."

Acı ve korkuyla inleyen adamın artık Poyraz için önemi yoktu. Elindeki silahı Nerit'e uzattığında rahat bir soluk alabildim. İstediğini almıştı, Başkanın canı bağışlanmıştı.

Jankat dönüp kulüp çalışanlarından birini başıyla dürttü. Salonda yankılanan müzik eski tonuna geri dönerken

yerdeki adamın acı çeken bedeni birkaç saniye içinde birileri tarafından sırtlanılmıştı.

Çiço Poyraz'a ceketini uzatmadan önce Janberk çoktan Poyraz'ın kan bulaşan elini temizlemesi için ıslak mendil hazırlamıştı. Bu kesinlikle çalışılmış bir sahneydi. Hepsi görevini biliyor, bir orkestra gibi sırası geldiğinde kendi notasını çalıyordu. Orkestra şefi Poyraz Şahin'di. Bu gösteri hoşuma gitmemişti.

"Nerede o?" diye seslendi Poyraz ortaya. Sert sesi muhatap bulmakta zorlanmadı.

"Ayrıldı, efendim," dedi genç barmen. "Siz gelmeden bir iki saat önce gittiler."

"Gittiler?"

"Giderken yanında beş altı kişiyi de götürdü, efendim."

"Nereye gittiler?"

"Bilmiyoruz, efendim."

Poyraz'ın kaşları çatıktı. Ceketini yeniden sırtına geçirdi, ekibine baktı. Jankat hazırlıklıydı. Telefonunun ekranında okuduğu şeyi hızlıca Patron'una aktardı.

"Taco'ya sordum, Reis. Baran'ın yanında değiller."

Poyraz düşüncelerinde öne çıkanları ayıklıyordu.

"Şamil Aslan'ın yanında olabilirler mi?"

"Yok, abi. Hem Aslan'lar Abaza oğlanını fazla yakınına almaz hem de oraya gidecek olsalar kulağımıza çalınırdı."

Poyraz keyifsiz dudaklarını birbirine bastırdı. "Siz yine de hissettirmeden bir sordurun bakalım. Gözünü karartıp Aslanlara sığınmış olabilir, şeref yoksunu."

Jankat daha o saniye elindeki telefonların tuşlarına basmaya başlamıştı bile. Poyraz önce ondan emir bekleyen kulüp çalışanlarına, sonra halıdaki kan lekelerine baktı.

"Şuraları temizlemeden salonu üyelere açmayın. Kimse ürkmesin. Birkaç gün sonra İngiliz konukların katılacağı yarış var. O güne kadar bu olayın ne izi kalsın ne de sözü edilsin. Anlaşıldı mı?"

Salondaki tüm kafalar derin bir itaatle kıpırdanmıştı. Az önce yaşananlardan sonra kulüp içinde yeni bir başkaldırı ya da hainlik girişimi olmayacağını ben bile anlayabiliyordum.

Ana salondan çıkıp fuaye alanına geçtiğimizde Poyraz aklında süzülenlere rağmen daha sakindi.

"Biz Ayça'yla Ayışığı'nı görmeye gideceğiz," dedi ekibe adımlarını yavaşlattığında.

Az önceki gerginliği üstümden atamamış olsam da ince bir heyecan süzüldü içime. Hipodroma son gelişimizde benim Ayışığı ile tanışmama müsaade etmemişti. Şimdiyse Charlie'nin çikolata fabrikasını gezmek için altın bileti kazanmış gibi hissediyordum.

Ekip yanımızdan ayrılmadan önce son emirleri bildirdi Poyraz.

"Galeriye geçince listedeki kayıplara iki katını ödeyeceğimizi bildirin."

Jankat dikkatini telefon ekranından kaldırdı. "Ama Reis..."

"Herkese koyduğunun iki katını vereceğimizi bildirin diyorum, Jankat," dedi Poyraz tartışmaya kapalı bir tonla.

Jankat gözlüğünü ittirdi, bu kararı doğru bulmasa da kabullendi.

"Peki, Reis."

"Nerit, sen de şu Baran'ın ipini kim oynatıyor inceden bir araştır bakalım." Dişlerini sıktı. "Ve şu zarf olayı... Eğer altından Aslan oğlanlarından biri çıkarsa..."

Nirvana

Janberk heves dolu hırsıyla kıpırdandı. "Eğer Aslanlardan biri çıkarsa, savaşı tekrar başlatmak için mükemmel fırsat olur, Reis."

Poyraz, Janberk'in düşüncesine katılmayacak kadar aklı başındaydı.

"Bu güçsüz barışı sağlamak için bile atalarımızın kanı aktı. Kanı kanla temizleyemeyiz, çocuk. Savaş başlatmak değil, içimizdeki kanı bozukları ayıklamak lazım."

"Haklısın, Reis," dedi Janberk, bir çocuk gibi mahcubiyetle yanakları kızarmaya yüz tutarken.

Ekip çıkışa biz ahırlara giden yöne saparken Poyraz son ama en kati emrini buyurdu.

"Bugün yaşanan hiçbir şeyin Samsun'a fısıldanmadığına emin olun."

Poyraz'm sadık orkestrası yine büyük bir titizlikle çaldı son parçayı ve gözden kayboldular. Samsun'da kulak misafiri olduğum konuşmadan sonra bu olayın babasına ulaşmasının ne anlama geleceğini biliyordum. Kendini ispatlamaya çalışan çocuklar için ebeveynlerinin haklı çıkmasından daha korkutucu bir şey yoktu. Murat Şahin'i tam olarak tanımıyordum ama ona benzer bir babanın kötü kehanetlerini duyarak büyümüştüm. Poyraz'ın da benden farklı olmadığını biliyordum. Bu durum kendimi ona yakın hissetmeme sebep oluyordu. Avucumuzdaki yara gibi, ruhumuzda da benzer yarayı taşıyorduk.

Ekip gidince Poyraz yürümeye yeltendi ama ben yerimden kıpırdamadım. Durup yüzüme bakmak zorunda kaldı. Doğruca gözlerine kilitlenmiştim. Onun hakkında yanılmaktan korkuyordum.

"Sorun ne?" dedi anlamayarak.

Ninova

"Onu öldürmeyi düşündün?" diye sordum doğruca.

"Onu öldüreceğimi düşünmesini istedim." Yüzümdeki hiçbir mimiğin hareket etmediğini görünce yaklaştı. "Ancak öleceklerine emin olduklarında konuşurlar."

"Peki ya konuşmasaydı?"

"Her zaman konuşurlar, çocuk."

"Daha önce konuşmayan oldu mu?"

"Poyraz."

Ona ilk kez kendi adıyla sesleniyordum. Bu ciddiydi. Bilmeliydim. Yoksa onu savunamazdım.

"Ben cevabı olmadığını düşündüğüm kimseye soru sormam, Simaze. Sahip olduğunu bildiğim cevapları bu kez seyircilerin yanında duymalıydım sadece. Aklına ihaneti koyanın gözünün korkması gerekiyordu."

"Kimseyi öldürmedin yani?"

"Ben katil değilim, Simaze. Sorunlarımı kanla çözmem."

"Bana o adam bir hayli kan akıtmış gibi geldi."

"Sana daha önce de söylemiştim, Simaze. Ben duracağım yeri bilirim."

Ona inanmak istedim. Kendimi aksine inandıramadım. İçimde anlamlandıramadığım bir parça ona inanıyordu. Sözlerine güveniyordu. Ona güvenmeyi seçmiştim. Yanılmamayı ummaktan başka çarem yoktu.

Ahırlara giden yola çıkan uzun koridoru yürürken sessizlik ve yalnızlık hissi rahatsız etti, düşünmeden Poyraz'ın eline uzandım. Yara izini saklayan avucuna kendi izimi bastırdığımda parmakları tereddüt etmeden parmaklarıma sokuldu. O an onun da bu temasa ihtiyacı olduğunu anlamıştım.

Nihova

Gergin parmakları birkaç adım sonrası gevşemiş, yorgun ama rahatlamış bir soluk bırakıp daha sıkı tutunmuştu elime. Yüzüme yerleşen tebessümü engelleyemedim. El ele tutuşma eylemi kesinlikle hafife alınıyordu. Neredeyse iki metre boyunda, siyahlar içindeki bu sert, yıkılmaz görünen adamın dayanağı olmak kendimi güçlü hissettirmişti.

Kulüp binasının çıkışına yaklaşırken birkaç jokeyin bize doğru yaklaştığını görünce Poyraz'ın rahatsız olabileceğini düşünüp elimi çekmeye yeltendim ama o parmaklarını daha güçlü sarıp yer değiştirmesine izin vermedi. Tanımadığım yüzler yanımızdan geçerken göz ucuyla önce Poyraz'a, sonra bana bakıp nadir bir doğa olayına denk gelmişçesine şaşkınlıklarını gizlememişlerdi. Alt dudağımı ısırdım. Midemde kanat çırpan bir şeyler vardı. İstemsizce daha dik yürümeye başladım.

Havanın kararadığını binadan çıkınca fark etmiştim. Uzun bir gün oluyordu. Arnavut kaldırımlı patika yolu adımlarken sessizdik. Sessizliği kıran tek şey topuklumun sesiydi. Ufak bir çıkıntıya takılıp sendelediğimde, Poyraz havada uçuşan hafif bir kâğıdı yakalar gibi kolayca tutmuştu beni. Elimi bırakmadan gözüyle sağlık tarama testini tamamladıktan sonra ayakkabılarıma sevimsiz bir bakış attı.

"Bu yolda topuklular ile yürümek zorluyorsa, arazi içinde şu elektrikli golf araçlarından kullanabiliyoruz. Tavlaların olduğu arazi uzak sayılır. İstersen bir tane getirmelerini söyleyeyim."

Gözlerimi kısıp sonsuzluğa uzanan ışıklı yola baktım. Kulübün kurulduğu alan oldukça genişti. Kulüp binası ile hipodrom görece yakın sayılsa da ahırlarla kulüp binası

Nirvana

arasında hatırı sayılır bir mesafe olduğunu anlayabiliyordum. Başımı yoldan alıp Poyraz'ın avucundaki parmaklarıma çevirdim.

"Arabaya binersek elimi tutmayı bırakacak mısın?" dedim dudak bükerek.

Gülümsemesini tutamadı. Dudağı ona has cazibesiyle yana kaymıştı. Poyraz'ın elini tutarak yürümek bacaklarım için olmasa da ruhum için daha konforlu bir seçimdi. Poyraz'ın gözlerinde karanlıkta bile belli olan bir parıltı oluştu. Poyraz Şahin gülümsediğinde göz kamaştırıcıydı.

"Sen istediğin sürece, ben senin elini tutarım, çocuk."

Çocuk gibi sırıttım. "O zaman arabayı da elimi tutmanı da istiyorum."

Sesli, tok bir kahkaha döküldü dudaklarından. "Bir külah dondurma da ister misin?"

Omuz salladım. "İsterim ama şimdi değil."

Başını iki yana sallarken şikâyet etmekten çok, eğleniyordu ve ben onun elini tutarken mutlu hissediyordum.

Atların yarışlara hazırlanmaları için ahır etrafına iki farklı büyük pist, birkaç tane de küçük alıştırma ve antrenman pisti inşa edilmişti. Bindiğimiz elektrikli araba ile ahırların olduğu araziye girdiğimizde, akşam karanlığında bile böylesine etkileyici görünen alanın gündüz gözüyle ne denli keyifli olacağını düşünmeden edemedim. Ahıra değil de lüks spa merkezine giriyorduk sanki. İnsanlar yerine atları mutlu etmek için kurulmuş beş yıldızlı otel gibiydi. Göz alabildiğine sıralanmış ahşap çatılı kulübeler, huzurlu bir düzen içindeydi.

Araçtan indik. Poyraz sayısız bölmeler bulunan uzun koridorlar içinde belli bir tanesine beni çekiştirmeye baş-

Nihova

ladı. Gözümün değdiği her şeyi görmeye çalışıyordum. Zemin kuru ve tertemiz, ahşaplar mat, demir korkuluklar bile göze hitap etmesi için asil koyu bir renge boyanmıştı. Belli köşelere nizami bir düzenle bırakılmış saman kırıntıları olmasa, bir hayvanı ziyarete geldiğim aklımdan çıkabilirdi.

Biz birbirine benzeyen koridorları geçerken, meraklı atlar kendi bölmelerinden kafalarını uzatıp bize bakıyordu. Birkaç tanesine el sallamadan edemedim. Her bölmenin tavanında havalandırma için devasa pervaneler asılıydı. Bölmelerin girişlerinde çizmeler, semerler, halatlar, başlıklar asılmıştı. Kaç koridoru aştığımızı hesap edemedim. Poyraz yanımda olmasaydı, muhtemelen bu devasa ahırda kaybolurdum.

"İşte bizim eküri," dedi Poyraz sonunda.

İşaret ettiği yere bakarken yüzümü buruşturdum. "Eküri?"

Kıkırdamaya yakın bir ses çıkardı. Ona soru sormam bugün onu rahatsız etmiyor görünüyordu.

"Aynı ahırda, aynı aileye, aynı at sahibine bağlı atları tek seferde söylemek istersen eküri diyebilirsin," diye açıkladı.

"Ekip gibi yani?"

"Aynen."

Şekerci dükkânında vitrine uzanıp çikolata seçen çocuklar gibi heyecanla parmak uçlarıma kalktım, kutu kutu sıralanmış bölmelerin birine başımı uzattım.

İlk bölmedeki, Şahin ailesine ait atlardan Kuzey'in atı Kaçak'tı. Koyu tüylü, heybetli ve asil cüssesiyle yüzüme bakarken sırıtmadan edemedim. Atın yüzünde sahibini anımsatan umursamaz ama haylaz bir bakış vardı sanki.

Nirvana

Başka bölmedeki atları sadece zevk aldığı için rahatsız ettiğine bahse girebilirdim.

Heyecanla Kaçak'ın yanındaki bölmeye uzandım bu kez. Kıvırcık yelesi sayesinde kolayca tanıdığım Barine, Gupse'nin atıydı. O da sahibi gibi narin ve zarif görünüyordu. Gülümseyerek ona el salladığımda başını sallayıp buklelerini savurdu. Gerçekten o da sahibinin arkadaş canlısı yansımasıydı.

Peş peşe sıralanan bölmelerin kalanında Poyraz'ın babasının, annesinin, yakın zamanda kaybettikleri dedesinin ve kuzenlerinden birkaçının daha atı kalıyordu. Samsun'daki sofraları gibi Şahin tavlası da kalabalıktı. Başımı geri çekip kendimi topuklarımın üstüne bıraktım. Kutu kutu sıralanmış ahır bölmelerine bakarken istemsizce iç çektim.

Öylesine derin, hüzünlü ama yersiz bir iç çekişti ki bu, "Ne oldu?" diye sorma merakına direnemedi Poyraz.

"Her yerde kendi ekibini kurabiliyorsun. Ne güzel," dedim kederli bir tebessümle. "Asla yalnız kalmayacağını bilmek güzel bir his olmalı."

Poyraz uzayıp giden aile sofrasında gezdirdi bakışlarını. Nefesini bıraktığında benimkine benzemeyen bir soluktu onunkini.

"Bu asla kendinle kalamayacağın, özgür olamayacağın anlamına da geliyor."

Poyraz benden farklı bir gözle bakıyordu sahip olduklarına. Bunu şımarık hatta nankörce bulsam da bu gece onunla didişmek istemiyordum. Zor bir gün geçirmişti. Duydukları, yapmak zorunda kaldıkları bir lider için can

Nirvana

sıkıcı olmalıydı. Ya da ben dakikalar önce sergilediği son performansta döktüğü kan için onu aklamaya çabalıyordum. Ayışığı'nın ev sahibi olduğunu tahmin ettiğim son bölmeye yürümeden önce Poyraz'a döndüm.

"Seni o hâlde görmek hoşuma gitmedi, Çerkes."

Neyden bahsettiğimi anlamıştı ama mahcubiyet taşımak yerine, tam karşımda durup etkileyici olduğunu bildiği bakışlarıyla dikkatimi dağıtmayı seçti.

"Şahini avlanırken seyretmek şans getirir, çocuk."

Bakışlarımı devirdim. "Dalga geçme, ben ciddiyim, Çerkes."

Doğruca gözlerinin içine bakıyordum. O anki yırtıcı görüntüsü hâlâ gözkapaklarımın ardındaydı. Muhtemelen bu konuyu yeniden açtığım için o sahneye şahit olmanın bana ağır geldiğini düşünüyordu. Fakat ben, ona yaklaşan tehlikenin yönünü değiştirmeden önce, onun daha büyük hatalar yapmasını engellemeye çalışıyordum.

Yanıma yaklaşıp yüzüme dokunan saç tutamını geriye çekerken en azından daha ciddiydi.

"Dediğim gibi, bazen gerçekleri ortaya çıkarmak için biraz ileri gitmen gerekir." Parmak uçları yanağımı okşadı. "Ama ben kontrollüyüm, Simaze." Dudağıma dokunduğunda ense kökümden başlayan bir sıcaklık yayıldı bedenime. Başını yüzüme doğru eğip acımasızca fısıldadı. "Endişe etme diyorum, ben duracağım yeri bilirim."

Tehlikeli sesi karşında dik durabilmek için eline tutunmak zorunda kaldım. Görünen o ki ben kontrollü değildim ve avucumdaki ele bakacak olursam kesinlikle duracağım yeri de bilmiyordum.

Nihova

Çizemediğim sınırımı ihlal etmek yerine tuttuğu elimi okşayarak beni Ayışığı'nın bölmesine sürükledi. Ben diğer atlara baktığım gibi boşluktan gözetlemeye yeltenirken Poyraz bölmenin kapısını açtı.

Ahır onların evi olabilirdi ama burası Ayışığı'nın kendi odasıydı. Sahibi kişisel alanına girdiğinde, başını atıştırdığı samanından kaldırıp kibirli bir tavırla beni süzdü. Adımım havada kaldı. Onun izni olmadan içeri girmek konusunda çekimserdim.

Poyraz Ayışığı'nın yanına ulaştığında küçük bir kız çocuğunu sever gibi sevgi sözcükleri sıralamaya başlamıştı. Onun kendinden başka bir canlıya iltifat ettiğini duymak gülümsememe, belki biraz da kıskanmama sebep oldu. Atın boynunu ancak bir sevgiliye gösterilecek sevecenlikle okşuyor, atı da ona sokulup mırıldanır gibi kişneyerek karşılık veriyordu. Sevgileri karşılıklıydı.

"Dokunmak ister misin?" diye sordu Poyraz. Ürkek ama hevesli bir çocuk gibi başımla onayladım. Heyecanım onu gülümsetti. "Önce avucunu ona uzat. Seni koklamasına izin ver. Seni tanısın. Başını sana doğru hafifçe eğdiğinde sana güvenmeyi seçmiş, seninle tanışmayı kabul etmiş demektir. O zaman başını okşayabilirsin."

Çekingen adımlarla hayvanın yanına yaklaştım. Göz korkutan bedeni yakından çok daha heybetliydi. Poyraz yapacaklarımı bir kez daha tekrarladığında her kelimesini dikkatle dinlemiş, söylediklerini eksiksiz yapmaya girişmiştim.

Ayışığı avucumun içini, parmaklarımın arasını kokladı. Hatta dilini bile değdirdi. Bense onu etkilerim diye nefes

Nihova

almaktan bile ürküyordum. Elimi kokladıktan sonra koca gözleriyle bana dikkat kesildi. Bana güvenip güvenmeme konusunda kararını vermek için düşünüyor gibiydi. Nallarıyla hafifçe yeri çiğneyip bana doğru yaklaştı ve olabilecek en uysal hareketle başını eğdi. Heyecandan sırıtmaktan başka bir şey yapamadım.

Bana güvenmeyi seçmişti.

Saf bir ruhun sana güvenmeyi seçmesi, içinde var olduğundan zaman zaman şüphe duyduğun iyiliği hissetmene sebep oluyordu. Tarifi imkânsız, tatmin edici bir duyguydu. Her insanın iyi biri olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Bunu bazen sevdiğinin dudaklarında, bazen annenin saçını okşamasında, bazen bir çocuğun sarılmasında, görünen o ki bazen de bir atın gözlerinde bulabiliyordun.

"Kararını değiştirmeden önce okşasan iyi olur," dedi Poyraz gülümseyerek.

Panikle fırsatı kaçırmamak için elimi başına uzattım. İki gözünün ortasındaki tüyleri kısa ve biraz sertti. Poyraz'ı taklit ederek elimi boynuna doğru kaydırdım. Boynundan sırtına kadar uzanan tüyleri yumuşak ve sıcaktı. Elimi hareket ettirdikçe onun bedeninin sıcaklığı bana geçiyordu sanki. Gülümsememi engelleyemiyordum. Onu sevdiğimi hissetmesini istiyordum. Kollarımı geniş boynuna doladım, başıyla daha fazla sokuldu bana. İçgüdüsel bir şefkatle başını öptüm. Karnı titredi, boğazından tatlı bir hırıltı çıktı. Kollarımdaki sıcak bedenindeki titreşim kıkırdamama sebep oldu. Bir atı sevmek bugüne kadar yaptığım en rahatlatıcı şey olabilirdi.

"Ayışığı'nın cazibesiyle tavlayamayacağı kimse yoktur."

Poyraz tebessümle bizi seyrederken ağzım sırıtmaktan kulaklarıma ulaşıyordu. "Ben bundan şikâyetçi değilim."

"Görüyorum. Ama ben şikâyetçiyim."

"O niyeymiş?"

Cevap vermek için onun yüzüne bakmamı bekledi. "Benim olanın sevgisini paylaşmaktan hoşlanmam."

Gözlerimin içine bakarak kurduğu cümlenin altını kazıyamayacak kadar kendimden geçmiştim. Ayışığı'nı iltifat yağmuruna tutarken, "Ata binelim mi?" diye sordum Poyraz'a.

"Ata binelim mi denmez, at binelim mi denir."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, Türk Dil Kurumu, at binelim mi?"

"Hayır."

Dudak büktüm. "Ama neden?"

Yanımıza yaklaştı. Oyuncağını paylaşmaktan hoşlanmayan şımarık çocuklar gibi elini benim parmaklarımın Ayışığı'nın tüylerinde bıraktığı izlerin üstünde gezdirmeye başladı.

"Çünkü onun uyku saati, benim de çalışma saatim."

Yüzümü ekşittim. "Bu saatte?"

"Bazı işler karanlıkta halledilir."

"Ama hava aydınlandığında ortaya çıkar."

"Endişen ne senin, çocuk?"

"Endişem..."

Cümlemi nasıl tamamlamam gerektiğini bulamadım, kaşlarım tedirginliğimle alnımda toplandı. Bahis vakasıyla ilgilendiği için tüm gün onunla Maykop hakkında konuşacak fırsatı bulamamıştım. Konuşmam gerekiyor-

du. Duydukları hoşuna gitmeyecekti ama bilmesi gerekiyordu. *Bilmem gerekiyordu.* Konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ama Ayışığı'ndan çektiği cüretkâr elini belime doladığında dikkatim dağıldı.

"Çalışma saatlerimi hukuk danışmanım mı belirliyor artık?" diye fısıldadı kulağıma.

Hazırladığım sözcüklerim boğazıma dizildi. Nefes almaya devam edebilmek için yutkunmak zorunda kaldım. Islattığı dudağı iştahla kıvrılmıştı. Tehlikeli bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydığında belimdeki baskısı arttı. Ellerimi Ayışığı'ndan alıp, avuç içlerimi onun göğsüne yasladım. Kalp atışını hissedebiliyordum. Olması gerekenden hızlı atıyordu. Bu kez gülümseyen bendim. *Poyraz Şahin'in kalp atışını hızlandırıyordum.* Dudakları dudaklarıma dokunduğunda bu hızın şiddetini merak ederken buldum kendimi.

Benim de bakışlarım onun dudaklarında asılı kaldı. Ansızın dün akşamki anılar hafızamı doldurdu. Artık o dudakların nasıl hissettirdiğini, tadını biliyordum. Dudaklarının tadı tıpkı kokusu gibi, güçlü çekim alanı gibi bağımlılık yapıyordu. Göğsüm o tadı tekrar alma ihtimaliyle iştahlı bir soluk aldığı sırada Poyraz'ın dudaklarında haylaz bir gülümseme yeşerdi.

"Hiçbir duygunu saklayamıyorsun," dedi. Zor olsa da dikkatimi dudaklarından aldım. "Yüzün ayna gibi. Çocuksuluğunu da yorgunluğunu da, tutkunu da yüzünde görebiliyorum."

"Belki senin görmeni istediğim şeyleri gösteriyorumdur," diyerek meydan okudum.

Nihova

Kendinden emin şekilde dudak büktü. "O kadar iyi bir yalancı değilsin, Simaze."

Yanılıyordu... İyi bir yalancıydım. Sırlarımı omuzlarımda, gözlerimde, dudaklarımda saklıyordum. Fakat bazı sırlar öldürürdü. Sevgiyi, aşkı, huzuru, güveni. Benim taşıdığım da bu tür bir sırdı ve Çerkes ile aramda ne varsa öldürecekti.

Kalbi avuçlarıma çarparken vicdanımın sesi kulağıma bir şeyler fısıldamaya yeltenecekti. Başımı savurdum belli belirsiz. Bu anı vicdanımın bile bozmasını istemiyordum. Ayışığı yanı başımızda sıcaklığıyla bizi çevrelemişken ben de kollarımı Poyraz'a doladım. Liseli âşıklar gibi birbirimize sokulmuştuk. Başımı istemsizce göğsüne bıraktığımda kalbinin ritmi kulağıma vurdu. Dünyanın en güzel melodisi bu olabilirdi. Kimsenin duyamadığı eşsiz bir şarkıda, Ayışığı'nın şahitliğinde dans eder gibiydik.

"Simaze bugün ne anlama geliyor?" diye sordum usulca.

"Bir daha asla yalnız hissetmeyecek kadın anlamına geliyor."

Başımı göğsünden kaldırdım, keskin hatlı yüzünde, uzun kirpikleriyle süslenmiş parlayan gözlerini buldum. Gülümsüyordu. Gülümsediğinde göz çevresinde belirip kaybolan çizgileriyle kusursuz görünüyordu. Sonsuza kadar bu anda kalabilmeyi isterdim...

Bu anıyı telaşla zihnime kaydettim. Her şey bittiğinde bu geceyi, bu ahırı, bu bakışları, kalp ritmini hatırlamak istiyordum. Yüz yaşıma geldiğimde yatağıma uzanmış Poyraz Şahin'in beni izleyen parıldayan bakışlarını, teninin sıcaklığını zihnimde yeniden canlandırabilmeyi diliyordum.

Nihova

Parmağını çenemin ucuna dokundurup yüzünü bana yaklaştırdı. Dudakları dudaklarımı kapladığında bu kez öpüşünde şehvet yerine şefkat vardı. Öyle olmayacağını bilsem de bu gece, *bir daha asla yalnız hissetmeyecek Simaze* olmayı çok sevmiştim.

Yumuşak öpüşmemizi sonlandıran Ayışığı'nın şiddetli kişnemesi oldu. Dudaklarımız yeni ayrılmıştı ki bölmenin kapısında saçı sakalı beyazlamış, yaşlıca bir adam belirdi.

"Poyraz Bey, rahatsız ediyorum ama..." dedi adam yarı mahcup, naif bir sesle.

Ayışığı adamın geldiğini hissetmiş olmalıydı. Bu özelliğiyle iyi bir suç ortağı olabilirdi. Adam Poyraz ile aramdaki yakınlığı fark edip yüzünü başka tarafa çevirdi. Poyraz'ın bir adım uzağına çekilirken yanaklarımın ısındığını hissediyordum fakat Poyraz gram utanma barındırmayan bedeniyle çoktan adama dönmüştü bile.

"Buyur, Recep Efendi, ne rahatsızlığı estağfurullah. Biz de şimdi çıkacaktık."

"Ben de siz çıkmadan, sizi yeni seyis yardımcısıyla tanıştırayım demiştim. Sizin atların bulunduğu tavlayla da ilgilenecek, sizi tanısın ki saygıda kusur etmesin istemiştim."

"Çok iyi düşünmüşsün, Recep Efendi ama seyis açığı mı oldu?"

Adam keyifsizce dudaklarını birbirine bastırdı. "Sizin Abazalardan olan oğlan giderken yanında birkaç kişiyi de götürmüş. Ne dedi de akıllarını çeldi, nereye gittiler bilmiyorum da pek bir hırslı gitti. Allah sonunu hayretsin."

Adam hayıflanarak yorgun başını iki yana sallarken

Nihova

Poyraz'ın gerilen çenesinden bahsedilen Abaza oğlanının Melih olduğunu anlamıştım.

"Her neyse. Oğlan meğer işi bırakacağını günler önceden bildirmiş. Seyisle, ahır elemanı için ilan açılmış, birkaç kişiyi de almışlar hemen."

"Bilseydik bizim çocuklardan alırdık," dedi Poyraz, kaşları yine aklındaki rahatsız düşünceleri kovalıyordu.

"Merak etmeyin, gelen üç kişiden biri Çerkes'miş, diğer ikisi de eli yüzü düzgün, efendi çocuklar. İçiniz rahat olsun. Son mülakatları bu sabah bizzat ben kendim yaptım."

Poyraz saygıyla başını salladı. "Sen tamam diyorsan tamamdır, Recep Efendi. Tanışalım bakalım."

Tam da o anda yaşlı adam başını çevirip gözüyle bir şeyi takip etti. "Hah, oğlan da geldi." Elini kaldırıp salladı. "Gel evladım, Poyraz Şahin ile tanış."

Gelen kişi ayağındaki uzun çizmelerini sürterek bölmenin girişinde açığa çıktığında olduğum yerde donup kaldım.

Gelen kişiyi tanıyordum!

Gelen kişi, efendi tavırlarıyla ahıra girip Poyraz'ın karşısında durdu. Dudakları oynuyordu ama ben konuştuklarını duyamıyordum. Poyraz'a elini uzatırken güven aşılayan gülümsemesi dövme gibi yine yüzündeydi.

O gülüşü tanıyordum!

Kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Tanıdığım yüz, tanıdığım gülüşüyle Poyraz'dan sonra bana çevirmişti yüzünü. Mavi gözleri ışıl ışıldı.

Bu gözleri tanıyordum!

"Merhaba, ben Yılmaz," dedi.

Nihova

Bir süre ne karşılık ne de tepki verebildim.

Adı Yılmaz değildi!

Burada ne işi vardı?

Poyraz'ın şüpheyle kıvrılan kaşları beni kendime getirdi. Mekanik bir eğimle kolumu kaldırmayı başardım. İstihbaratın eğitim okullarında, beni en yakın arkadaşım İpek'le aldatan eski sevgilimin elini sıkıyordum.

Nihova

BÖLÜM 19

Bir zamanlar hayatınızda kocaman yer kaplayan, sevdiği rengi, uğurlu rakamını, mırıldanıp durduğu şarkıyı, alerjisini bildiğin insanı hayatından çıkarırken onunla ilgili ufak bilgi kırıntılarının zihninde iznin dışı kalıyor olması tuhaftı. Şu an bana uzattığı eline dokunurken limonatasına koyulan naneyi çıkarmadan içerse kolunun kaşındığını hatırlamıştı afallamış beynim.

Burada ne işi vardı?

Sakin ve nazik bir tavırla elimi sıktı. Bıraktığında hep yaptığı gibi gülümseyerek konuşmaya başladı. Sol gamzesi hâlâ onunla birlikteydi.

"Merhaba, ben Yılmaz."

"Ayça Demirkaya," diye karşılık verdim ilk kez tanışıyormuş gibi.

Mavinin koyu tonlarıyla boyanmış bakışları olması gerekenden sadece üç saniye daha fazla yüzümde asılı kaldığında, yanı başımdaki Poyraz Şahin'in bu oyalanan bakışları fark etmediğini umut ettim. Adı kesinlikle Yılmaz olmayan yeni seyis, nezaketle başını sallayıp ustasının yanına çekildi.

Sonraki beş dakika boyunca tüm ilgimi ve dikkatimi Ayışığı'na verdim. Yüzümü ata dönüp ahırda konuşulanlara sırtımı çevirdim. Kulaklarımdaki uğultu gitgide azalıyordu. Poyraz'm yüzüne yeniden bakabilecek duruma gelmek için içimdeki çığlığı bastırmam gerekiyordu. *Burada ne işi vardı?*

Ayışığı'nı okşarken gerginliğimi hissetmiş gibi ben boynunda elimi dolaştırırken o ayaklarıyla zemini çiğnedi. Tüylerindeki sıcaklık bedenime yerleşen soğukluğu kırdı. Onun sesini duymak, eline dokunmak, sahtekâr gülüşüne maruz kalmak tatsızdı.

Burada ne işi vardı?

Bir tahminim vardı ve bu ihtimal canımı bir hayli sıkmıştı. Seyisle tanışma, bilgilendirme faslı kısa sürdü. Onların adımları Ayışığı'nın bölmesinden uzaklaşırken Poyraz'ın uzun bedeni arkamda dikildi.

"Uzatılan ele karşılık verme konusunda sana ne söylemiştim, Simaze?"

Omuzlarımı sallamak istedim ama belirgin bir tepki verebildiğimden emin değildim. İçimdeki çığlık susmuş olsa da dik bir yokuş çıkmış gibi göğsüm yanıyordu.

Onun burada ne işi vardı!

Ayışığı, ruh hâllerini analiz etme konusunda kesinlikle ustaydı. Poyraz yaklaştığında ebeveynleri arasındaki gerilimi hissedip, ortadan kaybolan çocuklar gibi bedenini benden uzaklaştırarak başını yemliğine eğdi. Poyraz koluma dokunup yüzümü kendine doğru çevirdi. Bakışlarında beklediğimin aksine şüphe yerine endişe vardı.

"İyi misin sen?" diye sordu, sert kavisli kalın kaşlarıyla.

İçimdeki fırtınayı delip neşeli rolü yapamazdım fakat

Nihova

doğruyu da söyleyemezdim. Elimi midemin üstüne koyup huzursuz dudaklarımı büktüm.

"Başkanla yaptığın dansın üzerine ahırın kokusu karışınca, sanırım midem tepki verdi. Biraz dinlensem iyi olacak."

Canı sıkıldı. Uzanıp yanağımı okşadı. "Eve bırakayım seni."

Yabani yüzündeki merhametli bakışı içimi titretiyordu. "İyi olur," dedim tebessüm ederek.

Bölmeden çıkmadan önce Ayışığı ile vedalaşmak için ona elimi salladım. Bana doğru bakıp hafifçe kişnediğinde benden hoşlandığını düşünüp gülümsedim. Bir atın arkadaşlığının böylesine iyileştirici bir güce olduğunu tahmin edemezdim fakat bana duyduğu sempati, Poyraz'a duyduğu sevgiyle kıyaslanamazdı. Başını eğip alnını Poyraz'ın alnına dokundurduğunda ikisi de gözlerini kapatmıştı. Aralarındaki özel bağ kıskanılasıydı. Poyraz ona bir şey fısıldadı. Ayışığı iç çeker gibi mırıldandı. Birbirine âşık iki sevgilinin vedalaşmasını izliyor gibiydim.

Poyraz beni eve bırakırken Ayışığı'nınkine benzer bir performans sergileyecek mi diye meraklanmadan edemedim. Belki de bu yüzden evin kapısını açarken fazlaca oyalanmıştım ancak ben içeri girerken, Poyraz kapının dışında kalmayı seçmişti.

Bitkin bedenimi ona çevirdim. Eşikte durmuş, doğruca yüzüme bakıyordu. Aklında dolanan düşünceler neydi emin değildim ama her neyse bir kenara bırakıp yanağıma dokunmayı seçmişti. Yanağım avucuna oturduğunda gözlerim istemsizce kapandı. Poyraz Şahin'in avucunda

Nihova

olmak, tuhaf bir şekilde sakinleştirici ve güvenliydi. Yara izini tenimde hissettim. Yüzümü hafifçe kaydırdım, avuç içine dudaklarımı bastırdım. Dudağına bırakamadığım öpücüğü avucuna bırakmıştım. Poyraz derin bir soluk almış, teni yoğun bir enerjiyle karıncalanmıştı. Başımı kaldırıp ona baktığımda içime bir sıcaklık süzüldü.

O ahırda tatsız geçmişimle, başarısız tecrübemle karşılaşmak beni allak bullak etse de Poyraz'ın yanında olduğum hâlimi seviyordum. Elini tuttuğumda bana geçen gücünü, ona dokunduğumda teninde kıpırdanan güçlü enerjiyi hissetmeyi seviyordum. O zayıf, kandırılmaya müsait kızın yok olmasını, karşımdaki sert erkeği etkileyebilen kadına dönüşmeyi seviyordum.

Gözlerinde derinliğini hesaplayamadığım bir bakış vardı. Kolay bir hamleyle beni kendine çekmiş, kolunu belime dolamıştı. Sadece bir saniye içinde güçlü taraf yeniden o olmuştu ama onun kollarındayken yenilgi bile kaybetmiş gibi hissettirmiyordu. Ona yenilmek bütün zaferlerimden daha tatmin ediciydi.

Dudakları dudaklarımı hoyratça öperken ona iştahla karşılık verdim. Ondan uzak durmak istemiyordum. Onun da istemediğini biliyordum. Sonunu bildiğimiz okyanusa tüpsüz dalıyorduk.

Nefessiz kalacaktık. Boğulacaktık... Boğulacaktım.

Gerçek anlamda soluğum kesildiğinde beni bıraktı. Dudaklarım bir damar gibi atıyordu.

"İyi geceler, Simaze..." dedi usulca.

Puslu sesi içimi titretiyordu.

"İyi geceler, Çerkes..." diye karşılık verdim fısıldayarak.

Nihova

Kollarından yavaşça yere bıraktı beni, bu sendelememi engellemedi. O yine arkasını dönüp gitti, ben yine sessizce arkasından kapıyı kapattım.

Tamamen gittiği gün kahrolacaktım...

Poyraz'ın arabasının gecenin karanlığında uzaklaşmasını pencereden izledikten sonra odama koşturdum. Valizimin gizli bölmesindeki telefona ilk kez öfkeyle sarılmıştım. Kendine gelmesi uzun süren ekrana güvenlik mesajını tuşlarken oldukça kabaydım.

"7..."

Karşılık beklemeden yeni mesajı gönderdim.

"KONUŞMAK İSTİYORUM."

Onun neden o kulüpte, o ahırda, benim etrafımda olduğunu bilmek istiyordum. Cevap gelmesi olması gerekenden uzun sürdüğünde, ısırdığım alt dudağımı kanatmaya başlamıştım.

"YENİ BİR BİLGİ VAR MI?"

"HAYIR AMA KONUŞMAK İSTİYORUM."

Görevdeyken destek ajanı gönderilmesi hakaret sayılırdı. "Sen tek başına görevi beceremeyeceksin" demekten başka bir şey değildi. Bunu o da biliyordu.

"ŞU AN İÇİN OLUMSUZ. İYİ GECELER."

Dişlerimi sıktım. Geçiştirilmek, son konuşmamızda bana bağırmasından daha fazla canımı sıkmıştı. Yok sayılmak berbat bir duyguydu.

"BABA KONUŞMAMIZ GEREK!"

Cevap gelmedi.

"BABA."

Cevap gelmeyecekti. Arama tuşuna bastım ama karşılık alamadım. Kendi telefonumu cebimden çıkarıp babamı

Nihan

direkt kendi kişisel hattından aradığımda yine geri çevrildim. Seslice küfrederek öfkeyle yatağıma çöktüm.

Rahatsızlık hissi kısa sürede bütün bedenimi kapladı. Babam kilometrelerce uzaktan bile insanı değersiz hissettirebiliyordu. Saatler önce Çerkes liderinin elini tutarken bastığı yeri özgüvenle döven, başı dik Ayça yok olmuştu. Tek bir hamlesiyle yine beceriksiz, yetersiz, kaygılı Ayça oluvermiştim.

Bu Ayça'yı sevmiyordum.

"Bu da ne demek oluyor!"

Kâbuslarla dolu gecenin sabahında erkenden hazırlanıp yola çıkmış, babamın ofis kapısını tek vuruşla açıp hiddetli bir giriş yapmıştım. Emektar asistan Şebnem Hanım'ın ofisin girişinde duran masasındaki yokluğundan, içerideki bir şeylerin canımı sıkacağını anlamalıydım. Ne de olsa babamın ofisinde yankılanan öfkeli sesimi karşılayan kendisi değildi.

"Konu nedir?"

İpek, babamın masasındaki birkaç kâğıdı elinde tutmuş yüzüme bakmaktaydı. Suratında yine tahammül edemediğim samimiyetsiz bakışı vardı. Odanın içinde bakışlarımı gezdirdim.

"Babam nerede?"

Elindeki kâğıtları masaya indirdi. Kollarını itici bir açıyla göğsünde topladı. "Buraya babanla mı görüşmeye geldin, yoksa istihbarat müdürüyle mi?"

Onu bir kaşık suda boğabilirdim.

Nihova

"Ne saçmalıyorsun sen ya? Babam nerede diyorum!"

"Eğer babanla görüşmek için geldiysen onu kişisel hattından arayabilirsin ama müdür ile görüşmeye geldiysen, üzgünüm ancak randevusuz gelenleri alamıyoruz."

Onu sadece bir kaşıkla bile boğabilirdim.

Dişlerimi sıktım. "İpek, işine bak!"

En yapmacık gülümsemesiyle sırıttı. "Ben de onu yapıyorum, tatlım."

"Ne o, babamın sekreteri falan mı oldun yoksa?"

"Hayır, canım. Kişisel ekibinin başıyım."

Sıktığım yumruğum gevşedi. Kısa bir an duraksadım.

"Seni ekip başı mı yaptı?" diye sordum kendimi tutamayarak.

Babamın, yani istihbaratın başındaki adamın kurduğu kişisel ekipler destansıydı. Ofise bağlı her ekip iyiydi ama onun ekipleri her zaman en iyisiydi. Haberlerde, gazetelerde son dakika olarak geçen birçok başarı, çökertilen çeteler, son anda engellenen canlı bombalar, ülkeden kaçarken yakalanan kırmızı bültenli suçlular onun kurduğu ekiplerin izini taşıyordu. Son ekip dağıldığından beri akademideki çoğu kişinin hayali, yeni kurulacak ekibin üyesi olmaktı. Akademide öğrenciyken Ayça, ben ve... o, üçümüz de bu hayali paylaşıyorduk. İpek'in bu hayale de benden önce ulaşıyor olması kötü bir yemek yemiş gibi midemi rahatsız etti.

"Lütfen bana şaşırdığını söyleme, Ayça."

Tenindeki her santimde kibir vardı. Yüzündeyse gizleme tenezzülünde bulunmadığı zafer dolu bir haz. Düşmanının zaafını biliyor olması elini güçlendiriyordu çünkü nereden vuracağını biliyordu. Eski dostlar, güçlü düşman-

Nihova

lara dönüşürdü çünkü yaralarının yerini biliyordu. Asıl üzücü olan, bir zamanlar dostun olana kalkanlarının ardındaki yaralarını göstermekti. Doğru an geldiğinde nereyi vuracağını öğrettiğinden, hedefi kendi ellerinle ona sunduğundan habersiz olmaktı. Acımasızlar her zaman eski yaralara nişan alıyordu. İpek'in yaptığı da buydu.

Kendimi toparladım. "Kerem'in jokey kulübünde ne işi var?" dedim net bir tavırla.

Kıvrımlı kaşları sahte bir şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ah, baban sana bilgi vermedi mi?"

Bana doğru birkaç adım yaklaştı. Giydiği beyaz gömlek üst bedenini fazla sıkı sarıyordu. İri göğüslerinin, ince belinin daha belirgin hâle gelmesi için bir beden küçük giydiğini biliyordum. Akademideyken bana verdiği ilişki tüyolarını hâlâ hatırlıyordum. *İnsanların zihinlerini daha konuşmaya başlamadan meşgul etmeye başlamalısın ki iş sözlere geldiğinde uyuşturman daha kolay olsun. Bedeninde dikkat dağıtacak birçok şey var. Onları kullanmasını bilmelisin,* derdi. Tavsiyeleri de kalbi kadar çirkindi.

Karşımda durup sarı saçını omuzlarından geriye ittirdi.

"Alternatif planlar üzerinden de gitmeye karar verdik. Senin becerilerine güvenmek risk almak olacaktı. Bu yüzden, şu bahis olayı için ayrıca bir yol izlemek istedik. Kerem bu yüzden operasyona dahil edildi."

"İyi de neden Kerem? Akademide başka adam mı kalmadı?"

"Müdürüm güvenilir, sadık biri lazım dedi. Ben de Kerem'i önerdim."

Kaşlarım istemsizce havaya kalktı.

"Güvenilir, sadık öyle mi?" Kendimi tutamayıp absürt,

Nirvana

histerik bir gülümseme çıktı ağzımdan. "Güvenilir ve sadık. Güvenilir sen, sadık da o mu?" Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. *Yüzsüzlüğü inanılmazdı.* Yüzümü buruşturup arkamı döndüm.

"Babama geldiğimi söylersin," dedim odadan çıkmadan önce.

Yapmacık nezaketiyle, "İletirim," derken sesindeki üstünlük tonu dişlerimi sıkmama sebep olmuştu. Babama şu anı bana yaşattığı için bile uzun bir süre küs kalabilirdim. Kalmalıydım da ama kalmayacağımı, kalamayacağımı biliyordum. Onun yaptıkları, varlığı yaralıyordu ancak yokluğu ölümdü.

Asansöre binip çıkış katını tuşlayacakken parmağım havada asılı kaldı. Fikir değiştirip farklı bir tuşa bastım. Harun Abi'nin ofisi babamın bir alt katındaydı. Belki Kerem'in operasyona dahil edilme saçmalığını, genel operasyon müdürü olarak o durdurabilirdi. Babamın üssü değildi ama babam onun fikirlerine saygı duyar, onun söylediklerini dikkate alırdı. Harun Abi benim Truva atım olabilirdi.

Harun Abi'nin asistanı beni görür görmez tanıdı. Şebnem Hanım'la yaşıt, tatlı bir kadındı. Sevecen gülümsemesiyle daha ben rica etmeden telefonu kulağına götürüp içeriye bilgi verdi. Saniyeler sonra da ofisin kapısı sonuna kadar açıldı. Harun Abi beni kapıda karşılamış, içtenlikle kollarını açıp beni içeri buyur etmişti. Babamın ofisindeki kabulümle kıyasladığımda oldukça sıcak bir karşılama olduğu kesindi.

"Ayça'm, senin görev bitti mi, temelli döndün mü? Bu arada kahve söyleyeyim mi, içer misin?" dedi çabucak.

Nirvana

Çalışma masası yerine koltuklardan birine oturmuş, beni de karşısına almıştı. Burada gerçekten misafir gibi ağırlanıyordum. Kırlaşmaya başlamış saçlarına bakıp tebessüm ettim.

"Yok, Harun Abi teşekkür ederim, çok vaktim yok zaten. Acil bir şey için babamı görmem gerekmişti ama ofisinde yokmuş."

Bilge yüzünü hafifçe buruşturdu. "Son olayda üstleri ile arası limoni oldu ya, ilişkileri eski hâline getirmek için birilerinin gönlünü almaya çalışıyordur." Kısa bir soluk alıp elini savuşturdu. "Ne yalan söyleyeyim, operasyonun onay alamaması beni biraz sevindirdi." Gözlerime bakıp başını iki yana salladı. "Seni riske atmaya değmeyecekti."

Bir süre göz bile kırpmadan hareketsiz kaldım.

Ne! Sakince yutkundum. Şaşkınlığımı belli etmeden iç güdülerimin beni yönlendirmesine izin verdim. Hafifçe boğazımı temizledim.

"Doğru söylüyorsun. Anlamadığım şey; her şey hazırdı, neden son anda onay vermediler?"

"Çünkü bu olay baban için kişisel bir mesele ve istihbarat bu tarz dosyalara izin vermez."

Kişisel mesele mi? Anlayamıyordum. Babam beni onay verilmemiş bir görevde mi kullanıyordu? *Bu olaydaki kişisel meselesi ne olabilirdi ki?*

"Seninle konuştuğumuz o gecenin sabahında operasyon iptali geldi. Babana bildirdiğimde fazlaca sinirlendi ama yapabileceğim bir şey yoktu. Vakit kaybetmeden seni geri çekmesine sevindim."

İfadesiz kalabilmek için oturduğum koltuğa parmaklarımı gömüp dik durmaya çalışıyordum. Babam beni geri

çekmemişti. Bana tek kelime etmemişti. Benden gerçeği gizliyordu. Harun Abi'den gerçeği gizliyordu.

Babam neden bir şeyleri gizliyordu?

"Bu arada Tufan seni Bakü'deki gaz hattı projesine gönderdiğini söylemişti. Sen ta Azerbaycan'dan kalkıp ne konuşmak için geldin ki?"

Kendimi zorlayıp başımı iki yana salladığımda, aklımda toparlayıp üst üste koymaya çalıştıklarım dağıldı.

"Artık önemi kalmadı," dedim usulca. Hangi sırayla düşünmem gerektiğini bile bulamıyordum. Ayağa kalkmadan önce bir şeyden daha emin olmalıydım.

"Harun Abi, babam yeni ekip kurdu mu?"

Kaşlarını çattı. "Yeni ekip derken?"

"Ben şeye gitmeden önce... Bakü'ye gitmeden önce kişisel ekibini kurmakla alakalı bir şeyler konuşmuştuk da. Merak ettim, ekip ne durumda?"

Çok kısa bir an düşünmesi yetti. Alnını buruşturunca kırışıklıkları biraz daha arttı.

"Son ekibi aylar önce kurmuştuk zaten. Yakın zamanda yeni kişisel bir ekip kuracağından hiç bahsetmedi."

"Senin bilgin olmadan kurulmuş olabilir mi?"

Alınmış gibi gülümsedi. "Ben genel operasyon müdürüyüm, Ayça'm. Tufan Cengiz Kahraman bile benim bilgim olmadan ekip kuramaz."

Mahcup gözlerle tebessüm ettim. "Anladım, Harun Abi."

Fakat Tufan Cengiz Kahraman, onun bilgisi olmadan ekip kurmuştu. Tufan Cengiz Kahraman, onun bilgisi olmadan iptal edilen operasyonu devam ettiriyordu. Anlayamadığım şey; *Tufan Cengiz Kahraman bunları neden yapıyordu?*

"Günaydın," dedim usulca, kalan birkaç basamağı çıkarken.

Poyraz, okula geç gelen öğrencisini okul kapısında bekleyen otoriter müdür gibi korkuluklara yaslanmış, merdivenlerden çıkışımı izliyordu.

"Günaydınlar, hanımefendi. Sabah seni evde bulamayınca yine erkenden mesaiye başladığını düşünmüştüm."

Her zamanki gibi siyahlar içindeydi. Parmağındaki armalı yüzüğü döndürüyordu. *Gergindi.* Bakışları yüzümde, siyah kalın askılı elbisemde dolaşıyordu. Topuklularımın sesiyle tam karşısında durup tatsız bir soluk bıraktım.

"Gece iyi uyuyamadım. Migren tuttu. Evinde kahve bulunmadığı için..." derken duraksayıp tam bu noktada ona imalı bir bakış atmayı ihmal etmemiştim. "Sabah bir kahve alıp öyle galeriye geleyim diye kahveciye uğradım. Sonra baktım ki sahil çok keyifli, az oturayım dedim, elimde kahve denizi izleyerek yudumlarken saatin nasıl geçtiğini fark etmemişim." Keyifsiz dudaklarımı büktüm. "Kusura bakma."

"Kusura bakmadım, çocuk." Yaslandığı yerden doğruldu. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Endişelendim."

Yorgun bir tebessümden fazlası çıkmadı dudaklarımdan. Allak bullak olmuştum. Resmin fazla içindeydim, geriye çekilip uzaktan bakacak mesafem yoktu. Düşünmekten bitkin düşmüştüm.

Zihnimden beni koparan Poyraz'ın güçlü elleri oldu. Beni aniden çekip göğsüne bastırdı. Sorgulamadan kolla-

Nirvana

rımı beline doladım. Başımı göğsüne koyup kalp atışlarını dinlemeye koyuldum.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Konuştuğunda sesinin titreşimi kulağımı gıdıkladı. İç çekip gülümsedim. "Şu an iyiyim."

Poyraz'ın parmakları çeneme dokunup başımı kaldırdı. Yüzünde iç gıdıklayan bir bakış vardı.

"Daha iyi olmanı sağlayabilirim."

Tahminde bulunmaya çalışır gibi gözlerimi kıstım. İştahla ıslattığı dudağı önce yana kaydı, ardından benim dudaklarımı buldu. Sakin bir nezaketle hüznümü dudaklarımdan çekip aldı. Geri çekildiğinde bedenimde arzudan başka bir şey bırakmamıştı. Alnını alnıma yasladığında arsızca fısıldadım.

"Artık daha iyiyim."

"Daha da iyi olman için yapabileceğim başka şeyler de var."

Sırıttım. "Doktorlar baş ağrısı için ilaç veriyor."

Belime sarılıp kendine bastırdı beni. "Emin ol, güzelim, ben o ilaçlardan daha etkili olabilirim."

Seslice kıkırdadım. Bakışlarım kısa bir an için koridora kaydı. Tavanda asılı olan kameralardan bize en yakın olanı işaret ettim.

"Her şeyi gören adam izliyor."

İşaret ettiğim yere kısa bir bakış attı. "Nerit ne zaman başını başka tarafa çevireceğini bilir."

Kıkırdayarak kendimi Poyraz'ın kollarından kopardım. Ruh hâlim değişmişti. Poyraz Şahin'in dudakları mutluluk hormonu aşılıyordu. Ben kumaşı çekiştirip elbisemin duruşunu düzeltirken, Poyraz dudağına bulaşan kırmızı

Nirvana

rujumu siliyordu. Bu hareketi izlemek onu yeniden öpme isteği oluşturuyordu.

"Dün bana bir şey gösterecektin, Simaze?" diye hatırlattı.

"Ah, evet," dedim ocaktaki yemeğini hatırlayan biri gibi. Onu orada bırakıp koşar adım odama girip yeniden yanına döndüm. "Sana bahsettiğim fotoğrafları Nerit'ten aldım ve inceledim."

Sesimi alçaltıp fısıldadığımı fark edince birlikte onun ofisine girdik. O sandalyesine kuruldu, ben de yanı başına gelip elimdeki fotoğrafları masaya serdim.

"Şunlara bak. Ne görüyorsun?"

Fotoğrafları eline aldı, özensiz bir bakış sonrası önemsizce dudak büktü.

"Yardım yaptığımız binaların açılışı, çocuklar, kadınlar, insanlar."

"Dikkatli bak," diye dürttüm gözlerimle.

Fotoğrafları biraz daha evirip çevirdi. Aynı özensiz bakışlar yine bana baktı.

"Ne görmem gerekiyor?"

Ciddiyetle boğazımı temizledim. Fotoğrafları belli bir sıraya dizdim. İşaret parmağımı üstlerinde gezdirerek anlatmaya başladım.

"Şu çocuk, şuradaki açılışta da var. Şu arkada görünen iki çocuk, diğer açılışta ilk sırada. Bu adam, Yaşlı Bakımevi açılışında da var, Kadın kursu açılışında da. Şu iki kadın da üç farklı binanın açılışında. Üstlerindeki kıyafetler değişmiş ama aynı kişiler."

Poyraz anlamsız bakışlarını bana çevirdi. *Anlamıyordu.* Damağımdan bıkmış bir ses çıkardım. "Harita üzerinden

baktım, yardım binaları farklı şehirlerde, aralarında kilometreler var. Fakat nasıl oluyorsa, açılışlarda halk olarak hep aynı insanlar var."

Poyraz tam bu an kaşlarını çatıp yeniden fotoğraflara dönmüştü. Ne söylemeye çalıştığımı anlamaya başlıyordu. İki fotoğrafı diğerlerinden ayırdım.

"Şu kadına bak mesela, Aşevi açılışında. Bu da iki ay sonra açılan Anne Sağlık Merkezi'ndeki karnı burnunda hâli. İki fotoğraf arasında iki ay var ama kadın burada doğurmak üzere." Poyraz'ın yüzüne yerleşen gölgeyi fark ediyordum. "Tek sorun insanlar da değil, Çerkes. Bu binanın pervazları, köşeden görünen tuğlalar, etraftaki ağaçlar. Hepsi diğer açılışı yapılan binalarla aynı. Değişen tek şey tabela."

Bakışları sabitlenmiş, yüz hatları keskinleşmişti. Tüm dikkati fotoğraflardaydı. Söylediklerimle gördüklerini karşılaştırıyordu. *Anlıyordu.* Altlarda kalan fotoğraflardan iki tanesini alıp öne çektim, parmağımla başka bir noktayı işaret ettim.

"Bina içinde çekilen fotoğraflardaki pencereye bak. Pencereden görünen dağın ve ağacın açısı her fotoğrafta aynı. Aynı binanın önünde, aynı odanın içinde, aynı kişilerle fotoğraf çekip durmuşlar."

Fotoğraflardan birini elini aldı.

"İlk binanın açılışına Birlik'teki bütün temsilci aileler katıldı. Bu o bina. O bina olduğuna eminim." Masadaki karelerden birini daha aldı eline. "Şu iki fotoğrafta görünen duvar yazıları arasındaki siyah okları Çiço çizmişti. Aynı duvar. Haklısın, hepsinde aynı bina."

Uzun kirpikleri birbirine vuruyordu. Fotoğrafları masa-

Nihova

ya bırakıp parmağındaki yüzüğünü döndürmeye başladı. Düşünüyordu.

"Bence o yardımlarla başka binalar yapılmadı, hiçbir yardım merkezi kurulmadı, Çerkes," dedim yolda kalmış düşüncelerini ittirmek istercesine.

"Alman malzemelerin faturalarını gördüm."

"Belki de sizin sandığınız yerlere yardımlar yapılmadı. Yardımlarla kim ilgileniyor? Aslan ailesi mi? Birlik mi?"

Bu soruların cevapları önemliydi. Yaklaşan fırtınadan Poyraz'ı kurtarabilmem için can simidi bulmam gerekiyordu. Sebebini henüz bilmesem de görünen o ki babam Lider'i devirmek için her şeyi göze almıştı.

"Yardımları finanse eden Birlik. Aslan ailesi inşaat sektöründe olduğu için onlar bina yapımında malzemeleri ayarlıyor, biz de galeriye bağlı araçlarla taşınmasını sağlıyoruz. Bina bittikten sonra da bu kez içi için gereken aletler falan alınıyor. Yine araçları biz sağlıyoruz, araçları süren ulaşımı sağlayan Birlikteki Şapsığ ailesinden oluyor. Araçlar ulaşınca aletlerin güvenliği ve kurulumunu Aslan ailesi üstleniyor."

Durdu. Göz bebekleri hareket ediyordu. Aklında kendine sorular soruyor yine kendi cevaplıyordu.

"Son giden yardım araçlarını ben kendim seçtim," dedi sayıklarcasına.

"İçinde ne olduğunu kendi gözlerinde gördün mü peki?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Başını fotoğraflardan kaldırıp yüzüme baktı. Görmemişti. Görmediğini inancı kırılmış bakışlarında görebiliyordum.

"Çerkes..."

"Öğreneceğim, merak etme," diyerek böldü endişe dolu sesimi.

Kapı tıklatıldığında fotoğrafları toparlayıp çekmecesine atıyordu. Ekip tam kadro kapıdan göründü. Beni gördüklerinde hepsi başıyla selam vermişti. Poyraz'ın etrafındaki varlığım artık hiçbir şekilde sorgulanmıyordu. Bu yadırganmama hâli aitlik duygumu kabartıyordu. Birine ait olma fikri, midemdeki kelebeklerin kıpırdanmasına sebep oluyordu.

"Patron, müsaitsen eğer, cuma günkü planın detaylarını konuşalım diyorduk," diye sordu Jankat.

Poyraz başıyla geçiş izni verdi. Ekip siyah takımları, güçlü ama hareketli enerjileriyle kapıyı aralık bırakıp önceden bileti kesilmiş gibi koltuklarına kuruldular. Ayakta kalınca açıkta kalmış gibi rahatsız hissettim. Gitmeli miydim, kalmalı mıydım, benim geçiş iznim bu toplantıyı kapsıyor muydu, emin değildim. Poyraz'a göz ucuyla baktığımda bile yaşadığım çelişkiyi hissetti. Kesin bir hareketle kalmamı tembihledi bakışları. Ben de Poyraz'ın masasına en yakın tekli koltuğa bıraktım kendimi.

Jankat cebinden siyah bir kutu çıkarıp önündeki sehpanın ortasına indirdi. Tek bir tuşu olan kutunun düğmesine bastı. Herkes aynı anda cebinden telefonunu çıkarıp ekranına baktı. Yine neredeyse aynı anda hepsi başını oynattı. Jankat memnuniyetle gülümsedi. Anlaşılan cihaz görevini yapmıştı.

Sehpanın üstündeki kutunun ne işe yaradığını biliyordum. O bir sinyal kesiciydi. Evimizde, babamın çalışma ofisinde de vardı. Siyah araba içinde gelen konuklarıyla odasına çekildiğinde telefonumla arkadaşlarımla konuşa-

Nihova

mazdım. Önceleri söylenerek telefonumun bozulduğundan dert yanardım ama zamanla bunun babamın sinyal kesicisi yüzünden olduğunu kavramıştım. Şu an sehpada da benzer cihaz duruyordu ama onu tanıdığımı diğerleri anlamamalıydı. Soru sorar gözlerle Poyraz'a çevirdim başımı. Bana bakıp sadece, "Tedbir," dedi. Ben de dudak bükerek bu açıklamayla yetindim.

"Reis, plandan eminsin, değil mi?" diye sordu Jankat.

"Evet. Tek ama ölümcül darbe."

Nerit'in sert yüzüne tatmin dolu bir tebessüm yerleşti. "Keyifli bir kapanış olacak."

Janberk yaslandığı koltuğunda doğruldu. "Reis, bu Taco'nun döneceği anlamına da mı geliyor?"

"Aynen öyle. Taco'ya haber verin, yuvasına uçmak için hazırlansın."

Çiço ve Janberk yumruk tokuşturdu."Heyt be! Efsane beşli geri dönüyor."

"Taco kim?" diye sorma ihtiyacı hissettim. Bu ismi fazla sık duyar olmuştum.

Poyraz ceketinin cebinden sigarasını çıkarıp yakarken, "Ekibin en zekisi," dedi imalı şekilde.

"Hop!" derken gözlüğünün altında kalan tek kaşını kaldırdı Jankat.

"Ayıp oluyor, Reis!" dedi Janberk.

"Aşk olsun, abi," dedi Çiço.

Poyraz ilk dumanını üflerken gülümsemesini tutmaya çalışan dudaklarında, adamlarıyla eğlendiğini görebiliyordum.

"Taco neden burada değil peki, nerede şu an?" diye sordum bu kez.

Nirvana

"Ekipte en söz dinleyen, en gözü kara olan o olduğu için, onu ince bir göreve gönderdim," diye karşılık verdi Poyraz.

Ekip yine homurdanırken, bu kez Nerit de hafifçe boğazını temizledi. Poyraz diğerlerine çaktırmadan ona hızlıca göz kırptı.

Jankat önündeki cihazı kurcalarken oralı değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. "Hayır, kısa çubuğu Taco çektiği için göreve o gitti."

"Hayır, iddiayı kaybettiği için göreve o gitti," diye eli artırdı Janberk.

Çiço başını iki yana sallayıp hevesle bana döndü.

"Hepsi yanlış biliyor, Ayça abla. Taco aşk acısını bastırmak için gitti."

"Aşk acısı mı?"

Çiço ağzını açtı ama konuşamadı. Jankat sözünü kesti. "Sen onu ciddiye alma, Ayça kardeş. Taco sadece âşık olmayı seviyor. Kavuşmayı, mutlu olmayı isteseydi, saçma kişilere tutulmazdı. O aşkın acısına bağımlı."

"Oldukça merak ettim şu Taco'yu. Ne zaman geliyor?"

Aralık olan kapıdan biri içeri doğru adımladı. "Ne oldu, Taco mu dönüyor yoksa?"

Gupse'nin sesiyle birlikte çiçek kokusu da ofise süzülmüştü.

"Evet, görev süresi bu cuma bitiyor," dedi Çiço hemen.

Yeni bir ses daha süzüldü aralıktan. "Bir şahin yuvasından o kadar uzak kalmamalı zaten. Yoksa yuvaya yabani kuşlar sızar."

"Ooo, Kuzey abim, hangi rüzgâr attı seni buralara?"

Ekip ayaklanıp Kuzey Şahin'e saygısını hissettirdi.

Nihova

Kuzey hepsiyle yumruk veya kafa tokuşturduktan sonra kendini koltuklardan birine atıp bacaklarını uzattı.

"Abi olmak zor, iyi abi olmak çok daha zor. Gupse prensesin cuma günkü İngiliz yarışı için uygun şapkası yokmuş."

Gupse seslice kıkırdadı. "İngilizlerin yarışlara gelirken ne kadar şık olduğunu biliyorsunuz. Ayrıca basın da gelecekmiş. İngilizlerin yanında sönük mü kalayım? Bizim evimizde bizden şık olamazlar."

Erkekler gözlerini devirecek gibi oldu, yalnızca Çiço anlayışla başını sallamıştı.

"Ee, ne işiniz var burada o zaman? Son baktığımda galeride şapka satmıyorduk," dedi Poyraz sigarasını tablaya dokundururken.

Gupse cıvıldayan şımarık yüzünü bana döndü. "Buraya şapka değil, Ayça'yı almaya geldim."

Elimi göğsüme götürüp kendimi işaret ettim. "Beni mi?"

"Evet, canım, seni. Cuma günkü büyük yarış için senin de kıyafete ihtiyacın olacağını düşündüm."

Yüzümü buruşturdum. "Şey... benim elbiselerim var."

"Vardır tabii ki canım. Ama yarış için giyinmek başkadır. Şapkan var mı mesela? Ya da eldivenin?" *Şapka ve eldiven mi?* Hangi yüzyılda düzenleniyordu bu etkinlik?

Şaşkınlığıma gülümsedi. "Binicilik dünyası hâlâ zamana direniyor, tatlım. Şapka ve eldiven takabileceğimiz kaç etkinlik kaldı ki şu hayatta? Bari tadını çıkaralım. Hadi kalk, alışverişe gidiyoruz."

Yalan söyleyemezdim, Gupse'yi geçtiğimiz yarış gününde gördüğümde çok etkilenmiştim. O tarz bir kıyafet

Nirvana

içinde nasıl hissedeceğimi düşünmek bile bayram sabahını düşünmek gibiydi. Yine de cevap vermeden önce bakışlarım istemsizce Poyraz'a takıldı. Bana bakarken sigarasını söndürüyordu. *Gün ortasında galeriyi bırakıp gitme lüksüm var mıydı?*

Gupse bakışlarımı fark edip abisine dönmüştü bile. "Endişe etme, canım abicim, Kuzey abim fedai olarak yanımızda olacak."

Poyraz'ın ağzından bir homurtu çıktı. "Kuzey önce kendine mukayyet olsun da sonra size fedai olsun." Kuzey'e imalı bir bakış attıktan sonra Çiço'ya başıyla işaret verdi. "Kızları Çiço götürür. Biz de Kuzey Bey'le geçen akşamki konuyu bir de kafası güzel değilken konuşalım bakalım."

Kuzey uzattığı bacaklarını sallamayı kesti. Suratını buruşturdu. "Akşamki konu?"

"Samsun'dan dönerken aklına koyduklarını."

Kuzey'in yüzüne onda görmeye alışık olmadığım bir bakış dokundu. Bacakları koltuktan aşağı düştü. Samsun'dan dönerken ne getirmişti bilmiyordum ama onun dengesini bozduğu aşikârdı.

"Kuzey abi bu arada Samsun demişken," dedi Janberk. "Geçen gün annem aradı. *Kuzey Şahin'in bile artık kaşeni var. Bir sonraki düğünde sen de ciddi kaşenlik etmeye başlayacaksın ona göre,* diye söylenip durdu. Başımıza iş açtın, abim ya."

Kuzey somurttu. Ekip bu fırsatı kaçırmayacaktı.

"Kaşen'in kimlerdenmiş abi?"

Kuzey daha çok somurttu.

"Alması kolay mıdır diyeceğim de Çerkeslerde Şahinlere kız vermeyecek aile bulunmaz ki."

Nihova

"Aynen kardeşim. Bir Şahin'in isteyip de alamayacağı kız yoktur."

"Tabii o kız bir Aslan değilse," diye not düştü Jankat.

Janberk ileri atıldı. Omuzlarını dikleştirip elini savurdu. "Aslan kızıyla ne işimiz olur, aslanım."

Kısa bir an herkes durdu. Ardından herkes Janberk'in kurduğu cümledeki çelişkiye gülüştü. Ben de onlara eşlik ettim. Kendimi en az onlar kadar Şahin hissediyordum.

Sonraki dört saat sonunda Şahin kardeşler arasında en yırtıcı olanın Poyraz ya da Kuzey değil, Gupse Şahin olduğunu anlamıştım. Alışveriş durakları oldukça lüks mağazalardı, neredeyse hepsinde ismi ile karşılanıyordu ve içeride mutlaka sahip olmazsa öleceği bir kıyafet buluyordu.

Her kadın gibi ben de alışveriş yapmayı severdim ama Gupse'nin seviyesi bambaşkaydı. Alışveriş benim için tatlıydı, belki çilekli pastaydı fakat Gupse için resmen suydu, ekmekti. Sadece özel tasarım şapkalar çalışan mağazadan çıktığımızda artık ayak tabanlarımı hissetmiyordum.

Çiço elimizdeki torbaların çoğunu arabaya götürürken biz de kafelerden birine oturmuştuk. Uzun bir söylenme, şikâyet ve isyan etme faslından sonra, ki Gupse şikâyetlerimin hiçbirini dikkate almıyordu çünkü onun deyimiyle ölmeden önce takılması gereken *"o"* şapkaya artık sahipti. Geriye kalan hiçbir şey onun gündemini değiştiremezdi.

Çiço ikinci turu için geldiğinde elinde iki tane gül vardı. İkimize elindeki kırmızı gülleri verirken masmavi gözleri parlıyordu. Gupse'nin yanaklarının kızarmasını görmezden gelemedim. Ben bu güzel jest için övgüler yağdırırken, Gupse kaçamak bakışlarla Çiço'ya teşekkür ederken çok tatlıydı. Çiço torbaları alıp bizden uzaklaş-

Nirvana

tı, kahvelerimiz masaya bırakıldığında Gupse hâlâ gülünü kokluyordu.

"Çiço çok iyi bir çocuk," dedim sesli düşünür gibi.

Gupse gülüne bakıp tebessüm etti. "Öyledir. Bertan... iyi biri."

Gupse'yi ürkütmemek için kahvemi yudumlardan "Ve aynı zamanda çok tatlı ve yakışıklı," dedim önemsiz bir detay verircesine.

Bu konuda ciddiydim. Çiço gerçekten yakışıklıydı. Alışveriş boyunca yanımızdan geçen kızlar Çiço'ya göz ucuyla bakıp durmuştu. Ancak onun mavi gözlerinin Gupse'den başkasını gördüğünden şüpheliydim.

Gupse cevap vermedi. Çiçeğini masanın kenarına indirip arkasına yaslandı. Gülüne bakarak ufak bir yudum aldı fincanından. Kaçmasına izin vermeyecektim.

"O gece..." diye lafa girdim. Samsun'da şeftali bahçesindeki o gece yaşanmamış gibi davranamayacaktım artık. "O gece neden ona karşılık vermedin, Gupse?"

Dudaklarına dokunan fincanı neredeyse devirecekti. Peçeteyi dudaklarına bastırırken afallamıştı. Böyle doğruca sorumun hedefi olmayı beklemiyordu. Kimse bir Şahin kızına bu tarz sorular sormuyordu besbelli. Fakat umurumda değildi. Gözlerimin önünde yaşanan imkânsıza çare olacak bir yol bulmak istiyordum.

"Birbirinize nasıl baktığınızı görebiliyorum, Gupse. Ona karşı hislerin olduğu çok açık. Onun da sana içi gidiyor. Neden o gece ona elini uzatmadın?"

Bakışlarını kaçırdı. Kısa bir an kalkıp gideceğini bile düşündüm ama o oturmaya devam etti. Konuşmak istediğini hissedebiliyordum, sadece nereden nasıl başlayacağını bilemiyor gibiydi. Daha kolay bir soru seçtim.

Nirvana

"Çiço ile ne zamandır tanışıyorsunuz?"

Kısa bir soluk aldı.

"Ben kendimi bildim bileli," diye başladı usulca. "Bertan hep vardı. Abimin yanındaydı. Benim etrafımdaydı. Belki abim tembihlediği içindi ama koruyordu, kolluyordu, düşünüyordu." Kısa bir tebessüm arası verdi. "Daha düşmeden tutuyordu beni. Ağaçtaki elmaya uzunca baksam, ertesi gün o elma çantamda belirirdi. Ben üşüdüğümü anlamadan omzuma hırka gelirdi. Gözümün değdiği her yerdeydi. İhtiyacım neyse, daha ben fark etmeden o bilirdi. Şarkı söylemem için ağaç dalını oyup Phaçıç dediğimiz müzik aletinden yapardı. O çalardı, ben söylerdim. Uzun bir süre en iyi arkadaşım oydu."

"Ne zamana kadar?"

"Çerkes kızları rahat büyütülür. Evlenene kadar tüm kapılar açılır, tüm imkânlar verilir, çokça şımartılırız. Evlendikten sonra işler biraz zorlaşır tabii ama oralara girmiyorum. Bu yüzden biz de bir deyim vardır. *'Bir daha dünyaya gelirsen Çerkes'e kız, Türk'e gelin ol,'* diye."

Ufak bir yudum aldı kahvesinden.

"Ailemi az çok tanıdın. Soyadımız adımızdan önemlidir. Bu yüzden konserlere giderken, tatillere çıkarken Çiço da yanımda olurdu mutlaka. Bu ailemin "özgürsün ama ipin hâlâ bize bağlı" deme şekliydi." Yeni aldığı soluğu ilkinden daha yorgundu.

"Liseyi bitirirken Şahin kızı olmanın gerçek anlamını fark ediyordum. Sonra Liderlik dedemden babama geçti. Lider kızı olmak, Şahin kızı olmaktan da zordu."

Durdu. Başını belli belirsiz iki yana salladı. "Özgürlüğün bile kısıtlı hâle geliyor. Yalnızken bile izlendiğini

hissediyorsun. Hayal kurabilirsin, hatta o hayallerinde desteklenirsin de ama hayallerinin de sınırları olduğunu anlarsın."

Bu kez kahvesinden yudum alan bendim. Söylediğinin anlamını biliyordum. Sınırlarla yaşamak ne demek, biliyordum. Muhtemelen benim sınırlarım onunkinden de fazlaydı.

"Biliyor musun, aslında İtalya'daki bir müzik okuldan da kabul almıştım. Ama..."

"Ama?"

"Ama babam, ülkemizde eğitim görmemin ailemiz için daha güvenli olduğuna karar verdi."

'*Böylesi senin için daha güvenli olacak.*'

Bu cümleyi duyduğum her an için duvara bir çizgi atsaydım, duvarım yeniden boyanmış olurdu. Şahin çocuklarıyla iyi anlaşmamın altında bu yatıyordu. Farklı evrenlerde aynı sahneleri oynamış, aynı replikleri duymuştuk. Gupse'ye onu çok iyi anladığımı söyleyebilmeyi dilerdim.

"Babamın benim için Birlik'te bir planı olmadığını biliyorum. O görevi çoktan Poyraz abime atadı. Fakat asıl titiz davrandığı konunun adımızın, soyumuzun saf kalması olduğunu hepimiz biliyoruz." Histerik bir gülüş çıktı pembe dudaklarından. "Ben onun C planıyım."

"C planı mı? Nasıl yani?"

"A planı, Kuzey abim. Ama Kuzey abimi ehlîleştiremiyor. B planı, Poyraz abim. Ama Poyraz abime daha fazla baskı uygularsa geri tepeceğinden korkuyor. Çünkü Birlik riske atamayacağı kadar değerli. Geriye ben kalıyorum. C planı. Gözünün önünde kalmalıyım. Acil durumda saf soyun devamı için bana ihtiyacı olacak."

Bakışları yüzüme döndü. Gözlerinin yeşili Poyraz'la aynıydı. Şu an bakışlarında abisininkine benzer, koyu bir gölge vardı. Tehlikeli, çaresiz, yalnız bir gölge.

"Şimdi neden o gece ona cevap vermediğimi, neden elimi uzatamadığımı anlıyor musun, Ayça? O soyunu değiştiremez. Ben de. Prens'in kızı olmak, seni de Prens yapıyor."

İkimiz de bir süre sessiz kaldık. Ne kahve içtik ne konuştuk. Öylece sessizliği dinledik. Gupse'ye baktığımda kendimi en az onun kadar yenilmiş hissettim.

Yüzüme zoraki bir tebessüm yerleştirip, "Kızlara prenses denmiyor mu?" diye sordum.

Bana baktı. Değiştiremeyeceği imkânsızları olan çocuklar, sorunlar yokmuş gibi davranmayı iyi becerirdi. Bu yüzden benzer tebessüm onun yüzüne de yerleşti. O da benim gibi *-mış gibi* yapmak konusunda deneyimliydi.

"Kızlara prenses denmiyor amaaaa..." Masanın altına eğildi. Kalan torbalardan birini karıştırıp aldığı süslü şapkasını çıkardı ve beklemeden kafasına yerleştirdi.

"Bu Prenses tacımı takmama engel değil, tatlım."

Seslice kıkırdadım. "Şapka ya da taç fark etmez. Kafana koyduğun her şey yakışır sana."

Onun sahte gülüşünü izlerken ben de gülümsüyordum. Çiço yanımıza geldiği sırada kendini kandırma oyunu oynayan iki küçük kızdık. Çiço'nun getirdiği arabaya bindiğimizde Gupse'nin gözlerini yumup derin, yorgun bir soluk bıraktığını dikiz aynasından izlemiştim. Oynadığı mutluluk oyununu bitirmenin bir yolunu bulmalıydım...

"Acaba kulüp salonunu ve alanı hangi renk çiçeklerle süsleyecekler." Gupse ön koltukta sesli düşünüyordu. "Çiçeklerin şapkamdaki aranjeyle pişti olmasından çok korkuyorum. Aslan ailesinden bir kız, iki sene önceki Gazi koşusunda kulüpteki masaüstü buketleriyle aynı şapkayı takmıştı da ne dile düşmüştü. Hâlâ her organizasyonda o piştinin bahsi geçiyor. Ah ah, evlerden uzak!"

İşte bu aradığım fırsattı. Hevesimi saklayarak arka koltukta öne doğru çıktım. Ön koltuktaki Gupse ve Çiço'ya seslendim.

"Saat henüz erken sayılır, kulübe uğrayalım mı?" İkisi de aynı anda dikiz aynasından yüzüme bakınca panikle Gupse'ye döndüm. "Hazırlıkları kontrol edersin. Baktın bir pişti söz konusu, müdahale etme fırsatı da bulursun."

Gupse anında koltuğunda zıplayıp arka koltuğa döndü. "Süper fikir, Ayça," dedi sırıtarak.

İstediğimi almış olmanın mutluluğuyla elimi Çiço'nun omzuna vurdum. "Hadi Çiço, kulübe götür bizi."

Gupse'nin de istekli olduğunu gören Çiço itaatle başını salladığında hissettirmeden zafer kazanmış gibi yumruğumu sıkmıştım. Gemimi istediğim limana götürüyordum.

Kulübe girdiğimizde içeride hummalı bir çalışma, telaşlı bir koşuşturma vardı. Cuma günkü etkinlik gerçekten mühim olmalıydı. Gupse'nin ilgisinin dağınık olduğu anı bekleyip ona hızlıca Ayışığı'nı görmeye gideceğimi söyledim. Neye cevap verdiğini bile anlamadan başını sallamıştı.

Hızlı adımlarla ahırların olduğu bölgeye giderken geçen gece bindiğimiz elektrikli golf arabalarından birine bindim. Poyraz yanımda yokken yolculuk pek de keyifli

Nihova

geçmedi. Labirenti andıran ahırda, Şahin ailesinin atlarının olduğu bölümü bulmak zordu. Gördüğüm ilk görevliye seyis yardımcısı Yılmaz'ı sordum. Üç farklı kişi, üç farklı noktaya yönlendirdi. Sonunda pes etmek üzereyken başımı kaldırıp baktığım bölmede Ayışığı'nı gördüm. İstemsizce gülümsedim. Farkında olmadan Şahin ekürisine gelmiştim.

Ayışığı beni görünce tanıdı ya da ben öyle olmasını arzuladığım için ayağını yere vurmasından o anlamı çıkarmıştım. Yanma girip başını, boynunu okşadım. Ayışığı aniden başını kaldırıp kişnemeye yakın bir hırıltı kopardı, hemen ardından arkamdan gelen sesle ben de o yöne döndüm.

"At binmeye mi geldiniz, Ayça Hanım?"

Dişlerimi sıktım. Aradığım kişi ayağıma gelmişti. "Ne yapıyorsun burada?"

Omzunu salladı. "Bir seyis ne yapıyorsa, onu yapıyorum."

Gülümsüyordu. Bir zamanlar içimi ısıtan gülümsemesinden artık nefret ediyordum. Hırsla dudaklarımı aralayacaktım fakat dün tanıştırıldığım Recep Efendi ahır kapısında göründü. Söyleyeceklerimi yuttum.

"Ah, Ayça Hanım siz mi buradaydınız?"

Nezaketle gülümsedim. "Kulübe uğramıştık, gelmişken Ayışığı'nı da göreyim dedim."

Emektar seyis başını salladı. "İyi yapmışsınız. Dilerseniz yemliği havalandırana kadar siz kızınızı kum pistte yürütebilirsiniz."

"Becerebilir miyim, bilmiyorum. Hem..." Başımı eğip elbiseme ve ayakkabılarıma hoşnutsuz kısa bir bakış attım. "Üstümdekiler de pek uygun değil."

Nirvana

Yaşlı adam gülümsedi. "Endişe etmeyin, Yılmaz size her iki konuda da yardımcı olur."

Elini adının Yılmaz olduğunu sandığı yardımcısının omzuna koyup ona birkaç şey sıraladı. Birkaç dakika sonra ayağımda diz kapaklarımı geçen uzun, siyah çizmelerle Ayışığı'nın yularının ipini tutmuş, yalancı seyisle yan yana yürüyorduk. Kum piste girene kadar ikimiz de konuşmadık. Ayışığı sakin adımlarla nallarını kuma dokundurduğunda tatlı bir hırıltıyla karnını titretmişti. Anlaşılan yürümeyi seviyordu.

Başımı çevirip etrafıma baktım. Pisti dolaşan iki at daha vardı ama onlar bir hayli uzağımızdaydı. Yanımdaki adama döndüm.

"Burada ne işin var, Kerem?"

Dişlerimin arasından süzüldü kelimeler. Sesimle birlikte öfkemi de bastırmaya çalışıyordum. Gülümsemeye yeltenecekti ama ona doğrulttuğum sert bakışlarım gamzesini gösteremeden soldu.

"Bir görev verilirse kabul edersin, Ayça."

"Reddedebilirdin."

"Baban huzuruna çağırıp, kendi ağzıyla bir görev verirse, kabul etmek zorundasındır. Bunu sen de biliyorsun. Babanı en son geri çeviren ajanın görev yeri haritada bile görünmüyor."

Haklıydı. Babam reddedilecek teklifler sunmazdı. Babam teklif de sunmazdı. Babam bildirirdi, sen yapmak zorunda kalırdın. Yine de ona hak verdiğimi sesli söylemeyecektim.

"Ayrıca sana yakın olmak, güvende olduğunu kendi gözlerimle görmek de iyi oldu."

Nirvana

Kurduğu cümleyi duymazdan gelip, "Görevin ne?" diye sordum.

Sesini biraz alçalttı. "A planı başarısız olursa, ki o plan sensin. Daha büyük bir şey bulamazsan diye şu bahis olayını netleştirmek için yerleştirildim." Bana doğru yaklaştırdı başını. "Ben C planıyım," dedi fısıldar gibi.

Başımı ondan uzaklaştırıp geriye çektim. "B planı ne peki?"

Omuz silkti. "Bunu söyleyemem. Fakat ben hâlâ A planına güveniyorum." İpe uzanır gibi yapıp elime dokundu. "Hep güvendim..." diye fısıldadığında elimi kızgın demire değmiş gibi geri çektim.

Bakışlarını kanca gibi yüzüme saplamıştı. Ona bakmasam da mavi gözlerinin yansımasını hissedebiliyordum. Beni etkileyemezdi. Başımı çevirirken gözlerimi devirdim.

"Sus, Kerem."

Ayışığı adımlarını yavaşlatmıştı. Bize kulak misafiri oluyordu. Kerem'den hoşlanmamış gibi başını benden tarafa çeviriyor, ipine onun dokunmasına izin vermiyordu. Akıllı kızdı.

Pistteki ikinci turu tamamlarken saatime baktım. Gitsem iyi olacaktı. Pist çıkışına yönlendirdim Ayışığı'nı. Pistten çıkarken Ayışığı nallarını, ben de çizmemin topuklarını silkeledim. Ayışığı kendi bölmesinin yolunu ezbere biliyordu, bu kez ben onu takip ediyordum. Kısa bir yürüyüşün ardından Şahin bölmesine gelmiştik. Bu kaçamak bana bir şey kazandırmamıştı. Kerem'in de neyin içine girdiğini bildiğini sanmıyordum. Onun ağzından duyacaklarım şu noktada bana fayda sağlamayacaktı.

Nirvana

"Ayça..." dedi Kerem usulca. Uzanıp koluma dokundu. "Dikkatli ol. O adamın illüzyonuna kanma lütfen." Kolumu parmaklarından kurtarmak için çekiştirdim ama o bırakmadı. Eli ısrarcı tavrıyla kolumu tutuyordu. İnatla yüzüne bakmamı bekledi.

"O adam soğukkanlılıkla, kolayca adam vurabiliyor."

Anlaşılan Poyraz, kulüptekilerin gözünü yeterince korkutamamıştı. Olanlar kulüp salonundan ahırlara kadar ulaşmıştı. Konuşuyorlardı. Bu Poyraz'ın hoşuna gitmeyecekti. Kerem'in mavi gözlerine bakıp dişlerimi sıktım. O ise son cümlesini kurdu.

"Poyraz Şahin tehlikeli biri, Ayça."

Hiddetle onu göğsünden ittirdim. Parmaklarını tenimden uzaklaştırdım.

"İşine bak, Kerem. Bir seyis ne yapıyorsa onu yap. Bir daha da sakın bana akıl verme!"

Ayışığı'yla vedalaşmadan arkamı döndüm. Geçmişimin içine eden adamdan öfkeyle uzaklaşırken çizmenin içindeki ayağım havada asılı kaldı. Nerit uzaktan beni izliyordu!

Paniklememeliydim.

Konuştuklarımızı duymadığı sürece -ki bu mesafeden bizi işitmesi imkânsızdı- bunu atlatabilirdim. Belli belirsiz yutkundum, soğukkanlılıkla adımlamaya devam ettim. Sadece yedi adım sonra Poyraz açığa çıktı! O da Nerit'in yanındaydı.

Tamam, işte şimdi panikleyebilirdim!

Duzenleme
Ny.ozlem

Nihova

BÖLÜM 20

Kırmızı ışık, kelimelerimizin bıraktığı boşluğu doldurmuştu. Arabanın içi yansıyan trafik lambasıyla boyanmışken, öylece bekleyip sola verdiği sinyalin ritimli sesini dinliyorduk.

Ahırdan çıktığımızdan beri tek kelime etmemişti. Alışveriş torbalarım Çiço'nun aracından onun arabasına koyulmuştu ve açıklama ya da teklif gerekmeden doğal bir rutinle onun yan koltuğuna oturup eve doğru yola çıkmıştık.

Ahırda Kerem ile konuştuklarımızı duymadıklarına emindim ama bizi ne kadar zamandır izlediklerini kestiremiyordum. Sırrı olan insanların yaptığı en büyük hata, konuşan ilk kişi olmaktı. Kitabın tamamını okumuş kişi, karşısındakinin hangi bölümde olduğunu bilmeden açık verebilirdi. Bu yüzden Poyraz'ın sessizliğinin sebebini anlamadan savunmaya geçemezdim.

"At binmek istiyorsan bana söyleyebilirsin, çocuk," dedi sonunda.

Tamam, eğer takıldığı konu buysa sorun yoktu.

"Aslında sadece Ayışığı'nı sevmek istemiştim ama Recep Efendi yemliği havalandırana kadar yürütebilirsiniz deyince, sevmekten fazlasını yapmış oldum."

İşkence çektiren sessizlik sonunda, çenesini oynattı. "Anladım."

Neyi anlamıştı? Suratındaki tek bir kas hareket etmezken neyi anladığını nasıl bilebilirdim. Hafifçe onun tarafına doğru döndüm.

"Eğer at binmek istersem..."

"Eğer at binmek istersen Ayışığı'nı rahatsız etme. Alıştırma atları var, Recep Efendi onlara bindirsin seni." Sözümü bıçak gibi kesmişti. "Ayışığı yürürken yanında yabancı olmasından hoşlanmıyorum."

"Ben Ayışığı'na yabancı değilim ki. Bizi sen tanıştırdın, unuttun mu? Ayrıca beni çok seviyor, ona sorabilirsin."

"Senden bahsetmiyorum."

Tamam, canını sıkan şeyi bulmuştum.

"Seyis yardımcısından mı söz ediyorsun?" Tepki vermedi ama Kerem'in varlığının onu rahatsız ettiği açıktı. Bunu savuşturabilirdim. "O bir seyis ve seyislerin görevi atlarla ilgilenmek değil mi?"

Araba olması gerekenden daha sert fren yaptı. "İyi geceler, Simaze."

Başımı çevirip apartmana baktım. Gelmiştik. Soğuk havayı dağıtmadan ayrılmak istemiyordum.

"Şey... Saat daha erken, yukarı gelmek ister misin?"

Göz ucuyla baktı bana. "Benim evime, beni mi davet ediyorsun, çocuk?"

Sevimli görünmeye çalışıp omuz salladım. "Fena mı, kendi evin gibi rahat edersin işte."

Ufacık da olsa tebessüm ettirebildim ukala dudaklarını. Yüzünü sonunda gözlerime çevirdiğinde bana bakmadığı anlarda gözlerini özlediğimi fark ettim.

Nihova

"İyi geceler, çocuk," dedi yumuşak ama net bir sesle.

"İyi geceler, Çerkes," diyerek yenilgiyi kabul ettim.

Arabadan inip kapıyı kapattım. Apartman girişine yürürken bana seslendi.

"Simaze..." Az önce oturduğum koltuğun camından koyu gözleriyle bana bakıyordu. "Bana ait olan şeylere o kadar kolay el uzatılmasından hoşlanmam."

O arabasıyla uzaklaşırken canını sıkan asıl meseleyi de öğrenmiş oldum.

"Ayça!"

Sabahın ilk ışıklarında evden çıkmıştım. Poyraz beni almaya gelmeden bazı cevaplar bulmalıydım. Riskliydi ama yapmak zorundaydım. Eğer telefonlarımı açmış olsaydı buraya kadar gelmem gerekmeyecekti.

Hayatımın son yirmi yılını geçirdiğim evin bahçe kapısından girerken tuhaf hissetmiştim. Genelde görevden dönerken, bu bahçe kapısı bana yuvaya dönmenin huzurunu daha ilk basamaktan hissettirirdi. Fakat şu an o sıcaklığı hissedemiyordum.

Yüksek bahçe duvarları hâlâ kameralarla izleniyordu. Bahçe dışında ve içinde görünmez güvenlikler dolaşmaya devam ediyordu. Görünmez diyordum çünkü küçükken onlara ne kadar top atarsam atayım bana karşılık vermezlerdi. Babamın sert komutları, sevimli bir kız çocuğunun oyun isteğinden daha güçlüydü. Bazen benimle iletişime geçsinler diye kendimi bilerek yere atardım. Benim yaralanmamla ilgilenmediklerini o zaman anlamıştım. Havuza

Nirvana

atlayıp boğulma numarası yaptığımda da beni sudan çıkaran bahçıvanımız olmuştu. Onların beni korudukları şey başkaydı ve ben o şeyi hiç bulamamıştım. Bu yüzden, şu an bahçe kapısından geçip evin kapısını çaldığımda beni yok saymalarını yadırgamamıştım.

Annem adımı söyleyip şaşkınlıkla elindeki mutfak havlusuyla birlikte boynuma sarıldı.

"Ah, canım kızım..."

Deterjanla karışık sabun kokusunu içime çektim. "Annem."

Omuzlarımdan tutup kucağından uzaklaştırdı. "Bakayım sana. Zayıflamışsın sanki sen."

Dün ergenliğe girmiş genç kız gibi gözlerimi devirdim. "Zayıflamadım, anne!" Bu tepkim beni kendi etrafımda döndürmesine engel olmamıştı. Elinden kurtulduğumda bu kez ben onu taklit ettim. "Sen nasılsın? Asıl ben sana bakayım bir."

Anneme yarım adım uzaktan bakmak, mideme ince bir sızının süzülmesine sebep oldu. Zayıflayan oydu. Mutfak önlüğünün sardığı ince beli, uzun boynu daha fazla açığa çıkmıştı. Kestane rengi küt saçlarının beyaz misafirleri çoğalmış, mavi gözlerinin altındaki mor halka genişlemişti. Beyaz teni daha da solmuştu. Güneşe çıkmayı unutmuş olmalıydı. Elindeki mutfak havlusundan açıkta kalan ellerine gözüm takıldı. Avuç içleri kızarmış, parmak uçları su toplamıştı. Endişeyle alt dudağımı ısırdım.

"Anne, bu ellerinin hâli ne böyle?"

Kollarını savurup, parmaklarını elinde tuttuğu temizlik bezinin altına sakladı. "Aman, bir şey yok. Hazır sen yokken odanı baştan sona, dip köşe temizleyeyim dedim.

Nihan

Ama o kadar pisti ki deterjan karışımlarını biraz abartmış olabilirim."

Doğruca yüzüne baktım. "Anne."

Gözlerini gözlerimden kaçırıyordu. "Alerji oldu, Ayça. Endişe etme doktora gösterdim. Krem verdi, süreceğim geçecek."

Doğruyu söylemiyordu. "İlaçlarını düzenli içiyorsun, değil mi?"

Bu kez ergen gibi göz deviren o olmuştu. "İçiyorum, Ayça."

Yeniden dudaklarımı aralayacaktım ama burnuma yoğun bir koku çarptı. Tazı gibi havayı kokladım. "Bu koku ne?"

Annem panikle yerinde sıçradı. "Ay ay! Fırında tepsi vardı."

O mutfağa koşturdu, ben kapıyı kapatıp peşinden sürükledim bacaklarımı. Hâli hiç hoşuma gitmemişti. Ev her zaman temizlik kokardı fakat şu an kimya laboratuvarında geziyor gibiydim.

Mutfağa yaklaştıkça vanilya kokusu deterjan kokusunu bastırmaya başladı, son adımımı atıp kapı eşiğinde öylece durdum. Afallamış bakışlarımla bir süre karşılaştığım manzarayı izledim. Bütün tezgâhların üstü tepsilerle kaplıydı. Tepsilerin içi kimisi pişmiş, kimisi fırına girmeye hazırlanan kurabiyelerle doluydu. Mutfağın ortasındaki Amerikan tezgâhın tamamına kurabiye dizilmiş tabaklar yığılmıştı. Midemin üstüne koca bir endişe çuvalı oturdu. *Annem iyi değildi.*

Endişemi yutkunup kendimi gülümsemeye zorladım.

"Hayrola annecim, çaya birilerini mi davet ettin?"

Nihova

Davet etmediğini, *edemeyeceğini* biliyordum. Onu ürkütmek istemiyordum ama bu yaptığı normal değildi.

"Eski bir tarifi hatırladım da hatırladığım tadı yakalamak için birkaç kez denemem gerekti."

Benimle gülümseyerek konuşuyordu. Bunun sağlıklı bir tebessüm olmadığını anlayacak kadar tanıyordum onu. Gülümsemesinin arkasında sakladıklarını hissedebiliyordum. Annem ben varken de yalnızdı ama ben gidince kimsesiz kalmıştı.

Ben de oyununa ortak olup yüzümü sahte bir gülücükle boyadım.

"İyi tarafından bakalım. Bunca kurabiyeyi yedikten sonra tadını bir daha unutamayacağın kesin."

Fırından yeni bir tepsiyi çıkarırken seslice kıkırdadı. Elindeki eldiveni çıkarıp dolapta son kalan birkaç tabaktan çıkarıp tepsideki sıcak kurabiyelerden birini tabağa aldı. Aldığı yeni oyuncağı en iyi arkadaşıyla paylaşan çocuklar gibi hevesle bana uzattı.

"Aslında üstüne şerbet dökülüyor ama ben böyle de seviyorum. Al, dene bakalım."

Reddetme gibi bir şansım yoktu. Üfleyerek koca bir ısırık aldım.

"Hmm, nefis." Gerçekten lezzetliydi. Elimle ağzımı kapattım. "Adı ne bunun?"

Cevabı arar gibi tepsilere göz gezdirdi, ardından omuz silkti. "Hatırlamıyorum. Dedim ya, eski bir tarif." Benim yeni bir ısırık aldığımı fark edince heyecanla ileri atıldı. "Ah, dur senin için bir kutuya koyayım, yanında götür."

Ona itiraz etmek istedim ama sonra bunu fırsata çevirmeye karar verdim.

Nihova

"Tamam, annecim sen hazırla, ben de odamdan bir şey alıp geleyim." Son lokmamı ağzıma atarken mutfaktan çıkıyordum. Zaman kazanmak için yeniden arkama döndüm. "Pembe kapaklı saklama kabın vardı ya, ona koy istersen, uzun yol gideceğim, dökülmesin."

Annem memnuniyetle başını sallarken bunca karışıklık içinde o kabı bulmasının zaman alacağını biliyordum. Üst kattaki odama çıkmak yerine babamın ofisinin kapısını açtım yavaşça.

Ofisin kokusu, enerjisi, içimi titretmesi... İşte değişmeyen tek şey bunlardı. Küçük Ayça bacak kadar boyuyla bu odaya girdiğinde ne hissediyorsa, kazık kadar boyu olan Ayça hâlâ aynı ürkeklikle adımlıyordu odayı.

Yutkunup derin bir soluk aldım. Hızlı hareketlerle ne aradığımı bilemeden, masanın üstünü, çekmeceleri karıştırmaya başladım. Aktif olan operasyon bilgilerini kasasına kaldırmazdı. Gözünün önünde tutar, farklı açılarda bakardı. Ne de olsa resimdeki farkı bulmak için resme uzun süre bakmalıydın.

Çalışma masasının son çekmecesindeki dosyalar diğerlerine göre daha dağınık tıkıştırılmıştı. Çekmece önüne çöküp sayfaları incelemeye başladım. Anlamlı gelen bir şey yoktu. Aynı çekmeceyi biraz daha karıştırdım. Birkaç dosya sonrası umudumu ve zamanımı kaybediyordum. Çekmece tamamen boşaldığında elimde bir şey yoktu. Dosyaları aynı şekilde sıraladım, eski yerine bırakacakken çekmece dibinde kadife, ufak bir kutu gözüme ilişti. Düşünmeden uzanıp aldım.

Kadife kutu kuyumculardaki kolye ya da yüzük kutularındandı. Tok bir sesle açıldığında içindeki iri, gümüş

Nirvana

yüzük açığa çıktı. Erkek yüzüklerine benziyordu. Kaşlarımı çattım. Üstünde arma vardı. Tanıdık gelmemişti, daha önce gördüğüm bir simge değildi. Yine de bir şeydi. İçgüdülerim, sezgilerim bu yüzüğe çekiliyordu. Annemin bana seslendiğini duydum. Armaya biraz daha bakıp zihnimde defalarca üstünden geçtim. Kapatıp dosyalarla birlikte eski yerine koydum.

Hızlı adımlarla ofisten çıkıp iki uzun adım atmıştım ki evin dış kapısı ben önünden geçerken aralandı.

"Ayça?" Gelen babamdı. Eve girip korkuyla kapıyı arkasından kapattı. Kaşlarını çatıp ses tonunu düşürdü. "Ne işin var burada?"

Yutkunup, duruşumu dikleştirdim. "Konuşmamız gerekiyor."

Dişlerini sıktı. Kolumdan tutup çekti, hızlıca üstümü yokladı.

"Nasıl bu kadar tedbirsiz davranabilirsin!"

Annem de hole gelmişti. Elindeki kurabiye kutusu ve endişeli gözlerle eşiyle kızının itişmesini izliyordum. Babamın arama yapan elini üzerimden savurdum.

"İzlenmedim baba."

Çenesini öyle güçlü sıkıyordu ki alnındaki damarları şişmişti. "Bunu bilemezsin!"

Sinirlendiğinde daha da parlayan sarı gözleri beni eskisi kadar korkutmuyordu.

"Kerem'in kulüpte ne işi var, baba?"

"Geleli ne kadar oldu?"

Bana değil doğruca anneme sormuştu. *Beni yok saymasından nefret ediyordum.* Annem dudaklarını büktü. Gelişi güzel bir hesap yaptı.

Nihova

"Onuz dakikadan fazla değildir."

Babam başını salladı. "İyi, henüz geç değil." Uzanıp kapıyı açtı. "Hadi, git."

Yumruğumu sıktım. *Beni ciddiye almayan tavrından nefret ediyordum.*

"Baba. Kerem'in kulüpte ne işi var diyorum!"

"Şu davranışından sonra, kararımın ne kadar yerinde olduğunu daha iyi anlıyorum!"

Dişlerimi sıktım. İleri atılıp kapıyı kavrayarak gürültüyle geri kapattım. "Bana açıklama yapmadan hiçbir yere gitmeyeceğim!"

"Açıklama mı istiyorsun? Peki."

Kapının üstündeki elimi geri püskürttü. Ateş saçan kehribar gözlerini hançer gibi yüzüme sapladı. "Senin bu işin altından kalkabileceğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Haftalardır bir arpa boyu yol gidemedin. Maykop anlaşmalarının altında her ne varsa senin kapasiteni aştığı belli. Bu operasyon için sadece sana bel bağlayamam."

"Bu operasyon neden senin için bu kadar önemli, baba?"

"Benim için bütün projelerim önemli ve sana açıklama yapmak zorunda değilim. Kızım olman seni diğerlerinden farklı kılmaz."

Kasti bir kibirle dudak büktüm. "Peki o zaman. Ben de gider Harun Abi'ye sorarım." Bakışlarımla ona meydan okudum. "O operasyon müdürü ve ben de hâlihazırda bu operasyonun içinde olduğumdan, bana bilgi vermek için senin kadar ketum davranmayacaktır."

Bir süre bakışlarımı gözlerinden ayırmadım. Onun bana söylediğinden fazlasını bildiğimi hissetmesini istedim. Bu

kez o benim kehribarımda asılı kalmıştı. Kapının koluna uzandığımda bütün gücüyle avucunu kapıya dayadı.

"Kimseye bir şey sormayacaksın."

Dudaklarım sağlıksız bir gülümsemeyle inceldi. "Neden? Operasyonla ilgili sakladığın bir şey mi var, babacım?"

"Soru sorma. Bana o Çerkes Birlik'ini dağıtacak bir şey bul, Ayça. Tek görevin bu."

Bakışlarında değişen bir şey vardı. Kaşlarımı çattım. "Lider'i istediğini sanıyordum?"

"Lider'i yıkmak demek, Birlik'i sarsmak demek. Sandığın kadar birbirlerine bağlı değiller. Poyraz Şahin'i alırsak temel zayıflar, tek depremle yıkılırlar."

Sesinde tuhaf bir tını vardı. Daha önce babamın sesinde hissetmediğim bir şeydi. Tehlikeli, kararlı bir şey. O şey beni korkutmuştu.

"Poyraz Şahin'i alamayabilirsin, baba."

Yüzünü buruşturdu. "Bu da ne demek?"

"Maykop'ta her ne dönüyorsa onun ilgisi yok. Buna eminim."

"Her şeyin Lider'le ilgisi vardır."

"Ama bunda yok."

"Emin olamazsın."

"Eminim, baba! Henüz ispatlayamam ama Çerkes suçsuz." Doğruca gözlerinin içine baktım. "Suçsuz olduğunu biliyorum," dedim mırıldanırcasına.

"Sen..." dedi. Dişlerini sıkıyordu. Gözlerindeki sarı çizgiler alev alacak gibiydi. "Yoksa sen ona..."

Devamını getirmedi. Ne söyleyeceğini tahmin edebili-

Nihova

yordum ama cevabını henüz ben de bilmiyordum. Tek bildiğim emin olmadan, Poyraz'ın özgürlüğüne sebep olmak istemediğimdi.

"Seni operasyondan almak zorunda bırakma beni, Ayça."

Başımı iki yana salladım.

"Evet, Maykop'ta bir sorun var ve ben ne olduğunu bulacağım. Ama sorumlusu Poyraz Şahin değil. Sana gerçek sorumluyu getireceğim, baba. Söz veriyorum."

Duygusuz, donuk bakışları rahatsızlık içinde yüzümde dolaşıyordu. Hırsı beni ürkütüyordu. Poyraz'ı ona altın tepside sunamazdım. Zaman kazanmalıydım.

"Sen her zaman, hızlı çözmeye çalıştığın her düğüm daha çok karışır, acele edersen zayıf ipi göremezsin, demez misin? Bana biraz daha zaman ver. Zayıf ipi gördüm, takip edip ucunu bulmam gerek. Lütfen, baba. Sadece biraz zaman ver."

Bıkkın bir soluk bırakıp başını iki yana salladı, parmak uçlarını göz çukuruna bastırdı.

"Duygularınla hareket ediyorsun, Ayça."

"Hayır, baba, ben..."

"Her ne düşünüyorsan, yanılıyorsun!" Elini yüzünden çekti. "Yanıldığını sen de göreceksin. Düğünlerine aldılar, sofralarına oturttular diye seni sevdiklerini sanıyorsun." Omuzlarımdan tuttu. Sarıya boyanmış ela gözleri durulmuş ama közü sönmemişti. "Sevgi senin kanını değiştirmez, Ayça. Onlar kendinden olmayanı sevmez. Bunu sen de göreceksin."

Omuzlarımı bıraktı, benden uzaklaştı. Sakin bir tavırla kapıyı araladı.

Nirvana

"Hadi git. Kimmiş gerçek sorumlu, bul bakalım. Ama buldukların hoşuna gitmeyecek, bunu unutma."

Kıpırdayabilmek için zihnimdeki toz bulutunu dağıtmam gerekiyordu. Kısa bir soluk aldığımda nefesim boğazımı acıttı. Arkamı dönüp endişeli güzel mavi gözleriyle bizi izleyen annemin yanağına ufak bir öpücük bıraktım. Elindeki kurabiye kutusunu aldım.

"Kendine dikkat et, anne," diye fısıldadım kulağına.

Kapıya doğru yürüdüm. Çıkmadan önce babama döndüm.

"Lütfen ilaçlarını içtiğinden emin ol."

Yüzüme bakmadı. Cevap vermedi. Ben çıktıktan sonra arkamdan gürültüyle kapıyı kapattı.

"Bu gecikmeleri adet edineceksen maaşını tekrar konuşmalıyız, çocuk."

Otoriter müdür yine aynı yerinde, yine siyahlar içinde, maalesef yine nefes kesici bir duruşla, korkuluklara yaslanmış bekliyordu. Sabahki ziyaretim planladığımdan daha uzun sürmüştü. Babamın kurduğu cümleler beynimde öylesine gürültülü yankılanıyordu ki galeriye geldiğimde kuracağım bahaneleri düşünmeme fırsat vermemişti.

Koyu kırmızı elbisem vardı üstümde. Belimi ince gösterdiğini biliyordum fakat kırmızı rujumu sürmeyi unutmuştum. Saçlarımı aceleden özensizce düzleştirip çıkmıştım evden. Kısacası, Poyraz gibi zeki birinin dikkatini dağıtabilmek için yeterince kuşanmış olduğum söylenemezdi. Saçlarımı omzumun üstünden geriye atıp son basamakları çıkarken gözlerimi kıstım.

Nihova

"Sahi, biz maaşımı konuşmuş muyduk?"

Dudak büktü. "Ne veriyorsam, çok."

Surat astım. "Ne alıyorsam, az."

Dudağı yana kaydı. Bu tehlikeli açıya hâlâ alışamamıştım. Merdivenleri bitirip yanına yaklaşırken yine adımlarımı tökezletecek kadar derin bakıyordu. Bu saatlerde gözlerinin rengi daha açık oluyordu ve ben yeşilin bu tonuna bayılıyordum.

Saatine kısa bir bakış attı. "Gupsezede mi oldun?"

Tek bir solukla rolüme büründüm. "Yine keyifsiz bir uyku ve migrenli bir sabahtı. Sabah kahvesine gittim yeniden ama kahvecide fazla sıra vardı." Durdum. Hızlı düşünüp, "Dönüşte de çenebaz taksici trafiğe takıldı," diye ekledim.

"Hmm," dedi Poyraz sadece.

Tekrarlanan bahane inandırıcılığını yitirirdi. Eli artırmalıydım.

"Ama bu, Gupsezede olmadığım anlamına gelmiyor. Bana aldırdıklarıyla ya şık olacağım ya da sana alay konusu olacağım."

Sessizce tebessüm ederken bugünü de şüphe tohumları ekilmeden atlattığımı anlamıştım. Ben rahat bir nefes alırken galerinin giriş katından sesler geldi. Janberk'le Çiço, haylaz erkek çocukları gibi birbiriyle şakalaşıyordu.

"Dün alışverişte Çiço çok yardımcı oldu bize," dedim birbirlerini ittirmelerini izlerken. Göz ucuyla Poyraz'a baktım. İçimdeki dürtüyü bastıramıyordum. "Bize gözü gibi baktı," deyiverdim usulca.

"Bakar, Çiço'm," dedi hemen Poyraz. Çiço tam o sırada, Janberk'in elindeki şişenin parlak arabalardan birine

Ninova

çarpmasını son anda engellemişti. Ben araba zarar görecek diye tedirgin olmuştum ama Poyraz rahattı. Gururla karışık memnuniyetle, "Çiço ona emanet edilen her şeye gözü gibi bakar," diye ekledi.

Jankat arabaların arasından belirdiğinde ailenin olgun kardeşi gibi Janberk'i inceden azarladı, Çiço'nun da aferin dercesine saçlarını karıştırdı. Çocuklarını uzaktan takip eden ebeveynler gibi gülümseyerek onları izliyorduk.

"Ekip Çiço'ya değer veriyor," dedim.

"Çünkü Çiço değerli biri," dedi.

"Öyle mi gerçekten?"

Yüzünü bana döndü. Kaşlarını çatmıştı. "Bu da ne demek şimdi?"

Dürtümü serbest bıraktım. "Şu Prens ve Köle olayı..." Onun tek kaşı havaya kalktı, ben dudak büktüm. "Çiço geldiği soy yüzünden bazen dışlanabiliyormuş. Bu durum can sıkıcı."

Duruşu dikleşti. Onu da bu can sıkıcı olayda taraf yaptığımı düşünmüş olacaktı ki rahatsız oldu.

"Sen benim Çiço'yu diğerlerinden ayırdığımı gördün mü?" Görmemiştim. Ama onu onaylamadım. "Diğerleri neyse, Çiço da benim için o. Soframda yeri, evimde köşesi, masamda koltuğu var. Geldiği soya değil, olduğu kişiye bakarım ben."

"Ama?"

Dudak büktü. "Ama'sı yok. Çiço benim gölgem."

Konuşma istediğim yöne doğru gidiyordu. Arı kovanına çomak sokmalıydım.

"Peki o zaman. Çiço'nun sevdiği bir kız var diyelim. Onunla evlenebilmesi için Çiço'ya yardım eder miydin?"

Nirvana

Absürt bir şey duymuş gibi suratını buruşturdu. "Biriyle evlenmek için neden yardıma ihtiyacı var?"

"Çünkü imkânsız biri."

"İmkânsız olduğunu kim söylüyor?"

"Geçmiş."

"Hiçbir geçmiş Çiço'nun sevdiği kızla birlikte olmasına engel olamaz."

Ya şimdi ya da hiç.

"O kız Prens soyundan olsa bile mi?"

Poyraz'ın tepkisiz bakışları bir süre yüzümde asılı kaldı. Göz bebekleri hareket etmedi. Saniyeler sonra yeşil gözleri daire şeklini aldı. Anlamıştı. Anladığını görebiliyordum. Belki de zaten biliyordu. Ya da şüpheleniyordu. Fakat belli ki bir şeylerin dile dökülmesine, sesli duymaya karşı hazırlıksızdı.

Başını arabaların olduğu yöne çevirip aşağı baktı. Göz bebekleri bir süre Çiço'yu takip etti. Çiço izlendiğinden habersiz, Janberk'in yaptığı espriye gülümsüyordu. Keşke Poyraz'm onayını ve desteğini aldığını ona müjdeleyebilseydim. Fakat bu olmadı. Poyraz yüzünü ve sert bakışlarını geri çekti. Katıksız bir ciddiyetle bana döndü.

"Diğer konuyla alakalı bir şeyler var."

Bu kez ben kaşlarımı çattım. "Diğer konu?"

Arkasını dönüp odasına doğru yürümeye başladığında "Maykop," dedi sadece.

Aşağı, Çiço'ya doğru kısa bir bakış attım. Gupse ve Çiço'nun çiçek açmasını çok istiyordum fakat şimdilik elimden bu kadarı geliyordu. Tohumu atmıştım. Filizlenip filizlenmeyeceğini zaman gösterecekti.

Nirvana

Korkulukları bırakıp merakla Poyraz'ın peşinden sürüklendim. Kördüğümü çözecek bir şeyler bulabilmiş olmasını diliyordum. En azından kendini aklayacak bir şeyler...

Poyraz çekmecesinden ince bir dosya çıkarırken, odanın kapısını kapatıp masasına yaklaştım.

"Giden son üç yardım tırlarında dikkatimi çeken bir şey var."

Kâğıtları masaya yan yana serdi. Kırmızı kalemle daire içine alınmış yeri görebiliyordum. Sandalyesinin yanına kadar gidip kâğıtlara yaklaştım.

"Yardımların Tenteli Tır ile yapılmasını konuşmamıza rağmen, Maykop'a ilk bina yapımı sonrası, hep iki dingilli kamyonla nakliyat yapılmış."

Yüzüme bakıp tepki vermemi bekledi. Suratımı buruşturdum. "Çerkesce bile şu konuşmandan daha anlaşılır. Daha basit anlatabilir misin?"

Bıkkın bir nefes bıraktı. Berbat bir öğretmendi. "Yardımların tenteli tır dediğimiz, büyük araçla yapılmasını konuşmamıza rağmen, yardımlar ufak bir kamyonla gitmiş."

"Hmm. Tuhafmış."

"Evet, tuhaf. Ama daha tuhaf olanı, araç ağırlığının her zaman 10.9 tonda tutulmuş olması. O kamyonlar 20 tona kadar taşıma iznine sahip ama 10.9'un ne üstüne çıkmış ne de altına düşmüş."

Kaşlarım alnımda toplandı. "Sebebi ne olabilir?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum." Düşünceli soluğu önündeki kâğıtların sallanmasına sebep oldu. "En azından kamyonun içinde malzeme olduğu kesin. Ama o malzemeler anlaşmadaki yerler için kullanılmadıysa nereye götürüldü, ne yapıldı?"

Nihova

Elimi omuzuna indirdim. "Dikkat çekmeden öğrenmenin bir yolunu bulabilecek misin?"

Cevap vermek için biraz aklında dolaştı. "Bu akşam *Vunafe* var."

"*Vunafe*? Toplantı, oturum gibi bir şey miydi?"

"Evet, toplantı demek. Birlik ailelerinin toplanması için de kullanıyoruz." Bakışları düşüncelerinde geziyordu, parmaklarını kırmızı daireye dokundurdu birkaç kez. "Orada Şamil Aslan'ı ve kamyonları süren Şapsığlar'dan birilerini yoklayacağım."

"Çerkes..." dedim usulca. Başını kâğıttan ve düşüncelerinden kaldırdı.

"Şu vü-vünafe..."

Dudağı yana kaydı, gülümsemesini bastırdı. "*Vunafe*," diye düzeltti.

"Tamam, Vu-na-fe," dedim göz devirip heceleyerek. Ukala başıyla telaffuzumu onayladığında devam ettim. "Akşamki *Vunafe*'ye ben de gelebilir miyim?"

Poyraz cevap vermemişti. Bütün gün odasından da çıkmamıştı. Kendi ofisimde annemin kurabiye kutusunun yarısını tek başıma mideme indirirken kapımı çalmasını beklemiştim -ya da çalmadan içeri girmesini- ama gelmedi. Birlikte yenmesi konusunda hassas olduğu öğle yemeğine de katılmadı. Yemek odasına gelen her ekip üyesi, *"Reis niye yemeğe inmedi?"* diye bana sorduğunda gülümsemek istiyordum. Poyraz'dan sorumlu sayılmak tuhaf bir şekilde hoşuma gidiyordu ama cevabı ben de bilmiyordum. Ekip yemek masasında *Vunafe*'den bahsederken merakım daha da artmıştı. Birlik'e bağlı herkes o masada olacaktı. Maykop'la alakalı bir şeyler bulmak için de iyi bir fırsat olabilirdi.

Nirvana

Mesai bitimi yaklaşırken odamda oturmaktan sıkıldım. Çantamı ve paltomu alıp girişte çocukların yanına katıldım. Ekip bana sergilenen araba isimlerini öğretmeye çalışıyor, adını, modelini öğrendiğim arabaların fiyatlarını duyduğumda dudağım uçukluyordu. Benim şaşkınlığım ise ekibi eğlendiriyordu. Poyraz merdivenlerden indiğinde sohbeti kesip ona dikkat kesildik.

"Gidiyoruz," dedi doğruca benim yüzüme bakarak.

"Nereye?"

"*Vunafe*'ye gelmek istediğini söylemedin mi?"

Kaşlarım alnımda asılı kaldı bir süre. Kabul edeceğini düşünmemiştim. Masada çıkışı bekleyen çantamı koluma geçirirken Poyraz ekibe dönmüştü.

"Kulüp'e gidip hazırlıklar ne durumda kontrol edin. Her şeyin üstünden tekrar geçin. Gevşek ağızlıların kulaklarını kapatın, gerekirse yarış anına kadar bir odaya kilitleyin. Ne olursa olsun, planın bozulmayacağından emin olun."

"Merak etme, Reis, her şey kontrol altında."

"Endişelenme, abi, konuşmayı seven kimseyi dahil etmedik."

Janberk ve Jankat patronlarına güven verirken, Poyraz iri bedeniyle sabit bir noktaya bakan Nerit'e seslendi.

"Nerit, bir sorun mu var?"

Nerit bakışlarını saplandığı yerden çıkardı. Transtan çıkmış gibi hafifçe geniş omuzlarını salladı.

"Sorun mu, henüz bilmiyorum."

"Söyle, birlikte karar verelim."

"Önce emin olmam gerekiyor, Patron."

İkisi, sadece onların konuşabildiği bir dilde bakıştık-

Nihova

larında Poyraz hafifçe çenesini oynattı. Adımlarına başlamadan önce üstündeki siyah ceketini düzeltti.

"Hadi bakalım, herkes işine baksın." Ekip dağılmak için hareketlenirken, "Çiço. Sen benimle geliyorsun," dedi.

Ekip aynı anda yavaşladı. Hepsinin yüzünde anlamsız bir bakış vardı.

"Abi sen *Vunafe*'ye gitmiyor musun?" diye sordu Janberk.

"Evet, gidiyorum."

Ekip tamamen durdu. Hepsi afallamıştı.

"E Çiço?" diye sordu Janberk bu kez.

"Çiço ve Ayça benimle geliyor."

Kafaları aynı anda önce Çiço'ya sonra bana, ardından Poyraz'a döndü. Sahnede bocalayan dans grubunu izler gibi şaşkınlıklarını izliyordum. Ekipteki herkes bulmacayı çözmeye çalışırcasına birbiriyle bakıştı. Nerit'in sert yüz çizgilerinde bile şaşkınlık dolaşıyordu. Kimse yorum yapmadı.

Poyraz, "Herkes. İşine. Baksın," diyerek son komutunu buyurduğunda üçü dağıldı, Çiço ve ben şaşkın ördek yavruları gibi hareket etmek için Poyraz'ın adımlarını bekledik.

Vunafe'ye gitmemizde ne sorun olabilirdi ki?

Şehrin kalabalığından kopalı neredeyse bir saat olmuştu. Yol kenarlarındaki ağaçlar sıklaşmış, havadaki oksijen oranı bile değişmişti. Demirden devasa Şahin heykeli konulmuş arazi kapısından geçtiğimiz bahçe yolu, bizi ışıklarla aydınlatılmış gösterişli villaya ulaştırdı.

Nihova

"Burası neresi?" diye sormadan duramadım çocuksu bir hayranlıkla. Evin ihtişamı göz kamaştırıyordu.

Yanımda oturmuş arabasını süren Poyraz cevap verme tenezzülünde bulunmayınca, arka koltukta oturan Çiço koltukta hafifçe ileriye kaydı.

"Burası Şahin malikânesi."

"Neden buradayız?"

"*Vunafe*, Lider'in evinde yapılır."

Evin sarı ışıklarla zeminden aydınlatılan duvarlarına bakıp kaşlarımı çattım. "Lider Çerkes değil mi? Burası Çerkes'in evi değil ki."

"Poyraz abinin dairesi, kale. Ve kaleye ekipten başkası giremez."

Omuzlarımı salladım. "Ben girdim."

"Pişmansan, gelmişken Şahin malikânesinde sana bir oda ayarlayabiliriz, çocuk."

Poyraz aniden sohbete katılmaya karar vermişti. Bütün bir gün beni yok saydığı için ona karşı huysuzlanmak istiyordum. Kollarımı göğsümde topladım.

"İstemem. Ben kaledeki yatağımda gayet rahatım."

Elbisemin içindeki göğüslerim kollarımın desteğiyle biraz fazla açığa çıkmış olacaktı ki Poyraz'ın göz ucuyla ufak bir bakış atması dikkatimden kaçmamıştı.

"Rahat uyuyamadığını söylüyordun?"

Yüzümü ona çevirip gözlerimi kıstım. "Kahvesizlikten oluyor o."

Yüzünü bana çevirip gözlerini kıstı. "Derin uykuya dalacağın, kahveden daha etkili yöntemler biliyorum."

Arka koltukta oturan Çiço panikle koltukta geriye kayıp arkasına yaslandı. Bakışlarımla Poyraz'ı azarladım

Nihova

ama oralı olmadı. Sırıtan suratıyla arabayı malikânenin önüne park ediyordu. Arabayı durdurduğunda Çiço beklemeden araçtan indi. Sitem dolu gözlerle Poyraz'a baktım.

"Çiço senin gölgen olabilir ama gölgenin kulakları da var."

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp arsızca fısıldadı. "Senin de öpülesi dudakların var."

İştahla dudaklarıma bakarken yutkunmak zorunda kaldım. Omuzlarımı dik tutmakta zorlandım.

"Senin de ayarsız bir ağzın var, Çerkes."

"Ayarımı bozan sensin, Simaze."

Uzanıp, yanağıma dokunan saçlarımı geriye ittirdi. Parmak uçları tenimin karıncalanmasına sebep oluyordu.

"Senin katılman gereken bir toplantın yok mu?"

Dudakları edepsizce kıvrıldı. "Motive edilmeyi umuyordum."

Gözlerimi kıstım. "Beni bunun için mi getirdin yoksa?"

"Gelmek istedin."

"İstediğim her şeyi yapacak mısın?" diye fısıldadım.

Dudak büktü. "Hayır."

Omzuna vurur gibi elimi sertçe boynuna indirdim. Geri çekmedim. Ensesindeki saçlarına uzandım, masaj yapar gibi hafifçe okşadım. Kısa bir an gözlerini kapattı, ufak bir soluk alıp geri bıraktı.

"Bu akşam neden geldim o zaman?"

Gözlerini açtı. "Etrafımda olman bana güç veriyor."

Ensesindeki parmaklarımı tenine bastırıp, dudaklarımı kulağına yaklaştırdığımda soluğu hızlandı. Bedeninin benden etkilendiğini görmek, damarlarımda daha önce hissetmediğim baskın bir hissin dolaşmasma sebep oluyordu.

Nihova

"Senin etrafında olmak da beni güçlü hissettiriyor," dedim fısıldayarak.

Başını boynuma gömdü, kokumu içine çekti. Onun erkeksi parfümü de beni sarmalıyordu. Birkaç saniye sonra geriye çekilip elimi teninden uzaklaştırdı.

"Hadi gidelim. Gereğinden fazla motive olmaya başladım."

Kendimi tutamayıp seslice kıkırdadım. O ise sakinleşmeye çalışıyordu ve bunu izlemek oldukça keyifliydi. Arabadan inmeden önce saçlarımı düzeltip rujumu tazeledim. Poyraz'ın yüksek arabasından aşağı inip, ince topuklularımın üstünde dururken bu akşama hazır olduğumu hissediyordum.

Villanın girişi de dışı kadar etkileyiciydi. Samimi görünen çalışanları bizi gülümseyerek karşıladılar ve beklemeden ortadan kayboldular. Çiço da ortalarda görünmüyordu.

Başımı kaldırdım. Geniş antrenin tavanından sarkan devasa avize kendine baktırıyor, üst kata çıkan çift taraflı mermer merdivenin basamaklarından aşağı siyah hah akıp gidiyordu. Merdiven başlarında Şahin oyması vardı. Hızlıca etrafa göz gezdirince sayamayacağım kadar şahin figürü gözüme çarptı. Siyah ve beyazın sert uyumu, evin çehresine olduğundan daha otoriter bir hava vermişti. Murat Şahin burada değildi ama kesinlikle enerjisi evin içinde dolaşıyordu.

Antrenin bağlandığı çift kapılı oda toplantı salonuna açılıyordu. Poyraz önümde yürürken, kapı tokmağındaki şahin kanatları oymasına dokunmadan edemedim.

Toplantı odasında hayatımda gördüğüm en uzun masa bulunuyordu. Bu odanın kendine ait bir enerjisi vardı.

Nihova

Koca odanın tek bir masa ile nasıl oluyor da insanı heyecanlandırdığını anlayamamıştım. Meşe ağacından oyulmuş masa koyu, parlak ve ince bacaklarıyla, heybetine rağmen çok estetik duruyordu. Öyle ki etrafına sıralanmış kalın sandalyeler, üstündeki avize, duvarlara asılmış Adige simgeleriyle bir sanat eseri gibi izlenesiydi.

"Sihir burada mı gerçekleşiyor?"

Poyraz ellerini siyah pantolonunun cebine sokmuştu.

"Sihir mi bilmem ama bir şeyleri değiştirmeye, kuvvetlendirmeye çalışıyoruz."

Masanın etrafında adımlıyordum. Duvardaki Türk ve Adige bayraklarına, çerçevelenmiş eski sürgün fotoğraflarıyla soyların kendilerine özel simgelerine, Osmanlı zamanında, Cumhuriyet'in ilk yıllarında yer almış Çerkeslerden kalan fotoğraf kareleri ve el yazılarına göz gezdiriyordum. Küçük bir anı müzesinde dolaşıyor gibiydim.

Bakışlarımı yeniden masaya çevirdim. "Çok fazla sandalye var."

"Masada her soyu temsil eden aile büyükleri oturuyor."

Sandalyeleri saydım içimden.

"Her yıldız için bir koltuk." Poyraz başını salladı.

Masanın karşındaki duvara da masadakilerden daha gösterişsiz sandalyeler dizilmişti. "Buradaki sandalyeler ne için?" diye sordum.

"Çoğunlukla ailenin ilk çocuğu da toplantıya katılır. Söz hakkı yoktur ama izler, dinler, gözlemler. Gelecekte bu masada otururken nasıl davranması gerektiğini anlar."

"Önceki yıllar sen de orada oturuyor muydun?"

Sessizce boş sandalyelere baktı. "Kuzey abim otururdu." Başını ana masaya çevirdi, elini masanın başındaki

Nihova

kraliyet tahtını anımsatan varaklı, oymalı ve gösterişli sandalyeye koydu. "Tahta oturmayı ben seçmedim."

Birkaç adımla yanına doğru yürüdüm. Taht yakından daha korkutucu görünüyordu.

"Hiç gözlem yapamadan, hazırlıksız mı atıldın Liderliğe yani?"

Rahat görünmek için kendini zorladı. "Kaçırdığım dersler var ama açığı kapatıyorum."

Bakışlarının arkasındaki stresi görebiliyordum. Oymalarda dolaşan eline dokundum.

"Çünkü Prenslik kanında var," dedim gülümseyerek.

Parmaklarımı saran eline zayıf bir tebessüm eşlik etti. Prenslik de Lider olmak kadar yoruyordu zihnini. Ona sarılmak istemiştim ama odanın kapısından evin çalışanlarından biri girince elimi de bedenimi de ondan uzaklaştırdım.

"Poyraz Bey, misafirler gelmeden ikramlıkları dizelim isterseniz," dedi kibar sesiyle güler yüzlü kadın.

"Tabii, buyurun."

Poyraz'ın dudaklarından çıkan izinle birlikte birkaç çalışan aynı anda içeri girip, uzun masaya süslü tabaklar içinde iştah açıcı tatlıları dizdi.

"Masada mutlaka Çerkes yemeklerinden biri olur," diye bilgi verdi Poyraz.

Şeker ve vanilya kokusu etrafımızı sararken masadaki kurabiyeleri ilgiyle süzüyordum. "Adı ne bunların?" diye sordum.

"Hurmisa," dedi çekinerek içlerinden biri.

Gülümsedim. "Güzel görünüyor."

"Buyurun, tadına bakın lütfen."

Nirvana

Tabakları dizenlerden biri bana doğru uzatmıştı servisi. Kendimi aniden çocuk gibi mahcup ve açgözlü hissettim.

"Bak bakalım, beğenecek misin?" dedi Poyraz gözleriyle beni dürterek.

İradesizliğime kızsam da gülümseyerek tabaktaki kurabiyeden ufak bir parça alıp ağzıma attım. Bana göre biraz fazla şerbetliydi ama damakta güzel bir tat bırakıyordu.

"Hmm, lezzetliymiş," dedim elimle dudaklarımı örterek. Kızlar gururla gülümsediler. Lokmayı yuttuğumda kısa bir an duraksadım. Dudaklarımdaki şekeri yalarken, "Tadı tanıdık geldi," dedim mırıldanır gibi.

Poyraz havalı bir bakış attı yüzüme. "Ee, Çerkes mutfağı bağımlılık yapar."

Gözlerimi devirip peçeteyle dudağımı sildim. Çiço hızlı adımlarıyla kapıda göründü. Yüzünü bize çevirmeden önce gereksiz yere öksürünce sitemle Poyraz'a bakış atmadan duramadım. Onun utanmaz dudaklarına ise ince bir sırıtma yerleşti.

"Abi, arabalar yaklaşıyor," dedi al yanaklarıyla Çiço.

Poyraz'ın yüzündeki gülümseme silindi. Yüzünün doğal dövmesi olan ciddiyeti geri dönerken ceketinin önünü iliklediı. Toplantı salonunun açıldığı hole doğru çıktık. Çalışanlar kapıyı açmak için geldiklerinde Poyraz onları geri gönderdi.

Kendi elleriyle çift kanatlı gösterişli kapıyı sonuna kadar açtığında, Çiço ve ben onun birkaç adım arkasına geçtik. Arabaların araziye girişini izleyebiliyorduk.

"Abi ben içeri geçeyim mi?" diye sordu Çiço. Sesinde kırılgan, endişeli, biraz huzursuz bir ton vardı.

"Hayır. Burada, arkamda kal," dedi Poyraz.

Nihova

"Emin misin, Poyraz abi?"

Çiço korkuyordu. Bu korkunun kendisi için olmadığını hissettim. Art arda sıralanmış siyah arabaların eve yaklaşmasını izlerken Poyraz'ın sesi güçlü ve kararlı çıktı.

"Burada kalacaksın, Çiço. Seni görecekler. Dik dur."

"Peki, abi."

Çiço ceketini ilikledi, omuzlarını dikleştirdi. Başını kaldırıp ileri bakarken yüzünde endişeyle birlikte gurur ve heyecan da vardı. Burada olması onun için önemliydi.

Tamamı siyah, parlak ve birbirine benzeyen lüks marka arabalar kısa aralıklarla bahçeye dizilmeye başladı. Arabalardan inenlerin korumalarını, fedailerini arabaların yanında bırakıp eve girmesi dikkatimden kaçmamıştı.

Poyraz, her gelen aile büyüğünü kapıda karşıladı. Hepsini Çerkesce selamlayıp elini samimiyetle sıktı. Çiço ve ben onun gerisinde durup, ellerimiz önümüzde ses çıkarmadan karşılamaya destek oluyorduk. Yanımızdan geçen her Birlik üyesi ikimize de bakışlarını dokunduruyordu. Kimisi gülümsüyor, kimisi kaşlarını çatıyor, kimisi üstünde durmadan umursamaz bir bakıştan fazlasını vermiyordu. Hangimiz daha çok ilgi çekiyorduk karar veremiyordum. Bana dokunan bakışlarda merak vardı, Çiço'ya çarpanlar ise farklıydı.

O an anlamıştım. Poyraz beni buraya dikkat dağıtmam için getirmişti. Çiço'ya olan tepkiyi dağıtmak istiyordu. Bakışlardan anladığım kadarıyla başarıyordu da. Madem öyleydi, öyleyse Çiço'yu biraz daha normalleştirmemde sakınca yoktu.

Kapıdan içeri girenler henüz beni fark etmemişken ileri atıldım.

Nirvana

"Hoş geldiniz!" dedim yersiz bir coşkuyla. Hangi aileye mensup olduğunu bilmediğim, kır saçlı adam bana dik dik bakarak geçti.

Sonraki aileyi bu kez Poyraz'dan duyduğum Çerkes selamıyla karşıladım. Öyle başarısız bir telaffuzla karşılamıştım ki toplantı salonuna girmek üzere olan farklı aile üyelerini kimisi dönüp bakmış, kimisi damağını şaklatmıştı. Köyün delisine bakar gibi bakıyorlardı yüzüme.

Sonunda dayanamayıp, "Ne yapıyorsun, Simaze," diye sordu Poyraz ağzının içinden.

Hafifçe sırıtıp omuz salladım. "Ölümü gösterip, sıtmaya razı ediyorum."

Yüzüme baktı, belli belirsiz gülümsedi. Anladığımı fark etmişti. Müdahale etmeden konuklarını karşılamaya devam etti. Gelenlerin bazısı ihtiyar sayılırdı. Yanlarında gelen vârisler sabırsız tavırlarla, babaları toplantı salonuna yürürken onlara eşlik ediyordu.

Şamil Aslan göründü. Kan kırmızısı, parlak arabasından inip ceketini iliklediği. Üstünde kırmızının en koyu tonuyla dikilmiş bordo bir takım elbise vardı. Kendine güvenen adımlarıyla yaklaştı. Takımın iç yeleğinin cebindeki ipek mendilini düzeltirken beni fark etti, dudaklarına sinsi bir gülümseme dokundu.

"Ooo, Poyraz Bey, danışmansız gezmez olmuşsunuz. Viyana kapılarına kadar dayandığına göre kaleyi de fethetmesi uzak olmasa gerek."

Şamil Aslan, Poyraz yerine bana doğru elini uzattı. Bu kez ona karşılık vermedim. Poyraz'm dudağı belli belirsiz yana kayarken, her uzatılan ele karşılık vermemem gerektiğini öğrenmiştim.

Nihova

Poyraz'a baktı. "İnsan eğitmekte üstüne yok, Şahin. tebrikler." Yeniden bana çevirdiği bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdü. Dudaklarına midemi bulandıran, küçümseyen itici bir sırıtış yerleşti. "Uslu bir kız olursan Birlik'e bile girebiliyorsun demek ki."

"Ağzından çıkanlara dikkat et, Aslan," diye uyardı Poyraz.

Sesi kızgın bir boğayı bile ürkütürdü. Bu yüzden bu cesaretsiz bir aslanı kolayca geri püskürtmeye yetmişti.

"Cuma günkü yarış için şans diliyorum," dedi Poyraz'a bakarak. Sahte bir tavırla samimi görünmeye çabalamıştı. Yarım bir adım attıktan sonra durdu ve bana döndü. "Küçük Hanım, oraya da davetli misiniz?" Belli belirsiz başımı sallama gafletinde bulundum.

Memnuniyetle başını salladı hemen. "Atlara merakınız varsa, Aslan ailesinin atlarıyla da tanışmanızı isterdim. Bir Abzehli'nin hoşuna gitmese de Çerkes atlarının asıl adı Kabardey atı'dır. Ancak bizimkiler ganyan oynayanlar için yarış koşmaz. Asillerdir."

Ona karşılık vermeye tenezzül etmeyen Poyraz'ın sabrının sınırlarında gezindiğini sıktığı çenesinden anlayabiliyordum. Şamil, gerekmese de yakasındaki gümüş Çerkes rozetini düzeltti.

"Koşmaz derken, yapamayacaklarından değil elbet. Kabardeylerin atları daha hızlıdır. Ama Şahin ailesi at yarışlarına sınır çizince Birlik'in selameti için oraya yanaşmıyoruz. Bizim atlar müsabakalara katılıyor. Binicilik ve atlı cirit yarışlarındalar. Bir gün gerçek atlarla tanışmak istersen, seni Kayseri'deki tavlamıza bekleriz."

Kızıl sakallarıyla boyanmış yüzündeki itici ifadeye ta-

Nihova

hammûl edemiyordum. Yapmacık olduğunu gizlemediğim bir tebessümle araladım dudaklarımı.

"Bu eşsiz teklifinizi aklımda tutacağım, Şamil Aslan. Olur da bir gün yolumu kaybedersem, ne tarafa uğramamam gerektiğini artık biliyorum. Teşekkürler."

Cevabımdaki alay yüzündeki özgüveni ve sırıtmayı düşürdü. Çiço kasıtlı olarak seslice gülüşünü yutarken, Şamil Poyraz'a doğru burun kıvırdı.

"Dediğim gibi, insan eğitmekte üstüne yok, Şahin. Tebrikler."

Şamil somurtarak toplantı salonuna girerken Poyraz bana hızlıca göz kırptı. Öğrencisiyle gururlanmıştı. Keyifle kıpırdandım. Kendimi oldukça şımarık, biraz da edepsiz hissediyordum. Ortak düşmana sahip olmak tuhaf bir haz veriyordu. İki adım öne uzanıp Poyraz'ın kulağına doğru fısıldadım.

"Çalışkan öğrencilerinizi ödüllendiriyor musunuz, Çerkes Bey?"

Başını hafifçe bana doğru çevirdi. Göz ucuyla yüzüme bakarken dudaklarını ıslattı.

"Ödüllendiriyorum, çocuk, merak etme."

Geriye çekilirken sessizce kıkırdadım. Bu *Vunafe*'deki görevlerimi benimsemiştim. Dikkatleri Çiço'nun üstünden kendine çek, Poyraz Şahin'i rahatlat ve Maykop dosyasıyla alakalı bir şeyler bulmaya çalış.

İlk iki maddeyi başarıyla tamamlamışken etrafa daha dikkatli bakmaya çalıştım. Şamil'in toplantı odasında yanına sokulup samimiyetle elini sıktığı biri vardı. Dişlerini göstererek sırıtırken bir eliyle sırtını sıvazladığı bu adamın kim olduğunu dönüp Çiço'ya sordum.

Nirvana

"Şapsığlar'dan," dedi. "Yılmaz ailesinin vâris oğlanı olması lazım. Niye sordun?"

"Hiiç..." dedim ama Poyraz'ın yardım tırlarını sürenin Şapsığ ailesinden olduğunu söylediğini anımsayınca, içimi huzursuzluk kapladı. *Bu taşın altından Şamil Aslan mı çıkacaktı?* Poyraz Şahin yerine Şamil Aslan'ı feda edebilirdim...

Soyları temsil eden bütün aileler gelmiş, Poyraz da onlarla birlikte toplantı salonuna girmişti. Kimisi ayakta, kimisi koltuk ya da sandalyelerinde kısa sohbetlerle hasret giderirken dikkatimi çeken bir şey daha olmuştu. Çok az kadın vardı. Masanın etrafındaki koltuklar tek tek dolarken, aileyi temsil eden sadece iki koltukta kadın oturuyordu, vâris sandalyelerinde ise üç genç kadın vardı.

Çiço'ya yarım adım yaklaşıp kulağına doğru fısıldadım. "Masada neden sadece iki kadın var? Bütün ailelere ilk çocuk erkek denk geliyor olamaz, değil mi?"

Kıkırdayacak gibi oldu ama tuttu gülüşünü. "Tuhaf ama genelde ilk çocuklar hep erkek denk geliyor."

Yüzümü buruşturdum. "Bu doğru olamaz."

Sırıttı. Kabul görmenin verdiği hisle keyfi yerindeydi. "Değil zaten." Biraz daha yaklaştı bana. "Aslında Birlik'te daha çok kadın olabilir. Ama kadınlar farklı soydan biriyle evlendiğinde ve çocukları olduğunda, koltuğu çocuğuna devretme olayı ailenin istişaresine kalıyor. Çünkü Çerkeslerde soy babadan geçiyor. Yani babadan geçen soyunu temsil eden kadın, başka soydan biriyle evlenmişse, çocukları babanın soyundan devam ettiği için, annesi aile temsilcisi olsa da koltuk annenin çocuğuna değil, kadının sıradaki kardeşine bırakabiliyor."

Nihova

Anlattığı şemayı kafamda oturtmak için biraz düşünmem gerekliydi. Buruşmuş suratımla toplantı salonunu izlediğimi fark edince Çiço yine yaklaştı kulağıma.

"Şamil Aslan'ın babası da ikinci çocuk mesela."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Kurucu Mert Aslan sadece bir dönem Liderlik yapabilmiş. Ani ölümünden sonra *Vunafe*'de Kabardeyler'i uzun yıllar Mert Aslan'ın karısı temsil etmiş. Hatta Liderlik yeniden Aslanlara geçince, yarım dönem Liderlik bile yapmış. Daha sonra Liderliği Şamil'in babasına, yani ikinci çocuğuna bırakmış."

"İlk çocuk neden Lider olmamış peki?"

"Açıkçası sebebini ben de tam olarak bilmiyorum. Gerçi bana sorarsan kimse de işin aslını bilmiyor. Herkes Kayıp Prens hikâyesini farklı anlatıyor."

Yüzümü salondan alıp keskin bir merakla Çiço'ya döndüm.

"Kayıp Prens mi?"

Yeniden salladı başını. "Aslanlar da Prens soyundan geliyor. Şahin ailesi gibi onlar da soyu bozulmamış nadir Prens ailelerinden. Ama Aslanların ilk çocuğuna ne olduğunu, nerede olduğunu kimse bilmez. Kayıp Prens hikâyesini herkes farklı anlatır."

Ben yeni bir soru soramadan Poyraz'ın tok sesi duyuldu. Odadan süzülen düşük konuşmalar kesildi. Herkes yerine oturmuştu. Evin çalışanları hızlı adımlarla gelip toplantı salonunun çift kapaklı kapasını aralık kalmayacak şekilde kapattı. Sesleri duyabiliyorduk ama Çiço ile tamamen dışarıda kalmıştık.

Nirvana

Antredeki koltuklarından ikisine oturup, kapı arkasından toplantıyı dinlemeye koyulduk. Poyraz Çerkesce birkaç cümle ile başlattı toplantıyı. Sanırım herkesi selamlamıştı. Çerkesce telaffuzu iyi değildi ama sesi oldukça otoriter ve güçlü çıkıyordu. Sebepsizce göğsüm kabardı. Bu akşamı başarıyla atlatmasını istiyordum. Enerjimi hissetmesi için daha dik oturdum.

"Geçen toplantıda iletilenler dışında, önümüzdeki bir aylık süreçte planlanan yardımları sizinle paylaşmak istiyorum."

Samsun'da, Haceş evinde babasına sıraladığı yardımları bir de *Vunafe* sandalyelerindeki soydaşlarına anlattı. Yüzlerini göremiyordum ama onaylayan mırıltıları odadan taşıyordu. Çerkes kökenli öğrencilere yapılacak burslar, derneklere yapılacak enstrüman desteği, zor durumda olan Çerkes ailelerine destek Birlik'ten tam onay almıştı.

"Son olarak, 21 Mayıs Çerkes yas günü için Samsun'da halktan herkesin katılacağı, basının da ilgi göstereceği bir etkinlik planlayalım diyoruz. Belediye Başkan'ından randevu istedim. Önümüzdeki toplantıya kadar program netleştiğinde sizi bilgilendireceğim."

Memnuniyet yüklü mırıltılar arasında bilge bir ses söze girdi.

"İyi düşünmüşsünüz, evlat. Yas sadece ateş düşen evde tutulmaz. 1864'te atalarımız sadece evinden koparılmadı, hayattan da koparıldı. Onları anmak kadar, o günü bilmeyenlere de duyurmak bizim borcumuz."

Odadan yine Poyraz Şahin'e övgü dolu nidalar süzülüyordu. 21 Mayıs Sürgün ve Yas günü için birkaç fikir daha atıldı ortaya. Poyraz hepsinin değerlendirileceğinin sözünü verdi.

Nihova

Toplantının kalanında masadaki neredeyse her aile Lider'e çözülmesini bekledikleri, Çerkes topluluklarında onlara söylenen sorunları iletti. Bazı istekler maddi desteğe çıkarken, bazı istekler anlamlıydı. Maraş'ta, Çerkes köylerine komşu olan, Çerkes olmayan köylerde kız çocuklarını okula göndermekte zorlanan aileler olduğunu, o ailelere yardım edip edemeyeceklerini sormuştu biri. Poyraz sahici bir ilgiyle bu konuyu halledeceğinin garantisini vermişti. Odanın dışında olmama rağmen, onun bu sorunu halledeceğine olan inancım tamdı.

Kimi üç beş cümleyle, kimi uzun uzun konuştuktan sonra Şamil Aslan söz aldı.

"Lider'imizin her konuya hassasiyetle yaklaşması hepinizi olduğu kadar, başta babam Cevahir Aslan olmak üzere, tüm Kabardey ailelerini mutlu ediyor. Bir Abzeh için birçok şey söyleyebilirim ama hakkını vermeliyim ki, adaletli bir Lider olduğu gerçeğini göz ardı edemem."

Şamil Aslan, Poyraz'ı övüyordu. Kaşlarımı çattım. *Şamil Aslan, Poyraz'ı neden övüyordu?*

"Her isteği adaletli biçimde değerlendiren Lider'imiz ve siz Birlik üyeleri huzurunda görüşülmesi üzere bir teklif sunmak isterim."

Önce öv, sonra saldır taktiği. Şamil Aslan isteğine ulaşmak için her şekilde dans edebiliyordu.

"Dedem Mert Aslan ve Haşim Şahin'in kurduğu Birlik, kurulduğu günden bugüne kadar bayrağımızdaki 12 yıldızın altına toplanan her soy, kendini bu Birlik'le daha güvende hissediyor. Düştüklerinde tutacak bir dal, düğünlerinde, ölümlerinde yaslanacakları bir omuzları olduğunu biliyorlar."

Nirvana

Biraz daha dik oturup daha dikkatli kulak kesildim. Bunun altından ne çıkacağını merak ediyordum.

"Fakat biz güven ve huzur içinde toplanmışken, neden Kafkas topraklarından gelmiş diğer toprak kardeşlerimize de kucak açmayalım? Lider'imiz Poyraz Şahin az önce Birlik'e bağlı olmayan Ubıh soyundan gelen yarı Çerkes ailenin sıkıntısını çözmemiz gerektiğini bizimle paylaştı, biz de hep birlikte bunu kabul ettik. Çünkü Kuzeyliler birbirine sahip çıkmalı. Neden ailemizi büyütmeyelim? Neden bu 12 soy dışında kalanlara da kucak açmayalım?"

Heyecanla sesi yankılanan Şamil'i, Lider'in keskin sesi böldü.

"Anlatmak istediğini anladım, Şamil Aslan. Şimdi, bu tiradı kimin için attığını öğrenebilir miyim?"

Şamil'in konuşmadan önce yakasındaki mendili düzelttiğini görebiliyordum.

"Atakan Koroğlu," dedi sesini güçlü tutmaya özen göstererek. "Nam-ı değer; Çerkes Atakan. Anne tarafından Çerkeslik taşıyan başarılı bir iş insanı."

"Atakan Koroğlu, gerçek Çerkes değil!"

Poyraz dayanamayıp Şamil'in güzellemesini bozmuştu. Sesindeki tahammülsüzlüğü hissedebiliyordum.

"Onun da soyu Kafkasya'ya dayanıyor. Ve o da bizim Birlik ailemize katılmak istiyor."

"Her isteyeni masamıza oturtmayız, Şamil Aslan!"

"Köleyi sofrasına oturtan adam mı söylüyor bunu!"

İstemsizce Çiço'ya döndü bakışlarım. Yumruğunu sıkıyordu. Mideme ince bir sızı oturdu. *Yeterince dikkatlerini dağıtamamıştım.* "Bir de *Vunafe* kapısına getirmişsin. Yakında Birlik masasına da davet edecek misin?"

Nirvana

"Sözlerine dikkat et, Aslan!"

"Köle soyundan gelen *Vunafe*'nin kapısına kadar gelebiliyor ama kendine Çerkes Atakan dedirtecek kadar saygı duyulan birini masamıza davet edemiyoruz, öyle mi?"

"Öyle!"

Poyraz'ın masaya inen yumruğunun sesi tüm odayı hatta tüm malikâneyi inletti. Bir süre sessizlik olmuştu. Kapının diğer tarafında olanların yüzlerini tahmin etmeye çalışıyordum.

"Oylama yapılmasını talep ediyorum."

Şamil Aslan konuşmuştu. Birkaç homurtulu mırıldanma sonrası bu kez Poyraz'ın otoriter sesini duyduk.

"Pekâlâ. Şamil Aslan'ın talebi üzerine Birlik üyelerine sormak isterim; Atakan Koroğlu'nun Birlik'e davet edilmesini isteyenler?"

Çıt çıkmıyordu. Odadan süzülen tek bir ses yoktu. İşte şu an kapının diğer tarafında olabilmeyi arzuluyordum. Çiço da heyecandan daha dik oturmuş, kalkan elleri görmek istercesine başını ileri uzatmıştı. Poyraz'ın farklı bir ton eklenmiş sesi tekrar sordu.

"Atakan Koroğlu'nun Birlik'e davet edilmesini istemeyenler?"

Tahmin etmekten başka şansımız yoktu. Çiço'ya gözümle ne düşündüğünü sordum. Alt dudağını sarkıtıp başını sallamıştı. Oylama sonucunu tahmin etmek zordu. Poyraz'ın tarafını biliyordum. Onun otoritesini zedeleyecek bir karar çıkmasını istemiyordum.

Zemini yırtan sürtünme sesi sonrası ayak sesi duyuldu. Biri ayağa kalkmıştı. Nefesimizi tutup kapıya yaklaşan adımın sahibini bekledik.

Nirvana

Kapı açıldı, içeriden hiddetle süzülen kızıl beden, adımlarıyla yeri dövüyordu. Şamil Aslan *Vunafe* odasından çıkış kapısına yürürken, öfkenin boyadığı kızarmış yanakları ve ateş saçan bakışlarıyla Çiço ve bana baktı. Hangimizden daha çok nefret ettiğine karar veremiyormuş gibi, göz bebekleri ikimiz arasında seçim yapamadı. Dudaklarından tiksinti püskürten bir ses çıkardı, ardından evden çıkıp gitti.

Aslan'ın çıkışından sonra toplantının dağılması uzun sürmedi. Poyraz karşıladığı gibi, Birlik ailelerini uğurlarken de aynı saygıyı göstermişti. Çiço'ya dokunan bakışlar bu kez daha fazlaydı. Son arabanın kapısı kapanıp bahçeden dışarı çıkarken Poyraz'ın arkasında ayakta durmuş, onun baktığı noktayı izliyorduk.

Poyraz karanlıkta uzaklaşan son arabadan bakışlarını çekmedi. "Dört el kalktı onun için," dedi. Çenesini sıkıyordu. "Dört el," diye tekrar etti mırıldanırcasına.

Poyraz'm terazisinde bu küçük sayı yüksek bir orandı. Dişlerini sıktığını titreyen çenesinden anlayabiliyordum. İki yanından sarkan yumruklarını sıkmış, öfkesini bastırıyordu. Bastırdığı tek şeyin öfke olmadığını biliyordum. Korkuyordu.

Başarısız olmaktan. Mahcup olmaktan. Ona bırakılmış koltuğu hak etmediğinin düşünülmesinden. Babasına açıklama yapmak zorunda kalmaktan. Yetersiz görülmekten. *Korkuyordu...*

Eline uzanıp sıktığı yumruğuna sardım avucumu. Teni buz gibiydi. Düşüncelerinde kaybolan zihni, varlığımı hissedince yavaşça çözündü. Önce bakışlarını çevirdi eline,

Nirvana

ardından sıktığı parmaklarını araladı. Elim onun eline karıştı. Sıkıca sardı parmaklarımı. Yara izi, yara izime dokundu. Göğsü inip kalkıyordu. Koyu gözleri benim yüzümü bulduğunda kısa bir soluk bıraktı. Bastığı zeminin hâlâ yerinde durduğunu anlaması için ona gülümsedim. Yanında olduğumu hissetmeliydi.

Göz kırpmadan yüzümü izliyor, göğsünü delen soluğu yavaşlamıyordu. Aniden elimi çekiştirip açık kapıdan dışarı savurdu bedenini, beni de peşinden çekiştiriyordu.

"Kendine eve dönecek araba bul, Çiço."

Arkasına bakmadan verdiği komut olumlu karşılandı. Arabasına vardığımız an yan koltuğun kapısını açıp beni koltuğa fırlatır gibi içeri bıraktı. Gürültüyle kapanan kapıyla irkildim. Afallamış hâlde arabanın etrafını dolaşıp direksiyona geçmesini izledim.

Arabaya bindiği an gaza bastı. Geceyi yırtarak süratle, birini kovalarcasına arabayı sürüyordu. Ben koltuğumda yalpalanırken o nereye gittiğini biliyordu. Pürüzsüz yoldan engebeli bir araziye girdik. Ağaçlık yolu hoplaya zıplaya aşıyorduk. Bir noktadan sonra ışıksız, zifiri bir alana soktu arabayı. Uzun gövdeli ağaçların ortasından tepeye çıktık.

"Çerkes, nereye gidiyoruz?" diye sorma ihtiyacında bulundum. Yanında olduğumu unutmuş gibiydi.

Sorumu duyduğunu bile sanmıyordum. Ağaçların seyrekleştiği tepenin zirve noktasına geldiğimizde arabayı sert bir frenle durdurdu. Önümüzdeki yolun bittiğini arabanın farı sayesinde görebilmiştim. Tekerlek birkaç santim daha gitseydi kesinlikle aşağı yuvarlanacaktık. Fakat Poyraz belli ki duracağı noktayı biliyordu.

Nihova

Yüzümü bıçak gibi kesilen yoldan korkuyla yanımdaki adama çevirdim. İki eliyle direksiyonu kavramıştı. Öyle sıkı sarmıştı ki eklem yerlerindeki kan çekilmişti. Soluğu hızlıydı. Kafese kapatılmış vahşi bir hayvana uzanır gibi uzattım elimi. Çenesine dokunup yüzünü bana doğru çevirdim. Kirli sakalı arasında teninin sıcaklığını parmaklarımın ucunda hissediyordum. Gözleri beni bulduğunda, suyun içinden bana bakıyor gibiydi.

Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı. İçinde olduğu su aniden alev aldı. Beni kendine çekip dudaklarıma yapıştı. Karşı koymadan ona karşılık verdim.

Bu öpücüğü istemiyordu, bu öpücüğe ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı olan gücü yeniden vermek için kendimi onun hırpalayan dudaklarına bıraktım. Parmaklarım saçlarında, omuzlarında, yüzünde dolaştı. Elleri her yerimdeydi. Doyumsuz bir iştahla beni kendine hapsetmişti. Poyraz Şahin tarafından öpülmek tarifsiz bir duyguydu.

Belki üç dakika, belki de sonsuzluk kadar uzun bir süre sonunda dudakları dudaklarımdan ayrıldı. Hızlı bir hareketle koltuğunun kenarındaki bir kolu çekti. Bitkin başını kucağıma bıraktı. Gözlerini kapatmıştı.

Dudaklarımdan çekilen kan yeniden akmaya başladığında ve göğsümde tükenen nefesimin ritmini yeniden yakaladığımda parmaklarımı saçlarının, sakalının arasında gezdirmeye başladım. Koltuğumda biraz daha kayıp daha rahat etmesini sağladım. Soluğunun düzene girmesini, nabzının yavaşlamasını hissetmek ninni gibiydi. O koca, güçlü adamın savunmasız hâline dokunuyor olmak huzur vericiydi.

Nihova

Kucağımda döndü. Yukarı sıyrılmış elbisemin altında çıplak bacağıma doğru sarıldı. Mırıldanır gibi yorgun bir soluk aldı.

"Kuzey'le gelirdik buraya," dedi usulca. "Şahin malikânesinden, Murat Şahin'in sonu gelmez beklentilerinden, yetemediğimiz isteklerinden kaçıp buraya gelir, biraz dumanlanır, ismini anmadan öfkemizi bastırırdık."

Elimi uzatıp ceketini yokladım. Cebine elimi sokup orada olduğunu bildiğim paketi çekip çıkardım. Onun sigara paketinden bir dal sigara çıkarıp kendi çantamdaki Şahin çakmağımı alarak sigarayı yaktım. Tek bir soluk çekip dumanı savurdum. Sigarayı Poyraz'ın dudaklarına koyduğumda gülümsüyordu.

Birkaç soluk alıp dumanı üflemesini izledim. Bu kez o benim dudağıma koydu. Sigarası bana biraz ağır gelmişti, belli etmedim ama içime çekmeden ufak bir soluk almakla yetinmiştim.

"İzin verilse ne yapmak isterdin?" diye sordum, sık kirpiklerini izlerken.

Hafifçe büktü kalın dudaklarını. "Bilmiyorum. Bana düşünmek için bile zaman kalmadı. Daha doğmadan rollerimiz belliymiş. Prens doğduysan bunu sürdürmek için gayret göstermelisin. Lider'in oğluysan sorumluluklarını anlayarak büyümelisin. Durup, *'ben ne isterdim?'* diye düşünmeye fırsatım olmadı."

Sigarayı dudaklarına iade ettim. Ufak bir soluktan sonra sigarayı parmakları arasında gezdirdi.

"Çerkes olmayı seviyorum. Bu kanla, bu soyla, bu topraklarda doğmuş olmak beni gururlandırıyor. İnsanlara yardım

etmeyi seviyorum. Belki seçim şansı verseydi yine o koltukta oturmayı isterdim ama böyle olunca... bilmiyorum."

Saçlarını okşarken ben de birkaç anı arasında dolaşmıştım. "Çünkü bir şeyler dayatıldığında insanın ruhuna ağır geliyor."

Sigarası çektiği son solukla tükenmişti. Camdan dışarı fırlattı. Yavaşça başını sallayıp yüzüme çevirdi koyu yeşil gözlerini.

"Zamanla yükünü anlayacak, onu taşırken sana destek olacak birini arıyor insan. Bulduğunda da onu sıkıca sarmak istiyor."

Gülümsedim. Şımarık bir tavırla gözlerimi kıstım. "O yüzden mi yavru kedi gibi bacağıma sarılıyorsunuz, Çerkes Bey?"

Kedi değil de yırtıcı olduğunu hatırlatmak istercesine bacağımı sıktığında kahkahayla karışık çığlık attım.

"Şikâyetçi misin?" diye sordu başını hafifçe kaldırıp blöf yaparak.

Kafamı iki yana sallayıp başını yeniden dizlerime indirdim. "Hiç değilim."

Gözleriyle birlikte gülümsedi. Yine kucağıma kuruldu.

"Güzel."

Sessizce arabanın tavan camından yıldızları izledik. Açık pencereden rüzgârın sakin sesi, ağaçların hışırtısı geliyordu. Başımı geriye yaslamıştım, parmaklarım yine onun saçında, kirli sakalında geziyordu. Bu akşamı düşündüm.

"Bu akşam beni dikkat dağıtmak için getirdiğini biliyorum. Ama başarılı olamadım sanırım."

Nirvana

"İnsan gördüğüne alışır, alıştığını kabul eder. Çiço'yu görmeye alışacaklar."

Başımı kaldırıp kucağıma çevirdim. Gözleri kapalıydı. Tatlı bir uykuya dalmaya çok yakındı. Çiço ve Gupse ihtimalini düşünmeye ne kadar yakındı merak ediyordum. İçimde bastıramadığım bir heyecan kıpırdandı.

"Yoksa Çiço'yu kabul etmelerini istemenin başka sebebi mi var?"

Gözlerini araladı. Doğruca yüzüme baktığında alt dudağımı ısırıp sırıtmamı bastırmaya çalışıyordum. İşaret parmağını şakağıma dokundurdu.

"Güzel aklından geçeni duyabiliyorum." Yüzüme dokunan saçlarımı geriye ittirip yanağımı okşadı. "Ama Lider'in bile değiştiremeyeceği şeyler var, Simaze."

Keyifsiz dudaklarımı büktüm. Kucağımdan doğrulduğunda yenilmiş dudaklarıma masum bir öpücük bırakırken umudumu tamamen kaybetmediğimi bilmiyordu. Tohum ekilmiş, üstüne bu gece yağmur yağmıştı. Ne olacağını kimse bilemezdi.

Dönüş yolu boyunca bana toplantıya katılan ailelerle ilgili kısa bilgiler vermiş, gelecek planlarından bahsetmişti. İyi bir Lider olma çabasını hissedebiliyordum. Tanımadığım insanlar hakkında anlattıklarını ilgiyle dinliyordum. Onun için önemli olan benim için de önemli oluvermişti.

Evin önüne geldiğimizde apartmanın kapısında iri bir cüsse bizi bekliyordu. Nerit'i gölgesinden bile tanıyabiliyordum. Poyraz'ın gözleri de adamını seçince endişeyle kaşlarını çattı.

"Bu koca adamın bu saatte, böyle ortaya çıkması iyiye işaret değil."

Arabadan inerken içimi huzursuzluk kaplamıştı. Nerit'in donuk, hissiz bakışlarına alışıktım. Fakat artık suratındaki her sert çizginin farklı anlamlara geldiğini bilecek kadar yüzünü tanıyordum. Bakışları Poyraz gibi benim de hoşuma gitmemişti.

İri bedeninin karşısında durduğumuz an bakışları önce bana, sonra Poyraz'a kaydı. Gecenin karanlığında beni alaşağı edebilecek cümlesini kurarken tereddüt etmedi.

"İstihbarat içimize muhbir sokmuş, Patron."

Nirvana

BÖLÜM 21

Korkularımla süslenmiş, kâbuslarla dolu berbat bir uyku sonrası gözlerimi açabilmiştim. Tavanı izlerken Nerit'in dün gece kurduğu cümleyi zihnimde tekrar edip duruyordum.

İstihbarat içimize muhbir sokmuş...

Bu cümle damarlarımda dolaşan bütün kanı dondurmuştu. *Aradıkları muhbir bendim.* Nerit'in bakışları zaman zaman yüzümdeki eksik parçayı arar gibi baksa da bu bilgiyi Poyraz'a benim yanımdayken vermiş olması, şüpheli listesinde yer almadığımı gösteriyordu. Yine de bu durum, vaktimin daraldığı gerçeğini değiştirmiyordu. Henüz şüphelenmiyor olması, doğru kişiyi bulamayacağı anlamına gelmiyordu.

Kısa bir duş sonrası göğsüme bağladığım havlumla Gupse'den gelen mesajı okurken mutfağa indim. Panik, saklayacak şeyi olan insanın en büyük düşmanıydı. Aklımdakileri sıraya koymak, sakinleşmek zorundaydım. Bugün yarış günüydü. Poyraz ve ekibinin hazırlandığı bir planı vardı. Dikkatimi toplamalıydım.

Kendime suda çözünen hızlı kahve paketlerinden almıştım. Vasattı ama dağılmış bedenimi toplamak için kafeine

ihtiyacım vardı. Kahveciye gidecek vaktim olmadığından elimdekilerle yetinmeliydim. Ancak mutfağa girdiğim an mermer zemindeki ıslak ayaklarımla öylece kalakaldım.

Tezgâhın üstünde, daha önce orada olmayan gösterişli bir kahve makinesi duruyordu.

Saçlarımdan süzülen damlalarla sırıtmaya başladım. Çok istediği oyuncağa kavuşmuş çocuk gibi yerimde sıçradım, yetinmeyip koşturup makineyi kucakladım. Makinenin yanında şık bir hasır sepet vardı, içinde de farklı türde, farklı aromalı kahve paketleri dizilmişti. Sırıtmayı bırakamıyordum. İnce düşünülmüş bir hediyeydi. Kimden geldiğini biliyordum.

Gupse'nin mesajını kapatıp, mesajlarda onun adını aradım. Onunla daha önce hiç yazışmamıştık. Karşılık verecek miydi bilmiyordum, Poyraz Şahin'in mesajlaşmayı bildiğinden bile emin değildim ama alt dudağımı ısırarak ona yazdım.

"BANA KAHVE MAKİNESİ Mİ ALDIN?"

Telefonumu tezgâha indirip makinenin düğmesine bastım, telefonum titredi. Cevap beklediğimden erken gelmişti. *Poyraz Şahin mesajlaşmayı biliyordu.*

"İNDİRİM VARDI."

Gözlerimi devirdim. *Poyraz Şahin mesajlaşırken de ukalaydı.*

"BENİM İÇİN DEĞİL YANİ?"

"SABAHLARI ORTADAN KAYBOLMAN HOŞUMA GİTMEDİ."

Sırıttım. *Makine benim içindi.*

"AYRICA BAŞINI AĞRITAN TEK ŞEY BEN OLMAK İSTERİM, ÇOCUK."

Kalbim kafeinden daha kuvvetli bir etkiyle hızlanmaya başladı.

Nihova

"ENDİŞELENME, ÇERKES, O KONUDA HİÇBİR ŞEY SENİN RAKİBİN OLAMAZ."

"GURUR DUYDUM."

Seyredilesi koyu yeşil gözleriyle çenesini oynatmasını görebiliyordum. Ben karşılık veremeden yeni mesaj geldi.

"O GÜZEL AKLINLA, BENDEN DAHA FAZLA HİÇBİR ŞEYİ, HİÇ KİMSEYİ DÜŞÜNME."

Göğsümdeki havlumu çekiştirdim, alt dudağımın kenarını ısırdım.

"KUDRETLİ POYRAZ ŞAHİN DÜŞÜNCELERE DE Mİ HÜKMEDİYOR ARTIK?"

"SENİN HER ZERRENE HÜKMETMEK İSTİYORUM, SİMAZE."

Verdiği karşılığı okurken telefonumla birlikte çıplak bedenimde titredi. Yutkunmak zorunda kaldım. *Poyraz Şahin mesajlaşırken de tehlikeliydi.* Makinanın uyarı ışığı yanıp sönmeye başladı. Bedenim kahveden fazlasını istemeye başlamadan önce bu konuşmayı bitirmek benim için iyi olacaktı.

"YARIŞTA GÖRÜŞÜRÜZ, ÇERKES."

"SENİ ALMAYA GELECEĞİM."

"GELME. GUPSE VE KUZEY'LE GELMELİYİM."

"SEBEP?"

Kıkırdadım.

"SEBEBİNİ BİZİ GÖRÜNCE ANLAYACAKSIN ;)"

Bugüne kadar içtiğim en lezzetli kahveyi yudumladım. Gözlerimi sıkıca kapatıp kaliteli kahve tohumlarından öğütülmüş tadın damağımdan boğazıma süzülmesini hissettim. Kısa bir soluk bıraktım. Rahatlamıştım.

Kısmen...

Kendimi kandıramıyordum. Bedenimin kafeinden daha fazla arzuladığı bir şey vardı. Fakat onu kolayca elde ede-

Nihova

meyeceğimi biliyordum. Poyraz Şahin içimde bastırdığım tüm dürtüleri açığa çıkarıyordu. Görünen o ki onun tehlikeli enerjisinden kaçamıyordum, dürüst olmak gerekirse kaçmayı da istemiyordum. Fakat ona sahip olmak istiyorsam, taşlarımı doğru oynamalıydım.

Kahvemden yeni bir yudum aldım. Babamın haksız olduğunu biliyordum, zamanımın az olduğunu da biliyordum. Babam Poyraz'ı yakalamadan, Nerit beni açığa çıkarmadan önce bir şeyler yapmalıydım. Yapacaktım da...

Üzülerek itiraf etmeliydim ki saçma çılgınlıklar yaptığım ya da yüz kızartıcı anlarla süslenmiş gençlik anılarına sahip değildim. Veyahut hiçbir zaman farklı, cesur, iddialı parçalarla göze batmaktan çekinmeyen, dikkat çekmeyi sorun etmeyen bir genç de olamamıştım. Gardırobum da hayatım gibi zevkli ama keskin bir tarzla sınırlandırılmıştı. Bu yüzden şu an ülkenin en büyük hipodromunun giriş salonunda, başımda koca bir şapkayla yürürken bana dönen yüzlerin ilgisine kayıtsız kalamıyordum.

Hipodromun VIP girişinden girmemize rağmen, ilk geldiğim yarış günüyle bugünün arasındaki insan kalabalığı farkını hissedebiliyordum. Gupse ve Kuzey yarım adım önümde yürüyordu. Ben de tam arkalarında onların güçlü rüzgârına eşlik ediyordum. Binaya girişimiz gösterişliydi. İnsanlar fermuar gibi birbirinden ayrılıp bize yol açıyordu. Üçümüzde farklı bir zaman diliminden gelmiş gibiydik.

Bilekten bağlamalı kısa topuklularımın üstünde, dizle-

rimin birkaç karış altında biten ve ince kemeriyle belimi sıkıca saran mor renkli bir elbise içindeydim. Başımdaki gösterişli şapkayı taşımak zor ama tuhaf bir haz ve güven veriyordu.

Gupse üstündeki mavi elbisesini benden çok daha özgüvenli taşıyordu. Onun şapkası daha büyük ve görkemliydi ama nasıl oluyorsa kıyafetini kusursuzca tamamlıyordu. Tüm bunların yanında ellerimize ipek eldiven geçirmiş, beyaz inci detayları olan güneş gözlükleri takmıştık.

Gupse Kuzey'i de bugüne özel hazırlamıştı. Kuzey Şahin, her daim üstünde gördüğümüz deri ceketi yerine kaşmir, arka kısmı önünden daha kısa olan hafif kuyruklu lacivert bir ceket giymiş, ceketinin yaka cebine çiçek gibi katlanmış ipek mendil takmıştı. Gümüş zincire bağlı köseli saati krem rengi iç yeleğine iliştirilmişti ve başına ondan başka kimseye böylesine yakışamayacak bir şapka takmıştı. Poyraz parlak köseli ayakkabıları ile yürürken, kraliyet ailesinin gözde vârislerinden biri gibiydi. Etrafımdaki kadınların ona bakışlarından, bunu düşünen tek kişi olmadığımı anlayabiliyordum.

Yüzümdeki gözlüğümü çıkardım. "Herkes bize bakıyormuş gibi hissediyorum," diye fısıldadım, Şahin kardeşlere doğru.

"Çünkü herkes bize bakıyor," diye karşılık verdi Gupse.

"Çünkü herkesten daha havalıyız," diye destekledi Kuzey, etrafına çapkın bakışlar atarak.

"Siz öylesiniz ama ben..."

Gupse yavaşlayıp koluma girdi. "Yanımıza yakışıyorsun, Ayçacık, endişe etme." Eldivenin içinde bile zarafetle süzülen parmağını gözlüğüne götürdü, gözlüğünü burnu-

Ninova

nun üstüne doğru çekip yeşil gözleriyle gülümsedi. "Şimdi başını dik tut ve kibrini takın. Çünkü İngilizlere bu oyunun nasıl oynandığını göstereceğiz."

Başımı iki yana salladım. "Siz normal değilsiniz."

Kuzey Şahin bütün cazibesiyle şapkasını düzeltti. "Biz Şahin'iz, Leydim. Sıradan olmamızı bekleyemezsin."

Gupse kıkırdayarak gözlüğünü yerleştirip başını savurdu. Kuzey gerçek bir asil gibi adımlamaya devam etti. Benimse onların özgüvenine hayran kalmaktan başka çarem yoktu.

Şahin ailesine ait locaya girdiğimizde gözlerim ışıldadı. Kum pistin etrafını boyayan çim hatırladığımdan daha yeşil, tribünler beklediğimden daha kalabalıktı. İnsanlar şaşırtıcı derecede daha şıktı. Localar ve tribün koltukları, çimlerde dolaşan rengarenk elbiseli, şapkalı insanlarla doluydu. Elim başımdaki şapkama gitti, içimi çocuksu bir heyecan kapladı.

"Biri zaman makinesini mi çalıştırdı?" dedi Jankat.

Başımı ancak o zaman Şahin locasına çevirebildim. Tüm ekip buradaydı. Locadaki koltuklara yürürken bütün ekip övgü dolu ifadeyle bizi süzüyordu. Fakat Poyraz Şahin onlardan biri değildi. Locanın uç kısmında yine siyah takımı içinde ayakta duruyordu.

Biz locaya girdiğimizde başı bize doğru dönmüş, bakışları mıknatısın demire tutunması gibi gözlerime tutulmuştu. Öyle güçlü bir çekimle bakmıştı ki ona sürüklenmemek için kısa topuklularımı zemine sabitlemek zorunda kalmıştım. Fakat o derin bakışları pisti seyretmeye sadece beş saniye için ara vermiş, yeniden yüzünü çimlere çevirmişti. Vurucu çekimi kesilince ipleri kopmuş gibi omuzla-

Nihova

rımın düşmesini engelleyememiştim ama çabuk toparlandım. Poyraz Şahin dengemi bozuyordu.

Çiço'nun parlak mavi gözleri hipnoz olmuş gibi Gupse'yi takip etmekteydi.

"Vay canına, harika görünüyorsun..." dedi iç çekercesine. Gupse durdu. Kuzey durdu. Herkesin başı Çiço'ya döndü. Çiço tam da o an başını sallayıp hipnozdan çıktı. "...nuz!" diye ekledi panikle. "Görünüyorsunuz." Bana dönmüştü. "Yani hepiniz! Üçünüz de! Hepiniz bayağı güzel olmuşsunuz."

Telaşı öylesine sevimliydi ki gülüşümü tutmakta zorlanıyordum, onun kızarmaya başlayan yüzüne Gupse'nin yanakları da eşlik ediyordu. Ancak Gupse, utancını gözlüğünü çıkarıp zarif çantasındaki yelpazeyi alırken saklayabilmişti.

"Teşekkürler, Çiço. Mimarımız Gupse Hanım. Övgüleri ona yapabilirsiniz," dedim sırıtarak.

İkisinin de yanaklarındaki pembe ton belirginleşti. Bu durum sadece beni eğlendirmiyordu. Ekibin içinde de tatlı bir kıpırtı dolaşmıştı.

"Gupse bir sonraki yarışta bana da bir şekil yapmaya ne dersin, kardeşim?" dedi Janberk, elini faça attığı sarı saçlarında dolaştırarak.

"Gazi Koşusu'nda buluşalım, Janberkcim," diyebildi Gupse koltuğuna otururken.

Locadaki küçük sehpalara lezzetli ikramlar, kristal kadehlerde pembe içecekler dizilmişti. Geçen yarışın aksine, bu kez koltuklarımıza şık dürbünler de bırakılmıştı. Hipodromun hoparlörlerinden anonslar dışında zarif melodiler de yankılanıyordu. Oturmak yerine atmosferin iç

gıdıklayan enerjisini izlemeye koyuldum. Gökyüzü açık, güneş zararsız bulutların arasında parlıyordu. Gupse'nin bizi süslerken abarttığını düşünüyordum ama özellikle localar hareketli bahar günü tuvalin boyanması gibi canlı renklere boyanmıştı.

İngilizlerin localarını, koltuklarını seçebiliyordum. Bazı kadınlar fırfırlı güneş şemsiyeleri altında kadehini yudumluyordu. Basına ayrılmış bölümde sayısız kamera ve fotoğrafçı vardı ve hepsi yoğun bir ilgiyle farklı noktaları çekmekteydi. Birkaç noktaya ben de ilgi gösterdim. Hafifçe kaşlarımı çattım.

"Şu kadını bir yerden tanıyor gibiyim," dedim sesli düşünür gibi.

Gupse yerinden kalkıp gösterdiğim yere dikkat kesilirken yeşil gözlerini kıstı. Hemen ardından dudağından küçümseyen bir homurtu çıktı.

"Dört sezondur reyting rekoru kıran diziden tanıyor olabilir misin, Ayçacım?"

Kaşlarım alnıma yerleşti. Bahsettiği kişinin kim olduğunu anlamamıştım.

"Yanındaki uzun boylu sarışın da yabancı gelmedi," dedim bu kez, yine yüzleri seçmeye çalışıyordum.

"O da rakip kanalın dizisindeki jön. İkisi bir ayrılıp bir barışan popüler bir çift."

"Hmm."

"Hmm ya. Peki şu konuk locasındaki pembe şapkalıya bir bak bakalım, tanıyacak mısın?"

İşaret ettiği kişiye odaklandım. Benim gibi birkaç kamera da onları takip ediyordu. Kadın çok zayıftı, üstündeki fuşya elbiseyi çok iyi taşıyordu. Hemen yanında uzun

boylu kaslı, takım elbiseli yakasında çiçek korsajı olan bir adamla etrafa gülücükler saçıyorlardı.

"Hmm, siması tanıdık gibi ama çıkaramadım," diyebildim.

"*Aye**! Mağarandan çıkmıyor musun sen, kuzum? O çok ünlü bir model, yanındaki de şarkıcı sevgilisi."

Gupse'ye bakıp dudak bükmekten fazlasını yapamadım. Popüler kültüre hâkim değildim.

Ekip loca içinde ortamdan çok telefon ekranlarıyla ilgiliydi. Yoğun bir bilgi akışı yaşanıyordu. Hummalı bir hazırlık içinde oldukları belliydi. Neler döndüğünü merak etsem de ortamın keyfini sürebilmek de eğlenceliydi.

"Katılım çok iyi. Neredeyse Gazi Koşusu kadar kalabalık," dedi Kuzey, elindeki kadehiyle yanı başımdaydı.

"O daha mı kalabalık oluyor?"

"Bunu sevdiysen o güne bayılacaksın. O gün de süsleniriz," dedi keyifle. Şapkasını düzeltip havalı bir bakış atmıştı. Gülümsedim. Kuzey'in insanı rahatlatan, kendine has bir enerjisi vardı.

Kadehinden bir yudum alıp etrafı süzerken, "Tanıdık bir sürü yüz var," dedi.

"Hatta bazı yüzler seni oldukça yakından tanıyor, canım abicim, değil mi?"

Gupse'nin ağır bir ima ile işaret ettiği noktaya Kuzey'le aynı anda baktık. Uzun boylu iki güzel kadın doğruca bizim locaya doğru bakıyordu. Birinin yüz ifadesi oldukça sertti. Kuzey yüzünü ekşitip saklanmak istercesine geriye çekildi. Koltuklardan birine oturup bacak bacak üstüne attığında Gupse kıkırdıyordu.

* (Çerkesce) Ya sabır! -ç.n.

"Kaçabilirsin ama saklanamazsın, abicim."

Kuzey toz pembe içkisinden büyük bir yudum aldı. "Ben yine de deneyeceğim."

Kameraların izlediği kişileri daha dikkatli seçmeye koyulmuşken Poyraz'ın tok sesi dikkatimi dağıttı.

"Bugün tanışmadığımız kişilerle de tanışacağız gibi duruyor."

Çatık kaşlarıyla takip ettiği kişiyi bulmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Birkaç dakika sonra Nerit, locanın girişinde belli bir açıya geçti. Jankat ve Janberk de aniden ceketlerini düzeltip locada farklı bir yere çekildiler.

"Poyraz duruş al," dedi Kuzey. Sesindeki eğlenceli ton geriye düşmüştü. Elindeki kadehini indirmeden rahat görünmeye çalışıyordu ama o bile artık daha dik oturuyordu.

"Gördüm," dedi Poyraz düz bir sesle. Yüzünü çim piste çevirip ellerini siyah pantolonun cebine soktu.

Beklenen biri vardı. Beklendiğini hissettirmek istemedikleri biri. Gupse koltuklara çekildi ama ben ayakta kalmayı seçtim. Bekledikleri her neyse kaçırmak istemiyordum.

Kameralardan biri bulunduğumuz alana döndüğünde locamıza birinin girdiğini fark ettim. Gupse bana mağara insanı demekte haklı olabilirdi çünkü locaya giren adam hafızamın hiçbir köşesinde yer etmemişti. Gerçi adam unutması zor birine benziyordu. Sonuçta kim yüzünde koca bir yara izi olan birini kolayca unuturdu ki?

Elmacık kemiğinden şakağına kadar uzanan bir dikiş izi vardı. Bıçak ya da jilet kesiğine benzeyen, dikkat çeken, bakması kolay ve yüzünü çirkinleştirmek yerine hikâyesini merak ettirecek türde bir yaraydı.

"Poyraz Şahin," dedi adam selamlaşır gibi.

İri cüssesine inat, kalın ama kibar bir ses tonu vardı. Geniş omuzları, kol kasları üstündeki gri takım elbisesinin dikişlerini yer yer zorluyordu. Saçları kısaydı. Kirli sakalı yüzündeki yara izini saklamıyor, ona cezbedici bir gölge oluşturuyordu. Tehlikeli ama tuhaf bir şekilde merak uyandıran, çekici bir enerjisi vardı.

Poyraz adama döndüğünde temkinli bir ev sahipliğiyle başını salladı.

"Atakan Koroğlu."

Atakan Koroğlu mu? Sürekli bahsi geçen Çerkes Atakan buydu!

Merakla kıpırdanmamak için kadehlerden birini aldım elime. Sıkıca tutunup pür dikkat bu sahneyi izlemeye koyuldum.

Çerkes Atakan birkaç güçlü adımla Poyraz'a yaklaştı. Elini uzatmak için tereddüt etmedi. Yüzünde saygılı bir tebessüm vardı.

"Sizinle karşılamak ne güzel."

Uzatılan ele karşılık veren Poyraz'ın tebessümü daha farklıydı.

"Birinin evinin kapısını çalıp rastlantı beklememek lazım."

Adam gülümsedi. "Haklısınız ama buralara kadar gelmişken sizi görmeden gitmek istemedim."

"Gördüğünüz ilgiden sıyrılıp buraya kadar gelmeniz büyük nezaket."

Poyraz başıyla basını işaret etmişti. Gerçekten merceği locamıza çevrilmiş kamera sayısı artmıştı. Çerkes Atakan'ın dudaklarına samimi bir gülümseme yerleşti. Yakasındaki ipek mendilini düzeltti.

"Ben sevilen bir adamım, Poyraz Şahin."

Poyraz'ın teninde bir şeyler kıpırdanıyordu. Hissedebiliyordum. Karşısındaki adama duyduğu his bugüne kadar şahit olduklarımdan daha farklıydı. Ondan korkmuyordu, ondan nefret etmiyordu, ona düşmanlık beslediğini de sanmıyordum ama bu adamın onu huzursuz ettiğini anlayabiliyordum. Bu adamın sahip olduğu bir şey Poyraz Şahin'i huzursuz ediyordu.

"Dostunuz Şamil Aslan da sizi bir hayli seviyor olmalı. Adınızı dilinden düşürmüyor."

Çerkes Atakan yüzündeki geniş gülümsemeyi silse de hâlâ rahattı. Şamil'in adını duymayı bekliyor gibiydi. Geniş omuzlarını dikleştirdi.

"Sevgi karşılıklı olduğunda kıymetlidir. Ben saygıya daha fazla önem veririm."

Poyraz doğruca karşısındaki adamın gözlerine kilitlendi. "Ben de sınırlara." Karşısındaki adamın rahatlığı, kontrolün onda olduğunu düşünmesi onu rahatsız ediyordu. Adamın planı her neyse belli ki onun oyununu oynamak istemiyordu. Poyraz Şahin netti. Saklanmazdı. "Sınırını, duracağı yeri bilmeli insan. Çağırılmadığı masaya oturmak için sandalye aramamalı."

Poyraz korkusuzca elini masaya açmıştı. Birlik toplantısında onun adına koltuk rezerv etme çabasının onu ne denli kızdırdığını anlamasını istiyordu. Çerkes Atakan'ın siyah gözlerine çok kısa bir an adını koyamadığım bir his dokundu. Güçlü ama bastırdığı bir his... Bunu Poyraz'ın da fark ettiğini biliyordum.

Buna rağmen adam, Poyraz'ın sert karşılığını yine tebessümle karşıladı. "Misafirden bu kadar çekinme, Poyraz

Şahin. Biz Çerkes'iz. Soframız geniş, elimiz bol, gönlümüz zengindir. Hiç yakışıyor mu, senin gibi Prens soyundan gelen bir Lider'e. Eğer koltuğun sağlamsa, esen rüzgâr seni korkutmamalı."

Poyraz'ın tek kaşı havaya kalktı. "Rüzgâr eken, fırtına biçer, Atakan Koroğlu."

Çerkes Atakan'ın dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Öyleyse, hasat zamanı görüşürüz, Poyraz Şahin."

Adam çenesini oynatıp başıyla vedalaştı. Kısa misafirliği umduğu gibi geçmiş miydi anlayamamıştım. Gözlerini Poyraz'dan çekip arkasını dönmeden önce aniden yarım bir bakışla yüzünü bana çevirdi. Siyah gözleri çok kısa bir an yüzümde takılı kaldı. Elimdeki kadehi sıkıp bu güçlü bakıştan kaçmadım. Sebepsizce dokunan bakışlar aynı şekilde geri çekildi, Atakan Koroğlu enerjisiyle birlikte locadan dışarı çıktı.

"Korumasız gelmiş."

Bunu söyleyen Nerit'ti. Onların dünyasında bunun belli bir anlamı olduğu belliydi.

"Çünkü kardeşime sevimli görünmeye çalışıyor," dedi Kuzey umursamaz bir tavırla.

Oturuşundaki gerginlik dağılmıştı ama cümlesinde saklamadığı korumacı bir tını vardı. Çerkes Atakan kardeşine yaklaştığı anda da uzaklaştığı anda da sesini çıkarmıştı. Bu Kuzey gibi biri için dikkat çeken, ince bir dokunuştu. O adamın varlığının yakınlığı Kuzey'i de huzursuz ediyordu.

Bir süre locaya sessizlik hâkim oldu. Yarışa kalan süre anons edildi. Kimse konuşmadı, yorum yapmadı. Herkes aklında bir şeyler döndürüyordu.

Nirvana

Sessizliği Gupse'nin sesi bozdu. "Demet Özkıran'ın bu adamla sevgili olmasını anlayamıyorum."

"Demet Özkıran kim ki?" diye sormadan edemedim.

Gupse abartıyla gözlerini devirdi. "Oyuncu, Ayça. Hem de çok başarılı bir oyuncu. Nasıl tanımazsın, kızın yüzü her yerde. Birçok gözde markanın reklam yüzü."

Dudak büküp omuzlarımı sallayınca bayılacak gibi nabzını tuttu. "Demet Özkıran'ı Nerit bile tanıyordur, Ayça."

İstemsizce Nerit'e dönünce ifadesiz şekilde, "Haklı," dedi sadece.

Telefon ekranlarına bakan Jankat ve Janberk kıkırdadı. Kendimi artık gerçekten taş devrinden gelmiş gibi hissediyordum. Yine de "O kızla sevgili diye mi kameralar Atakan Koroğlu'nu çekmeye hevesli," diye sormaktan geri durmadım.

Gupse içeceğinden ufak bir yudum aldı. "Çerkes Atakan'ın magazin dünyasında bir yeri var. Manken ve oyuncu kızlarla anılmayı seviyor." Durdu, ince bir imayla yüzünü buruşturdu. "Gerçi onun hayatından çıkmak, girmek kadar kolay olmuyor ya, neyse."

"Neden?"

"Sıkıysa çıksınlar," diye lafa karıştı Janberk.

"O niyeymiş?"

Gupse ve Janberk'in dudakları neredeyse aynı anda açıldı. "Adamın işi..."

"Herkes kendi işine baksın!"

Poyraz'm ikazı Janberk'in hevesli açıklamasını bıçak gibi kesti. Başını yeniden telefonuna eğdi. Gupse de ince dudaklarını bardağına dokundurup yarış bültenine dikka-

Nilüfova

tini verdi. Poyraz Şahin'in emriyle konuşma sonlanmış oldu. Gözlerimi devirecek gibi oldum, Kuzey bunu fark edince sırıttı. Görünen o ki herkes bu duruma alışmıştı. Kuzey'in yüzünde benim de yakında bu keskin emirleri normalleştireceğimi düşündüğünü görebiliyordum. Haklı olması sinirimi bozuyordu.

"Madem az önceki sohbetimiz yüce Poyraz Şahin tarafından kabul görülmedi..." Onun sert bakışlarının bundan etkilendiğini söyleyemesem de bu cümleden sonra imalı şekilde Poyraz'a bakış atmayı ihmal etmemiştim. "O zaman biri bana bugün ne izleyeceğimizi anlatsın bakalım."

Çiço ve Janberk ileri atılıp yanı başıma geldi. Poyraz'ın tepki vermediğini görünce rahat tavırlarla birbirlerini tamamlayarak anlatmaya koyuldular.

"Bugün üçlü yarış olacak. İlki, ısınma turu gibi sayılabilir," diye söze başladı Çiço.

"Biz buna yemleme turu diyoruz," diye ekledi Janberk.

"İkinci yarış, sıralama belirleme."

"Yani, iştah açma."

"Üçüncüsü son ve büyük yarış."

"Ana yemek." Janberk parmak uçlarını İtalyanlar gibi dudaklarına götürüp sesli, lezzetli bir öpücük sesi çıkarmıştı. Gülümsemeden edemedim.

"Bu yarış Gazi Koşusu'ndan sonra, bahis oranı en yüksek yarışlardan."

"İngilizlerin bu yarışa gelme sebebi, biraz da bu oran. Hem heyecanlı hem kazançlı."

Çiço ve Janberk'in coşkulu anlatımından birkaç dakika sonra başlangıç için geri sayım anonsu duyuldu. Heyecanla kıpırdanıp Poyraz'ın yanına yaklaştım. Onunla yarış

Nirvana

izlemek keyifliydi. Onun Ayışığı'nı izlerken ki enerjisini hissetmeyi seviyordum. Şahin atları başlangıç pozisyonunki bölmelerine yürürken Gupse ve Kuzey de ayaklanmış, heyecanla alkışlara eşlik etmişti. Şahin kardeşler, çocuklarının gösterisini izlemeye giden ebeveyn gibiydiler.

Gümüş dürbünü gözlerime tuttum. Diğer atlar arasında Gupse ve Kuzey'in atı Barine ve Kaçak'ı çabucak seçtim, beyaz asil tüyleriyle Ayışığı'nı bulmam zor olmadı. Bu yarışa Şahin ailesinin dört atla katıldığını söyledi Poyraz. Babasının siyah, dik kulaklı atı da kıvırarak yerini alıyordu. İngilizlerin dört, Baran'ın ise yarışta üç atı vardı. Kalan atların bahsi geçmedi. İzleyen seyirciler gibi yarışan atlar da kalabalıktı.

Hipodromdaki uğultu, heyecanlı bir enerjiyle piste aktı. Anonstaki kişi bu heyecanı alevlendiriyordu. Bu yarış kesinlikle ilk tecrübemi gölgede bırakıyordu. Keyif ve heyecanla başlangıcı bekledim. Seyisler kafeslere benzeyen, başlangıç bölmelerinde atları jokeyleriyle yalnız bıraktı. Geri sayım bitti. Işıklar yanıp söndü. Kapılar açıldı, atlar fırladı.

Herkes coşkuyla bağırırken benim elim dudaklarıma gitti. Endişeyle yüzümü buruşturdum. Ayışığı ve Barine çıkış yapmamıştı. Barine başlangıç bölmesinden çıkıp iki adım atıp durmuş, Ayışığı inatçı kızlar gibi bölmesindeki yerinden kıpırdamamıştı bile.

Poyraz'a baktım hemen. "Ayışığı start alamadı! İyi mi?"

Anlatıcının sesi hipodromda yankılanıyordu. Poyraz sakindi.

"İyi, endişelenme. Kızım ona söyleneni yapıyor."

Nihova

Kaşlarımı çattım. Ne söylemek istediğini anlamamıştım. Başımı Şahin kardeşlere çevirdim bu kez. Gupse biraz keyifsizdi ama Barine'nin çıkış yapmamış olmasından çok da etkilendiği söylenemezdi. Kuzey ilgiyle yarışı takip ediyordu. Onun atı Kaçak ve baba Şahin'in atı koşuyordu ama onlar da iyi durumda sayılmazdı. Atlar bitiş çizgisine yaklaştı. Son düzlükte anlatıcı coşkuyu arttırdı. Tribünler çığlık çığlığa bağırıyordu. İngilizlerin atı birinci geldi, Baran'ın iki atı ilk üçe girdi. Yarış sonunda baba Şahin'in atı sonuncu, Kuzey'in atı Kaçak zorla beşinci olabilmişti.

Hipodromda alkışlar yankılanırken, "Off!" diyerek dudaklarımı büktüm üzüntüyle. Alanda sevinç ve hayıflanma uğultuları birbirine karışmıştı. Locaya döndüm. Görmeyi beklediğim manzarayla karşılaşmadım. Kuzey çikolata sosuna bulanmış çileklerden ağzına atıyordu. Atının sıralaması onu üzmüşe benzemiyordu. Jankat, Janberk ve Çiço'nun telefonlarıyla olan ilişkisi derinleşmişti. Jankat elindeki telsize komutlar verip gelen cevabı dinliyordu. Görünen o ki her şey yolundaydı. Ben de onlara ayak uydurdum.

İkinci yarışın başlaması kısa sürdü. Yiyecek almak için kalkanlarla boşalmış tribün koltukları, anonsun duyulmasıyla yeniden hareketlendi. İlk yarışta yaşanan ritüel tekrarlandı. Neyin geleceğini bilerek izlemek de güzel bir hisli. Nereyi takip edeceğini biliyor, daha fazla detay yakalayabiliyordum. Artık atları yürüyüşlerinden bile tanır olmuştum. Şahin ekürisi kıvırtarak yerini aldığında heyecandan dudaklarımı ısırıyordum.

İkinci yarış sıralama belirleme yarışıydı. Bu yarışta bitirdikleri sıra, son yarışta onlara avantaj sağlayacaktı. Yine coşkuyla geri sayım verildi. Işıklar yandı ve söndü. Kapı-

lar açıldığında atlar rüzgâr gibi çıkışlarını yaptılar. Bu kez bölmeden çıkamayan atlar Şahinlere ait değildi. Onları pistte koşarken görmek rahat bir nefes almama sebep oldu. Barine ve Ayışığı grubun en arkasında kalmıştı. Baba Şahin ortalardaydı ama fazla istekli koştuğu söylenemezdi. Sadece Kuzey'in atı Kaçak öndeki grubu zorluyordu.

Üzüntüyle kıvrandım. "Kazanamayacaklar, of!"

Poyraz elini omzuma indirdi. "Sakin ol. Zaten kazanmasını istemiyorum."

"İyi de neden?"

"Çünkü bugün kaybederek kazanacağım."

Keyifsiz dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu çok saçmaydı. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Çerkes."

Yüzünü şapkamın açıkta bıraktığı kulağıma yaklaştırdı.

"Ben her zaman ne yaptığımı bilirim, çocuk. Bana güven."

Fısıldayan sesi bedenime güvenle birlikte başka bir duygu da aşılamıştı. Aynı şeyi onun da hissettiğini kışkırtıcı gözlerinde görebiliyordum. Kıvrılan dudaklarıyla yarışa geri döndü.

Hoparlörde yankılanan anlatıcının sesi Baran'ın atlarının isimlerini tekrarlayıp duruyordu. Son düzlükte arayı daha da açmıştı ve yarış bittiğinde Baran'ın atı kazanmıştı. Bu kez ikincilik de onundu. İngilizler üçüncü sıradaydı. Kuzey'in atı Kaçak bu kez altıncı, Baba Şahin onuncu geçmişti bitişi, Ayışığı ve Barine ise sonuncu atlardı.

Kalabalık gürültüyle kazananı kutluyor ya da tutmayan kuponlarına söyleniyordu. Ben sonuçtan mutsuzdum. Fakat Şahin locası için durum farklıydı. Planı bilmeyi en çok böyle anlarda istiyordum.

Nihova

"Kapanı açın, fareniz geliyor," dedi Kuzey. Çıkardığı şapkasını yeniden başına geçiriyordu.

Poyraz önce saatine baktı ardından Janberk'e döndü.

"Berk sen çık ve doğru anı bekle."

"O iş bende, Reis, endişe etme," dedi Janberk ve saniyeler içinde fırlayıp gitti.

"Bunu izlemek keyifli olacak," derken kıkırdamıştı Kuzey. Elinde tuttuğu kaçıncı şampanya kadehiydi bilmiyordum.

"Kuzey."

Kuzey, Poyraz'ın ikaz sesini aldı, ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Tamam sustum. Ben sadece seyirciyim."

"Sessiz bir seyirci ol."

Kuzey dudaklarına görünmez fermuar çekti, kadehi dudaklarına götürdü. Şahin locasının kapısında hareketlilik yaşandı. Kalabalık ama tanıdık bir ziyaretçiydi. Baran, beyazlar içindeki kilolu bedeni, kucağındaki küçük köpeği ve sırıtan beyaz dişleriyle heybetli bir giriş yaptı. Yüzündeki keyif metrelerce uzaktan fark edilebilirdi.

"Ne oldu, Poyraz Şahin, yüzünden düşen bin parça?" dedi kahkahasını bastırırcasına.

Poyraz yüzüne oynadığı oyunun parçası olduğunu bildiğim yapmacık bir üzüntü ve öfke eklemişti. Kuzey'in yanına oturdum, atıştırmalıklardan birini ağzıma attım. Kuzey gibi ben de sessizce Poyraz Şahin'in oyununu izlemeye koyuldum.

Baran diğer adamlarını arkada bırakıp, sadece en sadık ve onu koruyacağına emin olduğu fedaisiyle Poyraz'a yanaştı.

Nirvana

"Kendi locana çekil, Baran."

"Aaa, yapma ama biz eski dostuz."

"Gün hâlâ bitmedi, Baran Efendi."

Baran kucağında debelenen köpeğini yere bıraktı, tombul karnını sallayarak itici bir kahkaha attı.

"Bu kadar sinirlenme, Poyraz Şahin. Bugün şansız günündesin sadece, olur öyle arada. Ee, rüzgâr her zaman Kuzey'den esmez."

Kuzey dudaklarını birbirine bastırdı. Rolünden çıkmamak için kendini tuttuğunu biliyordum. Janberk koşturarak locaya girdi. Nefes nefese, yanakları kırmızı, bakışları telefonun ekranındaydı. Telaşla söze girişti.

"Abi! İngilizler gaza gelip planlananın üç katı koyacaklarmış, eğer biz de girersek..."

"Şşşt!"

Poyraz'm sesiyle Janberk başını kaldırdı. Locadakileri sanki o an fark etmiş gibi alt dudağını ısırıp sustu. Pot kırmıştı. Doğrusu; pot kırmış gibi görünmek istemişti. Bunun gerçek bir tedbirsizlik olmadığını bilecek kadar onları tanıyordum. Baran'ın gözleri iştahla parlamış, göz ucuyla yanındaki adamıyla göz göze gelmişti. Gür saçlı, mavi gözlü adamı, bakışlarıyla patronuna bir şeyler söyledi. Baran'ın tenindeki gizli haz arttı. Poyraz ne yapmak istemişti bilmiyordum ama görünen o ki, verdiği ilaç Baran'ın vücudunda tepkimeye geçmişti. Baran dikişlerini zorladığı beyaz ceketini çekiştirdi.

"Son yarış başlamadan önce gidip atlarıma şans dileyeyim," dedi içindeki heyecanı bastırarak. "Umarım son turda Çerkes atlarının adını, kaprislerini, kibrini..." devam etmeden önce dönüp Gupse ve Kuzey'e bakıp, üstündeki

Nemova

renkli kıyafetlere küçümseyen bir bakış dokundurdu. "Süsünü püsünü değil de koşabildiğini de görebiliriz."

Gupse gözlerini devirdi, Kuzey kadehini havaya kaldırdı. Baran onlara acıyan gözlerle bakıp kilolu bedenini sallayarak arkasını döndü.

Sahibi giderken Baran'ın baş adamı yerinden kıpırdamamıştı. Loca dışına yürümek yerine kışkırtmak istercesine doğruca, göz bile kırpmadan Poyraz'ın yüzüne bakıyordu. Poyraz da ona karşılık veriyordu. İkisi arasında sadece soğuk savaş sürerken Baran'ın köpeği sehpalar arasında dolaşıp ikramları koklamaktaydı.

"Baran Efendi!" dedi Poyraz. Gözlerini karşısındaki adamdan ayırmadan konuşuyordu. "Köpeğini unuttun. Tasmasını geri çek."

Yerde dolaşan köpekten bahsetmiyordu. Baran başını geriye çevirdi. Kilolu bedeni sadık adamının Poyraz Şahin'in karşısında dimdik durduğunu görünce etkilendi.

"Endişelenme, Şahin. Ben emretmeden o kimseye zarar vermez."

Poyraz'm aşağılayan bakışları hâlâ adamın göz bebeklerindeydi. Adamın öfkelendiğini sıktığı yumruğundan anlayabiliyordum. Zaten o da öfkesini saklamıyordu. Sahibi Baran gibi Poyraz da bunu fark etmişti. Küçümseyen dudağının kenarı kıvrıldı.

"Uslu köpekmiş. Göz korkutuyor ama havladığını hiç duymadık."

Adam sonunda dudaklarını araladı.

"'*Havlayan köpek ısırmaz, sen sessizden kork. Çünkü sessiz olan biriktirir. Biriken de elbet taşar,*' demişti, tanıdığım biri." Başını hafif yana eğdi. Bakışlarını Poyraz'dan

sakınmıyordu. "Bu yüzden, havlamasa da sen yine de çok yaklaşma."

Baran'ın beyazlar içindeki göbeği keyifli bir homurtuyla titredi. Adamının korkusuzluğuyla gurur duyuyordu. Poyraz'ın bakışlarına ufak bir parıltı dokundu. Onu tanımasam keyiflendiğini düşünebilirdim. Hafifçe çenesini oynattı.

"Bu sözünü aklımda tutacağım."

Baran'ın adamı tatsız bir şey denemiş gibi dudak büktü. "İyi şanslar, Poyraz Bey."

Poyraz alaycı bir tavırla başını salladı.

"Sana da, Efe Bey."

Baran'ın adamı Efe locadan çıkarken dudaklarını büzüp dişlerinin arasından kesik bir ıslık çıkardı, koltuklar arasında dolaşıp sehpalardan yemek aşırmaya çalışan köpek anında onun peşine takılıp locadan çıktı.

Locada ekip dışında kimse kalmadığında hepsi birbirine bakıp sırıttı. Janberk havalı şekilde saçlarını yatırıp görünmeyen kameralara el sallarken Poyraz dahil hepsi gülümsemişti. Anlaşılan her şey istedikleri gibi gidiyordu.

Son yarış öncesi verilen ara diğerlerinden fazlaydı. Atların dinlenmesi gerekiyordu. Görünen o ki bu uzun ara, özellikle locası olan at sahipleri için sosyalleşme fırsatıydı. Poyraz locasına gelen oldukça havalı görünen saygın bir çiftle hoş bir sohbet içindeydi. Kuzey de fiziğiyle benim bile gözlerimi alamadığım güzel bir kadını verilen arada locamıza davet etmişti. Gupse'nin de yarış arkadaşları vardı. Üç tatlı genç kızı ağırlarken eğleniyor görünüyordu.

Nemova

Nerit'in locadan çıktığını fark edince ben de ayaklandım. Bastırdığım huzursuzluğumu dile getirmeden duramayacaktım.

Locanın dışında fuaye alanına benzer kısımda açık büfe stantları kurulmuş, ellerindeki tabaklarla sağa sola yürüyen, gülüşen, bahis listelerini güncelleyen insanlar arasında, avucunun içinde ufacık görünen telefonuyla ilgilenen Nerit'in yanına yanaştım.

"Heyecanlı olduğu kadar stresliymiş de."

Nerit başını ekranından kaldırıp yüzüme baktı.

"Şahin ailesiyle dolaşacaksan sağlam sinirlere sahip olmalısın."

Gülümseyerek başımı salladım. "Sanırım haklısın. Ne zaman ne ile karşılaşacağını bilmiyorsun."

"Bu yüzden her zaman, her duruma karşı hazırlıklı olmalısın."

Bakışlarında ima mı vardı, yoksa üstüme mi alınıyordum, bilemedim. Yine de kendimi tutamadım. "Dün gece Poyraz'a verdiğin haberden sonra huzursuzum."

Tüm dikkati yüzümdeydi. "Neden?"

"Söylediğin şey çok önemli ama Poyraz hâlâ fazla rahat."

"Saklayacağı şeyi olan kişi korkar. Patronun korkması için sebebi yok."

"Emin misin, Nerit?"

"Sen değilsin sanırım."

Kaşlarının aldığı şekil, yüzündeki şüphe... Bu konuşmayı belki de hiç yapmamalıydım. Dikkat çekiyordum ama kendime engel olamıyordum.

"Ben sadece..." diyebildim. Aklıma kendimi temize

Nirvana

çıkarak bir cümle gelmedi. Ben de soluğumu da içimdeki en baskın hisle birlikte dışarı bıraktım. "Onun için endişeleniyorum."

Yalan değildi. Evet, yakalanmaktan korkuyordum ama ona yaklaşan tehlikeden onu koruyamayacak olmak da beni korkutuyordu. Nerit kalın kat kaşları biraz olsun dağılmıştı. Bu samimi duygularımı yüzümden okumuştu ya da ben yine öyle olmasını umut etmiştim. Poyraz'a zarar vermek istemediğimi anlamalıydı. *Her şey ortaya çıktığında bile...*

Nerit'in yanından ayrılmak için yarım bir adım atmışken yeniden ona döndüm. Madem bu konuşmayı yapmayı göze almıştım, sorulması gereken o soruyu da sormalıydım.

"Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Nerit'in bu soruya şaşırmadığını hissettim. Gözlerimi izledi, başını hafif salladı.

"Benim herkes hakkında bir fikrim var. Çoğu doğru çıkar, çok azı yanıltır. Yakında rengi belli olur. Kimse sonsuza kadar saklanamaz, Ayça kardeş." Onu başımla onayladım. Haklıydı. Ona arkamı dönecekken son cümlesi önümü kesti.

"Patron için de endişelenme. İlk kez onu devirmeye çalışmıyorlar. Rahat görünebilir ama çoğunlukla hazırlıklıdır."

Ufak bir tebessümle başımı salladım ve onun yanından ayrıldım. Bu ihanete hazırlıklı olduğunu sanmıyordum.

Locaya dönmeden önce ihtiyaç giderebilmek için kadınlar kısmına gitmiştim. Gupse'nin yanımda olmaması iyi olmuştu çünkü kadınlar bölümünde insanların görünce heyecanla kıpırdandığı ünlü simanın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu ana şahit olsaydı beni zorbalaması kaçınılmazdı.

Makyajımı tazeledim, başımdaki şapkamı düzeltip eldivenimi dirseğime kadar çekiştirdim. Poyraz Şahin'den herhangi bir övgü alamamış olsam da aynada gördüğüm kadın hoşuma gidiyordu. Sadece ayakkabılarıma alışmam düşündüğümden zordu. Kendi kırmızı tabanlı topuklularım daha yüksek ve yürümesi zor olabilirdi ama onun içinde daha güvende hissediyordum.

Loca kapılarının sıralandığı geniş alana geldiğimde gözüme tanıdık bir sima dokundu. Adımlarım yavaşladı. Gözlerimi kıstım.

Kerem!

İçecek makinesinin yanındaki duvara yaslanmış, kendini bana göstermeye çalışıyordu. Şiddetle kaşlarımı çattım. *Böyle bir yerde, nasıl olur da benimle temasa geçme tedbirsizliğini gösterebilirdi?*

İstemsizce etrafıma bakındım. Etrafta insanlar vardı, beni tanıyan kimse görünmüyordu ama olmayacağı anlamına gelmiyordu. Nerit'in hakkımda verdiği hüküm henüz kesinleşmemişken şüpheli bir hareket benim sonum olabilirdi.

Kerem ısrarla yanına gelmem için işaret edip durdu. Ben kıpırdamadıkça o gizlendiği yerden açığa çıktı. Bana doğru kolunu salladı. *Allah'ım! Bu adam aklını mı yitirmişti!*

Nirvana

Yeri döverek hızlı adımlarla yanına gittim. Ben yaklaştıkça o duvarın arkasına sığındı yeniden. İçecek makinesinin önünde durup camın arkasındaki ürünlere bakınıyor gibi yaptım.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Kerem!"

"Seninle konuşmam gerek."

"Benim de dikkatli olmam gerek! Ulu orta yerde benimle temasa geçmeye çalışma bir daha!"

Arkamı dönüp gidecekken, "Bir şey planlıyorlar!" dedi keskin bir sesle.

Durdum. Yeniden makineye dönüp belli belirsiz bir şeylere bastım. Kerem'le değil de makineyle uğraşıyor görünmeliydim.

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedim dişlerimin arasından.

"Şahinler bir şey planlıyor. Kulüpten birileri sürekli seyislerle temas hâlinde. Kimse konuşmuyor. Herkes dikkatli. Henüz tam anlamıyla güvenlerini kazanamadığım için öğrenemedim ama yarışla ilgili bir şey planladıkları kesin."

Ona belli etmeden rahat bir nefes aldım. Plan her neyse öğrenemediği için rahatlamıştım. Benim yeni amacımı zora sokabilirdi. Ben daha büyük bir şey vermeye hazır olana kadar Poyraz'la alakalı hiçbir suçlayıcı olayın babama ulaşmasını istemiyordum.

Çantamın içinden birkaç bozukluk çıkardım. Makineye atarken, "Bunu bana neden anlatıyorsun, Kerem?" dedim ondan tarafa bakmadan.

Duvar bitimine kadar yaklaştı. Artık bana fazla yakındı. Sesini alçaltıp fısıldamaya başlarken parfümünü değiştirmediğini fark ettim. Bu kokunun bana anımsattıklarının

Nihova

rahatsızlığıyla başımı geri çektim, gerekmese de şapkamı düzelttim.

"Poyraz Şahin'e yakınsın. Sana güveniyor olmalı. Buradaki herkes onunla ilişkiniz olduğunu düşünüyor." Duraksadı. Kabul ya da reddetmemi beklediğini biliyordum fakat ben bu yersiz merakına oralı olmadım. Rastgele bir tuşa bastığımda devam etti. "Ona yakınsan, ne planladığını öğrenebilirsin. Öğrendiğinde bana ilet, ben babana raporlarım."

Makinedeki su şişelerinden biri hareket edip aşağı düştü. Beklemeden alt bölmeye uzandım, eldivenim metal çıkıntıya takılınca ip söküğü süzüldü ipekten. Bu adamın yanında yeniden akademideki sakar Ayça'ya dönüşüyordum. Su şişesini kavradım.

"İkimizin görevleri farklı. Kendi görev alanının dışına çıkma. Bir daha da benimle temasa geçme." Arkamı döndüm, uzaklaşmadan önce istemesem de ona son bir iyilik yaptım. "Bir şey daha; aralarına adam soktuklarını anlamışlar. Dikkatli ol."

Kararlı adımlarla yürümeye başlarken bana seslendi.

"Ayça."

Durdum ama sadece başımı ona doğru çevirdim. Mavi gözleri eskiden bana bakmasını sevdiğim şekilde bakıyordu. Tek fark, o zamanlar kalbimi yerinden çıkaran bu bakışlar, şu an tek bir hücremi etkilemiyordu. Eskiden yaptığı gibi yanağındaki o lanet çukurla gülümsedi.

"Çok güzel görünüyorsun."

Başımı öne alıp yürümeye devam ettim. Ne gözleri ne gamzesi ne de iltifatları umurumdaydı. Zamanı geçmiş varlığı, şu an hayatımda fazlalıktı. Dudaklarıma acınası bir

tebessüm dokundu. Yıllar önceki Ayça'ya gidip bugünü anlatsaydım, günlüğüne ağlayarak yazdığı ihaneti, büyük aşk sandığı toyluk hislerini yırtıp atardı. Geçmişten gelen hayalete ayıracak vaktim yoktu.

Elimdeki su şişesiyle Şahin locasına yaklaşırken kalabalık arasında Baran'ın adamı Efe'yi tanıdım. İzlediğimi fark etmeyeceği açıya geçip bir süre gözlerimle onu takip ettim. Duvar dibine çekilip birine bir şeyler fısıldadı, karşısındaki kişinin avucuna bir şey bıraktı. Ne olduğunu görememiştim ama içimi tatsız bir huzursuzluk kaplamıştı.

Geçen yarışta olduğu gibi bu yarış da Şahin atlarının jokeylerini mi hasta edeceklerdi? Daha kötüsünü düşünüp alt dudağımı ısırdım. *Daha ileri gidip atlara zarar verebilirler miydi?*

Efe, adamın yanından ayrılıp Baran'ın locasına giderken bacaklarım iradem dışı onu takip etti. Baran'a ait olan loca son kapılardan biriydi. Konumu Şahin ailesinin locası kadar iyi değildi. Bu kısım ana alana uzak olduğundan insan kalabalığı buralara kadar yayılmıyordu. Efe içeri girdiğinde ben adımlarımı hızlandırıp locanın açık kapısının hemen yanındaki duvara yaslandım. Adamının içeri girdiğini fark ettiği an Baran'ın gür sesi duyuldu.

"Şahin köpeği, İngilizler bahsi yükseltti derken doğru mu söylüyormuş, öğrenebildin mi?"

"Evet, Patron. Saklı tutmaya çalışıyorlar ama bana da haber geldi. İngilizler üç, hatta son anda dört katına çıkabilirmiş."

Baran düşünceli şekilde homurdandı. "Dört kat mı? Hmm... Güzel kazanç ama fazla riskli."

Nihova

"Haklısınız," diyerek onayladı onu Efe. Kısa bir sessizlik sonrası devam etti. "Poyraz Şahin geçen günkü vurgunu düze çıkarmak için risk alacaktır."

Baran'ın değişen enerjisini ben bile hissedebilmiştim. Poyraz'ın adı onu tetikliyordu. Biraz daha sokuldum. Açık kapının boşluğundan kendimi belli etmeden Baran'ı görmeye çalışıyordum. Öyle iri ve beyazdı ki gözlerim kolayca hareket eden bedenine sabitlendi.

"Risk alacak ama kesinlikle aptallık edecek. Şahin atları bugün formsuz. Risk alıp daha derine batacak," diye ekledi adamı.

Baran volta atıyordu. Kucağında yine köpeği vardı. Hayvan inmek istese de onu sıkıca göğsüne bastırıyordu. Dışarıdaki anonslar sıklaşıyordu. Baran'ın şişkin elmacık kemiklerine gömülmüş gözlerine dokunan kurnaz parıltıyı görebiliyordum.

"Evet, yarış riskli ama öte yandan, İngilizleri her zaman bulamayız."

Kucağındaki köpeğinin tüylerini okşarken bakışları aklındaki hırslı ihtimallerde dolaşıyordu. Adamı o bakışları, hedefi belli olan akıntıya sürükledi.

"Yoksa bahsi yükseltmeyi mi düşünüyorsun, Patron?"

Baran, kilosu yüzünden orada olduğu belli olmayan çenesini salladı. "Düşünmüyorum, yükselteceğim."

"Karar sizin, Patron. İsterseniz sigorta olması için Joker'e bahis koymayalım." Patronunun düşünmesine izin vermeden yeni bir bilgi daha savurdu havaya. "Gerçi en yüksek oran Joker'de ama olur da hepsini kaybedersek, Joker'e kâğıt koymamak sigortamız olur."

"Kaybedersek sigortamız olur ama..." Baran sayıklar gibi konuşuyordu. "Joker'siz kazanmak Joker'le kazanmak kadar kazançlı değil. Daha da önemlisi, Joker'e kâğıt koyanlar kaybettiklerinde biz kazanırsak, onlar daha fazla kaybederler."

Baran'ın gözü kendi kazancından çok Poyraz'ın kaybedeceklerindeydi. Bedenindeki hırs koca tribünü doldurabilirdi.

"Şahinler dökülüyor. Atları formsuz. Poyraz'ın gerginliğini sen de gördün. Köşeye sıkışmış. İmajını düzeltmek için risk alması gerek."

Sayıklar gibi sıralıyordu. Adamı Efe'nin telefonu çaldı. Biraz geriye çekilip telefonu kulağına götürdü.

"Evet. Emin misiniz? Anlaşıldı. Tamam, haber bekleyin," dedi sırasıyla.

"Ne oldu?" diye sordu sahibi beklemeden.

"Şahinler 3 katına çıkmış."

Baran'ın gözleri daire şeklini aldı. "3 katı mı? Aptal herif!"

"Joker dahil, tüm kâğıtları yükseltmişler."

"Joker'i de mi riske atmış!"

Şaşkınlıkla karışık heyecanla kucağındaki köpeği yere fırlattı. Voltasına devam etti. Tombul bedeni kararsızdı. Adamı kararsızlığını yönlendirmek istercesine konuştu.

"Evet, Joker'e girmiş ama aptallık ediyor. Atları yorgun ve gününde değil. Eğer İngilizler dışında tüm kâğıtlara giren biri olursa, Şahinlerin devri bugün kapanabilir."

Baran durdu. Başı keskin bir hareketle adamına döndü. "Bundan iyi fırsat olamaz. O kişi biz olalım. Tüm kâğıtları yükseltelim, Joker dahil hepsine girelim."

Nihova

"Emin misin, Patron?"

Baran uyuşmuş, hipnoz olmuş gibiydi. Ellerini ovuşturuyordu.

"Evet. Ama Joker'e tek kâğıtla girelim. Olur da son yarışı kazanıp, Joker'i kaybetsek bile, tek kâğıdın zararını kurtarabilirim."

Ben pürdikkat onları dinlerken birden loca kapısında Baran'ın köpeği belirdi. *Kahretsin!* Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Elimi hafifçe savurup onu içeri göndermeye çalıştım. Gitmek yerine boğazından hafif hırıltı çıkarmaya başladı. *Hayır! Hayır!* Yalvaran gözlerle dudaklarımı oynatarak ona gitmesini söyleyip durdum. Kıpırdamayınca elimdeki su şişesini ona fırlatır gibi yaptım ama gözünü bile kırpmadı. Yetinmedim şişeyi yere indirip geriye doğru yerde sürükledim. Onu oyuncak yerine koyup peşinden koşturmasını beklemiştim ama aksine hırıltısı biraz daha artmıştı. *Kahretsin!* Parmağımı dudağıma götürüp anlayacağını düşünerek ona susmasını fısıldadım. Üstüme atlayacak gibi olunca geriye sıçradım, istemsizce dudaklarımdan ince bir ses kaçtı. Hemen iki elimle ağzımı örttüm. *İşte şimdi sıçmıştım!*

Locaya bakmaya cesaret edemedim, sırtımı duvara yaslayıp yakalanmayı bekledim ama beklediğim gibi olmadı. Baran'ın adamı Efe, Şahin locasında yaptığı gibi dişleri arasından ince bir ıslık çaldı. Köpek hırlamayı bırakıp kuyruğunu sallayarak locaya geri döndü. *Yakalanmamıştım.* Ayrıca ufacık bir köpek tarafından ısırılmamış olmam da büyük şanstı.

Ben sakinleşirken Baran'ın adamı konuştu. Korkudan yaslandığım yerden kıpırdamayıp sadece dinlemekle yetindim.

Nirvana

"Doğru anladıysam, yarış için bütün kâğıtlarda üç katı, Joker için tek kâğıtla giriyoruz."

"Evet," diye onayladı Baran.

"Emin misin, Patron?"

"Bu fırsatı kaçırmamalıyım. Görsün bakalım, Şahin Efendi, don nasıl alınıyormuş!"

"Patron eğer kâğıtlardaki oranı değiştireceksek, yeni listeyi onaylatmak için onay komutunu senin vermen lazım."

"Tamam, bağlan, ver bana."

Yaslandığım yerden sessizce doğrulup şapkamı düzeltim. Başımı yavaşça kapı aralığına uzattım.

Baran'ın adamı elindeki telsize benzer alete bastı. "Baran Uslu konuşuyor."

Karşı taraftan karşılık aldığında telsizi beyazlar içindeki tombul sahibine uzattı. Baran telsizi avucuna almak yerine sadece ağzını yaklaştırdı.

"Kâğıtlardaki yeni düzenlemeyi onaylıyorum."

"Yeni listeyi duymam gerek efendim," diyerek karşılık verdi telsizin diğer ucundaki ciddi ses.

Yanımdan geçen kişiyi fark etmek için geç kaldım. Süzülen kumaşın rüzgârıyla doğruldum. Güzel bir yüz vardı karşımda. *Çok güzel bir yüz.* Gizlice dinlediğim loca kapısından içeri girmeden önce bakışları yüzümde, elbisemde dolaştı. Ellilerinde olduğunu tahmin ettiğim ama kesinlikle çok daha genç duran pürüzsüz yüzüne samimi bir tebessüm dokundu. Başıyla bana selam verdiğinde öylesine afalladım ki istemsizce bu selama karşılık verdim. Kadın orada olmamı sorgulamadan Baran'ın locasından içeri adımladı. Onunla birlikte çiçeksi parfüm kokusu da

Nirvana

içeri süzüldü. Bense öylece dikilmekten başka bir şey yapamadım.

Baran'ın sesi duyuldu. "Yeni liste mi? Peki söylüyorum..."

"Baran Bey?"

Baran'ın konuşmasını içeri giren güzel kadın bölmüştü. Baran'ın gözleri açıldı. Başını telsizden çekip tombul kollarını iki yana açtı.

"Ooo, Leman Hanım, bu ne şeref, efendim!"

Kadın büyük bir olgunluk ve zarafetle elini Baran'a uzattı.

"Son koşuyu sizin locanızda izleyeyim dedim. Bugün İngilizlerden sonra, en şanslı siz görünüyorsunuz. Bana da şans getirirsiniz belki."

Kadının sesindeki kadifemsi ton Baran'ı mest etmişti. "Ah, efendim, ne demek! Sizi locamda ağırlamak bir şeref, buyurun."

Kadının elinin üstüne nazik bir öpücük bıraktı Baran. Bu temastan aldığı zevk kızarmış yanaklarına yansıyordu.

"Patron listeyi bekliyorlar," diye araya girdi adamı Efe.

Baran gözlerini büyüttü. "Sen ilet listeyi, Efe. Görmüyor musun, ağır misafirimiz var."

Yanındaki kadına büyülenmiş şekilde bakarken kadının koluna girmişti. Locadaki gösterişli koltuklara yürürken listeyi, yarışı, Poyraz'ı unutmuş görünüyordu. Dikkati artık tamamen yanı başında kahkaha atan güzel kadındaydı.

Adamı Efe elindeki telsizle gürültüden rahatsız oluyor gibi hızlıca adımlamaya başladı. Öyle hızlıydı ki locadan çıkacağını fark edemedim. Panikle geri çekildim ama o kapıdan çıkmıştı bile. Orada olduğumu biliyor gibi keskin

bir dönüşte karşımda belirdi. Kaçmaya yeltendim ama koluyla omzumu tuttu. Pes etmeyip direndim fakat omzumu öyle hızlı itti ki sırtım duvara yapıştı. Kıpırdayamıyordum. *Yakalanmıştım.*

Katı bakışları gözlerimdeydi. Telsizi ağzına götürdü. "Baran konuşuyor," dedi net bir sesle. Gözlerini yüzümden çekmeden konuşmasına devam etti. "Liste veriliyor."

"Dinliyoruz."

"Tüm kâğıtlara beş katı giriyoruz."

Kaşlarımı çattım. Şahit olduğum konuşmayı zihnimde tekrarladım.

Baran üç katı dememiş miydi?

"Doğru mu duydum? Beş katı mı dediniz, efendim?"

"Evet, bütün kâğıtlarda beş katı."

"Bu durumda sizin için Joker'e kâğıt ayırmıyoruz, değil mi?"

"Joker'e de üç kâğıtla gireceğiz."

Yüzümü buruşturdum. Kafam karışmıştı.

Baran'ın, Joker için tek kâğıt dediğine emindim.

"Emin misiniz?" diye sordu telsizdeki ses. Belli ki o da şüphe etmişti.

Adamı kararlıydı. "Baran Uslu konuşuyor, ben değil."

"Pe-ki," dedi ses tereddüt etse de. *"Sizin için; bütün kâğıtlarda beş kat, Joker için de üç kâğıt ayırıyoruz."* Kısa bir sessizlik eşliğinde mekanik birkaç ses sonrası görevli yeniden konuştu. *"Onaylıyor musunuz?"*

"Onaylıyorum."

"Onaylandı. Bol şans."

Baran'ın adamı Efe düğmeye bastı, telsiz kapandı. Sert bakışları hâlâ yüzümdeydi. Zihnim bulanıktı. Anlamlandırmaya çalışıyordum.

Nihova

"Yanlış liste verdin," dedim fısıltıya yakın bir sesle. Omzumdaki baskısı azaldı. Sorgulayan gözlerle yüzüne baktım. "Neden yanlış liste verdin?"

Elini tamamen omzumdan çekti. Başını çevirip locaya baktı. İçeriden kahkaha sesleri geliyordu. Uzanıp kapıyı kapattı. Etrafını kolaçan etti, yüzü bana geri döndü. Bakışlarında tuhaf bir sıcaklık gezindi. Hafifçe bana doğru eğildi.

"Bir şahin avım önce izler. Sonra takip eder. Avın kendini güvende hissettiği, dikkati dağıldığı anda Şahin saldırır." Sır verircesine fısıldıyordu. Mavi mi, yoksa yeşil mi olduğunu çözemediğim renkli gözlerinin etrafındaki ince çizgiler belirginleşti.

"Şahin'i avlanırken izlemek keyiflidir. Lider'in yanına git ve tadını çıkar, Simaze."

Kaşlarım alnıma yapıştı. Onun hiçbir şey olmamış gibi locaya girişini afallamış gözlerle izledim. *Baran'ın adamı ona ihanet edecekti.* O da Poyraz'ın planının içindeydi. Anons sesleri bina dışından içeri süzüldü. İçimdeki merak şaşkınlığımı dağıttı. Neler olacağını görmek için Şahin locasına geri dönmeliydim.

Şahin locasındaki bütün misafirler ayrılmış, ana ekip yerini koruyordu ama bir fark vardı. O da değişen enerjiydi. Bir şey olmuştu. Adını koyamadığım bir rahatlık, heyecan kıpırtısı, havai fişek patlamadan saniyeler önce gökyüzüne bakma hissi hâkimdi.

Poyraz, Kuzey'le yan yana oturmuş sohbet ediyordu.

Nirvana

Kuzey'in elinde pembe içecek varken Poyraz koyu renk sıvıyla dolu kadehinden ufak yudumlar alıyordu. Ekibin kalanı telefon ekranlarıyla ilgiliydi ama o gergin telaşları dağılmıştı. Locanın en ucuna gidip yeşil çimler üstünde yelpaze sallayan renkli kadınlarla şık beyefendileri, mikrofon uzatılıp fotoğrafları çekilen ünlüleri, boyunlarına asılmış atıştırmalıkları satan üniformalı çalışanları ve kıvırarak pozisyon yerlerine yürütülen atları izlemeye koyuldum. Güzel bir filmin uzak bir köşesinde bu ana dahil olabildiğim için gülümsedim. Poyraz'ın planı her ne ise duymak yerine yaşamanın daha keyifli olacağına karar vermiştim.

Hissettirmeden bakışlarımı onun sert çizgilerle çizilmiş yüzüne çevirdim.

Onun yaşadıkları benim şimdiye kadar yaşadığım, doğrusu diye bildiğim hayattan farklıydı. Onun yanındayken hayatı şu ana kadar hep vitrinden izlemişim, kitaptan okumuşum, birinin ağzından duymuşum da hiç gerçekten yaşayamamışım gibi hissediyordum. Onun yanında sürüklenmek bir başkasının hayatını ödünç almak gibiydi. Direksiyonda o vardı ama ben hemen yan koltuğundaydım. Savurduğu rüzgârı hissedebiliyordum. Onun rüzgârı benim saçlarımı da savuruyordu. Onun kuzey rüzgârında yaşadığımı hissediyordum.

Kuzey'in büyük hareketlerle anlattıklarını dinlerken onu izlediğimi hissetmiş gibi göz bebekleri bana kaydı. Koyu yeşil, sert bakışlarının gölgesinde dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldığında, Kerem'in o gösterişli, gamzeli, herkese dağıttığı koca gülümsemesinin bu ufacık tebessümün yanına yaklaşamayacağını düşündüm.

Nihova

Yüzümü yeniden piste çevirdim. Omuzlarımı dikleştirdim. Şapkamı düzeltip eldivenimi çekiştirdim. Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapıp anın tadını çıkaracaktım. Şampanya kadehlerinden birini alıp keyifle yudumladım. Kendimi anonslara, çalan melodilere bırakmıştım fakat aniden izlenilme hissi omurgamı titretti. Başımı içgüdüsel bir dürtüyle doğru yeri hissedercesine çevirdiğimde, tribünlerdeki özel locaların hemen altında, kalabalığın içinde yüzü Şahin locasına dönmüş, doğruca bana bakan kişiyi buldum.

Çerkes Atakan, Şahin locasını izliyordu, beni izliyordu. Birkaç saniye bakışlarımız birbirini tartı. Çok tutmadan usulca çekti yüzünü. O birkaç saniye bile içimi huzursuz etmeye yetmişti.

"Leydim."

Gupse'nin tatlı sesi beni Çerkes Atakan'ın tuhaf enerjisinden söküp aldı. Başımı iki yana salladım güzel yüzüne gülümsedim.

"Leydim," diye karşılık verdim ona.

"Gözümü senden alamıyorum."

"Eldiven ve şapka yüzündendir."

Büyük bir onaylamayla başını salladı. "Evet, kesinlikle o yüzden. Ben olmasam kim bilir hangi kıyafet hatasını yapacaktın. Seni felaketten kurtardım. Bana borçlandın, Leydim."

Kıkırdadım. Bu özgüvenle yarışamazdım. Kadehimi bırakıp çikolatalardan birini attım ağzıma. Gupse'ye döndüğümde yüzünde işgüzar bir gülümseme açmıştı.

"Neye sırıtıyorsun sen öyle?" diye sormadan edemedim.

"Abimin yüzündeki bu aptal gülümsemeyi görmeyi seviyorum."

Nirvana

Bakışlarını takip edip Poyraz'ı buldum. Yüzünde gülümseme falan yoktu. Aksine durgun bir ciddiyetle Jankat'ın ona tablet ekranından gösterdiklerini izliyordu.

"Abin şu an gülümsüyor mu?"

İpek eldiven içindeki zarif eliyle dudağını örterek kıkırdadı.

"Gözleriyle gülüyor ve bu çok nadir olur." Poyraz'ın sert simasını izledik ikimiz de. "Sen etrafındayken çok sık olmaya başladı," diye eklediğinde bakışlarımı Poyraz'dan çektim.

Sessizlik içinde piste giren atları izliyorduk. Hafifçe boğazımı temizledim. "Peki kız arkadaşlarıyla birlikteyken nasıldı?" diye sordum.

Bu soruyu neden sorduğumu bile bilmiyordum. Öylece, düşünmeden dudaklarımdan dökülmüştü. Sorum Gupse'nin dudaklarında hayat buldu. İnce tebessümünden sonra aklından hesap yapar gibi gözlerini kıstı.

"Abimin kız arkadaşa yakın bir şeyi olduğundan emin değilim." Hafifçe omuzlarını oynattı. "Poyraz abim, Kuzey abim gibi değildir. Kuzey Şahin'in ardında uzun bir liste var ama Poyraz abim öyle değil. Bizim de kulağımıza gelecek kadar takıldığı birileri oldu tabii ama yanında dolaştırdığı kimse olmadı."

"Beni danışmanı olduğum için yanında dolaştırıyor, Gupse," dedim hemen. İkimiz de çocuk değildik, neyi ima ettiğini anlayabiliyordum.

"Seni danışmanı olduğun için dolaştırmadığını ikimiz de biliyoruz, Ayça. Seni *Vunafe*'ye götürmüş."

"İçeri sokmadı."

"Ayışığı'yla tanıştırmış."

Nihova

"Ama binmeme izin vermedi."

"Köy meydanında seninle *Şeşen* oynadı, Ayça. Şahin oğlanlarının bir kadının karşısında kanatlarını açıp oynadığını görmek, kuyruklu yıldızı görmekten daha zordur, emin ol."

O köy dansını ve saydığı diğer şeyleri düşündüm. Kalbimden göğsüme sıcaklık yayıldı. Fakat içimde kanatlanmak için hevesli olan kelebekleri soğuk rüzgâr durdurdu. Poyraz'ın bana hayatında ayırdığı hiçbir köşeyi hak etmiyordum. O köy meydanındaki Çerkes dansını, kıymetli atına dokunmayı, Birlik toplantısını, bu locada olmayı, üstümdeki elbiseyi, Gupse'nin dostluğunu, ekibin saygısını, en önemlisi Poyraz'ın sevgisini... hiçbirini hak etmiyordum.

İç sesimdeki yüzleşmemden habersiz Gupse seslice iç çekti. "Ama tüm bunlar bir şeyi değiştirmiyor," diye mırıldandı sesli düşünür gibi.

"Neyi?" diye sordum. Gözlerini benden kaçırdığında cevap vermeyeceğini anlamıştım. Sebebini biliyordum. "Tabii ya, ben Çerkes değilim."

Güzel dudakları keyifsizce büküldü. "Tek ama büyük bir engel."

İstemsizce manidar bir gülümseme döküldü dudaklarımdan. Yanılıyordu. Daha büyük engeller vardı. *Ben bir yalancıydım.*

Başımı iki yana salladım. Başlangıcımı değiştiremezdim ama final benim elimdeydi. Bu macerayı kendi lehime çevirmenin bir yolunu bulacaktım. Ben kazanamayacaktım belki ama Poyraz'ın kaybetmesine de göz yummayacaktım.

Artık son anonslar geçiyordu. Tribünler yeniden hınca hınç dolmuştu. Kendimi tamamen günün sonuna bırakmıştım. Belki de alışık olmadığım alkolün etkisiyle gülümseyerek her şeyin tadını çıkarıyordum. Poyraz yanı başımda belirdiğinde, ona bakıp önce sırıttım sonra elbisemin etek kısmına asılıp küçük kızlar gibi sağa sola sallandım.

"Bugünkü tarzım için bir şey söylemedin, Çerkes." Poyraz gülümsemesini tutmak için dudaklarını birbirine bastırdı. Oldukça şapşal görünüyor olmalıydım ama umursamıyordum. Şımarık bakışlarla onu dürttüm. "Elbisem hakkında ne düşünüyorsun?"

Gözlerini kıstı. "Çıkarmayı."

Dudak büktüm. "O kadar mı yakışmamış?"

Uzanıp çenemin ucunu tuttu. "Hayır, Simaze, üstünden çıkarıp atmayı arzulayacak kadar çok yakışmış."

İçim titredi. Bu adamın bedenimdeki etkisine karşı durmam imkânsızdı. Uzun kirpikleri içinde parlayan koyu yeşile bakarken seslice iç çektim. İşte bu ses onu gülümsetmişti. Aklımdan geçenleri duyuyor gibiydi ve anlaşılan duydukları onu eğlendiriyordu.

Sol koluma uzandı. Dirseğimden başlayarak parmak uçlarıma kadar ipek eldivenimi yavaşça tenimden söküp aldı. Bu basit eylemin bile vücut sıcaklığımı artırması saçmaydı. Eldivenimi katlayıp ceketinin iç cebine sokuştururken gözlerime bakıyordu. Çıplak bıraktığı sol elime uzandı yeniden. Avucumu çevirip parmak uçlarıyla yara izimin üstünden geçti.

"Uğurumu alayım," diye fısıldadı önce. Ardından elimin üstüne, ilk izlediğimiz yarışta yaptığı gibi ufak ama

Nirvana

sıcak bir öpücük bıraktı. Sıkıca elimi tuttu. "Yarış boyunca elimi tutacaksın, Simaze çünkü bu yarışta şansa ihtiyacım var."

Avucunda kaybolan parmaklarıma bakıp sırıtmadan edemedim.

"Poyraz Şahin'in şansa ihtiyacı var, öyle mi? Genelde Poyraz Şahin'in karşısındaki kişinin şansa ihtiyacı olmaz mı?" Dudaklarından keyifli bir ses çıktı. Yüzüne bakıp abartıyla gözlerimi kıstım. "Yoksa elimi tutmak için bahane mi arıyorsunuz, Çerkes Bey?"

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Bahanelere ihtiyacım yok, Simaze. Senin elin, gözlerin, dudakların, hatta üstündeki elbisen, hepsi... benim."

Yutkunmak zorunda kaldım. Ona kafa tutmak çok zordu.

"Sana verdiğimi hatırlamıyorum," diye karşılık verirken sesimin titremesine engel olamadım.

Diğer eliyle yanağıma uzanıp tenimi okşadı. Dudağımın kenarına dokundu.

"Sen o çakmağı aldığın ilk an ateşi yaktın, Simaze. Artık istesen de söndüremezsin."

O çakmağı bana uzattığında bunca şeyi yaşayacağımı biliyor olsaydım, yine de alır mıydım diye düşündüm. Poyraz Şahin'in bana böyle bakmasını sağlayacağını bilseydim, bin kez de o ana gitsem, her seferinde o ateşi yakacağımı biliyordum.

Parmaklarımı saran elini daha sıkıca tutup, sevdiği grubun konserine ilk sevgiliyse gelmiş genç kızlar gibi kıpırdanarak yüzümü piste döndüm. Şahin atları yerini almıştı bile. Seyisler atları bölmelerde yalnız bırakmak üzereydi. Ben sabırsızlanırken Poyraz kulağıma eğildi.

"Taco'yla tanışmışsın." Başımı hızlıca ona çevirdim. Afallamıştım. *Taco'yla ne zaman tanışmıştım ki?* Uzanıp şapkamın kenarını düzeltti. "Şahin'i avlanırken izlemek keyiflidir çocuk, tadını çıkar."

Olabilecek en havalı şekilde göz kırptı. Benimse ağzım açık kaldı. *Baran'ın adamı Efe, aslında Taco'ydu!* Taşlar şimdi yerine oturmuştu. Zekâmdan şüphe ederken başımı iki yana salladım. Daha önce fark etmiş olmam gerekiyordu.

Herkes locanın uç kısmına yaklaştı. Poyraz'ın keyfi yerindeydi. Kuzey'in, Gupse'nin, ekibin. Hepsi rahattı. Geri sayım başladı. Işıklar yanıp söndü. Bölmelerin kapakları açıldı. Tribünlerde çığlıklar yankılandı. Planladıkları şeyi izlemek için sabırsızlanıyordum.

Bu kez bütün Şahin atları hızlı bir çıkış yapmıştı. Kalabalığın ortasında kendilerine güvenli yer edindiler. Fakat sonra ileri hamle yapmak yerine, yan yana dizilip uzun bir hat oluşturdular. Birkaç atın aralarından geçmesine izin verdikten sonra gövdeleri birbirine sürtecek kadar yakın koşmaya başladılar. Beşli koca bir duvar, yıkılmaz bir baraj olmuşlardı. İngilizlerin beş atı birden Şahin barajının önünde kaldı. Baran'ın atları ise barajın gerisindeydi. Ne kadar hamle yaparsa yapsın, Baran'ın atları Şahin barajını kıramıyordu.

Poyraz'ın yüzünde katıksız bir haz vardı. İntikamının tadını her nal sesinde alıyordu.

Amaçları yarışı kazanmak değildi, Baran'a kaybettirmekti. Önlerindeki hiçbir atı geçmeye çalışmıyorlardı, sadece arkasındakilerin öne gitmesini engelliyorlardı.

Anonstaki heyecanlı adam coşkuyla bu durumun inanılmazlığını kendinden geçmiş şekilde tribünlere anlatı-

yordu. Artık son dönemece yaklaşıyorlardı. Şahin barajı İngilizlerin ardından tüm ihtişamıyla dönüp son düzlüğe girdiler.

"Şimdi kızım!" dedi avucundaki elimi sıkarken.

Ayışığı sahibini duymuş gibi kurdukları barajdan kendini açığa attı. Onun açtığı boşluğu Barine ve Kaçak hemen kapattı. Baran'ın atları kendine geçecek alan bulamadı. Ayışığı'nın beyaz yeleleri, beyaz duvağın süzülmesi gibi havada dans ediyordu. Öndeki grubu yakalamıştı. Son 300 metre yazısı göründüğünde ilk İngiliz atını geçiyordu. Birkaç nal koşusu sonra artık üçüncüydü. 200 metre yazısı parlarken o ikinciliği zorluyordu. Son metrelerde birinci ile yan yanaydı. Heyecanla yerimde zıplıyordum. Son 50 metreye kadar birinciyle burun buruna koştular. Bizim loca kendini kaybetmişti. Herkes Ayışığı'nın adını seslenip duruyordu. Ayışığı ve diğer at bitiş çizgisini geçtiklerinde anlatıcının coşkusu tribünlerin bağırışlarına karışmıştı.

Çok yakınlardı, kimin kazandığını anlayamamıştım. Herkes için durum aynıydı. Hipodromda anlatıcının sesi yankılandı.

"Sonucu foto-finiş belirleyecek, sevgili izleyiciler!"

Heyecandan dudaklarımı kemiriyordum. Bu kez loca da benden farksız değildi. Poyraz elimi bırakmıyordu. Yüzü sakin dursa da parmaklarım kaslarının gerginliğini hissediyordu. Herkes pür dikkat ekrana kilitlenmişti. Tüm hipodrom nefesini tutmuştu. Uzun saniyeler sonra, koca ekranlara foto-finiş yansıdı. Asıl kıyamet o zaman koptu. Ayışığı kazanmıştı!

Nirvana

Locadaki herkes sevinçle havaya sıçradı. Ben Poyraz'a sarılmak için coşkuyla ona dönmüşken o beni kendine çekip dudaklarıma yapışmıştı. Kısa süren şaşkınlığım ona karşılık vermek için gecikmedi. Zaferi Poyraz Şahin'in dudaklarıyla kutlamak enfesti.

Yüksek topuklularım ayağımda olmadığı için parmak uçlarıma kalkmıştım. Beni bıraktığında yüksek bir tepeden inmiş gibi hissettim. Göğsüm inip kalkarken yüzüme bakıp gülümsüyordu.

"Simaze bugün ne anlama geliyor?" diye fısıldadım.

"Bugün Şans Getiren Kadın anlamına geliyor."

Gülümsemekten başka bir şey yapamadım.

"Şu an Baran'ın o tombul yüzünü görmek isterdim."

Poyraz'ın kollarından yarım adım geriye çekildim. Bulunduğumuz yeri o an hatırladım. Locanın sessizliğini ise Kuzey konuştuğunda fark ettim. Poyraz'ın beni herkesin yanında öpmüş olmasına inanamıyordum. Poyraz rahat tavırla ellerini ceplerine sokunca ben de onu taklit etmeye çalıştım. Gupse ile göz göze geldiğimde onun imalı sırıtmasını görmesem fena olmazdı.

"Baran'ın atları sonuncu bitirdi," dedi Jankat, Ayışığı'nın kazanmasından daha mühim olan bilgiyi verircesine.

Hepsi bir ağızdan Çerkesce bir nida kopardı. Keyifleri yerindeydi. Anlaşılan plan kusursuz geçmişti.

"Baran'ın atlarının sonuncu olması neyi değiştirir?" diye sordum.

"Her şeyi," dedi Çiço.

"Joker dahil her şeyi kaybetti. Her şeyi," dedi Janberk kıkırdayarak.

"Reis, eğer Taco'nun hesabı doğruysa tüm yılın kazancını bu yarışta tek seferde toplamış olabiliriz."

Poyraz dingin bakışlarıyla başını salladı. Aklından geçenlerin ağırlığı coşkusunu bastırıyordu. Zaferinin tadını bu kadar kısa çıkarması hoşuma gitmiyordu. Haylazlık yapmak isteyen çocuklar gibi omzunu dürttüm.

"Artık maaşımı verirken cimrilik yapmazsın, değil mi Patron?"

"Doğru ya, plan kusursuz giderse hepinizle selamlaşırım demiştin, canım kardeşim. Ben de o selamlarından hak ettim ona göre. Leman Hanım'ı ikna etmek sandığın kadar kolay olmadı."

Baran'ın locasına tam zamanında giren kadından söz ediyordu. Benim varlığımın onun umurunda olmamasını şimdi anlamıştım.

"Bir Abzeh oğlanı her zaman sözünü tutar, abicim. Hepinizle ayrı ayrı selamlaşacağım, endişeniz olmasın." Duraksadı. Yüzü ciddileşti. "Kazancın büyük çoğunluğu Çerkes derneklerine gidecek, bilginiz olsun. Daha çok çocuğa burs, daha çok aileye yardım yapmayı planlıyorum."

Loca sessizleşti. Ekip sadece onların anladığı dilde, gözleriyle konuştular.

"Patron, benim selamım da demeğe kalsın," dedi Nerit.

"Benim de selama ihtiyacım yok, Reis. Benimki de çocuklara gitsin," diye ona destek çıktı Jankat.

"Bu zamana kadar selamsız mı çalıştık sanki, Reis. Aldığımız selamları daha bitiremedik ki yenilerini bekleyelim. Benimki de kalsın Adige kardeşlerime," diye atıldı Janberk.

Gupse'nin yanı başındaki Çiço kendini gösterdi. "Be-

nim selamımla da daha çok çocuk okula gitsin, abi. Biz daha çok selamlaşırız."

Poyraz herkese tek tek bakıp başını salladı. Ekibiyle gurur duyuyordu. Sıralamanın resmileşmesi duyurulup ekranlara yansırken ekibin telefonları çalmaya başlamıştı. Duygusallaşan ekibi kendine getirmesi için bundan iyi uğraş olamazdı. Poyraz'a yaklaştım.

"Sen iyi bir Lidersin, Poyraz Şahin."

Övgü almaya alışık olmayan sert yüzündeki çizgiler kendini ele veriyordu. Samimi olduğumu biliyordu. Normal bir yarıştan kazandıkları rakamı görmüştüm, eğer bu yarış o rakamın katlarıysa vazgeçtikleri miktar yiğidin kolayca vazgeçebileceği bir meblağ değildi. Diğerlerine duyurmak istemiyor gibi bana doğru yaklaştı.

"Aslında kafamda birkaç proje daha var. Eğer Birlik karşı çıkmazsa, daha fazla insana ulaşacak birkaç yeni fikri de uygulamak istiyorum."

Bakışlarındaki heves içimi ısıttı. İnsanlara yardım etmeyi sevdiğini söylerken ciddiydi. Eline geçen bu fırsat onu heyecanlandırıyordu.

"Hmm..." dedim gözlerimi kısarak. "Genç, vizyon sahibi, yenilikçi Lider. Sevdim."

Gülümsedi. "Ama Birlik'in pek de sevmediği kelimeler bunlar."

Yüzüne uzanıp alnına dokunun saçı geriye ittirdim. "Sen onları da sevdirirsin, Adige Prens."

Gözleriyle birlikte gülümsedi bu kez. "Senin güzel dudaklarından çıkınca, bu unvanı da sevmeye başlıyorum."

Şımararak dudaklarımı ıslattım. "Dudaklarımı güzel mi buluyorsun?"

Nirvana

Kendini tutmayıp seslice güldü bu kez. İçimdeki kelebekler yine kanat çırpmaya başladı. Dünyanın en güzel melodisi Poyraz Şahin'in gülüşünün sesiydi.

"Yeniden tadına bakıp sonra cevap vereyim."

Çenemin ucunu tutup beni kendine doğru çekiyordu ama dudakları dudaklarıma dokunamadan büyük bir gürültü koptu. Loca'nın kapısından içeri Baran ve fedaileri girmişti. Poyraz beni arkasına alıp ileri fırladı, ekip savunma konumunu aldı.

"Sen yaptın! Sen!"

Baran, Poyraz'a tombul ellerini savuruyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, saçlarını yolmuş gibi saç dipleri elektriklenmiş, kilosundan kat izi olmuş boynundaki gömleğinin yakasını açmıştı. Belli ki sonucu kabullenemiyordu. Onun aksine, Poyraz dingin bir tavırla konuştu.

"Sakin ol, Baran Efendi. Senin de dediğin gibi, bugün şanssız günündesin sadece."

"Ben kazanıyordum, ben! Sen kaybediyordun! Atların koşamıyordu, yorgundu. Kazanıyordum! Kazanacaktım! Rüzgâr benden tarafa esiyordu. Ben kazanıyordum, sen kaybediyordun!"

Baran sayıklar gibi konuşuyordu. Poyraz'ın bakışlarına intikamın soğukluğu yerleşti.

"Ee, rüzgâr kuzeyden esmeyi sever, Baran Uslu. Bunu unutmamalıydın."

Baran hiddetle açtığı ağzından kelimeler savuracakken adamlarından biri ona telsiz benzeri telefonu uzattı. Sesli bir küfür savurdu ama yine de kulağına götürdü. Dinledi. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Nihova

"Ne! Beş katı mı? Joker için üç kâğıt almadım ki ben! Ne saçmalıyorsunuz siz!"

Baran peş peşe sıralarken yanı başındaki en sadık adamının bakışları Poyraz'a kaydı. Bu kez saklamadan, sakınmadan bakışıyorlardı. Hatta ikisinin yüzünde de ince bir gülümseme vardı.

"Evet, listeyi ben verdim ama... bir dakika. Listeyi ben vermedim ki. Listeyi..."

Durdu. Yanındaki, ona sadık sandığı adamının yüzüne bakarken elindeki telefon kulağından kayıp gitti. *Anlamıştı.* İhanetin yakıcı darbesi sersemlemiş bakışlarına, kızarmış yüzüne yansıdı. Tombul çenesi gerildi, yumruğunu sıktı, öfke girdabına kapılıp Taco'nun üstüne yürüdü. Ancak tam o anda çaprazındaki Nerit, Gupse'nin yanındaki Çiço, Kuzey'in iki yanındaki Janberk ve Jankat silahını usta bir çabuklukla Baran'a doğrulttu. Baran olduğu yerde dondu, havadaki yumruğunu indirmek zorunda kaldı. Taco onun gözlerine bakarak yarım adım attı, sırtını Poyraz'a, yüzünü eski sahibine çevirdi. Tarafını seçmişti. Aslında başından beri belliydi. Baran'ın öfkesi artık başının üstünden taşacak gibiydi. Beyaz saçları alev alıyordu.

Büyük bir öfkeyle arkasında kalan adamlarına işaret verdi. Bekledi. Adamları hareket etmedi. Bu kez aynı işareti onlara yüzünü dönerek verdi. Yine kıpırdayan olmadı. Göğsü inip kalkıyordu. Gözleri yuvalarından çıkacak gibiydi. Anlayamıyordu. Yüzünü önce Poyraz'a sonra Taco'ya döndü. Taco çenesini kaldırıp başını oynattı. Baran'ın bütün adamları silahlarını kaldırdı fakat hepsinin namlusu Baran'a dönmüştü.

Nemova

Baran, bütün silahların tek hedefiydi. Fırtınanın tam ortasında bir başınaydı. Kendi etrafında çaresizce dönüp durdu.

"Biz de bir söz var, Baran Efendi." Baran onca silah arasında Poyraz'ın sesinin nereden geldiğini bulurken zorlandı. "Derler ki, *Kuzey soğuğunda uykuya dalarsan, ölürsün.* Bu yüzden hep uyanık olmalısın."

Baran yeniden sıktı tombul yumruklarını. Nefesi ona yetmiyormuş gibi boğazına sarıldı, zaten açık olan düğmelerini çekiştirdi. Birkaç düğme yere saçıldı.

"Ben kazanacaktım. Poyraz Şahin'i bitirecektim! Seni bitirecektim! Senin yüzünden her şeyimi kaybettim! Senin yüzünden!"

Kapana kısılmış, yaralanmış hırçın hayvan gibi savruluyor, sayıklayıp duruyordu. Poyraz'a hamle yapacak gibi olunca silahlar yönünü sabitledi. Durdu. Önce boynunu eğdi, sonra dizlerinin üstüne çöktü. Kaybetmenin bir resmi olsaydı eğer, o bu olabilirdi.

"Han'ın yeni mülk sahibi benim. Toprak sahibiyle anlaştık. Bugünkü kaybından sonra orayı elinde tutamayacağını anladı ve direkt bana devretti. Kulüp'teki payını bugünkü kaybının bir kısmına karşılık devire açtılar, şanslıydım ki tek alıcı bendim. Bundan sonra ne Han'a ne Kulüp'e ne de locana giriş yapamayacaksın. Seni bir daha bu hipodromun tribünlerinde bile görmeyeceğim."

Poyraz'ın buz kesiği konuşması bittiğinde Baran'ın iri bedeni titriyordu. Poyraz başını salladı yavaşça. Bütün silahlar indi. Baran Uslu yenilmişti.

Baran harap hâlde tek dizinin üstüne kalktı. Etrafında dolaşan köpeğine kollarını uzattı. Onu da alıp gitmek isti-

yordu belli ki. Fakat başını yana eğip onun tombul bedenine bakan köpeği hareket etmedi. Başını kaldırdı Baran. kollarını açtı. Fakat köpek hareket etmiyordu.

Taco dişlerinin arasından kısa bir ıslık çaldı. Köpek beklemeden Taco'nun ayağının dibine koştu, yeni sahibinin o olduğunu ilan edercesine, kuyruğunu sallayarak Taco'nun bacaklarının arasında bağdaş kurup oturdu.

Baran eğildiği yerden doğrulamadı, kolları açık öylece kalakaldı. Onu en çok yaralayan bu ihanet olmuştu. Gözleri doldu. Çenesi titredi. Yüzüne öyle sahici bir yıkım yerleşti ki neredeyse ona acıyacaktım.

Onun gibi iri birinden beklenmeyecek çabuklukla ayağa fırladı, yanındaki adamı itip elindeki silahı çekip aldı. Ne yaptığını anlayamadan silahı Poyraz'a doğrulttu!

Poyraz'ın kolu beni sardı, bedenimi arkasına sakladı. Taco, Baran'ın üstüne atlayıp eline sarıldı. Silah sağa sola savruldu. Taco silahı alıp Baran'ı devirmeden bir saniye önce Baran peş peşe tetiğe basmıştı!

Patlayan silah sesiyle, gözlerimi sıkıca kapattım. Kulaklarım uğulduyordu. Poyraz'ın kolları etrafımı kuşatmıştı. Yeniden gözlerimi araladığımda yere düşen bedenler ve etrafa sıçrayan kan izleri gördüm. Birileri vurulmuştu...

Nihova

BÖLÜM 22

Kaos anlarında olayları olduğundan hızlı ya da yavaş algılanması zihnin kendini koruma çabasıdır. Hipodromdan, şu an sırtımı yasladığım hastane koridoruna, kapısında beklediğimiz ameliyathaneye gelene kadar yaşananlar hem saatler kadar uzun hem de göz açıp kapayıncaya kadar kısa geçmişti.

Baran silahı ateşlediğinde Poyraz'ı hedeflemişti. Fakat Taco'nun silaha hamle yapmasıyla namlu yön değiştirmiş, kurşunların hedefi Gupse ve Çiço olmuştu. Her ihtimale hazırlıklı olan Poyraz Şahin'in, kardeşini kanlar içinde yerde yatarken gördüğünde kendini bu ihtimale hazırlamadığını anlamıştım. Akademide bizi de cansız bedenle karşılaşma durumları için tatsız sahnelerle baş başa bırakmışlardı. Sonuçta insan bir şeye ne kadar sık maruz kalırsa o kadar alışıyordu. Fakat anlamıştım ki hiçbir şey seni, sevdiğin birini kanlar içinde hareketsiz görmeye hazırlayamazdı. Kolundan vurulan Gupse'nin gözyaşlarını izlemek zordu. Göğsünün tam ortasından kanlar süzülen Çiço'nun, parlak mavi gözlerini bir daha göremeyecek olma ihtimali ise üşümeme sebep oluyordu.

Poyraz'ın öfkeden gözü dönmüştü. Ambulansların gelişini beklerken, "Onu bana bulun!" diye emrediyordu etrafını saran bütün adamlarına. Baran, nasıl yaptığını çözemediğimiz biçimde onca karmaşaya, kameraya ve insan kalabalığına rağmen kaçabilmişti. Poyraz'ın alev saçan gözlerini izlerken, Baran'ın alandan sağ çıkmış olsa da uzun süre o canlılıkta kalamayacağını hissedebiliyordum.

Ambulanslar eşliğinde hastaneye gitmek için hareketlenirken Taco, Janberk ve Jankat'ı iki yanına almış, özlediği gerçek ekibine çoktan dahil olmuştu. Poyraz'ın koluna tutunup onu gerçeklik algısına çekmeye çalıştı. Poyraz'ın bakışlarındaki tehlikeyi anlayabilecek kadar onu tanıyordu.

Poyraz'ın öfkeden alev almış gözlerine bakarak, "Gidebileceği yerleri tahmin edebiliyorum. Endişelenme, sana onu bulacağım," demişti.

Onlar arabasına atlayıp gözden kaybolurken, biz de sedyede tampon yapılmış koluyla gözyaşları döken Gupse ve olay yerinde ciddi müdahale edilmek zorunda kaldıkları, kendinde olmayan Çiço'yu hastaneye yetiştirmeye uğraşmıştık. Üstelik tüm bunları basının ilgisi ve gereksiz soruları eşliğinde yaşamıştık. Poyraz ve Kuzey onlara uzatılan mikrofonları inatla yanıtsız bırakmış, soruları savuşturarak hastaneye girdiklerinde basının hastaneye alınmamasını sağlamışlardı.

Şahin kardeşler, şu an içinde bulunduğumuz hastaneye gelme konusunda oldukça ısrarcı davranmışlardı. Donanımlı ama ufak sayılabilecek bir hastaneydi. Ancak dışarıdaki meraklı gözlerin uzak tutulması ve çok zaman geçmeden hastanenin bekleme salonunun tamamının Şahin ailesi için kapatılmasından sonra, bu ısrarın sebebini

Nihova

biraz olsun anlayabilmiştim. Olayın basına yansıması yüzünden, olması gerekenden daha fazla dikkat çektiklerinin farkındalardı. Bu durum Şahin kardeşlerin pek de hoşuna gitmiyordu. Onlara mahremiyet alanı oluşturabilecek yere ihtiyaçları vardı. Görünen o ki o yeri bulmuşlardı. Ayrıca polis olayla ilgili araştırma için birkaç sorudan fazlasını sormadığında, Şahin ailesinin olayları kendi aralarında çözme kabiliyetinin yüksek olduğunu da anlamış oldum.

Bekleme salonu yerine ameliyathanenin bulunduğu uzun koridorda, Poyraz ve Kuzey'in hemen yanındaydım. Ekibin kalabalık varlığına o kadar alışmıştım ki yalnız kalmışlığın hüznü üzerime çökmüştü. Hele bir de ekipten birini, Çiço'yu kaybetme ihtimali vardı ki bu hüznün daha da ağırlaşmasına sebep oluyordu.

Kuzey kulağındaki telefonu indirdi, keyifsizce Poyraz'a döndü. "Samsun'dakiler yola çıkmış."

Bu haber Poyraz'ın dişlerini sıkmasına sebep oldu. "Gelmelerine gerek yoktu."

Kuzey, telefonu gri kaşmir ceketinin iç cebine bıraktı. Hâlâ üstümüzde Gupse'nin bize giydirdiği kıyafetler vardı. Ben şapkamı ve eldivenlerimi çıkarmış, şapkayı arabaya atmış ve eldiveni çantama tıkıştırmıştım. Ancak elbiseme her baktığımda, Gupse'nin gururlu gülümsemesi hafızamda canlanmaya devam ediyordu.

"Haberlerde olayı abartmışlar, annem Gupse'yi kendi gözleriyle görmeden rahat etmeyecektir."

Poyraz'm çenesi yeniden titredi. Gergindi. Aklında dolaşan düşünceleri kestiremiyordum ama sakin kalmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Olaylar kontrolü dışına çıkmıştı ve Poyraz Şahin kontrolü kaybetmekten nefret ediyordu.

Nirvana

Uzanıp ona dokunabilmeyi, gergin tenini yatıştırabilmeyi diledim. Ancak yapamadım. Tanıdık bir ses koridorda bize eşlik ettiğinde tereddüt eden parmaklarımı geri çektim.

"Geçmiş olsun, Poyraz Şahin."

Gelen Şamil Aslan'dı. Şahin kardeşler yaslandığı yerden doğruldular. Aslan ailesinden herhangi birine tahammül edemediklerine emin olmama rağmen, yine de saygılı davranmaya gayret etmeleri dikkatimden kaçmıyordu. Murat Şahin'in bahsettiği Habze kurallarına bağlılıkları, belli ki öfkelerinden daha güçlüydü.

Poyraz kibarca başını salladığında, "Kayseri'den aile üyeleri de yola çıktılar," dedi Şamil.

"Lüzum yoktu," diye karşılık verdi Poyraz ağzının içinden.

"Bazen lüzum aranmaz. Onlar da bizzat kendileri gelerek Şahin ailesinin yanında olduğunu göstermek istiyorlar belli ki. Ben de bu yüzden duyar duymaz geldim."

Poyraz ve Kuzey göz ucuyla bakıştılar. Poyraz yerine Kuzey lafa girişti.

"Teşekkürler, Kabardey oğlanı. Ailemize düşkünlüğün gözlerimi yaşartıyor. Hani bilmesem, bizi gerçekten sevdiğini falan düşüneceğim."

Şamil'in samimiyetsiz sırıtması yüzüne yayıldı. "Benim kimseye düşmanlığım yok, Kuzey Şahin. Birlik bizim ailemiz ve aileden birinin canı yanmışsa, gelip onun yanında oluruz. Sen Birlik masasından kaçtığından bilmeyebilirsin ama biz hâlâ sorumluluklarımızın bilincindeyiz."

Kuzey'in dudaklarından histerik bir gülümseme çıktı. Üstündeki takıma bakışlarındaki ifade eklenince, tarihi aşk romanlarındaki centilmenlerden, bir anda gangsterle-

Nihova

rin tehlikeli havasına geçiş yapmıştı. Kuzey Şahin, sınırları zorlandığında en az kardeşi kadar tehlikeli ve yırtıcı görünebiliyordu. Ancak ne yazık ki, Şamil Aslan tehlikeli sularda yüzmekten vazgeçmiyordu.

Kuzey bir adım ileri atacak olmuştu ki ameliyathane kapısı açıldı. Hep birlikte o tarafa döndük.

"Poyraz. Kuzey."

Ağzındaki maskesini, ellerindeki eldivenleri çıkaran mavi gözlü ve fazlasıyla yakışıklı görünen doktor, bize doğru yaklaşıyordu.

"Emir," diye karşılık verdi Poyraz.

Doktor yanımıza ulaştığında, Şamil'den birkaç adım uzaklaşıp onu bilinçli olarak bu sohbetin dışına attık. Fakat Şamil'in kulakları da ilgisi de bu taraftaydı.

Doktor konuşmaya başlamadan önce elini saçlarına daldırıp düzeltti. Mavi gözleri çok kısa bir an tanımaya çalışır gibi bana kaydı, ardından kendinden emin tavrıyla Kuzey ve Poyraz arasında gidip geldi. Hepimiz gergin gözlerle dudaklarına dikkat kesilmiştik.

"Kardeşinizin ameliyatı güzel geçti," diye kurdu ilk cümlesini, elim sevinçle dudaklarımı örttü. Kuzey ve Poyraz aynı anda rahatlayan soluğunu dışarı bıraktı. Kuzey dik bir yokuşu çıkmış gibi elini Poyraz'ın omzuna yaslamış, Poyraz'sa çok kısa bir an gözlerini yumup geri açmıştı. Yaşadıkları endişeyi hissedebiliyordum. Gupse onlar için çok kıymetliydi.

"Koluna isabet eden kurşun atardamarı yırtmış ama zamanında müdahale ettik. Birkaç ay ağrılı geçecektir fakat kalıcı bir şey olacağını sanmam. Şimdi, ameliyat sonrası herhangi bir komplikasyon yaşanıp yaşanmadığını gör-

Nirvana

mek için bir süre yoğun bakıma alacağız. Sonra sorunsuz şekilde odasında, kontrol altında istirahat edebilecek."

"Onu görebilir miyiz?" diye sordu Kuzey beklemeden.

Gupse'nin zihnimdeki son görüntüsü, acılar içinde kıvranıp gözyaşı döken hâliydi. İyi olduğunu ben de kendi gözlerimle görmek istiyordum.

"Şu an hâlâ uyuyor. Uyandığında odasına geçecek ama isterseniz yoğun bakım izleme alanında dışarıdan görebilirsiniz."

Koro hâlinde Kuzey'le aynı anda başımızı salladık.

"Çocuklar söyledi, basını uzaklaştırıp girişlerde kimlik kontrolü yapmalarını söylemişsin. Bekleme alanını da bizim için düzenlemişsin," dedi Poyraz, minnet dolu ifadeyle karşısındaki doktora bakarken.

"Çerkes değilim ama bazı acıların aile içinde yaşanması gerektiğini anlarım," diye karşılık verdi Doktor.

Poyraz'ın dudakları içten bir tebessümle inceldi. Doktorun yüzünde ise katıksız, samimi bir gülümseme vardı. Birbirlerini tahminimden daha iyi tanıyor olmalıydılar. Poyraz'ın neden ısrarla bu hastaneye gelmek istediğini anlamıştım. Bu adama güveniyordu.

"Sağ ol, Hanzade," dedi Poyraz. "Bu iyiliğini unutmayacağım."

Doktor Emir yeniden gülümsedi. Güzel bir gülümsemesi vardı. "İyilikleri karşılık bekleyerek yapmayı bırakalı çok oldu, Şahin'im. Bunu en iyi Kuzey'in bilmesi lazım."

Kuzey ve doktor arasında imalı bir bakışma yaşandı. Poyraz sitemle kaşlarını çatarken Kuzey doktora bakarak dudaklarına fermuar çekiyordu. Yakışıklı doktorun Şahin

Nihova

kardeşlerle renkli bir mazisi vardı anlaşılan. Açıkçası bu beni şaşırmamıştı. Bu üç yakışıklı adamı aynı karede düşününce bile ne kadar tehlikeli olacaklarını hayal edebiliyordum.

"Çiço..." diye atıldım ama sonra durup düzelttim. "Yani Bertan, o nasıl?"

Sıcakkanlı doktorun yüzündeki gülümseme silindiğinde içimi ince bir korku sardı. "Bertan'ın ameliyatı devam ediyor," dedi ciddiyetle.

"Ama sen buradasın?"

"İkisi aynı anda gelince vakaları bölüştük." Dönüp Poyraz'a bakmıştı. Poyraz başıyla onaylayınca devam etti. "Ben Gupse'nin ameliyatını tamamladım. Bertan'ı da eli benden daha becerikli birine teslim ettim. Ameliyata girmeden önce de belirtmiştim, kurşun kalbine çok yakın yere isabet etmiş. Yalan söyleyemem, Bertan'ınki oldukça zor bir operasyon." Alt dudağım istemsizce titredi. Kötüye hazırlayan cümlelerden nefret ediyordum. Çiço'yu kaybetmek istemiyordum. Doktor endişemi görüp hafifçe gülümsedi. "Ama o kalbi kurtaracak biri varsa, o da şu an başındaki kişi, için rahat olsun."

"Kim ki o?" diye sordum.

"Eşim," dedi. Gülümsemesine ince bir gurur da eşlik etti. "Onun yanında asla itiraf etmem ama benden daha iyi bir cerrahtır. Dahası, çok inatçıdır. Çiço'nuzu ondan başkası kurtaramaz."

Bu umuda tutunmak zorundaydım. "Umarım söylediğiniz gibi olur..." diyebildim mırıldanırcasına.

Uzanıp koluma dokundu. Yüzündeki sahici gülümsemesiyle umudumu kuvvetlendirdi. Şahin kardeşlere ba-

Nirvana

kışında da aynı çaba vardı. Ona güvenmemizi istiyordu. Bizim de ona istediğini vermekten başka çaremiz yoktu.

"Ben gidip ameliyata dahil olayım, herhangi bir durum olduğunda sizi bilgilendiririm."

Doktor Emir Hanzade yeniden ameliyathaneye girdi. Biz de arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadık.

"Bir köle için fazla telaşa kapılıyorsunuz."

Hiddetle, neredeyse aynı anda başımız arkaya döndü. Şamil Aslan gerçekten susması gereken yeri bilmiyordu. Habze kuralları benim için geçerli değildi, vicdan azabı çekmeden bu merhametsiz adamı pataklayabilirdim. Kuzey hepimizden hızlı davranıp iki uzun adımla Şamil'in tam karşısında durduğunda, Şamil korunmak istercesine omuzlarını kendine doğru çekmişti.

"Poyraz ile benim aramda bir fark var, Şamil kardeş. O Lider olduğu için tarafsız kalabilmek adına bazı aptallıklara göz yumabilir ama ben yummam. Bir daha benim yanımda ağzının ayarını kaçırırsan, o kırmızı sakallarını tek tek yolar, kıçına dikerim."

Göz kırpmadan, ateş saçan bakışlarıyla Aslan'ın gözlerine kilitlenmişti. Söylediğini hemen burada yapması kaçınılmaz görünüyordu.

"Kuzey." diye uyardı Poyraz.

Şamil ve Kuzey, dikleşen iki keçi gibi kafa kafaya vermişlerken koridorun başında koşturarak yaklaşan, siyah takımlarıyla iki genç göründü. Poyraz'ın adamlarıydı.

"Abi, bekleme salonuna misafirler gelmeye başladı. Besleneylerden, Çemguylardan, Hatukaylardan, Şapsığ ve Ubıhlardan gelenler var," dediler nefes nefese. Şamil'e dönüp baktı biri. "Kabardeylerden de gelen oldu."

Poyraz başıyla bu bilgiyi onayladı. Gençler geldikleri gibi giderlerken, Şamil de tek kelime etmeden onlarla birlikte arkasını dönüp yürüdü. Kuzey Şamil'e temas eden takımını, tozlu bir yere değmişçesine silkeledi. Poyraz keyifsizce kolundaki Adige yıldızlı saatine baktı.

"İstanbul'da duyan kim varsa gelecek, belli oldu."

İki kardeş bakıştılar. "Siz Gupse'ye gidin, gelenlerle ben ilgilenirim," dedi Kuzey.

Poyraz'ın kısa bir an şaşırdığını hissettim ama çabuk toparlandı. "İdare edebilecek misin?"

Arkasını dönerken sırıtıyordu. "Sabrım zorlanırsa Şamil'i pataklarım, o zaman değişim zamanı geldiğini anlarsın."

Poyraz'ın keyifsiz dudaklarına ince bir tebessüm dokunurken, abisinin arkasından baktı bir süre. Bu gece Kuzey'den beklenmeyecek kadar kardeşinin yanında olmaya çalışması Poyraz'ı şaşırtmışa benziyordu. Gupse'yi kaybetme korkusu ikisini de fazlasıyla sarsmıştı. Her ne sebeple olursa olsun, Poyraz'ın yükü hafiflediği için mutluydum.

Babam, küçüklüğümden beri duygusal zekâmın beynimde olması gerekenden fazla yer kapladığını söyleyip dururdu. Kendimi bildim bileli kolay ağlayan biriydim. Romantik bir sahne, duygusal bir şarkı, içten bir şiir gözlerimin dolmasına sebep olabilirdi. Şu an koca bir camın arkasından Gupse'nin kablolara bağlı hâlini, sargıya sarılmış bedenini seyretmek içimdeki o parçamı titriyordu.

Nirvana

Yanaklarımdan aşağı ince bir yaş süzülünce elimin tersiyle sildim. Dünyanın en vasat ajanı ben olabilirdim. Akademide öğretilen ilk kural bağ kurmamaktı ve ben bu kuralı öyle şiddetli şekilde çiğniyordum ki, asla bağ kurmamam gereken insanlar için acemice gözyaşı dökü-yordum.

"Duyguların vücudunda olması gerekenden daha fazla yer kaplıyor, çocuk."

Yoğun bakım ünitesinin devasa camının arkasında, uyutulan kardeşini izleyen Poyraz'ın yüzünde ıslaklık yoktu. Abisi ağlamazken, benim kendimden geçmem kesinlikle saçmalıktı. Gördüğünde kızacağını bilsem de çantamdan Gupse'nin verdiği ipek mendili çıkarıp yanaklarımı sildim.

"O ne demek?" diye sordum gözlerimi silerken.

"Şu hâline bak, fazla duygusalsın, çocuk." Ellerini ceplerini sokmuş, rahat görünmeye çalışıyordu. Ancak öyle olmadığını biliyordum. Kız kardeşinin bağlı olduğu makinenin ritmine dikkat kesilmişti. "Bu dünya duygusuzların elinde. Duygusuz olmayı öğrenmen lazım." Sert bakışlarını yüzüme çevirdi. "Ya da onu saklamayı öğrenmelisin."

Ben ağlamış olabilirdim ama onun gözlerinin arkasında sakladığı hüznü görebiliyordum. Güçlüyü oynuyordu. Her zaman yaptığı gibi hislerini kalkanının arkasına saklıyordu. Bu hiç sağlıklı değildi. Mendilimi çantama sıkıştırıp tamamen ona döndüm.

"Sen öğrendin mi?"

Bütün bedeniyle bana döndü, kalçasını duvara yasladı. Yorgundu. "Onu öyle bir yere sakladım ki, artık ben bile bulamıyorum."

Aramızdaki boşluğu kapattım. "Belki o yeri ben bulurum." Avucumu göğsüne bastırdım. "Orada biliyorum. İzin ver, çekip çıkarayım sakladığın yerden," diye fısıldadım.

Yorgun soluğunu bırakıp kalkanını düşürünce, parmak uçlarımla yüzüne dokundum. "Teninde saklı, hissedebiliyorum."

Parmak uçlarıma kalkıp yanağını öptüm. Kaskatı kesilmiş bedeni biraz olsun çözüldü. Uzanıp göz çevresindeki ince çizgilere dokundum.

"Gözlerinde saklı, görebiliyorum." Göz kapaklarından öptüm bu kez.

Parmaklarımı kurumuş güzel dudaklarında dolaştırdım usulca. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Dudaklarında saklı, tadını alabiliyorum."

Gözlerini yumdu. "Ah be çocuk..." dedi derin bir iç çekerek. Alnını alnıma dayadı.

"Her an güçlü görünmek zorunda değilsin, Çerkes," diye fısıldadım.

"Zorundayım... Görmüyor musun, ufacık tavizimde sevdiklerim yaralanıyor." Acı çeker gibi gözlerini araladı, kızgın başını Gupse'ye çevirdi. Yumruğunu sıkıyordu. "Ona bir şey olsaydı..."

"Ama olmadı!" diye araya girdim hemen. Kendisini suçlamasına izin veremezdim.

Uzanıp sıktığı yumruğunu avucuma aldım. Parmakları da öfkesi de kolayca dağıldı. Beni kendine çekip göğsüne yasladığında bir süre konuşmadan, sessizce Gupse'nin kalp ritmini dinledik. Kardeşi yaşıyordu. İyileşecekti. Gerisi bir şekilde yoluna girerdi.

Nirvana

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Uzun kirpiklerinin birbirine vuruşunu saatlerce izleyebilirdim.

"Simaze bugün ne anlama geliyor?" diye sordum, en sevdiği oyunu oynayan şımarık kız çocuğu gibi.

Başını bana eğmeden önce dudaklarına yine o sarhoş eden gülümsemelerinden biri yerleşti.

"Simaze bugün, duyguları çekip çıkaran kadın anlamına geliyor," dedi usulca, saçımı okşayarak.

"Bir daha saklama, tamam mı?"

Alt dudağımın kenarını okşadı.

"Sadece senin yanında ortaya çıkaracağım."

Gülümsedim. Uyku oyuncağına sarılır gibi göğsüne sokuldum.

"Kabul edilmiştir."

Yaslandığım göğsü tatlı bir gülüşle titredi. Dünyadaki en sevdiğim ritim bir anda bu titreşim oldu.

"Hadi inelim. Kuzey'in bir anda onca Çerkes'e maruz kalması beni endişelendiriyor."

Hafifçe gülümsemekten kendimi alamadım. Boş koridorları fırsat bilip el ele tutuşarak asansöre bindik. Aklımın köşesine ittiklerim asansör aşağı indikçe su yüzüne çıkıyordu.

"Sence de Şamil hastaneye fazla hızlı gelmedi mi?"

Umursamazca omzunu oynattı. "Akbabaların huyu budur. Daha sen ölmeden başına üşüşür."

"*Vunafe*'de Şapsığlardan biriyle fazla yakındı. Anlaşmaların altına Şamil Aslan'ın parmağı olduğu kesin." Bastırdığım telaşımla Poyraz'a döndüm. "Onunla yüzleşelim mi?"

Başını salladı. "Henüz değil."

Nihova

"Neden?"

Tenimdeki paniği hissedebiliyordu. Sakince yanağıma dokundu.

"Ben Şamil'i yok ederim, Simaze. İnan bunu yaparken zorlanmam da. Ama Şamil'in arkasındaki kişiyi kestiremiyorum. Arkasındaki bizden mi değil mi, bilmiyorum. Tanıdık düşman her zaman gizli düşmandan iyidir. Ben Şamil'i tanıyorum. Öfkesini, zaafını, çapını biliyorum. Hamlelerini tahmin edebiliyorum. Fakat güvendiği kişinin kim olduğunu öğrenmeden, ona elimdekini gösteremem."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kendimi tutamıyordum. Asansör ekranındaki sayılar azaldıkça içimdeki panik artıyordu.

"Ama bulmalıyız, Çerkes. Zaman kaybediyoruz. Bunu ispatlamak için bir şeyler bulmalıyız."

Kollarımı sardı parmakları.

"Titriyorsun."

Başımı göğsüne yasladım. "Korkuyorum."

Saçımı okşarken, "Neyden?" diye fısıldadı.

"Seni yakalamasından..." deyiverdim düşünmeden.

Saçımı okşayan eli durdu. "Kimin?" Beni göğsünden ayırdı. Kaşları alnında toplanmıştı. "Kimin beni yakalamasından korkuyorsun, Simaze?"

Yutkundum. Kesinlikle vasat bile olamayacak kadar kötü bir ajandım. Kollarımı saran parmakları içimdeki çığlığı hissetmesin diye kendimi sıktım.

"İstihbarat neden etrafına adam gönderiyor sanıyorsun, Poyraz? Bizim bulduğumuzu onlar da biliyor. Maykop anlaşmalarında yanlış bir şeyler var. Bizim gibi onlar da ne olduğunu çözmeye çalışıyor. Sorumluyu arıyorlar ve

Ninova

böyle devam ederse suçlunun sen olduğuna emin olacaklar." Aptal gibi alt dudağımın titremesine engel olamadım. "Seni yakalamalarından korkuyorum..."

Poyraz çenemin ucuna dokunup yüzünü yaklaştırdı.

"Şşşt. Korkma." Dudaklarıma küçük, güven dolu bir öpücük bıraktı. "Ben izin vermediğim sürece kimse bana yaklaşamaz."

Asansörden çıkmadan önce bana sarılmıştı. Sorun da buydu. Tehlikenin ona yaklaşmasına izin vermişti.

Benim ona yaklaşmama izin vermişti...

Bekleme salonuna indiğimizde, beklediğimden daha kalabalık bir manzarayla karşılaştım. Neredeyse tamamı erkeklerden oluşan topluluğa bakarken, Şamil'in haklı olduğunu anladım. Çerkes aileler zor gününde yanında olduğunu hissettirmek istiyordu. Şahin ailesi Lider konumunda olduğu için bu durum daha öncelikli hâle gelmiş olmalıydı.

Poyraz'ın gölgesi gibi onun arkasında insanlarla selamlaşarak yürümesini izlerken, Liderliğin onun güçlü duruşuna, sert bakışlarına fazlasıyla yakıştığını düşündüm. Öyle fazla insanla kısa sohbetler etmek zorunda kaldı ki Kuzey'in yanına ulaşmamız dakikalarımızı aldı. Yanımdan ayrılan kişinin elini sıkıp bize dönen Kuzey'in yüzünde saklamadığı bıkkınlığı vardı.

"Şimdiden söyleyeyim, bir daha aileden biri vurulacaksa, o kişi ben olmak istiyorum." Parmak uçlarını göz çukuruna bastırırken oldukça sevimliydi. "Gupse'nin yerinde yatmayı şu eziyete tercih ederim."

Nihova

Ben kıkırdayacak gibi oldum, Poyraz, "Abartma, Kuzey," dedi gözlerini devirerek.

Kuzey şımarık, şikâyet eden yüzünü bana çevirdi. "Nasıl görünüyor?" derken bakışlarının arkasında saklanan huzursuzluğu görmeme izin vermişti.

Keyifsiz dudaklarını büzüştürdüm. "Uyandığında makyajını bozdukları için insanları azarlayacağını sanmam."

Üzüntüsünü gizlemeye çalışan hüzünlü bir tebessüm dolaştı dudağında. "Bundan çok da emin olma."

Gülümsemesine eşlik ettim. Haklı olabilirdi.

"Şamil Aslan nerede?" diye sordu Poyraz.

Kuzey etrafına bakındı. "Az önce buralardaydı. Kayseri tayfası gelmeden gözden kaybolmaz, çıkar bir yerlerden. Babasına ve Birlik'e şirin görünme fırsatını kaçırmayacaktır."

İki kardeşin dudaklarından neredeyse aynı anda küçümseyen bir homurtu çıktı. Aslan ailesine olan nefretleri genlerine işlemişti.

Poyraz ona verilmiş selamları, geçmiş olsun dileklerini peş peşe kardeşine iletirken sesindeki bezmişlik fazlasıyla hissediliyordu. Konuşurken bakışları aniden Poyraz'ın omzunun üstünden bir yere takıldı.

"Yeni bir misafirin var, kardeşim ve bu ziyaretin hoşuna gitmeyeceğine eminim," derken bakışları da ses tonu da üstüne buzlu su dökülmüş gibi kendine gelmişti.

Poyraz'la aynı anda başımızı Kuzey'in gözleriyle takip ettiği kişiye çevirdik. Çerkes Atakan bize doğru yaklaşıyordu. Yarıştaki takım elbisesi üstünde yoktu, farklı bir renk seçmişti ama bu takımıyla da etrafına yaydığı huzursuz enerji aynıydı. O yanımıza ulaşırken, yanından geçtiği

Nirvana

insanların birbirini dürterek hissettirmeden onu işaret etmeleri dikkatimden kaçmadı.

"Geçmiş olsun," derken bakışları Şahin kardeşler arasında mekik dokudu. İki kardeş de başını sallamak ve onlara uzatılan eli sıkmakla yetindi. Hafif tebessüm ettiğinde yüzündeki yara izi de kıvrılmıştı. Böyle daha az tehlikeli görünüyordu.

"Kardeşinizin ameliyatının iyi geçtiği, sağlık durumunun da iyi olduğu geldi kulağıma. Umarım adamınız da en kısa sürede tehlikeyi atlatır."

İstemsizce kaşlarımı çattım. *Bizim dakikalar önce öğrendiğimiz şey, nasıl oluyor da bu kadar hızlı onun kulağına çalınabiliyordu?* Aynı sorunun Kuzey ve Poyraz'm da aklında yankılandığını bakışlarında görebiliyordum. Çerkes Atakan'ın yüzünde oluşan ifadeye bakılırsa, bu cümleyi kasıtlı olarak kurmuştu. Şahin kardeşleri huzursuz etmek istiyordu, görünen o ki başarıyordu da.

"Elin gibi, kulağın da her yere uzanıyor desene, Atakan kardeş," dedi Kuzey kendini tutamayıp, yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı.

Atakan'ın yüzüne benzer samimiyette bir gülüş yerleşti.

"Dokunmak istediklerime dokunurum, duymak istediklerimi duyarım. Ayrıca görmek istediklerimi de görürüm, Kuzey kardeş. Mesela geçen ay yanınızdaki hanımefendilerle eğlenirken, Kıbrıs'taki *casino*'da kaybettiğiniz rakamı görünce, ben de sizin kadar eğlenmiştim. Yaşamdan zevk almayı sevdiğinizi görebiliyorum. Dilerseniz bir dahaki Kıbrıs geziniz için size daha eğlenceli mekânlar önerebilirim."

Kuzey'in gülümsemesi silindi. İzlendiğini bilmek berbat bir duyguydu. Atakan gibi bir adam tarafından izlenildiğini öğrenmenin verdiği his daha beter olmalıydı. Poyraz, göz ucuyla Kuzey'e baktığında, abisi haylazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi bakışlarını ondan kaçırdı. Abisi, Atakan'a karşı Poyraz'ın elini zayıflatmıştı. Pokerden pek anlamazdım ama bu açıkla, elindeki *aslar* masaya saçılmıştı. Poyraz rahat görünmeye çalışıyordu ancak abisinin düştüğü durum canını sıkmıştı.

Atakan, Kuzey'le işi bitmiş gibi içten bir tebessümle yüzünü tamamen Poyraz'a döndü.

"Herhangi bir ihtiyacınız olursa, bütün imkânlarımla yanınızda olacağımı bilmenizi isterim."

Poyraz gergin çenesini oynattı. Karşısındaki adama karşı sabrı tükeniyordu.

"Herhangi bir ihtiyacımız olursa, sizin imkânlarınızı kullanmadan da biz kendi ihtiyacımızı kendimiz gideririz, Atakan Koroğlu. Endişen olmasın."

Atakan Koroğlu oynadığı oyundan sıkılmışa benziyordu. Yüzündeki tebessümü silindi. Yara izi kıvrımsız tek bir çizgi şeklini aldı.

"Ben endişe etmem, Poyraz Şahin. Tavsiye veririm. Sen o tavsiyeyi dinlersin, dinlemezsin, o senin bileceğin iş. Ama yanında olmak için ısrar edenleri inatla kendinden uzaklaştırırsan artık o kişiyi yanında değil, karşında bulursun."

Göremesem de Poyraz'ın ceplerine soktuğu ellerini sıktığını biliyordum. İki taraf da oynamaktan sıkılmıştı. Maskeler indirilmiş, gerçek hisler açığa çıkmıştı. Poyraz doğruca karşısındaki yara izi keskinleşen adamın gözlerine bakıyordu.

Nirvana

"Şüphe ettiğimi yanıma almam. Bana karşı olsun, karşımda olsun ama ne olduğu belli olsun isterim."

Atakan'ın ince dudakları belli belirsiz yana kaydı. İlk taşın atılıyor olmasının onu keyiflendirdiği açıktı. Uzun sürecek dövüş için yapılan davetin kabulü gibi hafifçe başını oynattı. Görünen o ki artık yanında olmak için çaba göstermeyecekti. Bu durumda ona tek bir koltuk kalıyordu. Bu koltuk da şüphesiz Poyraz'ın karşısında olacaktı. Arkasını dönüp gitmeden önce bakışları bana kaydı. Hemen sonra aynı bakışlar Poyraz'a dokundu.

"Herkesin bir kör noktası vardır, Poyraz Şahin."

Uzaklaşmadan önce bakışları sadece bir saniye için yeniden bana dokunmuştu ve o bakış içimi huzursuz etmeye yetmişti. *Her şeyi duyuyor, görüyor, biliyorsa, benimle ilgili de bildikleri var mıydı?*

Atakan geldiği gibi meraklı gözler eşliğinde salondan çıkıp gitti. Şahin kardeşler bir süre onun çıktığı kapıya bakmaya devam ettiler.

"Sen az önce Çerkes Atakan'a düşmanlık mı teklif ettin, kardeşim?"

Poyraz yüzünü kapıdan çekti. "O adam Çerkes değil, Kuzey. Ve ben yaptıklarıyla Çerkes adını kullanmasına katlanamıyorum."

"O adamı bu kadar tehlikeli yapan ne?" diye sordum.

"Haddini, sınırını bilmemesi."

Sorduğum şeyin bu olmadığını biliyordu ama onu daha fazla huzursuz etmemek için başka soru sormamaya karar verdim. Ekibin yokluğunda galerideki diğer çocuklar açığı kapatmaya çalışıyor, Şahin ailesine geçmiş olsun demeye gelen misafirlerle ilgileniyorlardı. Samsun ve Kayseri'den,

Nihova

Murat Şahin ve Cevahir Aslan'ın geleceği haberi duyulduğu için gelenler gitmeyip salonda bekliyordu. Bekleme alanının bir köşesine çay ve kahve makineleri koyulmuş, atıştırmalık kurabiyeler dizilmişti.

Karton bardakta bitirdiğim ikinci kahveden sonra yine saatime baktım. Çiço hâlâ ameliyattan çıkmamıştı. Sesli dile getirmiyorduk ama saatler ilerledikçe kötü haberin gelme ihtimali bizi korkutuyordu. Makinelerin önünde kendime yeni bir kahve hazırlarken Poyraz ve Kuzey yanıma geldiler. İkisi de dakikalardır insanlarla benzer şeyleri konuşmaktan bitkin görünüyordu.

"Hastane ziyareti *Vunafe*'ye döndü resmen," diye huysuzlandı Kuzey.

"Özlemişsindir," diye takıldı Poyraz abisine, karton bardağına çay doldururken.

Kuzey gözlerini devirmekle yetindi. Poyraz çayından ilk yudumunu almıştı ki gözü salonun girişinde asılı kaldı. Ardından dudakları belli belirsiz yana kaydı. "Bu kez senin misafirlerin var, abicim ve ben bu ziyareti izlerken oldukça eğleneceğime eminim."

Kuzey anlamaz gözlerle kapıdan girenlere bakınca kaşları havaya kalktı. Orta yaşlardaki bir adam ve kadın bekleme salonuna girerken birileriyle selamlaşıyordu. Kuzey hızlı bir refleksle elindeki karton bardağı bıraktı, duruşunu dikleştirip ceketinin önünü ilikledi.

"Ailesi İstanbul'da mı yaşıyordu?" diye sordu Poyraz, çayından yeni bir yudum alırken.

"Öyle görünüyor," dedi Kuzey dişlerinin arasından.

"Onlar kim?" diye sordum, daha önce gördüğümü hatırlamıyordum.

Nirvana

Poyraz dudaklarını birbirine bastırıp absürt bir resme bakar gibi başını iki salladı.

"Kuzey'in kaşeninin ailesi."

"Kaşeni mi?" diye sordum. Poyraz bardakla dudaklarını saklayıp kıkırdarken Kuzey homurdandı. "Ah, şu düğündeki kız mı?"

"Ya, evet, o düğündeki kız," dedi Poyraz, oldukça eğleniyordu. Tam o sırada bekleme salonuna yeni biri giriş yaptı. "Ooo, küçükhanım da geldi."

Gözlerimi kıstım. Dikkatle gelen kızı süzdüm. Küt, sarı saçları, kâkülleri, beyaz teni, düğün akşamı karanlıkta fark edemediğim çilleriyle kız anımsadığımdan çok daha güzeldi. Ancak hafızamdan silinmeyen o sert, huysuz bakışları yüzünde yine hazır bekliyordu.

"Hadi, damat, git de yeni aileni selamla."

Kuzey kardeşine ters bir bakış attı. "İşine bak, kardeşim."

Poyraz'ın dudakları sırıtmaya yakın düz çizgi şeklini alırken, Kuzey derin bir nefes alıp, büyük bir ağırbaşlılıkla salona giren ailenin yanına doğru adımladı.

Poyraz çözemediğim bir sebepten dolayı abisini izlerken oldukça eğleniyordu. Kuzey'in içinde bulunduğu durumdan tuhaf şekilde zevk alıyordu. Kuzey'in eli birkaç saniyede bir saçına gidiyordu, ellerini önünde tutup başını belli aralıklarla sallayarak karşısındaki adamı dinlerken pek de kendi gibi değildi. Dövme gibi her daim yüzünde var olan şımarık sırıtması yoktu, oldukça farklı ve gergin görünüyordu. Üstelik kaşeni olan sarışın kızla göz teması kurmamış, tek kelime dahi etmemişti.

"Kuzey'de bir sorun mu var?" diye sormadan edemedim.

Nihova

Poyraz'ın ıslak dudağı yana doğru kıvrıldı. "Aptal herif, âşık oluyor ama farkında değil."

"Ne!" dedim şaşkınlıkla. Poyraz keyifle başıyla onayladı. Kuzey'i yeniden seyrederken Poyraz'ın bu sonuca nereden vardığını çözemedim. Kızın yanındaki varlığını bile yok sayıyor görünüyordu. "Peki farkında vardığında ne yapacak?"

"Farkına vardığında önce panik olacak, sonra kaçmaya çalışacak."

Poyraz'a döndüm. "Sonra?"

Karton bardağından ufak bir yudum alırken kısa bir iç çekti. "Sonrasını göreceğiz."

Abisini iyi tanıyordu. Hikâyenin devamını merak ediyordum ama şahit olabilecek kadar yanlarında kalabilecek miydim, bilmiyordum.

Kahvemden ufak bir yudum alırken yüzümü buruşturup topuğumu ileri geri oynattım. Gupse'nin giydirdiği ayakkabılar ayağımı vurmuştu. Bardağımı masaya indirirken Poyraz ayak bileğime baktı.

"Sorun mu var, iyi misin?"

"Bu ayakkabılara alışamadım," dedim surat asarak. "Senin sesinden nefret ettiğin ama benim en sevdiğim topuklum, Ayışığı'nı yürüttüğüm akşam kulüpte kaldığı için değiştiremedim de."

"Son yarış öncesi yeni seyisten ayakkabılarını mı istiyordun yoksa?"

Bardağıma uzanırken öylece kalakaldım. Hazırlıksız yakalanmıştım. Yutkunup afallamış hâlde Poyraz'ın ifadesiz yüzüne baktım.

Nirvana

"Birini biriyle ikinci kez sohbet ediyorken görürsem, buna tesadüf demem, çocuk. Sebebini bilmek isterim."

Nerit mi görmüştü? Ya da bir başkası? Nasıl olursa olsun, biliyordu. Ona yalan söyleyemezdim, anlardı. Şu an benim için en tehlikesiz doğruyu seçmeliydim. Duruşumu dikleştirdim. Keskin bir kararlılıkla yüzüne baktım.

"Sana eski bir sevgiliden bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı. Böyle bir şey beklemiyordu. "Seni en yakın arkadaşınla aldatan?"

Hatırlıyordu. Başımla sakince onayladım. Dikkatli olmalıydım. Bir süre tepkisiz kalıp yüzüme bakmaya devam etti. Anlamasını bekledim ve bu fazla uzun sürmedi. Kaşları dağıldı, alnına yükseldi.

"O gece, ahırda bu yüzden kötü hissettin."

İtiraz etmek için dudaklarımı araladım ama sonra vazgeçtim. O gece Kerem'i görmenin tatsız bir his olması bir yana, Poyraz'ı bu kadar kolay ikna edebiliyor olmam tuhaf bir şekilde kendimi kötü hissettirmişti. Vicdan, fazlasıyla belirsiz bir sözcük olsa da çok gürültülüydü. Onun sesinden kaçamıyordun. *Bu güveni hak etmiyordum.*

"Onu yok edeyim mi?" dedi aniden.

Yüzümdeki keyifsizliği farklı yorumlamıştı. *Berbat hissediyordum.* Kendimi zorlayıp gözlerimi devirdim.

"Saçmalama, Çerkes."

"İşten atayım?"

Bu cümlelerin Çerkes'in dilindeki anlamlarını biliyordum. Bana değer veriyordu. Bana değer verdiğini göstermek istiyordu. Poyraz gibi biri hislerini karşındakine ispatlama çabasına girmezdi. *En çok da bu yüzden iğrenç*

Nihova

Biri gibi hissediyordum. Vicdanıma kulağımı tıkayıp mantığımla hareket etmek zorundaydım. Kahveme uzandım.

"Gerek yok. O benim için bir yabancı. Daha fazlası değil."

"Gece mideni, sabah başını ağrıtan bir yabancı."

Çenemi sıkıp bıkkın bir soluk bıraktım. Poyraz Şahin usulü inceliği beni sinirlendiriyordu.

"O gece midem kan ve ahır kokusu, başım ise kafeinsizlikten ağrıdı. O kişinin üzerimde herhangi bir tesiri yok. Ben kimsenin ekmeğiyle, kazancıyla, kaderiyle oynayamam. Lütfen işiyle alakalı herhangi bir müdahalede bulunma. Bir de onun için kendimi kötü hissedemem."

Bir süre huysuzlaşan yüzümü izledi. Gerginliğime anlam veremese de sakin bir anlayışla dudaklarını büktü.

"Sen öyle istiyorsan."

Elimdeki kahveyi hızla masaya indirdim. "Evet, Poyraz, böyle istiyorum. Uzatma lütfen." Etrafa saçılan kahve damlalarını umursamadan arkamı dönüp yürümeye başladım. "Biraz hava alacağım."

Boğazımdan yukarı berbat bir his yükselip burnumun ucunu titretiyordu. Hızlı adımlarla bekleme salonundan dışarı attım kendimi. Bir başka koridora girdiğimde durdum, duvara avucumu yaslayıp kısa kısa nefes almaya çalıştım.

Akademide her şeyi öğretiyorlardı ama yalan söylemenin ağırlığından söz etmemişlerdi. Bağ kurmamak bu yüzden gerekliydi. Sana değer veren insanların gözlerinin içine bakarak onları kandırmaya devam etmek yıpratıcıydı.

Kaldıramıyordum.

Görüşüm bulanıklaştığı sırada tanıdık bir ses işittim.

Hemen kendimi toparlayıp sesin sahibini aradım. Şamil'in sesiydi. İki koridorun kesiştiği noktadaydı. Yanında biri yoktu, telefonla konuşuyor olmalıydı. Kıpırdamadan bekleyip konuştuklarını anlamaya çalıştım.

"Söylediklerini tabii ki anlıyorum ama fırsatı kaçırmak istemiyorum."

Karşı tarafı dinlemek için duraksadı. Bahsettiği fırsatın Poyraz'la ilgisi olabilir miydi?

"Şahinlerin bu dikkat dağınıklığını kullanabiliriz. Araç boyutunu değiştirmeden ağırlık için risk alabiliriz."

Biliyordum!

"Anlıyorum ama..."

"Evet, hâlâ hastanedeyim. Sen aşağıda mısın?"

İş birliği yaptığı kişi buradaydı!

"Tamam, yanına geliyorum, yüz yüze konuşalım."

Bingo! Aradığım fırsat ayağıma gelmişti. Parmak uçlarımda koridoru boylu boyunca koşup çapraz koridora geçip bekledim. Çıkışa yürürken beni fark etmemeliydi. Ona hissettirmeden kiminle buluştuğunu görmeliydim.

Şamil renkli takımı, kızıl saçlarıyla varlığımdan habersiz asansöre binince, hızlı davranıp merdivenlerden aşağı koşturdum. Hastanenin küçüklüğüne, ayağımdaki kısa topuklulara bu kadar sevineceğim aklıma gelmezdi. Şamil asansörden indiği sırada ben de giriş katına varmıştım. Güvenli uzaklıktan otoparka çıkan çıkış kapısından dışarı süzülmesini izledim. Basın hâlâ dışarıda olmalıydı, otopark akıllıca bir seçimdi. Bindiği beyaz arazi aracının kime ait olduğunu bilmiyordum ama Şamil araca binmek için kapısı açıldığında içeride oturan adamı tanımıştım.

Atakan Koroğlu.

Nihova

Şamil'in arkasındaki kişi Çerkes Atakan'dı.

"Ayça?"

Arkamı döner dönmez, "Şşşt!" diyerek parmağımı dudağıma bastırdım. Panikle otopark kapısından uzaklaştım. Jankat, Janberk, Taco arkamda belirmiş, yüzüme bakıyordu. "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordum azarlar gibi.

"Hastaneye yeni giriyoruz. Asıl sen ne yapıyorsun burada?"

Telaşla elimi savurdum. "Onu sonra açıklarım. Bana Çerkes Atakan'ın ne iş yaptığını söyleyin hemen."

Önce hepsi birbirine baktı, ardından Jankat ve Janberk, Taco'ya dönünce ekip içi hiyerarşi de Taco'nun daha rütbeli olduğunu anlamış oldum.

"Bunu niye soruyorsun?"

Taco'nun yüzüne bakarken seslice homurdandım. Güven problemlerinin hiç sırası değildi.

"Açıklayacağım ama bir şeyi anlamak için onun ne iş yaptığını bilmem gerekiyor."

Direkt Taco'nun gözlerine bakıyordum. Belli ki diğerleri onun izni olmadan konuşmayacaktı. Taco kısa bir an tereddüt etse de akışıma uymayı seçti.

"Silah tüccarı," dedi doğruca.

"Silah mı?"

"Evet. Hem Ar-Ge* kısmını yapıyor, hem de üretimini yapıp pazarlıyor."

Yumruğumu avuç içime vurdum. "Şimdi anlaşıldı."

"Bize de anlatacak mısın?" dedi Jankat.

Başımı salladım. "Gelin, yukarıda konuşalım."

* Genellikle yeni ürünler, hizmetler veya süreçler geliştirmek için yapılan sistematik çalışmalar ve yenilikçi faaliyetleri ifade eden, Araştırma-Geliştirme kısaltması terim. -e.n.

Nirvana

Hep birlikte asansöre doluştuk. Çiço'nun yokluğu canımı sıksa da ekibin varlığı dengemi yeniden bulmama yardımcı olmuştu. Odaklanabilmiştim. Elimde patlamak üzere olan bir bomba tutuyor olabilirdim ama en azından patlamadan önce doğru hedefi bulup öyle gitmek istiyordum.

"Çiço nasıl?" diye sordu Janberk.

Dudaklarımı birbirine bastırıp kolumdaki saate baktım. "Hâlâ ameliyatta."

"Gupse?" diye sordu bu kez Taco.

Buruk da olsa biraz olsun tebessüm edebildim.

"O iyi. Şu an yoğun bakımda ama odaya alacaklar." Üstlerindeki ceketleri çıkarmış, gömlek kollarını kıvırmışlardı. Janberk ve Taco'nun parmaklarındaki eklem yerleri kızarmış, yer yer morluklar oluşmuştu. Birilerini hırpaladıkları açıktı. "Siz neredeydiniz?" diye sordum.

"Baran'ı bulduk," dedi Taco beklemeden.

"Neredeymiş?"

"Çerkes Atakan'ın yanında."

"Ne!"

"Sadece o da değil," diye ekledi Janberk. "Kulüpteki Melih de aklını çeldikleriyle birlikte Çerkes Atakan'm yanına sığınmış."

Asansör durduğunda, içinden çıkmak için kendime gelmem gerekti. Bekleme alanının en uzak köşesinde, yeni haberleri Poyraz ve Kuzey'e anlattıklarında Şahin kardeşler de kısa bir an tepkisiz kalmıştı.

"Demek bütün yollar Çerkes Atakan'a çıktı ha," dedi Kuzey. Etkilenmişe benziyordu.

Poyraz'ın yüzünde şaşkınlık yerine öfke kol geziyordu. "Utanmadan Birlik'e girmeye çalışıyordu, şerefsiz herif!"

Nihova

"Giremeyeceğini anlayınca çürük yumurtaları toplayarak ordusunu kuvvetlendirmeye çalışıyor," diye destekledi Taco. Baran'ın ona sığınmış olması canını sıkmışa benziyordu.

"İstihbaratın neden içinize muhbir soktuğu anlaşıldı," deyiverdim düşünmeden.

Bütün suratlar elektrik çarpmış gibi önce bana, hemen sonra Poyraz'a döndü.

Bilmiyorlardı.

"İstihbarat içimize muhbir mi soktu!"

Janberk sesini kontrol edemeden sorunca, hepsi birden etrafı kolaçan etti. Duyan olmamıştı ama Janberk'in mahcubiyeti merakından baskın değildi. Özür dilemeden patronuna dikkat kesilmişti.

Poyraz bana sitem edercesine baktıktan sonra keyifsiz bakışları ekibini dolaştı.

"Endişelenmeyin diye size bahsetmedim. Ciddi bir şey değil."

Ses tonumu ayarlamak için konuşmadan önce yutkunmam gerekti.

"Ciddi bir şey değil mi?" Hiddetle dişlerimi sıktım. Artık ciddiye alması gerekiyordu. "Maykop'a yardım yaptığınızı zannederken, kamyonlarla silah taşıdınız, Çerkes. Bu oldukça ciddi bir şey!"

"Ne!"

"Maykop'a silah mı taşıdık?"

"Maykop'a yardım yapılmadı mı?"

Sorular yağmur gibi ortamıza düşmüştü. Poyraz artık sadece bana bakıyordu. Tabii ki kimseye bahsetmeyip bu yükü de tek başına sırtlanmaya çalışıyordu. Ancak bu kez

Nihova

ona müsaade edemezdim. Bilgileri ortaya saçtığım için bana kızacak olması umurumda bile değildi.

"Aklından geçeni tahmin edebiliyorum, Çerkes. Ama sakın. Bu kendini feda edebileceğin kutsal, onurlu bir olay değil. İstihbarat, basit şeyler için muhbirle uğraşmaz. Eğer durum sandığımız gibiyse, devletin gözünde silah kaçaklığı yapan, Allah bilir kimlere silah taşıyan vatan hainlerine dönüşürsünüz."

Kararlı bakışlarım onun öfkesini bastıran yeşil gözleriyle çarpıştı. Benden nefret edebilirdi ama onun kendini feda etmesine izin vermeyecektim.

Kuzey elini Poyraz'ın omzuna indirdi.

"Eğer olaylar bahsettiğiniz gibiyse, Ayça haklı olabilir, Poyraz. Dikkatli olmalıyız. O heriflerin senin başını yakmasına göz yumamayız."

Ekip kıpırdanırken onların da benzer şeyleri düşündüğü açıktı. Patronlarının kendini yakmasına müsaade etmeyeceklerdi.

"Benim anlamadığım, Şamil denyosu bu adama referans olmaya çalışmıyor muydu? Silah taşıttığını bilmiyor mu, salak herif?" diye sordu Kuzey.

"Bilmese babasını uzak tutmaya çalışır mı? Cevahir Aslan ilgi budalası olabilir ama böyle bir şeye asla göz yummaz. Vatanseverdir," diye yanıtlarken adildi Poyraz.

"E, o zaman nasıl kafasına girip kandırdı Aslan oğlanını bu adam?"

"Ve Şamil'in bu işten çıkarı ne?" diye ekledi Jankat, Taco'nun sorusuna. "Ne vaat etmiş olabilir ki böyle bir şeyi göze almış olsun?"

Nihova

Derin bir sessizlik oldu. Hepsi bu sorunun cevabını düşünüyordu. Poyraz yeni bir cümle kurmaya hazırlanmıştı ki Nerit belirdi yanı başında. Herkes Nerit'in iri bedenine döndü. Havadaki gerilimi hisseden koca adam vermek için geldiği haberi bekletmedi, doğruca aramıza bıraktı.

"Muhbiri yakaladım."

Nihova

BÖLÜM 23

Kulaklarım uğulduyordu. Nerit güçlü bir kale gibi kazandığı ganimeti duyururken, omurgamı sızlatıp boynumdan yukarı çıkan his soluğumu sıkıştırdı.

Poyraz, "Nerede?" diye sorduğunda ben içimdeki paniği bastırmaya çalışıyordum.

"Galeriye götürdüm, Patron. Bodrumda. Çocuklardan biri var başında."

"Konuştu mu?"

"İnatçı."

"Kimmiş peki?" diye sordu Kuzey.

Nerit durdu. Herkes dudaklarına dikkat kesilmişti. Ağzı tereddüt etti. Dizlerim titriyordu. Kuzey yerine Poyraz'a çevirdi yüzünü.

"Gelip kim olduğunu kendi gözlerinle görsen daha iyi olur, Patron," dedi.

Poyraz başını salladı.

"Gidelim."

Hepsi hareketlendi ancak ben yerimden kıpırdayamadım. Buraya kadardı. *Bitmişti.* O bodrumda kilitli olan Kerem'di ve yapılan işkencelere dayanamayıp adımı vereceğini biliyordum. Belki işkenceye bile gerek kalmaz, direkt parmağıyla beni işaret ederdi.

Henüz birkaç adım atabilmişlerdi ki Doktor Emir köşeyi dönüp bekleme alanına girdi. Gülen yüzüyle Şahin ekibini selamladı. Taco dahil hepsiyle tanışık olduğu anlaşılıyordu.

"Güzel haberler vermeye geldim," dedi gülümseyerek. Ancak o an ayaklarım yürümeyi anımsayabilmişti. Doktoru daha iyi duyabilmek için ekibin çemberine ben de karıştım. "Çiço ameliyattan çıktı." Ekip sevinç kıpırtılarıyla birbirine dokundu. "Yoğun bakım ünitesine aldık. Durumu şu an için hâlâ kritik. Önümüzdeki birkaç saat belirleyici olacak ama Çiço sandığımızdan daha güçlü çıktı."

"Güçlüdür, Çiço'm..." diye araya girdi Poyraz.

Doktor Emir gülümsedi. "Görmek isterseniz yine ünite izleme alanından bakabilirsiniz. Bu arada Gupse'yi de uyandırdık. Hiçbir sorun yok. Odasına aldılar, değerleri de çok iyi."

Ekibin neşesi daha yüksek çıktı artık. Alandaki insanların meraklı yüzleri bize doğru döndü. Poyraz içten bir tebessümle doktorun sırtını sıvazladı. Bakışlarından minnettarlığı okunuyordu.

Bayram coşkusuyla doktorun omzuna kolunu attı Kuzey

"Dile benden ne dilersen, Hanzade!"

Doktor tereddüt etmeden başını iki yana salladı. "Senden bir şey dilemem, Kuzeycim. Son doğum günü dileğimde senin yüzünden neredeyse karım beni kapının önüne koyuyordu. Ben karımı da alıp çocuklarımın yanına, mutlu ve huzurlu yuvama gideceğim. Sana da şiddetle tavsiye ederim."

Ekip gülüştü. Mazileri düşündüğümden de renkli olmalıydı. Herkesin keyfi yerine gelmişti. Doktor Kuzey'den

Nirvana

ayrıldı, gitmeden önce tedavi hakkında detaylı bilgiler verdi. Bekleme alanındaki insanlara hastalar hakkında ufak bir duyuru yapıldı. Hep bir ağızdan sevinç paylaşıldı, rahat soluklar alındı. İçimdeki huzursuzluğu bastırıp ekiple birlikte asansöre bindim. Galeriye gidiş planı şimdilik bozulmuştu. İnfazım iptal olmasa da ertelenmişti.

Çiço'yu izlemek Gupse'yi seyretmekten daha zordu. Vücuduna çok fazla kablo takılıydı. Başında birden fazla serum poşeti asılıydı, daha fazla cihazdan ses çıkıyordu. Sanki ufalmıştı bedeni, hasta yatağında yatarken daha bir mahzun görünüyordu. Birinin hayat hikâyesine ne kadar dahil olursan, çektiği acıyı o kadar yoğun hissediyordun.

Başımı camdan duvarın diğer tarafına çevirdim. Ekipten kimse konuşmuyordu. Tek sıra hâlinde camın önüne dizilmiş doğruca Çiço'ya bakıyorlardı. Hepsinin çehresinde donuk, benzer bakışlar vardı. Koca koca adamların yüzüne küçük erkek çocuğu masumiyeti oturmuş, durgun bakışlarla oyun arkadaşını seyrediyorlardı. Orada yatan onlardan biri de olabilirdi.

"Müziğe izin verirler mi acaba? Çiço duyunca mutlu olurdu," dedi Janberk.

Hepsinin dudağında hüzünlü tebessümler dolaştı. Çiço ailenin küçük kardeşi gibiydi.

"Hanzade'yle konuşurum," dedi Poyraz usulca. Poyraz ellerini ceplerinden çıkardı, bedeni tamamen ekibine döndü. "Gördünüz mü, her şey yoluna giriyor. Gupse iyi, Çiço güçlenecek, muhbir yakalandı, ben muhbiri konuşturup işin aslını öğreneceğim. Her taşın altında saklanan kişinin Çerkes Atakan olduğunu da artık biliyoruz."

Hepsi yüzünü Poyraz'a çevirmişti. Onun izni olmadan

ortaya saçtıklarımın ekibi huzursuz ettiğini tahmin edebiliyordu ve kaybolan inançlarını tazelemek, ben dahil herkesin endişesini dağıtmak istiyordu. Ekibin gözlerinde katıksız sadakat dolaşıyordu. Bakışlarındaki tedirginlik, kaygı Poyraz konuştukça dağılıyordu. *Poyraz'a Lider olmak yakışıyordu.*

"Sisin içinde saklanan tehlike beni huzursuz eder. Fakat ben gözümün gördüğü fırtınadan korkmam. Eğer gemim sağlam, tayfam güçlüyse, bir şekilde o fırtınayı atlatırım. Artık sisin içinde saklananları biliyoruz. Onu bir şekilde alt etmenin de yolunu buluruz."

Ekip kıpırdandı. Üstlerine can suyu dökülmüş gibi daha dik, daha canlı duruyorlardı. Janberk kolunu Taco'nun omzuna attı.

"Buluruz tabii, Reis. Çiço'm bile yattığı yerden bize ne kadar güçlü olduğumuzu söylüyor, baksana. Değil Atakan'ı, tillahı gelse bizi deviremez."

Hepsi kıkırdadı. Ben gülüşmelerine ince bir gülümsemeyle ortak olabildim. Onların bu hâlini izlemeyi özleyecektim.

Gülüşmelerini bölen ünite önüne gelen kişi oldu.

"Gupse!"

Kuzey, kız kardeşinin adını şaşkınlık içinde söylediğinde gelen kişinin o olduğuna inanamadım. Üstünde mavi hasta elbisesi, bir kolu sargıda, diğer kolunda demir askılıkla serum takılı vaziyetteydi. Ayakları çıplaktı. Peşinden sürüklediği hasta bakıcısıyla olduğumuz yere yürüyordu. Yanındaki kadının bedenine endişe yüklüydü, belli ki hastasına söz geçiremiyordu.

"Gupse ne işin var burada!" dedi Poyraz panikle.

Ninova

Şahin kardeşler ona doğru yürümüştü ama Gupse solgun yüzü, keskinleşen yeşil bakışlarıyla ikisini neredeyse devirip geçecekti.

"Onu görmem lazım! İyi olduğunu görmem lazım!" dedi sayıklarcasına.

Kendinde değil gibiydi. Hem çok bitkin hem de tuhaf biçimde güçlü görünüyor, hasta elbisesi içinde olduğundan daha zayıf duruyordu. Her daim su gibi omuzların akan uzun saçları, biriyle boğuşmuş gibi aceleyle sarıldığı tokasının içinden çıkmıştı.

"Durduramadım," dedi hasta bakıcı. "Doktor beyden izin almayı beklemeden fırladı yatağından. Peşinden koşturdum ben de, ne yapacağımı bilemedim."

Sorumlu tutulmaktan korkan bakıcının endişesini Şahin kardeşler anlayışla savurdu. Gupse söylenenleri duymuyordu. Olduğumuz tarafa doğru baktı. Camın arkasındaki manzarayı fark etti. Hızlı adımlarla cama yürüdü, serum askısını ve abilerini peşinden sürükledi.

"Bertan..." dedi, serum bağlı kolunu kaldırıp elini cam duvara koyduğunda. Cama değil de ona dokunmak istiyordu. İnce dudakları büküldü önce, yolunu kaybetmiş küçük bir kız çocuğu gibi gözleri doldu.

"Benim yüzümden... Benim önüme atlamasaydı vurulmayacaktı," dedi yaşlar yanaklarından süzülmeye başlarken.

Önce çenesini sonra yumruğunu sıktı. Elini cama vurduğunda hepimiz korkuyla irkildik. Kalın cam kırılmamıştı ama eli acımış olmalıydı. Onun bu acıyı hissettiğini sanmıyordum. Kendinde değildi. Muhtemelen hâlâ ilaçların etkisindeydi. Otokontrolünü kaybetmiş görünüyor-

Nihova

du. Kuzey yanına gelip kardeşinin önce yeniden havaya savurduğu yumruğunu yakaladı, sonra onu kendine çekip kollarına aldı.

Gupse artık saklamadan seslice ağlıyordu.

"Yine beni kurtarmaya çalıştı, abi. Hep yaptığı gibi. Yine beni kurtarmak için... Benim yüzümden ölüyor... O benim yüzümden ölüyor ama ben ona güzel tek bir söz söyleyemedim."

Ayakta duramadı Gupse. Kendini yere bıraktı. Cam duvarın dibine yavaşça çökmesini sağladı Kuzey. O da ne yapacağını bilemez hâldeydi. Kardeşini ilk kez böyle gördüğüne emindim. Yüzündeki şaşkınlığını okuyabiliyordum.

"Söyleyeceksin, gülüm," dedi kardeşini teselli edercesine. "Çiço uyanacak, yine bizimle olacak. Yine etrafında olacak. Uyandığında ona dilediğin kadar güzel şeyler söyleyeceksin."

Gupse gözyaşları içinde başını iki yana salladı. "Söyleyemem... Uyansa da yaşasa da söyleyemem... Ölse bile söyleyemem ki... Söyletmezler..."

Başını abisinin kucağına gömüp doyasıya ağlamaya bıraktı kendini. Kuzey kafasını kaldırıp Poyraz'a baktığında gözlerinin içi kızarmıştı. İki abinin bakışlarındaki çaresizliği izlemek içimi acıttı.

Kuzey derin bir iç çekti. Gupse'yi oyuncak bebek gibi kucaklayıp ayağa kalktı.

"Gel, güzelim, seni odana götürelim."

Gupse abisinin kucağında uzaklaşırken Poyraz sessizce tek bir noktaya kilitlenmişti.

"Aşağı inip misafirlerle ilgilenin," dedi ekibin kalanına.

Nirvana

Ekip aldığı emirden memnundu. Bu sahneye şahit olmanın verdiği şaşkınlığı henüz hiçbiri üstünden atamamıştı. Onlar da ne düşünmeleri gerektiğini bilemiyorlardı. Kafa karışıklığı ve bir tutam hüzünle gözden kayboldular.

Ben kaldım. Poyraz'ın yüzünün yeniden Çiço'ya dönmesini izledim. Burnumun ucu sızlıyordu. Onun da etkilendiğini biliyordum. Bir şeyi yok saydığında yok olmadığını anlamıştı.

"Bir şey söyleme," dedi düz bir sesle.

"Söylemiyorum," diye karşılık verdim aynı netlikle.

"Söylüyorsun. Dudakların oynamıyor ama aklının içinde öyle yüksek sesle bağırıyorsun ki beynimde yankılanıyor."

"Ne söylüyorum peki?"

Derin bir soluk bırakıp yüzünü bana döndü.

"Olmaz, Simaze. Olacak şey değil."

Aklındaki ihtimallerle kavga ettiğini biliyordum. İkna edilmek ya da vazgeçirilmek istiyordu. Onu zorlamalıydım.

"Neden peki?" diye sordum. İmalı bir bakışla karşılık verdiğinde gözlerimi devirdim. Aslında öfkem ona değildi. O iki gence bu engel duvarını örenlere, yıllarca o duvarı yıkmayıp desteklemiş olanlaraydı.

"Ah, tabii ya, o köle soyundan geliyor, siz ise Adige Prens'tiniz, değil mi?"

"Asla kazanamayacağın savaşlar vardır, çocuk."

"Hadi ama Çerkes, sen de biliyorsun ki güçlü fikirler başlangıçta fazla taraftar toplamaz. Ama sonra çığ gibi büyür. Bu durum senin sayende değişebilir." Uzanıp koluna dokundum. "Değişmesini istemiyor musun?"

"İstiyorum."

"E, daha ne o zaman?"

"İstiyorum ama... Çerkesler senin düşündüğünden daha karmaşık, çocuk. Bedenleri burada ama hâlâ çoğu geçmişte yaşıyor. Asimile olmaktan öylesine şikâyet ediyorlar ki benden böylesine bir şey duymak, onların birçok değerine saldırı gibi algılanacaktır."

"Ama bir şeylerin değişmesini istiyorsun."

"İstiyorum ama..." Dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. "Anlayamazlar."

"Anlatırsın o zaman. Sen Lider'sin, seni dinlerler. Dinlemek zorundalar."

Uzanıp yanağına dokundum. Çare arayan yeşil gözleri yüzüme döndü. Kardeşi için üzülen bir abi, sorumlulukları olan bir Çerkes Lider'i arasında kalmıştı. Hangisinin doğru olduğunu, hangisini seçmesi gerektiğini bulamıyordu.

"Bir şeyleri değiştirmek istediğini söylememiş miydin? Al sana fırsat. Ona sadece lakabını bahşetmekle kahraman olamazsın, Çerkes."

"Ona kız kardeşimi de vermeliyim, öyle mi?"

Aniden gerilmişti. Gözlerindeki çelişkide kimin galip geleceğini anlayabiliyordum. Elimi kibirli, anlayışsız bedeninden çektim.

"Birbirlerini çok seviyorlar, Çerkes, görmüyor musun?"

"Sevgi her şeyi geçersiz kılmıyor, Simaze. Farklı kandan geliyoruz."

Bu eski düşünceyi savunduğuna inanamıyordum!

"Çiço o kurşunun önüne atladığında bana akan kanları aynı göründü!"

Dişlerini sıkıyordu. "Sen anlayamazsın!"

Nirvana

"Neden? Çünkü Çerkes değilim, değil mi?"

"Evet, değilsin! Sen Çerkes değilsin, Ayça!"

Yüzüme haykırmıştı. Konu Çiço ya da Gupse değildi. *Konu onlardan fazlasıydı...* İçinde susmayan parçasına da bu gerçeği haykırmıştı. İçinde bastıramadığı hislerine de söylediğini biliyordum.

Karşılık vermedim. Hiçbir şey söylemedim. Göz bebeklerinde kendi yansımamı görebiliyordum. Gözlerinin içinde beni sakladığını izleyebilmek güzeldi. Bunu son kez görüyor olabilirdim çünkü ben ne olmadığımı ya da ne olduğumu biliyordum.

Evet, ben Çerkes değildim.

Ben onu kandırmak için gönderilmiş muhbirdim.

Ve ben ona âşık olmuştum.

"Patron..." Taco'nun sesi bizi kaderimize öfkeli gözlerimizden ayırdı. Dönüp ona baktığımızda bakışlarımızdaki yüksek gerilim onu bile ürkütmüş olacaktı ki, "Kayseri'dekiler geldi," dedi çekinerek.

Onları beklemeden asansöre doğru yürüdüm. Kapı kapanmadan önce asansör kabinine girdiler. Aşağı inene kadar kimse konuşmadı. Bekleme salonuna indiğimizde kalabalık çoğalmıştı. Aslan ailesinden kimlerin olduğunu göremiyordum, yeni geldikleri için insanlar önlerine dizilmiş onları selamlıyordu. Poyraz ceketinin önünü ilikleyip onların yanına doğru adımladı. Böylece beni ve kavgamızı arkasında bırakmış oldu.

Salonun girişinde durup etrafıma bakındım. Taco, Poyraz'ın arkasında durup insanlarla konuşurken onu destekliyordu. Janberk ve Jankat salon düzeni ve insanların ikramlarıyla ilgilenirken, Nerit güvenlik ekibiyle derin bir

Nirvana

konuşma içindeydi. Kuzey ise muhtemelen hâlâ Gupse'nin yanındaydı. Kayseri ekibi yeni geldiği için Poyraz Şahin hastaneyi terk edemezdi. Bundan iyi fırsat bulamazdım.

Hızlı bir kararla arkamı dönüp çıkışa koşturdum. Çoktan karanlık çökmüştü. Hastane önündeki taksilerden birine atlayıp galerinin adresini söyledim. *Poyraz'dan önce onu görmeliydim.*

Galeriye ulaşmam kısa sürdü. Showroom alanında tek bir kişi kalmıştı, hepsi hastanede olmalıydı. Araba videosu izleyen genç beni görünce şaşırsa da sorgulamadı, merakını bastırıp beni selamladı. Poyraz Şahin'in en yakını olmanın avantajları vardı. Doğruca taş koridora geçtim. Hızlı adımlarla aşağı inen merdivenlere koşturdum. Duvardan tutunarak, basamakları atlatarak iniyordum. Demir kapının önündeki alanda nöbetçi olarak bekleyen çocuk şaşkın gözlerle bana baktı.

"Yukarı çık." dedim net, sert bir sesle. Dudakları aralandı ama bir şey söyleyemeden yeniden kapandı. "Yukarı çık diyorum!"

Tereddüt etse de adımları kısa bir çelişkisi sonrası hareket etmeyi seçmişti. Bana hesap soramayacağını bilecek kadar iyi eğitilmişti.

O merdivenleri tırmanırken ben demir kapının koluna asıldım. Geçen seferin aksine, tek seferde aralayabildim ağır kapıyı. Ne bulacağımı bilerek içeri adımladım bu kez. Fayansta yine ıslaklık ve kan lekeleri vardı.

Oradaydı.

Sırtı duvara yaslanmış, elleri ayakları bağlı, bitkin şekilde yere çökmüştü. Yanı başında içi suyla dolu koca bir kova vardı. Küçük adımlarla yanına yaklaştım. Sarı saçları

ıslaktı. O kovanın içinde kaç dakika nefessiz kaldığını düşünmek istemedim.

Uzanıp göğsüne düşmüş başını kaldırdım. Elmacık kemikleri kızarmış, dudağı patlamıştı. Sol gözü şişmeye başlıyordu. Yüzümü ekşittim. Bu hâline üzülmek istemiyordum ama fazla hırpalanmıştı. Canını daha fazla yakmamak için eziyet görmemiş parçasını aradım. Omzundan hafifçe dürttüm.

"Kerem..." dedim usulca.

Tepki vermedi. Adını birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldım. Sonunda gözlerini araladı. Kızarmış gözlerinin içinde maviliği parlaklığını kaybetmemişti.

"Ayça..." dedi mırıldanır gibi. Zor konuşuyordu. "Seni ele vermedim, Ayça."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona minnet duymak istemiyordum. Önce ellerini çözdüm, sonra ayaklarını. Kolunun altına girip dizlerimden güç alarak onu yerden kaldırmaya çalıştım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kendini zorlayarak.

"Seni buradan çıkaracağım," dedim dişlerimin arasından. Fazlasıyla ağırdı.

Birkaç zor adım sonrası, "Neden?" diye sordu güçlükle.

"Çünkü öfkesine yenilip sana zarar vermesini istemiyorum."

Öldürmesini diyememiştim. Poyraz buraya geldiğinde, Kerem ona benimle ilgili itirafta bulunmasa bile öfkesini ondan çıkaracağını biliyordum. Benim geçmişime ait biri olduğunu artık biliyordu. Eksik parçaları birleştirip gerçek muhbirin ben olduğumu öğrenmesi kaçınılmazdı.

"Ayça..." dedi Kerem, kolumun altından çıkmaya ça-

Nihova

lışıp beni durmaya zorladı. Duraksayıp yaralarla dolu yüzüne baktım. Tek gözü tamamen kapanmıştı. Açabildiği gözü ise endişe doluydu. "Senin yaptığını anlayacak..."

Dişlerimi sıktım. "Biliyorum..." dedim.

Biliyordum...

Zorlanarak attığımız adımlarla merdivenlerin önüne geldiğimizde bizi basamaklarda bekleyen vardı.

Nerit.

Tüm heybetiyle basamakta durmuş, şahit olduğu manzarayı anlamlandırmaya çalışıyordu. Muhtemelen galeridekı çocuklardan biri aramıştı onu. Neden buraya geldiğimi çözmeye çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diyebildi sonunda. Kalan birkaç basamağı indi.

Göz kırpmayı, nefes almayı bıraktım. Kaçacak yerim yoktu. Kalan zamanımda kurtarabileceklerimi kurtarmalıydım. Kısa bir soluk bıraktım.

"Onun gitmesine izin vermelisin."

Kaşlarını çattı. "Neden muhbirin gitmesine izin vereyim, Ayça?"

Kolumun altındaki adam kıpırdandı. Söyleyeceğim şeyi engellemek istiyordu ama artık çok geçti. Başımı dikleştirdim.

"Çünkü yanlış kişiyi yakaladın. Muhbir o değil."

Nerit'in aklı karışmıştı. Şahit olduğu şeyin ne olduğunu bulmaya, söylediğim cümleyi anlamaya çalışıyordu. Aklında sıraladığı ihtimaller içinde en kuvvetli olanı aradı. Çatık kaşları dağıldı, gözlerine şaşkınlık oturdu.

Bulmuştu.

"Sen... Muhbir sensin."

Nirvana

Yüzleşmekten korkup kaçtığınız anlar kapınıza dayandığında, gösterdiğiniz cesarete şaşırıyordunuz. Nerit gözlerimin içine bakarken muhbir olduğumu itiraf etmek damarlarıma alışık olmadığım bir şeyin dolaşmasına sebep olmuştu. Kendimi değil, başkasını koruma dürtüsüydü.

Nerit cebine uzandığında kısa bir an silahını çıkaracağını sanmıştım. Ancak o silahtan daha çok canımı yakacak bir yol biliyordu. *Ona söyleyecekti.*

Yavaşça Kerem'in kolundan çıkıp onu duvar dibine bıraktım. Acı içinde kıvransa da biraz olsun kendine gelmişti. Nerit telefonunu çıkarıp tuşa basmak üzereyken ileri atıldım.

"Nerit. Dur!"

Parmağı öylece kaldı. Bana bakmak midesini bulandırıyormuş gibi tiksintiyle sadece göz bebeklerini çevirdi.

"Nerit. Ona benim söylememe izin ver." Başını yana çevirip küçümseyen bir bakış atmakla yetindi. Yeniden telefonuna baktı. "Sana söz veriyorum, kaçmayacağım. Lütfen, ona benim söylememe izin vermelisin, Nerit."

Dişlerini sıktı. "Senin söylemenin ihanetin acısını azaltacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır," dedim. Alt dudağım titremesine engel olamadım. "Ama benden duyması gerek."

Uzunca bir süre gözlerimin içine baktı. Telefonu cebine bıraktı. Kerem öksürünce bakışları ona kaydı.

"O kalacak," dedi sert sesiyle.

Başımı salladım hızlıca. "Kalamaz," dediğim an sert

bakışları bana geri döndü. "Kalırsa Poyraz onu öldürür. Gitmesine izin vermelisin. Bilmediğin şeyler var. Poyraz'ı korumaya çalışıyorum."

Nerit'in katı dudaklarından alaycı bir gülüş çıktı.

"Korumaya mı çalışıyorsun? Ona yalan söyleyerek mi?"

Kendimi savunacak kelimelerim dudaklarıma gelmedi. Nerit koca bir adımla tam karşımda durdu.

"O sana güvendi, Ayça. Seni aramıza aldı. Benim onu uyarmama rağmen. Seni içimize soktu. Soframıza oturttu. Evine, kalesine aldı. Düğünümüze girmene izin verdi. *Vunafe* kapısına kadar götürdü. Kimselere el sürdürmediği atına dokunmana izin verdi." Gözlerini gözlerime dikmişti. Görüşüm bulanıklaşıyordu. "Ve sen. Çocukların seni sevmesine izin verdin. Sana güvenmelerini sağladın. Çiço'ya hayal kurdurdun."

Dişlerini sıktı. Katıksız bir öfkeyle bakıyordu bana.

"Onun sana âşık olmasına izin verdin."

Yaşlar süzüldü yanaklarımdan. Titreyen soluğumu içime çektim. Söylediği her şeyi, daha fazlasını hak ediyordum. Kendimi savunmayacaktım.

"Sana yalvarıyorum, Nerit. Ona benim söylememe izin ver."

Yüzümdeki yaşlara acıyarak baktı. "Bir saatin var."

Dudaklarımı bastırdım. Elimin tersiyle yanaklarımı silip Kerem'i yerden kaldırdım. Yalpalayarak merdivenleri çıkmadan önce dönüp Nerit'e baktım.

"Teşekkür ederim."

"Etme," dedi sadece.

Çizgilerle dolu katı yüzünde hayal kırıklığı vardı. Ba-

Nirvana

şından beri bana güvenmemişti. Fakat şu an benim hakkımda yanılmış olmayı dilediğini gözlerinde görebiliyordum. Yine haklı çıkmıştı. Ancak bu kez haklılığı onu mutlu etmiyordu.

Hastaneye giderken bacaklarım titriyordu. Hem bedenim hem zihnim yorulmuştu. Kerem'i taksiye kadar taşımak düşündüğümden zordu. Taksiciye hâlâ yaşadığını umduğum evinin adresini ve yol parasını verirken gözlerini aralayıp bana teşekkür etmişti. Başımı sallamakla yetinmiştim çünkü onun o galeriden sağ olarak çıkmasını onun için değil, Poyraz için sağlamıştım.

Poyraz'a söyleyeceklerimi aklımda prova edemiyordum. Ne söylersem söyleyeyim, bunun onu son görüşüm olacağını biliyordum. Yol boyunca ona söylediğim yalanları düşünmüştüm. Ancak hafızamda hiçbir şey canlanmamıştı. Onunla paylaştığım her şey gerçekti. Onu yalanlarımla değil de gerçeklerimle kandırmıştım. Korkularım, yanılgılarım, yaralarım, travmalarım, sevinçlerim, gözyaşlarımın hepsi gerçekti. En çok da ona olan sevgim, tutkumdu gerçek olan ama o buna inanmayacaktı. Çünkü tek bir yalan bütün doğrularını geçersiz kılardı.

Bekleme salonu bıraktığım kadar kalabalık gelmemişti. Ya da zihnim öylesine karışıktı ki dünyanın kalanı olduğundan daha tenha geliyordu. Salonun her bir köşesini gözümle taradım. Poyraz görünürde yoktu. Saatime baktım. Nerit'in bana bağışladığı sürenin dolmasına daha çok vardı. Ayaklarımı sürüyerek salon içinde birkaç adım attım.

Nirvana

Onu bulmak için yeterince çaba göstermek istemiyordum. *Zaten hangi mahkûm idamına gitmek için hevesli olurdu ki?* Misafir olduğum bu dünyada kalan zamanımı elimden geldiğince kullanmak istiyordum. Ekipten sadece Taco dolaşıyordu etrafta. Elimi kaldırıp kendimi ona gösterdim. Çabucak yanıma koşturdu.

"Bir sorun mu var, Ayça?"

"Poyraz nerede biliyor musun?"

"Şey..." dedi önce. Hafif kenara çekip sesini alçalttı. "Kuzey'le birlikte psikiyatr servisine gittiler."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Gupse için. Kaza sonrası travması gibi bir şey yaşıyormuş. Çiço'nun değerlerinde ufak bir düşüş olduğunu duydu. Yine atak tarzı bir şey geçirdi." Yüzüm üzüntüyle asıldı. "Şu an iyi. Ama doktor onunla görüştükten sonra Kuzey ve Poyraz'la da konuşmak istemiş, Poyraz da oraya gitti."

"Anladım," dedim başımı sallayarak. "Bu insanlar ne zaman gidecek peki?" Etrafta elinde karton bardak tutan insanlar aniden fazlalık gibi gelmeye başlamıştı.

"Murat Şahin'in gelmesini bekliyorlar. O geldikten sonra giderler." Başıyla bir yeri işaret etti. "Aslanlar şurada. Büyük nine de gelmiş."

"Büyük nine mi?"

"Birlik kurucusunun eşi. Cevahir Aslan'ın annesi."

"Çiço anlatmıştı, bir dönem Birlik'e Liderlik yapan kadın o mu?"

Taco ilgiyle başını salladığında Çiço'yu anımsamıştım. Çiço yokken soru soracak birini bulduğum için iyi hissettim.

Nihova

"Evet, o," dedi Taco. "Eşi öldüğünde vâris de kaybolmuş, kısa dönem vâris yerine kendisi Liderlik yapmış. Ama bakmışlar Kayıp prens bulunamıyor, yerine Cevahir Aslan geçmiş işte."

Başımı uzatıp kadını görmeye çalıştım. "Liderlik yapmış bir kadın nasıl görünür, merak ediyorum."

Taco koluyla kolumu dürttü. "Git yanlarına. Sen de bir Şahin sayılırsın. Onlar senin de misafirlerin."

Yüzünde samimi bir gülümseme vardı. Uzakta olsa da ekibin bir parçası olduğunu biliyordum. Bana karşı önyargısı, kuşkuları yoktu. Ekip beni kabul ettiyse o da ediyordu. Onlar beni seviyorsa o da seviyordu. Kolumdaki saate bakış attım. Yeni kazandığım güvenini yaklaşık kırk dakika içinde kaybedecektim.

Aslan ailesinin hâkimi olduğu köşeye yürüdüm. Birkaç kişi yolu açtığında tanıdık iki yüz gördüm. Etrafını saran kişilere coşkulu bir hikâye anlatan Cevahir Aslan'ın birkaç sandalye yanında oturan yaşlı kadın bana bir yerden tanıdık geliyordu. Yaşlı kadın başını kaldırıp parlak mavi gözleri açığa çıkınca, daha önce bu gözleri gördüğüme emin oldum ama nerede karşılaştığımı anımsayamadım.

"Sinemis?" dedi yaşlı kadın, bana bakarak.

Herkes sustu. Hepsi önce yaşlı kadına baktı, sonra bütün kafalar kadının baktığı kişiye, yani bana çevrildi. Hemen yanı başındaki sandalyede oturan genç kadın, yaşlı kadının omzuna elini koydu.

"*Nanéjj*, o Sinemis değil."

Genç kadının bakışları beni bulunca kaşları havaya kalktı. "Aa, merhaba. Sen havaalanındaki kız değil misin?"

Gözlerim daire şeklini aldı. Tabii ya. Bunlar havaalanında karşılaştığım yaşlı kadın ve torunuydu.

"Ah, evet," dedim gülümseyerek.

Genç kadının beni tanıması etraftaki sessizliği bozdu, herkes sohbetine kaldığı yerden devam etti. Hızlı birkaç adımla yaşlı kadının yanına gidip oturduğu yerde yanına doğru eğildim. Elimi uzattım ona.

"*Fesapş. Fiqeblağa**" dedim gülümseyerek. Geliştirdiğimi düşündüğüm dilleriyle selamlamak istemiştim onları.

Beni hatırlamıştı. Yüzüne sevimli bir bakış yerleşti. Yanındaki kişiden kalkmasını rica edip beni boş sandalyeye oturttu.

"*Daw wuşşıt***? " diye sordum bu kez.

Kıkırdamaya benzer bir gülüş kopardı. Telaffuzum berbat olmalıydı.

"*Sidoğ, sidoğ****..." diye karşılık verdi tebessüm ederek.

Elini elime vurdu eğlenir gibi. Gülümsedim. Düşününce, tanıştığım ilk Çerkes bu yaşlı kadındı. Ona uzattığım yardım eli beni soluksuz bir maceraya sokmuştu. Maceranın sonu kötü bitecekti ama bu onun suçu değildi. İlk dakikalarımda da o vardı, görünen o ki son dakikalarımda da olacaktı.

Yanındaki torunuyla da selamlaştık. Tatlı bir kadındı. Bir Şahin, Aslanları sevmez ama saygıda kusur etmezdi. Madem geçmiş olsun için gelmişlerdi, onlarla iyi geçinmemde sorun yoktu. Genç torunu başındaki şalı düzeltirken küçük oğlu kucağına tırmanmaya çalışıyordu. Aylar önce gördüğüm hâlinden biraz daha uzamıştı. Anlaşılan

* (Çerkesce) Merhaba. Hoş geldiniz. -ç.n.
** (Çerkesce) Nasılsın? -ç.n.
*** (Çerkesce) İyiyim, iyiyim. -ç.n.

Ninova

hâlâ haylazdı. Gözlerinden uyku akan çocuk, annesinden vazgeçip yaşlı kadının kucağına geçti. Yaşlı kadının boynundaki zinciri tutarak gözlerini yumduğunda nine bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Kaşlarım alnımda toplandı. Bu melodiyi bir yerden hatırlıyordum.

"Söylediği şey ne?" diye sordum genç kadına.

"*Guşşé wuered*," dedi. Benim ifademin değişmediğini fark edince kendine kızar gibi elini savurup, "Ninni." diye düzeltti çabucak.

"Bana tanıdık geldi," dedim usulca, yaşlı kadını dinlemeye çalışarak.

"Meşhur bir ninnidir." Gülümsedi. "En azından Çerkesler arasında meşhur."

Muhtemelen Samsun'da duymuş olmalıydım. Melodi öyle dinlendiriciydi ki çocuk uykuya dalarken benim de içimi bir sakinlik kaplamıştı. Kolumdaki saate baktım. Zamanım azalıyordu. Başımı kaldırıp etrafa bakındım ama Poyraz hâlâ görünürde yoktu. Olacaklardan kaçmanın faydası da yoktu. Gidip arasam iyi olacaktı.

Kalkmak için yaşlı kadından izin istemek için yüzümü ona döndüm. Ninniyle uyuyan çocuğun tutunduğu kolyenin zinciri avucundan kaymıştı. Zincirin ucundaki bir şey dikkatimi çekti. Başımı yana eğip kolyenin ucundaki gümüş şekli çözmeye çalıştım. Arma ya da sembole benziyordu.

"O aile sembolümüz," dedi yanımdaki genç kadın. Kolyeyi izlediğimi fark ettiği için hafif mahcup hissettim. Tebessüm edip devam etti. "Kabardey armamız farklıdır. Bu sembol bizim ailemize özel. Bu sembolü sadece aile bireylerimiz takabilir."

Nihova

"Şahin ailesinin de kendi sembolü var. Çerkes'in..." durup başımı salladım. "Yani Poyraz'ın da parmağında aile sembolü olan bir yüzük var."

"Evet, biliyoruz. O vâris yüzüğü."

Kaşlarımı çattım. Bunu bilmiyordum.

"Vâris yüzüğü mü?"

Genç kadın başını salladı.

"Köklü ailelerde olur. Bazen yüzük, bazen kolye. Bazen ikisi birden." Kadın ilgiyle dinlediğimi fark edince samimiyetle devam etti. "Prens soyu dört aile ile başlar. Bu dört ailenin biri sürgün zamanı ana vatanda, Çerkesya'da kalmış. Maalesef orada hayatta kalamamışlar. Sürgünle bu topraklara gelen üç Prens soyu ise yaşamaya, büyümeye devam etmiş. Hatta Adige bayrağındaki üç okun, bu üç prens soyunu temsil ettiği bile söylenir."

Başımı yeniden çocuğun tutunduğu kolyeye çevirdim. Yaşlı kadının ninni söylemeyi bıraktığını o an fark ettim. Kolyeyi izleyen yüzüme bakıyordu. Zinciri çocuğun avucundan aldı, sembolü tamamen ortaya çıkardı.

"Kolye ve yüzük ilk çocuktan ilk çocuğa geçip durdu," diye torununun anlattığı hikâyeye devam etti yaşlı kadın. "Kolyeyi ben rahmetli eşimden sonra boynumdan çıkarmadım."

Oturduğum yerde dikleştim. Açığa çıkan sembolü tanımıştım. Güçlüce yutkundum.

"Varis yüzüğünüz nerede?"

Yaşlı kadın hüzünlü bir soluk bıraktı kolyeye bakarak.

"İlk çocuğumla birlikte. En azından ben öyle olduğunu ummak istiyorum." Başını kaldırıp yüzüme baktı. "O gittiğinde vâris yüzüğü de parmağındaydı."

Nirvana

Sert bir nefes aldım. Yaşlı kadına yaklaştım. Kibar davranmayı umursamadan kolyenin zincirini kendime doğru çekip sembolü avucuma aldım. Emin olmak için yakından bakmam gerekiyordu.

"*Ziguere sigu qıboğak'ijir**. " dedi yaşlı kadın, gözlerini kısarak.

Dişlerimi sıktım. Sakin kalmak için kendimi zorluyordum. Genç kadına döndüm. "Ne dedi?" diye sordum.

Yüzümdeki gerginliği hissetmişti. Tedirgin gözlerle, "Senin ona birini hatırlattığını söyledi," dedi.

Kolyeyi bıraktım. Hiddetle ayağa kalktım. Kimseye tek kelime etmeden hızlı adımlarla bekleme salonundan da hastaneden de dışarı çıkıp taksiye atladım.

Ona kimi hatırlattığımı biliyordum.

O sembolü nerede gördüğümü biliyordum!

Zile peş peşe basarken, kapıyı yumruklarcasına çalarken daha önce evimin kapısına dahi kaba davranmadığımı fark ettim. Bu evin içindeki her kuralı sanki evin kendisi koymuş gibi, etrafımda kimse yokken bile ona kibar davranıyordum. Koyulan kuralları sorgulamayan çocukluğumun eline koca bir kutu boya tutuşturup tüm kuralları siyaha boyamasını isterdim.

Kapı açıldı. Karşımda sarı saçlar görünce irkilerek geriye sendeledim. Fakat toparlanmam kısa sürdü. Gördüğüm şeyden emin olmak için göz kapaklarımı birbirine vurdum.

---

* (Çerkesce) Bana birini hatırlatıyorsun. -ç.n.

Nirvana

"Ayça?" dedi İpek.

Üstünde benim kıyafetlerim vardı, beline annemin benim için diktiği mutfak önlüğü sarılıydı. *Gerçekten inanılmazdı!*

"Sendeki şu azme hayranım, İpek. Ben yokken ailemi de mi sahiplenmeye çalışıyorsun?"

Kibirli yüzünü buruşturdu. "Saçmalama, Ayça. Sinem ablanın yardıma ihtiyacı vardı, onun için geldim."

"İyi aferin," deyip uslu bir köpeği okşar gibi, sarı saçlarının tepesine ovuşturup kapıdan içeri girdim.

Öylesine acınasıydı ki ona sinirlenmek bile içimden gelmedi. Öfkemin daha güçlü bir hedefi vardı. Evin içinden babamın seslenmeleri duyuluyordu. Sanırım üst kattaydı. Umursamadan doğruca, süratle çalışma odasına girdim. Aradığım şeyin nerede olduğunu biliyordum. Yere çöküp çekmeceleri karıştırmaya girişmişken, İpek odanın girişinde durup küstah bakışlarıyla beni izliyordu.

Babamın sesi daha yakından duyuldu. Gürültünün sorumlusunu arıyordu.

"Cengiz abi, burada, odanıza girdi," diye seslendi İpek. *Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.*

İpek'in ispiyonlamasıyla babam kapıda belirdi.

"Ayça! Sen ne yaptığını zannediyorsun burada!"

Gür sesi artık beni korkutmuyordu. Çekmecedeki kutu sonunda elime geldi. Kutuyu açıp içindeki yüzüğü çıkardım. Çevirip üstündeki sembole baktım.

Oydu!

Avucumda Aslan ailesinin vâris yüzüğünü tutuyordum.

"Sana diyorum, Ayça! Kalk oradan ve bana ne yaptığını söyle!"

Nirvana

Çöktüğüm yerden açığa çıktım. Kalktığımda direkt babamın gözlerine baktım. Masasının arkasından çıkıp tam karşısında durdum. Kaşlarını çatmıştı, sert yüzü, sarıya çalan ela gözleri, görmeye alıştığım o otoriter tavrına geçmişti.

Avucumdaki şeyi açığa çıkardım. "Bu yüzük neden senin çekmecende, baba?"

Afalladı. Bunu beklemiyordu. Bakışları avucumdaki yüzükle yüzüm arasında mekik dokudu. Tek kelime etmeden bakmaya devam edince sesimi yükseltip tane tane sordum. "Aslan ailesinin vâris yüzüğü neden sende, baba?"

Çenesi gerildi. Bakışlarındaki şaşkınlık dağıldı. Bana cevap vermek yerine arkasını dönüp gitmeyi seçti. Yüzüğü yumruğumun içinde sıktım. Bu kez beni yok sayamazdı.

Kapı eşiğindeki İpek'i ittirip çalışma odasından çıktım. İpek'in arkamdan geldiğini fark edince ona dönüp artık bu duruma müdahale etmem gerektiğini hissettim. İpek'i yakasından tuttum. Onun çığlık ve bağırışlarına aldırmadan dış kapıyı açıp onu dışarı savurdum.

"Üzgünüm ama bu bir aile meselesi, canım."

Kapıyı suratına kapattığımda ufacık bir vicdan azabı çekmedim. Topuklarımı yere vurarak babamın peşinden salona girdim. Kendine oturacak bir yer bulamadan ayakta yakaladım onu, kolunu tutup kendime çevirdim.

"Baba sen..." dedim gözlerinin içine bakarak. "Sen kayıp prens misin?"

Gözlerini kıstı.

"Kayıp prens mi?" Dudaklarından histerik bir kahkaha savruldu. "Bir de üstüne hikâye mi uydurmuşlar!"

Babam sonu gelmeksizin gülmeye başladı. Elimi ko-

Nihova

lundan çektim. Katılarak gülüyordu. Babamı gülümserken gördüğüm anlar bile nadirdi. Kahkahasını en son ne zaman duyduğumu hatırlamıyordum bile. Şu an karşımda karnını tutarak kahkahalar savururken hiç de normal görünmüyordu.

Endişeli gözlerle babamı izlerken annem göründü kapı eşiğinden. Üstünde düz sarı bir elbise vardı, küt saçlarına yine bandana sarmıştı. Yine zayıflamış ve bitkin görünüyordu. Ancak bakışlarında bir farklılık vardı. Elindeki mutfak eldivenlerini çıkarıp kocasının kahkahasını izlerken elastik kumaşı avucunun içine bastırdı.

"Cengiz yeter," dedi sonunda dayanamayarak.

Babam gülmekten yaş akan gözlerini silerek kapı eşiğine baktı.

"Gel, Sinemis Hanım, gel."

Kaşlarımı çattım. "Sinemis mi?"

Babam anneme elini savurdu. "Duydun mu, senin arkandan hikâye bile uydurmuşlar. Gel, birlikte dinleyelim."

Annem çenesini sıktı. "Cengiz, yeter diyorum."

Anlayamıyordum. Bakışlarım annem ve babam arasında gidip gelirken soran gözlerle annem de sabit kaldım. Annem ise bakışlarını benden kaçırdı.

"Anne?" dedim anlamayarak. "Anne, bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Babam kendini çuval gibi koltuğa bıraktı. Yüzünde hala hastalıklı sırıtması vardı.

"Hadi, kızına neler olduğunu anlat, Sinemiscim. Hadi, kızına o soylu ailenin seni nasıl bana layık görmediklerini anlat bakalım."

"Ne!" dedim sersemlemiş hâlde.

Nirvana

Annem sonunda salondan içeri adımlayabilmişti. Şaşkınlıkla onun solgun yüzünü izlerken koltuklardan birine oturdu. Onun hafif ağırlığıyla koltuk minderinin şekli bile değişmedi. Yalpalayarak annemin yanına gittim, kendimi onun oturduğu koltuğa bıraktım.

"Anne, sen..." Önce neyi sormam gerektiğine karar veremedim. "Sen Çerkes misin?" diyebildim sonunda. Bana bakmak yerine elindeki kırmızı lastik eldivenlere bakıyordu. Uzanıp çenesine dokundum. Yüzünü kendime çevirdim. Mavi gözlerine hüznün ağırlığı çökmüştü. "Neden bana söylemedin?"

"Ben babanla evlenirken geçmişimdeki çoğu şeyi geride bıraktım, kızım."

İnce dudakları titremişti. Anlayamıyordum. "Ama o senin kanın. Kanını geride bırakamazsın, kanını değiştiremezsin."

Babam keskin bir gülüş kopardı. "İşte şimdi tam bir Çerkes gibi konuştun, kızım." Babam yetinmeyip gürültülü bir alkış koparmıştı.

Annemin bakışlarının babama kaymasını engelledim. Yüzünü kendimde tuttum.

"Bana her şeyi anlat, annecim."

Yorgun aklından binlerce düşünce geçtiğini dalgın gözlerinde görebiliyordum. Omuzlarını sallayıp en basit cümleleri seçti.

"Ben Çerkes'tim, baban değildi. O zamanlar Çerkesler kendinden olmayanla evlenmezdi. En azından ailem hep bunu savunurdu. Ailemiz saf soydan geliyordu. Bunun bozulmasını istemiyorlardı."

Nihova

İnanamıyordum. "Sen Kabardey'sin," deyiverdim şaşkınlığımı bastıramayıp.

"Evet."

"Senin baban, Birlik'in kurucusu Mert Aslan, değil mi?"

Kıvrımlı kaşlarını çattı. "Sen bunları nereden biliyorsun, Ayça?"

Düşüncelerinde bile geçmişe gitmekten korkan güzel yüzüne bakarken içim acıdı. Eline dokundum. "Onların yanından geliyorum, anne. Yıllardır seni arıyorlarmış. Bütün Çerkesler Aslan ailesinin kayıp vârisini biliyor."

Mavi gözleri irileşti. Şaşırmıştı. Belki de onu unuttuklarını düşünüyordu. Unutulmadığını bilmek bakışlarının parlamasına sebep oldu.

"Annen yerine o kendini beğenmiş Cevahir'i vâris yapmadılar mı sanki?"

Kurduğu cümleyle babama döndüm. "Sen Cevahir Aslan'ı tanıyor musun?"

Babam küçümseyen bir homurtu çıkardı. "Kendisi bir zamanlar benim en iyi arkadaşım olurdu."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Daha fazla şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Öfkesi geçmişi anmayacağı kadar diriydi. Hikâyenin her parçasını öğrenemeyeceğimi anlamıştım. Anneme döndüm yeniden. Avuç içleri su toplamıştı, parmak uçları zımparalanmış gibi kıpkırmızıydı. Annem iyi değildi ve ben artık sebebini biliyordum.

"Anne," dedim aklıma gelen fikirle. "Seni ailene götürmemi ister misin?"

Annem başını kaldırdı. "Annen hâlâ yaşıyor. Beni sana

Nirvana

benzetti, biliyor musun? Senin adınla seslendi bana." Annemin dudakları titredi. Mavi gözleri suyun içinden bakıyordu. Karşımda koca bir kadın değil, ailesini özleyen küçücük bir kız çocuğu vardı. Ayağa kalktım. Elimi yıllar önce kimsesiz kalmış bu güzel kız çocuğuna uzattım.

"Hadi gidelim, anne. Seni annenin, kardeşinin, ailenin yanına götüreyim."

Annem can simidine sarılır gibi sıkı sıkı mutfak eldivenlerini tutuyordu. Bir yüzüme, bir ona uzattığım elime, avucumdaki aile yüzüğüne bakıyordu. Tam elini avucuma uzatıyordu ki babamın sesi yankılandı.

"Annen hiçbir yere gidemez!"

Hiddetle babama döndüm. "Buna sen karar veremezsin."

Oturduğu yerden ayağa kalktı. İşte tanıdığım Tufan Cengiz duruşu buydu.

"Veririm. Senin, onun, hepinizin hayatına, ben karar veririm. Verdim de. Bunca yıl bu koca evde güvenle yaşadınız. Sevdiğim kadını o soylu ailesi vâris olduğu için kaçırmasın diye evimi kale gibi korudum. Şimdi arkasını dönüp öylece gidemez."

Ellerimi savurdum.

"Sevdiğim dediğin kadını ailesinden koparıp özlememesini emretmişsin, baba. Onu bir kafese kapatmışsın, kendi iyiliği için olduğuna inandırmışsın." Annemi gösterdim. "Bu ev ona iyi gelmiyor, görmüyor musun? Ellerine, yüzüne bak. Kendi egoların, kibrin, gururun yüzünden onu sevdiklerinden, soyundan koparmışsın. Söylediği ninniyi, yaptığı yemekleri, gerçek adını yasaklamışsın. O bir Çerkes ve sen bunu değiştiremezsin!"

Babam dişlerini sıkıyordu. İlk kez ona bu kadar net

Nihova

karşı çıkıyordum. İlk kez kendimi bu kadar güçlü hissediyordum. Neler yaşadıklarını bilmiyordum ama yaşadıkları yüzünden annemi de beni de cezalandıramazdı.

"Seni dışladıkları için bize de öyle olacak sanıyorsun ama zaman değişti. Ben şahit oldum. Beni sevdiler. Aralarına aldılar. Sofralarına oturttular, düğünlerine davet ettiler. Evlerinde, meclislerinde yer verdiler. Artık farklı. Artık..."

Babam başını savurup beni susturdu.

"Sen sanıyor musun ki, senin hikâyen farklı olacak, Ayça? Aslanlar beni kabul etmedi, Şahinler seni edecek mi sanıyorsun? Yarı Çerkes olman onlara yetecek mi sanıyorsun? Sen ne kadar iyi olursan ol, seni kendilerinden görmeyecek, aralarına almayacaklar."

Bakışlarım yüzüme yaklaştırdı. "Ve yemin olsun, ben o ayrıcalıklı Birlik'lerini alaşağı edeceğim! Aslan ya da Şahin fark etmez. O Birlik'te kim varsa parçalayacağım. O çok övündükleri bağlarını koparacağım."

Aklıma çarpan şeyle kendime geldim. *Poyraz!* Hemen kolumdaki saate baktım. Zamanım kalmamıştı! Poyraz'a söylemeyi unutmuştum. Anneme son kez baktım, umudum olmasa da elimi uzattım.

"Anne, benimle gel."

Tahmin ettiğim gibi değil elini, bakışlarını bile sakladı benden. Korkuyordu.

Elimi geri çektim. Avucumdaki yüzükle kim olduğumu bilmeden büyüdüğüm bu evden çıkmak için arkamı döndüm. Babamın sert sesi kesti önümü.

"Ayça!" dedi alıştığım emreden sesiyle. Ona bakmak zorundaydım. Bakışlarındaki sarı çizgiler yine alev al-

mıştı. "Eğer o kapıdan çıkıp gidersen, seni de o adamın pisliğine ortak tutarım. Mademki sen Çerkes'sin, seni de onlardan sayarım."

Yüzüne baktım. Keşke geçmişine olan öfkesi, kızına duyduğu sevgiden daha güçlü olmasaydı. Parmaklarımı her zaman yaptığım gibi, acemi asker gibi alnıma dokundurdum.

"Hoşça kalın, Tufan Cengiz Kahraman. Size hizmet için benim için bir şerefti."

Geç kalamazdım.

Geç kalmamalıydım.

Nefes nefese bekleme alanına girdiğimde herkes oradaydı. Bütün ekip. Göğsüm inip kalkıyordu. Odanın en ucunda makinelerin yanında duruyorlardı. Poyraz her zaman olduğu gibi hepsinin bir adım ilerisinde duruyordu. Ona doğru sadece bir adım attığımda durmak zorunda kaldım. Karşısında Nerit vardı. Ona bir şeyler söylüyordu.

Ne söylediğini duymasam da biliyordum.

Geç kalmıştım...

Poyraz hissetmiş gibi başını çevirdi aniden. Bakışları doğruca beni buldu. Kaşları çatıktı. Üstünde siyahlar, yüzünde hayal kırıklığı vardı. Artık biliyordu. Nerit söylemişti. Benden değil başkasından duymuştu.

Geç kalmıştım...

Nerit'in dudakları hâlâ hareket ediyordu, hâlâ bir şeyler anlatıyordu ama Poyraz sadece bana bakıyordu. Gözlerine yerleşen ifade dudaklarımın titremesine sebep oldu.

Geç kalmıştım...

Nihova

Önümden küçük bir çocuk koşturdu. İstemsizce bakışlarım kısa bir an çocuğa takıldı. Bakışlarımı yeniden toplarken Aslan ailesinin küçük torunu olduğunu fark ettim. Koşup yaşlı kadına sarılmıştı.

Kaşlarımı çattım. O kadın annemin annesiydi, yani benim büyükannemdi. Aslan köşesine baktım. Cevahir Aslan yine büyük jest ve mimiklerle bir şeyler anlatıyordu. Bu durumda o benim amcam mı oluyordu? Şamil Aslan da oradaydı. Öyleyse Şamil benim kuzenimdi!

Çantamı açtım. İçine elimi daldırdığımda avucuma önce Şahin çakmağım geldi. Onu aldıktan sonra yüzüğü de bulmuştum. İkisini birden çıkardım. Şahin çakmağıma baktım önce. Hep yaptığım gibi avucumda çevirdim. Kapağını kaldırıp çaktım. Ateşi süzülürken Poyraz'a baktım. Beni izliyordu. Ona ilk kez bu alevin arkasından baktığım anı hatırladım.

O sigaranın beni bu ana getireceğini bilseydim, yine de o ateşi yakar mıydım?

Çakmağı kapattım. Çantama bıraktım. Son kez Poyraz'a çevirdim bakışlarımı. Nerit artık konuşmuyordu. Söyleyecekleri bitmişti. Poyraz bana doğru yürürken ben bir karar vermiştim.

Kendimi kurtarmak için geç kalmıştım fakat annemi kurtarabilirdim. Bakışlarımı Şahinlerin olduğu köşeden çektim. Yüzüğü avucuma aldım. Üstündeki sembol bana tek bir şey söylüyordu.

Ben bir Aslan'dım.

Kararlı adımlarla Aslanların olduğu köşeye yürüdüm. Yaşlı kadın ve yanındaki oğlunun önüne geldiğimde dur-

Nirvana

dum. Kadın başını kaldırdığında ne beklemesi gerektiği konusunda tereddütleri vardı.

"Kızının yerini biliyorum," dedim doğruca. Bütün Aslanlar sustu. Hepsinin yüzü bana döndü. Ben sadece yaşlı kadına bakıyordum. "Kayıp prensin nerede olduğunu biliyorum," dedim bu kez.

Kadın gözlerini kısarak birini bulmaya çalışırcasına baktı yüzüme.

"Sinemis?" dedi sayıklar gibi.

Başımı salladım.

"Ben onun kızıyım."

Elimi uzattım. Avucumu açtım. Avucumdaki yüzüğün üstündeki sembol açıkça görünüyordu. Yaşlı kadının yüzüğü gördüğü an kırışıklarla dolu yüzü aydınlanmıştı. Buğulanan mavi gözleri bana döndü. *Bakışları anneme benziyordu.*

"*Wue wuaras!*" dedi yaşlı kadın. "*Wu Aslans*". "

Ne söylediğini anlamamıştım ama herkes nefesini tutmuştu. Avucumdaki yüzüğü alıp parmağıma geçirdim. Çevirip baktığımda benim de nefesim kesilmişti. Yaşlı kadın, yani ninem, büyükannem ya da onlar her nasıl diyorsa, uzanıp elimi tuttu. Parmağımdaki yüzüğe dünyanın en kıymetli mücevherine bakar gibi bakıyordu.

"Sen bir Aslan'sın. Sen benim kayıp torunumsun," derken sesi daha güçlü çıkmıştı.

Kalabalık etrafımda toplanıyordu. Kalbim göğsüme hızla vurmaya başlarken bekleme alanının kapısında yeni bir hareketlilik oldu. Üstündeki gösterişli kürk yakalı paltosu, yeri döven oyma bastonuyla Murat Şahin ve ailesi giriş yapmıştı.

---

* (Çerkesce) Sen O'sun! -ç.n.

** (Çerkesce) Sen Aslan'sın. -ç.n.

Nihova

Şahinlerle birlikte salondaki bütün bakışlar doğruca bizim olduğumuz köşeye dikkat kesilince, "Ne oluyor orada?" diye sormak zorunda kaldı Murat Şahin.

Kalabalığın içinden birileri peş peşe bağırmaya başladı.

"KAYIP PRENS BULUNDU!"

"Kayıp Prens'in vârisi burada!"

"Aslanların vârisi burada!"

Uğultular, fısıltılar birbirine karışırken, etrafımdakiler yeni ganimetlerinin görünmesini istercesine birkaç adım uzaklaştılar. Fırtınanın gözü gibi kalabalığın ortasında açıkta kaldım.

Poyraz Şahin ile gözlerimiz buluştu. Yeşil gözleri anlamaya çalışıyordu. İkimizin bakışları da birbirimizin parmağındaki vâris yüzüğüne kaydı.

Birkaç saat öncesine kadar;

O Poyraz,

Ben Ayça'ydım.

O Çerkes,

Ben Simaze'ydim.

O suçlu,

Ben muhbirdim.

Şimdi ise;

O bir Şahin.

Ben bir Aslan'ım...

Ninova

TEŞEKKÜRLER

Adige Prens kişisel hayatımın en zor döneminde; kendime, mesleğime, hayata olan inancımı yitireceğim anda elimden tuttu. Onu yazmak eşsiz bir maceraydı. Beni götürdüğü yerleri, tanıştırdığı insanları, onun sayesinde biriktirdiğim anıları sonsuza kadar hatırlayacağım.

Kitabı yazma sürecinde beni evlerine, sofralarına, köylerine, düğünlerine kabul eden, beni ailesinden biri gibi ağırlayan Çerkes aileleri başta olmak üzere, birkaç özel teşekkürüm var.

Yazarken olduğu kadar, yazamazken de aklımdaki cümleleri, kurguyu toparlamama yardım eden canım Behice Sevde Doğan, hâlâ sen olmasan her kitapta kaybolacağımı hissediyorum. İyi ki yanımdasın, iyi ki cümlelerimin gölgesinde senin izin var.

Ayşegül Çakır, Kübra Çelik, Ezgi Düger, Derya Sevim, Aleyna Daşkıran, Arya Tekin, Meryem Beyza Er, Merve Almalı, Elif Güzel... Kızlar, size sahip olduğum için çok şanslıyım.

Canım Annem ve Babam; her kitabımda, hayal gücüyle bir şeyleri değiştirebileceğine inanan bir kız çocuğu yetiştirdiğiniz için size teşekkür etmekten vazgeçmeyeceğim.

Ren Kitap ekibi; Şeyma Kırbaş, Sude İlter Kahraman, Öznur İlter, İrem Kaya, Yılmaz Yıldırım, Tusem Kaya, Betül Yiğit, Zeynep İncik ve Orhan Ermiş, özverili ve sevgi dolu çalışmalarınız, emekleriniz için çok teşekkür ederim.

Ninova

Sevgili; Cemil Görücü, Taha Görücü,
Zeynep Pamuk Gözütok, Hülya Kol, Nüket Doğtaş,
Neslihan İnan Arslanbay ve Recep Arslanbay,
Fırat Özdemir, Hacer Demircan, Fuat Aydemir,
Wotey Wumar, Mehmet Emin Özdemir ve
Muhammed Efe Yeşilova (Taco) hikâyem sizinle daha da renkli hâle geldi. Desteğiniz için çok teşekkür ederim.

Ayrıca; Birleşik Kafkasya Derneği, Kayseri Kafkas Derneği, Samsun Birleşik Kafkasya Derneği, Samsun Kafkas Çerkes Vakfı'na hikâyemin sağlam zeminlere basması için kültürlerini, kapılarını bana açtıkları ve sevgi dolu yardımları için çok teşekkür ederim.

Ve en büyük teşekkürüm sana, çocuk.
Hayatıma dokunup aklımdaki bu hikâyenin fitilini ateşlemeseydin, belki de hâlâ debeleniyor olurdum.
Herkesin birinin hayatına girmesinin bir amacı vardır, sen de bana bu hikâyeyi yazabilmem için gönderildin.
Sana ve dünyana dair çok fazla şeyi kullanmama izin verdiğin için teşekkürler, Çiço.

Umarım siz de Adige Prens'i benim kadar çok sevmişsinizdir.
Size hissettirdiklerini duymayı çok sevdiğimi bilin ve bana yazmaktan çekinmeyin.
Adige Prens'in devam kitabında görüşmek üzere...

Zeynep Sahra
@zeynepssahra

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

"Bu, ateşe uçmaktan korkan kelebeğin hikâyesi..."

Ahmet, Sahra'ya yürümeyi, bisiklete binmeyi, erkek gibi dövüşmeyi öğretmişti. Ama hepsinden önemlisi ona, aşkın can yakıcı yanını tattırmıştı, hem de farkında bile olmadan...

Sahra, Ahmet'e olan karşılıksız aşkının ağırlığına dayanamayıp Çıkmaz'dan uzaklaşırken, boynunda ayçöreği kolyesi, dudaklarında tarçın tadı ve çantasında gizemli mektuplarının sahibi Mutlu Kelebek vardı.

Ancak tüm bunlara rağmen katıldığı okul partisinde trajik şekilde hayatına giren şımarık Romeo, bir şeyleri değiştirecekti. Belki de birçok şeyi...

"Yarayla alay eder yaralanmamış olan..."

"Bu, kanatlarını arkasında bırakmış kelebeğin değişim hikâyesi."

Ahmet'ten uzaklaşmasına neden olan Yasemin,
Emir'le arasına giren Cennet, Mutlu Kelebek'e yaklaşmasını
engelleyen şüpheleri varken, Sahra'nın kalbinin sesini duyması
pek de kolay olmaz.
Sahra için değişmeyen tek şey boynundaki ayçöreği kolyesidir
ama ona dokunduğunda hâlâ aynı şeyleri hissettiğinden
emin değildir.

Özgür kalması için kelebek kanatlarını yakmalı mı
yoksa kaçmaya devam mı etmeli?
Kanatlarının kaderini seçerken hesaba katmadığı şeyler
Sahra kadar okuyucuyu da şaşırtacak.
Çok sevilen Ayçöreği kitabının,
Romeo ve Juliet alıntılarıyla süslenen bu devam hikayesi
sizi soluksuz bırakacak...

"İnsan, yarası yarasına denk geleni severmiş..."

Ninova

"Bu; aşkı kovalayan kelebeklerin kendini bulma hikâyesi..."

Verona sokaklarında âşık olduğu adamı bekleyen Sahra,
hiç ummadığı anda Romeo'sunu karşısında bulduğunda,
sonunda mutlu sonlarına kavuştuklarını düşünür.
Fakat çok geçmeden ortaya çıkan sırlar,
Sahra ve Emir'in aşklarının bir kez daha
sınanmasına sebep olur.

Âşık olduğu kadından uzaklaşıp inzivaya çekilen
Emir Hanzade, bir düğüne davetsiz misafir olarak katıldığında
aşırdığı tek şeyin düğündeki ikramlar olduğunu düşünürken,
günün sonunda kendini gelini kaçırırken bulur.
Yanındaki kadına yardım etmekten başka çaresi kalmayan
Emir Hanzade, yakasını bu beladan nasıl kurtaracağını düşünürken
en işler iyice kontrolden çıkar.
Çünkü öğrendiklerinden sonra Rosa'ya verdiği sözü
tutmak zorundadır.

Ayçöreği ve Elmalı Turta'nın ardından hız kesmeden
devam eden hikâyede sona gelinirken,
Sahra ve Emir'in kaderini başkasına ait bir kalp değiştirecektir.

"Söz veriyorum, bu çektiğimiz acılar
İleride anlatacağımız tatlı anılar olacak..."

Ninova

"Birini görürsün. Bozmam dediğin kurallarını bozarsın, yasak dediğini çiğnersin, yanlış dediğini doğrularsın, unutmam dediğini unutursun."

Bir çığlık, bir aksilik ve aşkla dolu bir hikâye...

Düzenli, kontrollü, kuralcı Elif hayatındaki her şeyi planlamıştı. Uygun bir sevgili, standart üstü bir iş ve sadık arkadaşlar... Mükemmel bir hayat için her şey tamamlanmıştı. Ama hesaba katmadığı bir şey vardı...

Elif kutlama yapmak için gittiği gökdelenin asansöründe sıkışıp kaldığında yalnız değildi. Dünya üzerindeki en sınır bilmez kişi ona hayatın planlanamaz olduğunu gösterecek ve o asansörden çıktığında kurallara uymak onun için eskisi kadar kolay olmayacaktı.

Kulağınızdan The Beatles sözlerinin eksik olmayacağı bu hikâyede, kalbin ve aklın savaşına ve aşkın keşkeler içinde kaybolmaması için verilen uğraşa tanık olacaksınız.

"Aklımla kalbim savaşa girmişti. Aklım darmadağındı, kalbim ise paramparça..."

Işıl; sihirlere inanmaktan vazgeçmeyen sıradan bir kız.
Burak; çizgi roman âşığı bir adam... Talihsiz birçok olay...
Kusurlarını sevemeyenler için...

"Dilediğimiz şeylere nadiren ihtiyacımız vardır Işıl.
En mutlu insanlar her şeyin en iyisine sahip olanlar değildir.
Onlar her şeyi en iyi hale getirenlerdir. Güzellik, para,
kırık bir külah dondurma ya da kıvırcık bir saç…
Sahip oldukları şeyler her ne ise…"

Ninova

Ninova